

Giới thiệu Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)

Thể loại: Hiện đại, sủng, showbiz, tổng giám đốc, nữ cường, HE

Độ dài: 49 chương + 2 ngoại truyện

Editor: Tiểu Ốc

Converter: ngocquynh520

Trong mắt người khác, Hạ Tuyền chính là loại "con gái hư hỏng" điển hình. Dáng người ma quý, mê hoặc đàn ông, nhưng suốt ngày chỉ chăm chăm nghĩ cách chiếm đoạt bạn trai của con gái ông chủ.

Dù người đàn ông kia đúng là rất tuấn tú và giàu có, nhưng mà như vậy có phải hơi quá rồi không?

Mục đích của cô đến tận cùng là gì?

Cô và người đàn ông kia, rốt cuộc là ai cho ai đào góc tường?

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Editor: Tiểu Ốc

Bên ngoài nhà ga hành khách T2 của sân bay quốc tế ở Giang Thành, một đám thanh thiếu niên đang cầm quà tặng cùng với áp-phích vây quanh một người phụ nữ trẻ tuổi với vóc người nóng bỏng đang đeo kính đen đi ra ngoài, bọn họ nhiệt tình hô tên của cô là "Hạ Tuyền", bản thân cô cũng không thường xuyên nói chuyện thân thiết với bọn họ hay là chụp ảnh chung.

Mặc dù trợ lý cùng với người đại diện của cô cũng rất không hài lòng vì tốc độ di chuyển chậm như rùa bò này, nhưng mà vẫn không nói gì.

Lúc gần đến cửa khẩu thì những người hâm mộ mới dần dần yên tĩnh lại, lúc này Hạ Tuyền mới được thở dốc hạ thấp vành mũ xuống, xuyên qua cặp mắt kính nhìn về phía những người đàn ông đang rời khỏi sân bay ở đằng trước cô.

Có mấy người mặc tây trang thuần đen đang đi theo một người đàn ông có vóc dáng thon dài cao lớn mặc trên mình một bộ tây trang thủ công màu xanh đậm, cúi đầu nói với anh câu gì đó. Bóng lưng của anh vai rộng eo hẹp, anh tuấn mệ người, phần eo của tây trang được cắt may tỉ mỉ càng làm nổi bật thêm sự tinh tế hấp dẫn đó, lúc nghiêng đầu, phần sườn mặt cùng với những đường cong đẹp đẽ của anh đã tiết lộ gương mặt đó có bao nhiêu tuấn tú hút hồn.

Có lẽ là do cảm nhận được ánh mắt của Hạ Tuyền, anh như có điều suy nghĩ nhìn sang, trên chiếc kính không gọng được gác ở trên sống mũi là một đôi mắt xéch thon dài mỹ lệ.

Bên trong tròng mắt đen trắng rõ ràng ẩn chứa sự thần nhiên bình tĩnh, anh chỉ nhìn cô một cái rồi liền thu tầm mắt lại, sau khi thuộc hạ mở cửa ra, thì cũng rời đi không quay đầu lại.

Nội tâm Hạ Tuyền bỗng nhiên hồi hộp, tâm tình hơi trầm xuống, theo như tình huống trước mắt, thì chỉ có thể có hai khả năng, một là cô đánh giá cao sức quyến rũ của mình, hai là cô đánh giá thấp sự thâm trầm của người đàn ông này, nhưng mặc kệ là khả năng nào, thì cũng chứng tỏ rằng tất cả những chuyện cô đã làm trên máy bay trước đó đều vô dụng.

Thời gian trở lại hai giờ trước, trong khoang hạng nhất của chuyến bay từ Newyork trở về Giang Thành, Hạ Tuyền đang ngồi ở vị trí của mình, đeo kính râm với mục đích che mắt để có thể quan sát người đàn ông ngồi bên cạnh cô.

Anh đang uống trà xem tạp chí, toàn bộ đều là về Wall Street viết bằng tiếng Anh, màu sắc trà nhạt nhạt, đôi môi mỏng bị nước trà nhuộm lên trở nên óng ánh và sáng bóng, ánh mắt nghiêm túc chăm chú làm cho người ta mê muội.

Một người đàn ông phong độ nổi bật xuất thân từ danh môn thế gia như vậy mà lại tình nguyện đi đính hôn với con nha đầu Diệp Minh Tâm kia, thật là không biết đã coi trọng cô ta ở điểm nào..... Thích cô ta ngang ngược càn rỡ không coi ai ra người sao? Hay là thích cô ta hoang phí vô độ không hề có nội tâm?

Thôi, hình như cô đã quá nóng nảy rồi, người ta cũng chỉ là may mắn hơn so với cô, được cha cưng chiều từ nhỏ đến lớn mà thôi, không giống như cô.....

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Hạ Tuyền định đứng dậy đi toilet, nhưng chiếc bút máy từ trong túi áo của người đàn ông bên cạnh đột nhiên rơi xuống đất, từ từ lăn đến bên chân của cô.

Đôi giày cao gót màu đỏ, bàn chân xinh đẹp trắng nõn, đôi chân hoàn mỹ thon dài, chiếc bút máy đắt tiền màu đen, khi kết hợp lại thì mê người đến cỡ nào.....

Hạ Tuyền không chút nghĩ ngợi nào khom người nhặt cái bút lên, gần như cùng một lúc với người đàn ông kia. Tay của hai người đồng thời chạm vào nhau, anh nghiêng đầu nhìn cô, bởi vì cô đang khom người, mà cổ vấy thấp ngực lại hoàn toàn không có tác dụng che chắn nào, cho nên anh có thể trực tiếp nhìn rõ ràng cảnh tượng đẹp đẽ của cô.

Thời gian gần như dừng lại ở một khắc này, sau đó người có động tác trước chính là người đàn ông kia, khớp xương rõ ràng của anh nhẹ nhàng tách những ngón tay trắng nõn như ngọc của cô ra, nhặt chiếc bút máy lên từ trong tay cô, sau đó ngồi dậy, hơi gạt đầu cô, tao nhã lễ độ.

Hạ Tuyền ngồi dậy tựa vào ghế ngồi, thong thả ung dung quan sát anh, lần này là cô quang minh chính đại.

Cô biết người đàn ông này, mà anh cũng biết cô, cũng không phải là vì cô cảm thấy mình rất nổi tiếng, mà là do công ty của anh đầu tư vào một thương hiệu internet mà cô là người phát ngôn, thân là một cô đồng, thì chắc chắn anh phải biết cô. Về phần vì sao cô biết anh, thì đó là do dùng rất nhiều thời gian để tìm hiểu, kể từ khi cô ký hợp đồng với ông chủ giải trí Trung Hoa mới, thì gần như mỗi ngày đều phải đến công ty nghe con gái của ông chủ Diệp Hân tuyên truyền vị hôn phu của cô ta ở đó, nghe nói đây là người đàn ông mà người nhà cô ta giới thiệu cho, cũng may là cô ta có một người cha nuôi có bản lĩnh, nếu không thì sao có thể gặp được một người đàn ông như vậy chứ?

Lệ Tịnh Lương

Nói thầm ba chữ này ở trong lòng, Hạ Tuyền nhìn vào ánh mắt thâm thúy của người đàn ông này, quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy, tuổi còn trẻ mà đã có quyền lực và khí chất xuất chúng, giờ tay nhắc chân đều mang theo nồng nặc sức quyến rũ phải nam, lượng hormone này, chỉ sợ cả khoang người ở kia cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Nghĩ đến mục đích vừa rồi của mình, Hạ Tuyền từ từ giờ tay lên tháo kính xuống, đứng dậy đi vào buồng toilet. Cô trôi sinh mỹ lệ, đi tới đâu thì đều là tâm điểm chú ý của mọi người, khi ở trên máy bay cũng không ngoại lệ. Cô đi một vòng như vậy, mặc dù diện tích không lớn lắm, nhưng mà toàn bộ người trên máy bay đều đã biết ngôi sao lớn mới nổi Hạ Tuyền đang ở trên máy bay. d.đ.l.q.đ

Khi cô trở lại chỗ ngồi thì Lệ Tịnh Lương đã không còn đọc tạp chí nữa, anh tựa lưng vào ghế ngồi, cánh tay để lên tay vịn, ngón tay gõ nhẹ có tiết tấu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó quan trọng.

Cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống, anh quay đầu nhìn sang, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp là một nụ cười nhàn nhạt, lộ ra một cổ hơi thờ ơ quý dị.

Hạ Tuyền ung dung ngồi xuống, tự nhiên thanh thân chào hỏi: "Lệ tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu."

Lệ Tịnh Lương nâng ngón tay đẹp mắt của anh lên, khẽ đẩy cặp mắt kính, rồi quét nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, rồi cuộc cũng mở miệng nói câu đầu tiên kể từ khi hai người mới gặp mặt cho tới bây giờ.

"Thật hân hạnh." Anh cười một tiếng, đường cong rất nhỏ, không hề nhiệt tình, thậm chí còn có chút lạnh nhạt, nhưng lại để lộ ra sự phong lưu thoải mái.

Lòng của Hạ Tuyền không hiểu sao lại nhảy lên một cái, điều này làm cho cô thoáng ngẩn ra, có chút không thể tưởng tượng nổi, có lẽ là không ngờ rằng trái tim của mình còn có thể nhảy lên vì một người đàn ông. Nhưng mà, cô rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, trở về với dáng vẻ biết tiến biết lui, đề chừng có độ của cô.

Lệ Tịnh Lương không bỏ lỡ biểu tình biến hóa của cô, cảm xúc của anh hướng nội, cho nên từ trước tới nay cũng không có mấy người có thể nhìn ra được suy nghĩ chân thật của anh, mà lúc này cũng như vậy. Anh thu hồi tầm mắt, nhắm mắt dưỡng thần, máy bay sắp hạ cánh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Sao Hạ Tuyền có thể chịu như thế được, phải uống phí bao nhiêu công sức thì cô mới có thể sắp xếp được cuộc gặp gỡ vô tình này đây?

Cô không lên tiếng mà cười trước, cả khoang khách dường như bởi vì nụ cười của cô mà trở nên tươi sáng hơn.

"Lệ tiên sinh, rất xin lỗi khi khuấy rầy ngài nghỉ ngơi, nhưng mà tôi có một yêu cầu hơi quá đáng, không biết có nên nói hay không." Âm thanh của cô rất êm tai, mềm mại dịu dàng, phàm là đàn ông nghe được, thì đều thấy tâm ngứa ngáy.

Lệ Tịnh Lương mở mắt ra dùng ánh mắt dò xét để nhìn cô, mặc dù anh không trả lời, nhưng trầm mặc cũng là một cách để bày tỏ —— ngầm cho phép.

“Có thể cho tôi xin danh thiếp của ngài được không?”

Cô giống như có chút xấu hổ, nói xong cũng cup mắt xuống, đôi tay khăn trương nắm lại, nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng e lệ này của cô, ngay cả anh cũng không thể không cảm thán một câu, thật đúng là xứng với cái danh tuyệt đại giai nhân (giống với tuyệt sắc mỹ nhân đó, nhưng mà giữ bản gốc lại cho nó khớp).

Khoe miệng Lệ Tịnh Lương vẫn luôn nhếch lên, bên trong nụ cười nhàn nhạt lại ẩn chứa sự nham hiểm khó hiểu, anh cảm ví tiền từ trong túi áo lấy ra một tập danh thiếp, ưu nhã rút ra, hai ngón tay kẹp một tấm danh thiếp, không chút để ý đưa cho cô.

Trong lòng Hạ Tuyền bỗng nhiên kích động, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra vẻ gì, hai tay giờ lên định nhận lấy, nhưng ngay khi cô sắp sửa cầm được rồi, thì anh lại đột nhiên nhích tấm danh thiếp ra một chút.

Hạ Tuyền không hiểu nhìn lại, đôi mắt đào hoa lấp lánh mang theo sự tò tò đơn thuần, Lệ Tịnh Lương cứ như vậy mà dừng lại mấy giây, bỗng nhiên lại lấy ra chiếc bút máy mà đã để cho hai người nhìn thẳng vào đối phương lần đầu tiên, viết xuống một dãy số ở phía sau của danh thiếp.

“Gọi vào số này.”

Trao tấm danh thiếp một lần nữa nhưng mà lần này lại mang theo một mùi hương thanh tao nhã nhặn thuộc về anh, mùi nước hoa của anh rất dễ chịu, có khả năng mê hoặc lòng người.

Hạ Tuyền giống như có chút khăn trương, mắt chớp chớp mấy lần liền, sau khi nhận được danh thiếp thì trân trọng bỏ vào trong túi xách tay tùy thân.

Ý cười trên mặt Lệ Tịnh Lương càng sâu hơn, giống như vì nhìn thấu tất cả nguy trang của cô, cho nên anh mới làm ra những hành động này, chỉ là muốn nhìn xem rốt cuộc cô đang giờ trò quỷ gì.

“Trước kia luôn được nghe người khác nói diễn xuất của cô không tệ, nhưng mà bây giờ nhìn lại, thì có vẻ như cũng thật sự không tệ.” Anh cười như không cười nói, sau đó liền quay đầu đi không có ý định tiếp tục nói chuyện, Hạ Tuyền hơi buồn bực, nhưng lại không có cơ hội để giải thích.

Cái quái gì vậy? Chẳng lẽ anh ta nhìn ra được cô có dụng ý khác sao? Hay là do trong lòng cô có quý cho nên mới có thể suy nghĩ như vậy?

Tiếp theo mãi cho đến khi máy bay hạ xuống, hai người vẫn không nói một câu nào, xuống máy bay thì phải một trước một sau không được cùng xuất hiện, cuối cùng thì liền xuất hiện một màn mở đầu như thế kia, Lệ Tịnh Lương không quay đầu lại mà rời đi, giống như cô chỉ là một người xa lạ. d/đ/l/q/đ

Hạ Tuyền lặng lẽ cắn răng, ở trong lòng tự đánh giá một màn “nhìn nhau cười ở cửa sân bay” này là một thành công, cúi đầu sai bước tới chiếc xe đón cô.

Ngày hôm sau, chuyện cô nhận danh thiếp của Lệ Tịnh Lương trên máy bay liền lên trang đầu của tạp chí, điều này cũng ít nhiều là do cô không chút giấu giếm nào mà đi một vòng ở trên máy bay. Tin tức này vừa mới được tung ra, sáng sớm Diệp Minh Tâm liền lái xe tới dưới tầng nhà cô, vừa đúng lúc có mấy phóng viên cũng chạy tới nhà của Hạ Tuyền để thu thập tin tức, và đương nhiên là vị hôn thê chính quy của Lệ Tịnh Lương, cô ta lập tức bày tỏ sự tức giận của mình, làm cho phóng viên sợ ngay người.

Người phụ nữ này thật sự là chê chuyện còn chưa đủ lớn sao, loại trò hề đàn bà chanh chua chửi bới loạn hét cả lên này mà bị truyền ra ngoài, thì chỉ sợ rằng dư luận sẽ thiên hết về phía Hạ Tuyền thôi, một mặt là hiệu ứng mỹ nhân, một mặt khác là, dù sao cũng chỉ là đưa một tấm danh thiếp mà thôi, ngay cả trên tin tức cũng đều chỉ nói là “vô tình gặp mặt”, là giao tiếp bình thường mà thôi, nếu như thật sự thân thiết thì còn cần phải đưa danh thiếp sao? Đã vậy còn bày ra cái tư thế đánh ghen hời tội này, lại còn ngoan độc đi công khai bí mật của người ta nữa chứ, hơn nữa cho dù sự việc có đúng là sự thật đi chăng nữa, nhưng nếu làm quá mức như thế này, thì nhất định sẽ gây ra hiện tượng dư có đúng thì cũng không ai để ý, mọi việc tốt nhất là không nên làm quá.

Hạ Tuyền đứng ở trên tầng nhìn xuống bên dưới thông qua cửa sổ, gãi gãi tóc trở về giường tiếp tục ngủ.

Ở bên kia, trong phòng làm việc trên tầng cao nhất của một toà cao ốc, Lệ Tịnh Lương nhìn vào tờ báo trong tay, chắc là ảnh do những hành khách khác trong khoang hạng nhất chụp, góc chụp là ở phía sau anh, anh phân phó cho trợ lý Thủy Tu Tề, sau đó vút tờ báo sang một bên nhìn vào một phần tài liệu khác.

Trang bìa của tập tài liệu là một chân dung cực lớn của Hạ Tuyền, nếu là một người phụ nữ xinh đẹp thì dù có nhìn như thế nào đi chăng nữa cũng không thấy chán ghét, chỉ là con đường phát triển sự nghiệp của nữ minh tinh mới nổi này có chút phức tạp, bí mật đen tối cũng không ít, nếu như không phải là được đào tạo diễn xuất chuyên nghiệp, thì chính là dựa vào quy tắc ngầm để giữ vững địa vị. Tờ tài liệu cuối cùng, là xi căng đan của Hạ Tuyền và nam diễn viên nổi tiếng Văn Nhượng Châu, lúc bọn họ hợp tác với nhau là vào bộ phim đầu tiên của cô, lúc này cô vẫn còn đang học đại học.

Lệ Tịnh Lương khẽ nhui mày, để phần tài liệu qua một bên, nói với thuộc hạ đang đứng ở bên cạnh: “Đi gọi điện thoại hẹn Diệp tiểu thư cùng ăn một bữa cơm, cô ta chắc cũng đã phát giận với đám phóng viên xong rồi.”

Thủy Tu Tề nghe vậy lập tức đi gọi điện thoại, không được nghe thấy ông chủ của mình miêu tả Diệp Minh Tâm bằng hai chữ: “óc heo.”

Đến khi Hạ Tuyền tỉnh lại sau giấc ngủ, thì cả Diệp Minh Tâm và phóng viên đều không thấy đâu nữa, cô nhận được tin nhắn của người đại diện nói là cô

ấy đã lùi thời gian phỏng vấn lại, cái này có thể lý giải vì sao không thấy phóng viên đâu, nhưng còn Diệp Minh Tâm thì sao? Cô ta cũng đi luôn à? Điều này không giống với tác phong của cô ta, theo lý thuyết thì cô ta ít nhất cũng phải gọi hội tới đánh hội đồng cô một trận, chẳng lẽ là do Diệp Hân phải người tới mang cô ta về?

Đây cũng không phải là không có khả năng, bởi vì Diệp Hân ông chủ mới của cô, ông trùm làng giải trí Trung Hoa, cha nuôi của Diệp Minh Tâm, ông ta cũng chiều cô ta như bảo bối vậy, so với con gái ruột thịt còn thương hơn, cho nên mới có thể tạo ra cái tính cách độc nhất vô nhị này của cô ta.

Hạ Tuyền cắn cắn môi dưới, đôi tay nắm chặt thành quyền. Không có chuyện gì, cứ từ từ đã, lần này không được còn có lần sau, không phải là có rất nhiều cha nuôi sao?

Nếu cô đã không cướp được cha của cô ta, vậy thì cô sẽ cướp vị hôn phu của cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau sự kiện chặn cửa ngày hôm trước, Hạ Tuyền lại phỏng vấn của phóng viên ở nhà, mục đích cô trở về Giang Thành lần này ngoại trừ người đàn ông kia ra, thì còn vì phải tham gia một chương trình yêu đương thực tế của các đại minh tinh đang vô cùng thịnh hành có tên là 《giả làm người yêu》mùa thứ hai.

Vì mảnh lời cùng với tính chất đáng xem, nên ban tổ chức thông báo là chưa xác định được ai sẽ tham gia, mà chỉ tung ra một danh sách các nam nữ minh tinh, nhân viên sẽ lựa chọn tại chỗ. Đối với chương trình lần này, Hạ Tuyền rất nắm chặt, nhưng khi phóng viên hỏi cô có tham gia hay không thì cô cũng không khẳng định, người Trung Quốc được dạy phải khiêm tốn, biểu hiện quá mức cường thế ngược lại sẽ không đòi được lợi.

Sau khi phỏng vấn xong cô có thời gian một ngày trống lịch, nên ngủ thẳng cho tới khi nào tự tỉnh thì thôi, lúc rời giường thì đã đúng chuẩn vào giữa trưa. Thay đồ trang sức trang nhã, đeo kính râm lên, đội mũ cùng với đeo khẩu trang, mặc một chiếc quần dài màu xanh dương, cầm ô che nắng rồi đi ra khỏi cửa.

Hôm nay cô định đi dạo phố phường một chút, sau đó đi ăn ở bên ngoài. Mặc dù kể từ sau khi trở nên nổi tiếng thì thường xuyên bị nhận ra khi đi dạo, nhưng cô cũng không nổi tiếng đến nỗi mà ngay cả sinh hoạt bình thường cũng bị liên lụy.

Giang Thành là quê nhà của cô, cô rất quen thuộc với nơi này, nhưng mà đúng là đã rất lâu rồi không trở về. Bởi vì trong lòng có mục đích khác nên mấy năm nay vẫn luôn một mực bôn ba và cố gắng ở bên ngoài, đến lúc cuối cùng cũng có thể tâm bình khí hòa trở lại nơi thành thị này thì nơi đây đã thay đổi rồi.

Giang Thành là một thành phố cổ xưa, tương đối nổi tiếng vì những ngõ hẻm ở đây, mặc dù bây giờ các tòa cao ốc đều rất cao và hiện đại, nhưng vẫn có rất nhiều nơi đặc sắc được mở ra ở trong các ngõ hẻm.

Buổi trưa hôm nay cô định đi ăn một bữa cơm truyền thống quê hương, cho nên bảo tài xế dừng lại, đi bộ vào một con ngõ, quẹo trái quẹo phải ở bên trong, tìm kiếm cửa tiệm kia trong trí nhớ.

Đi tới đi lui, điện thoại di động của cô chợt vang lên, lấy ra nhìn một cái, là người đại diện Hứa Cách Phi của cô gọi tới, gương mặt nhìn lướt qua rồi đi vào một cái ngõ khác, một tay ôm ngực không chút để ý nhận điện thoại.

“Chị Phi.” Cô nhẹ giọng nói, “Có chuyện gì sao? Hôm nay em nghỉ phép.”

Hứa Cách Phi lạnh nhạt nói: “Nghỉ phép thì không thể gọi điện thoại cho em sao?”

“Dĩ nhiên có thể, có dặn dò gì ạ?” Cô vô cùng dịu dàng.

“Chẳng phải lần trước em đã nhờ chị hỏi ban tổ chức là có những nam minh tinh nào sẽ tham gia sao?” Hứa Cách Phi nói, “Chị đã tìm người hỏi rồi, bên đó giữ miệng vô cùng kín, không tra ra được kết quả gì cả, chẳng qua là chị cảm thấy em hoàn toàn có thể yên tâm, với vị trí của Vân Nhược Châu, thì tuyệt đối sẽ không tham gia cái loại chương trình này.”

“Em cũng cảm thấy như vậy, không đến là tốt nhất.”

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, một ảnh đế có thể dễ dàng đoạt được giải thưởng quốc tế lớn trong tay thì làm sao lại tự hạ mình đi tham gia một chương trình ti vi chứ? Vân Nhược Châu đã vào nghề lâu như vậy rồi, nhưng cho dù có nhiều bộ phim điện ảnh hơn nữa, thì anh cũng đều không hề tham gia vào bất kỳ chương trình ti vi nào, mặc dù trên danh sách lần này có tên của anh, nhưng mà chắc cũng chỉ để câu sự chú ý và tăng lượt view thôi, nếu không thì sẽ vô cùng đắt đỏ nha?

Trong lòng ổn định, giọng điệu của Hạ Tuyền cũng mang theo ý cười: “Cảm ơn chị Phi nhiều, khi nào mời chị ăn cơm nha.”

Hứa Cách Phi nghiêm túc nói: “Bây giờ chỉ cần không mang lại phiền phức cho chị là chị liền A Di Đà Phật rồi, hôm nay lúc ăn trưa nhớ kỹ phải kiểm chế đây, ngày mai còn phải lên hình nữa, đừng có mà ăn đến nổi mặt sưng hết cả lên!”

Hạ Tuyền liên tục đồng ý.

“Đúng rồi, ngày hôm qua rốt cuộc em đã làm gì ở trên máy bay vậy? Mã Nghi không ngăn em lại sao? Chị chỉ là về trễ đúng một ngày thôi, mà em đã gây ra chuyện gì cho chị vậy.”

Mã Nghi là nam trợ lý của Hạ Tuyền, nhớ tới một màn kia ở trên máy bay, tâm tình tốt của cô hơi xuống dốc một chút, không để lại dấu vết nói sang chuyện khác: “Không có gì, giữa trưa rồi, chị đi ăn cơm trước đi, em cũng đi ăn cơm đây.”

Hứa Cách Phi không nghe theo tiếp tục nói: “Chị nói cho em biết này Hạ Tuyền, em đừng có tự cho rằng mình thật sự lợi hại, cũng đừng có đi trêu chọc Lệ Tịnh Lương nữa, em không chơi nổi đâu biết chưa?”

“Em không hề cảm thấy mình lợi hại, cũng không muốn chơi đùa.” Hạ Tuyền kiên nhẫn nói xong, cảm thấy sau lưng đang có xe đi tới, muốn nhường đường cho đối phương, nhưng ngõ lại quá hẹp, nếu cô muốn nhường đường thì phải dấn cả người vào bức tường mới được, nhưng nếu thế thì quá không văn minh rồi.

Hứa Cách Phi cũng không biết tình hình bên này, nói thẳng: “Em không cảm thấy mình lợi hại khi em lấy danh thiếp của anh ta sao? Nếu em lại náo loạn một lần nữa với Vân Nhược Châu kia thì chị còn có thể chấp nhận được, nhưng làm ơn đừng có chọc tới vị tổ tông kia.”

Lần trước bởi vì xì căng đan âm ỉ với Vân Nhược Châu, mà Hạ Tuyền bị các fan của nam thần ném đá rất thảm, chẳng những bị mắng là mượn cơ hội để lăng xê, diễn xuất kém, mà thậm chí còn nói là cô được một đạo diễn quy tắc ngầm nhìn trúng.

Nhớ tới cũng thấy rất bất lực, nhưng thật ra đó cũng không hẳn là chuyện xấu, bởi vì ít nhất cô cũng thật sự nổi tiếng nhờ danh tiếng của Vân Nhược Châu, coi như là trong cái họa có cái phúc.

“Biết rồi, nhưng sao lại nói tới Vân Nhược Châu.” Hạ Tuyền giật giật khóe miệng nói, “Hon nữa vì sao em không thể đi tìm Lệ Tịnh Lương chứ? Nam chưa cưới nữ chưa gả, tìm anh ta không được sao?”

“Em tình nguyện chưa vậy?” Hứa Cách Phi ngạc nhiên nói, “Lệ Tịnh Lương đã đính hôn rồi, vị hôn phu chính là con gái của ông chủ mới của em mà em lại không biết à? Hon nữa chị đã nói với em từ rất sớm rồi, đồng ý với chị là sẽ không nói đến chuyện yêu đương.” d.đ.l.q.đ.tiêu.ốc

“Vậy em phải làm sao?” Hạ Tuyền nghe thấy người khác nhắc tới Diệp Minh Tâm là liền bốc hỏa, cô dứt khoát đứng yên tại chỗ nói chuyện với Hứa Cách Phi, “Chẳng lẽ em cần phải một mình đi dạo phố một mình đi ăn cơm một mình chịu đựng tất cả sao?”

Hứa Cách Phi trầm mặc, qua một hồi lâu mới một môi nói: “Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi, chị không có việc gì nữa.” Nói xong liền cúp máy.

Lời xin lỗi ngay trên đầu lưỡi, nhưng Hạ Tuyền lại không nói ra được. Cô nhìn điện thoại một lúc lâu, rồi nhét vào trong ba lô, thái dương nhảy lên thỉnh thịch.

Bỗng nhiên, cô lại nhớ đến có một chiếc xe đang ở phía sau cần phải đi qua, nhưng cho dù cô đã đứng yên một chỗ lâu như vậy rồi, mà phía sau thế nhưng lại không có ấn còi thúc giục, quả thật là quá kỳ.

Cô không nhìn được mà quay đầu nhìn lại, một chiếc xe hơi màu đen giá trị xa xỉ đang an tĩnh dừng lại ở phía sau cô, mà chỗ tài xế đang ngồi là một người mà cô không thể quen thuộc hơn được, cô đã từng vô số lần nghiên cứu anh, lật xem tài liệu của anh, người này chính là Lệ Tịnh Lương.

Người phía trước cứ đưa mắt nhìn anh không chút cản trở như thế, mà anh lại có thể bình tĩnh chờ đợi như vậy, tố chất thật sự không tệ, điểm này tăng thêm độ thiện cảm rồi.

Quay đầu lại rồi đi nhanh về phía đầu ngõ, bên kia chính là một con phố ẩm thực, quán ăn lâu đời của Giang Thành cũng mở ở đây, rất nhiều kẻ có tiền đi đến nơi này để ăn cơm, nên nếu anh xuất hiện ở đây thì cũng rất bình thường.

Đi tới đầu ngõ, tránh sang một bên, Hạ Tuyền đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ nói chuyện với anh, nhưng ai ngờ rằng xe của anh cứ nhẹ nhàng lướt qua người cô như vậy, không chút lưu luyến nào mà đi qua.

.....

Hạ Tuyền lấy kính râm xuống nhìn chăm chăm vào phía sau của chiếc xe sang trọng kia, không nhìn được mà dậm chân, đáng chết!

Có lẽ là do anh không nhận ra cô? Cô bao bọc kín như vậy, bọn họ lại không thân thiết, anh không nhận ra cũng là bình thường.

Mặc dù tự an ủi mình như vậy thì có chút tự kỷ, nhưng ít nhất cũng có thể khiến cho Hạ Tuyền dễ chịu hơn một chút. Cô đeo kính râm lên một lần nữa, băng qua đường cái đi tìm nhà hàng để ăn trưa, sau khi tìm được liền đi lên tầng, cô đã sớm đặt một vị trí tốt.

Trên đường đi tới phòng bao, Hạ Tuyền tháo khẩu trang cùng với kính râm xuống, sau khi làm xong những thao tác này, cô vô tình đi lướt qua một phòng bao sang trọng đang được khép hờ, tùy ý nhìn thoáng qua một chút, thế nhưng lại nhìn thấy Diệp Minh Tâm đang đi ra ngoài từ bên trong, người ta rất

ghét cô nha, sau khi nhìn thấy cô thì sắc mặt liền trở nên khó coi trong nháy mắt.

“Là cô?” Diệp Minh Tâm cười lạnh nói, “Thật đúng là ra khỏi cửa quên không xem hoàng lịch, thế nhưng lại ăn trưa cùng một nhà hàng với cô. Cô xuất hiện ở đây, còn đi ngang qua phòng bao của tôi, sẽ không phải là đã sớm có âm mưu chứ?”

Hạ Tuyền nhìn bộ dạng ân hận đến nỗi trán đỏ mồ hôi nổi trợn lồi đình của cô ta, hơi nghiêng đầu nhìn vào bên trong phòng bao trang nhã một chút, thì nhìn thấy Lê Tịnh Lương đang ngồi ngay ngắn trên ghế ở trong đó.

Ánh mắt anh hồ hững liếc nhìn cô một cái rồi lập tức thu hồi tầm mắt, cái loại coi thường đó làm cho người ta nuốt không trôi cục tức, vì vậy cô liền thu lại nụ cười, nói với Diệp Minh Tâm đang lau mồ hôi trên trán ở phía đối diện: “Diệp tiểu thư, tâm tịnh tự nhiên sẽ lương*.”

(*)Nghĩa của câu này giống như câu ‘cây ngay không sợ chết đứng’. Đây là một câu chơi chữ, từ ‘tịnh’ ghép với từ ‘lương’ sẽ ra Tịnh Lương, tên của anh nam.

Diệp Minh Tâm nhàu nhàu mày, hai chữ “tiện nhân” này suýt thì buột miệng nói ra, nhưng nhớ tới lời dặn dò của cha cùng với việc Lê Tịnh Lương đang ngồi ở bên trong phòng bao, cô ta cứng rắn nhịn xuống.

Cô ta đưa lưng về phía phòng bao, nên không hề phát hiện ra Lê Tịnh Lương ở bên trong bởi vì câu nói “tâm tịnh tự nhiên sẽ lương” này mà quay đầu về phía cửa, nhìn thẳng vào Hạ Tuyền đang bị cô ta chặn ở giữa.

Tâm “Tịnh” tự nhiên sẽ “Lương”.....

Hạ Tuyền nhếch mép, đôi mắt xinh đẹp đào hoa cong cong như lưỡi liềm, cười đến xinh đẹp khiến người, một đôi mắt đào hoa khi không cười đã có thể dễ dàng quyến rũ người khác rồi, chứ đừng nói đến việc đó còn là một đôi mắt hoa đào hẹp dài của một người phụ nữ xinh đẹp, mà người phụ nữ này còn cố ý cười quyến rũ.

Lê Tịnh Lương tựa lưng vào ghế, đôi mắt đen nhánh thon dài liếc nhìn cô, cô nhìn vào anh với ánh mắt tựa như đang nói: tới đi, tới của tôi đi, anh làm được không?

Hạ Tuyền rất hiểu cái gì gọi là điểm dừng, sau khi thấy anh không dời tầm mắt khỏi cô nữa thì liền nhấc chân rời đi, lúc này Diệp Minh Tâm không còn tâm tình để đi toilet trang điểm lại nữa, đóng cửa phòng lại rồi thở phò phò trở về vị trí ngồi của mình.

Lê Tịnh Lương chuyển tầm mắt sang người cô ta, trông mắt đen xa cách lạnh nhạt, bình tĩnh giống như đang nhìn một người xa lạ.

“Người phụ nữ kia chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, sao anh lại cho cô ta danh thiếp?”

Nói cho cùng thì Diệp Minh Tâm cũng đã bị làm hư rồi, không nhịn được mà trách cứ Lê Tịnh Lương, thế nhưng giọng nói lại càng nghe càng giống như đang làm nũng.

Ánh mắt trong suốt của Lê Tịnh Lương nhìn vào nước trà trong chén, thông thả ung dung nói: “Cô ấy không phải là một thứ gì.”

Anh trả lời như vậy khiến cho Diệp Minh Tâm vui vẻ hơn một chút, nhưng mà ngay sau đó anh lại nói: “Cô ấy là người.” d/d/l/q/d/tiểu ốc

Diệp Minh Tâm không thể tiếp tục nhịn con tức nữa, cô ta được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, đã bao giờ bị chọc giận như thế này đâu ? Mặc dù đối tượng là Lê Tịnh Lương, nhưng cô ta vẫn bắt đầu theo thói quen mà chất vấn cùng với bất mãn: “Lê Tịnh Lương, sao anh có thể thay cô ta nói chuyện được chứ, em mới là vị hôn thê của anh, bình thường anh đối xử lạnh lùng với em còn chưa tính, bây giờ còn không đứng về phía em sao?”

Lê Tịnh Lương nâng ly trà lên nhấp một ngụm, điềm đạm nói với cô ta: “Ồ sâu thẳm trong lòng, không phải cô cũng cảm thấy như thế này rất tốt sao? Nếu như ngay từ khi vừa mới bắt đầu đã lập tức lạnh nhạt với nhau, thì về sau sẽ không cần phải lãng phí thời gian để đi suy đoán tại sao thái độ của đối phương lại như vậy nữa, điều này không tốt sao?”

“Tốt?” Diệp Minh Tâm dường như bị kinh hãi bởi logic thần kì của anh, qua một lúc lâu mới trợn to hai mắt nói, “Đây là lí luận hoang đường gì vậy? Chúng ta là vị hôn phu thê đây, bây giờ quan hệ của chúng ta không thân mật chẳng qua là vì thời gian quen biết chưa đủ lâu thôi, chờ đến khi nào chúng ta hiểu rõ nhau là được rồi.”

Nụ cười trên khóe miệng Lê Tịnh Lương càng sâu hơn, liên tục gật đầu nói: “Ha ha, thế giới nhỏ thật ngây thơ đơn thuần.”

“Có ý gì?” Cô ta không hiểu.

“Ăn cơm đi.”

Anh nói xong liền cúi đầu, cách ly người ngoài ngàn dặm.

Ăn cơm cùng với Diệp Minh Tâm là một việc rất phiền phức, vì cô ta nói quá nhiều, mỗi một câu đều làm cho người ta chán ghét, những người khác đều là tiện nhân chỉ có cô ta là quý nhân, rõ ràng là một thiên kim tiểu thư nhưng khi nói chuyện lại động một chút là nói tục, có thể thấy rõ ràng cách giáo dục của Diệp Hân như thế nào.

Nhưng mà điều này cũng đúng thôi, trên cái thế giới này chỉ đơn giản có hai loại người, kẻ ngu cùng với kẻ lừa gạt, Diệp Minh Tâm là kẻ ngu, mà anh, là

kẻ lừa gạt.

Thế còn Hạ Tuyền? Cô ấy là kẻ nào?

Khi nhớ tới cô, thì rất khó để không nhớ tới ánh mắt khi cô nhìn anh mới vừa rồi kia —— tới đi, tới của tôi đi, anh làm được không?

Đang ăn cơm, Lệ Tịnh Lương chợt cười khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trong hậu trường của trường quay Giang Thành Vệ Thị*, Hạ Tuyền đang ở trong phòng hóa trang để chuẩn bị lên sân khấu. Còn chưa tới một tiếng nữa là bắt đầu truyền hình trực tiếp tập đầu tiên của chương trình《giả làm người yêu》mùa thứ hai, thợ trang điểm đang giúp cô hóa trang.

(*)Vì nó có thêm từ ‘Giang Thành’ nên ta nghĩ đây là mấy cái kiểu kênh địa phương.

Ngồi ở trên ghế, hai chân cô vắt chéo nhàn nhạt lật cuốn tạp chí, trang bìa tạp chí là hình của cô, trong hình cô được trang điểm vô cùng tinh xảo, mặc một bộ quần áo đắt tiền, nụ cười xinh đẹp nhìn không khác gì với người thật ngoài đời cho lắm, nhưng cô lại tự thấy nó rất xa lạ.

Mặc dù đã sớm thích ứng với cuộc sống hiện tại, nhưng đôi khi vẫn cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ vậy, những chuyện khi còn bé như chỉ vừa mới xảy ra vào ngày hôm qua, đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm kia đã mang đến cho cô sự thống khổ không thể nào quên được. Nó thời thời khắc khắc nhắc nhở cô, mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, mặc kệ ngày hôm nay dù người và vật đã không còn, nhưng vĩnh viễn không được quên mục đích ban đầu của mình.

Khép cuốn tạp chí lại, Hạ Tuyền giương mắt nhìn vào chính mình trong gương, thợ trang điểm cũng theo ánh mắt của cô mà cùng nhau nhìn lại, cười hỏi cô: “Chị Hạ Tuyền cảm thấy thế nào?”

Thật lòng mà nói thì, dù đã là một thợ trang điểm gặp qua không ít các đại minh tinh nhưng cũng không cách nào để phủ nhận rằng, Hạ Tuyền đúng là một vị mỹ nữ hiếm thấy trong những năm gần đây của làng giải trí. So với những khuôn mặt chỉ biết suốt ngày đi phủ nhận mình đã phẫu thuật thẩm mỹ, thì khuôn mặt của cô lại có vẻ như thích hợp với phong cách của những năm 1980 hơn, đó là một vẻ đẹp thuộc trường phái phong tình vạn chủng cổ điển. Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy thì gần như chẳng cần phải trang điểm, thợ trang điểm cũng chỉ chú trọng nhấn thêm một chút vào mắt và môi của cô mà thôi, đôi môi mê hoặc làm cho người khác muốn cắn, nhấn thêm một chút màu hồng đào vào đôi mắt của cô, một cái nhún mày một cái nụ cười đều lộ ra vẻ quyến rũ đa tình.

Hạ Tuyền từ trên ghế đứng lên, đôi giày cao gót màu đen dẫm trên mặt sàn tùy ý đi vài bước, một bộ váy đen ưu nhã gọn gàng vừa vặn phác họa ra vóc người lung linh tuyệt mỹ của cô, mái tóc mềm mại dài đến eo đã được búi lên, trên trán rủ xuống một vài sợi tóc làm cho cô có vẻ thân thiết gần gũi hơn.

“Rất đẹp, cảm ơn.” Hạ Tuyền cười cười với thợ trang điểm, đôi môi vốn đã đẹp nay được trang điểm lại càng thêm mê hoặc, làm cho khi người khác nói chuyện với cô ánh mắt luôn không tự chủ được mà nhìn chăm chăm vào môi của cô.

Mã Nghi nghe vậy đi tới, liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới, thờ dài nói: “Chao ôi, chị, mặc dù đã quen biết chị một thời gian dài rồi, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy chị thì em đều không nhận được mà kinh ngạc.”

Hạ Tuyền lờ mờ Mã Nghi một cái, cậu là trợ lý đầu tiên cũng là duy nhất của cô kể từ sau khi gia nhập làng giải trí, cậu nhỏ tuổi hơn cô, làm việc cũng rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn hợp lại với cô để cùng nhau gạt Hứa Cách Phi làm một chút chuyện mờ ám, ví dụ như chuyện Lệ Tịnh Lương. Tình cảm của hai người bọn họ tựa như chiến hữu vậy.

“Còn một lúc nữa mới phải lên sân khấu, chị nghỉ ngơi một chút đi?” Mã Nghi dọn dẹp ghế sofa xong, đứng ở bên cạnh ân cần nói.

Hạ Tuyền gật đầu rồi đi tới ngồi xuống, che miệng ngáp một hơi, tối hôm qua mất ngủ, hôm nay lại phải thức dậy sớm, hơi mệt.

“Chị chớp mắt một lúc, khi nào đến thời gian thì gọi chị.” Cô phân phó Mã Nghi.

Mã Nghi đồng ý, ngồi ở bên cạnh Hạ Tuyền để bảo vệ cô, trong phòng hóa trang không ai dám phát ra bất kỳ tiếng động lớn nào.

Không bao lâu sau khi thời gian yên tĩnh trôi qua, cửa phòng hóa trang liền bị người từ bên ngoài vội vã mở ra, toàn bộ người trong phòng hóa trang đều nhìn sang, rất ngạc nhiên là ai lại không lễ phép như vậy, ngay cả cửa cũng không gõ mà xông thẳng vào, chờ đến khi nhìn thấy là Hứa Cách Phi, thì tất cả đều thu hồi tầm mắt.

“Hạ Tuyền.” Hứa Cách Phi vừa vào cửa liền sắc mặt khó coi gọi cô một tiếng.

Hạ Tuyền vốn cũng không ngủ, nghe thấy âm thanh thì lập tức mở mắt nhìn sang, cô nhìn chăm chăm vào Hứa Cách Phi đang đóng kín cửa và đi tới bên ghế sofa, kéo tay cô ấy nói: “Sao lại vội vàng hấp tấp như vậy, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, thời gian vẫn còn sớm mà.”

Hứa Cách Phi thờ dãi, sau khi ngồi xuống thì trầm mặc một lúc lâu rồi mới cắn môi nói: “Có một chuyện chị cần phải nói cho em biết, em hãy chuẩn bị tâm lý một chút.”

Hạ Tuyền nghiêng đầu nói: “Chuyện gì vậy? Chỉ cần không phải là chuyện em bị ban tổ chức xóa tên, thì cũng chẳng phải là chuyện lớn gì.”

“Đó cũng không phải.”

“Sao lại không phải.”

Hứa Cách Phi lắc đầu một cái rồi nói: “So với chuyện kia còn đáng sợ hơn.”

Hạ Tuyền nhũm mày lại, không biết vì sao lại nghĩ đến Lê Tịnh Lương, cô hỏi “Rốt cuộc là như thế nào?”

Hứa Cách Phi hít sâu một hơi nói: “Vân Nhượng Châu tới, anh ta cũng sẽ tham gia chương trình này.”

Biểu cảm trên mặt Hạ Tuyền trong nháy mắt cứng lại, không khí trong phòng hóa trang vô cùng nặng nề, qua một hồi thật lâu sau thì cô mới hơi cong khóe miệng bất đắc dĩ nói: “Tới thì cứ tới, mặc dù không biết anh ấy nghĩ như thế nào, nhưng không phải là chỉ tham gia chương trình thôi sao, không có gì đâu.” d.đ.l.q.đ.tiêu ốc

“Em có thể làm được sao?” Hứa Cách Phi hoài nghi nhìn cô, “Chuyện xì căng đan âm ỉ giữa em và anh ta lần trước thật vất vả mới giải quyết được.....”

“Em phải cảm ơn anh ấy.” Hạ Tuyền chân thành nói, “Bởi vì nhờ có anh ấy, nên em mới có cơ hội để tiến vào tầm mắt của đại chúng.” Dứt lời, liền tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Cách Phi cũng không nhiều lời, cô chỉ là người chỉ điểm, còn người thật sự lên chiến trường mới là Hạ Tuyền, chỉ cần cô ấy có thể đánh tốt trận chiến này là được rồi.

Có một định luật rất kỳ diệu là, nếu như trước mắt bạn là một trận ác chiến đang chờ bạn thì thời gian chắc chắn sẽ chạy qua rất nhanh. Không bao lâu sau Hạ Tuyền đã bị Mã Nghi đánh thức, lập tức đến giờ lên sân khấu.

Thợ trang điểm chỉnh trang lại cho Hạ Tuyền, Hạ Tuyền cầm túi xách tay đi về phía cửa phòng, mặc dù vừa nãy khi nói chuyện với Hứa Cách Phi thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng chờ đến khi thật sự sắp gặp mặt Vân Nhượng Châu rồi thì vẫn có chút khẩn trương.

Cửa phòng hóa trang được mở ra, cái nghệ sĩ khác cũng tham gia chương trình đều lục tục đi ra ngoài, bọn họ đi ở phía sau cùng, phía trước là ba nữ khách quý, phòng hóa trang của nam khách quý ở bên kia, không phải ở nơi này.

Thông qua hỏi thăm Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền biết được bốn nữ khách quý hôm nay tới tham gia chương trình theo thứ tự là cô, Hương Dịch, Lô Phái Hân và Chu Trắc, nam khách quý theo thứ tự là Hà Yến, Lục Tư Ngật, Kiều Minh Đạt và cuối cùng là Vân Nhượng Châu.

Ở trong cả chỗ này thì Vân Nhượng Châu là nổi tiếng nhất, còn riêng trong chỗ nữ khách quý còn lại thì Lô Phái Hân nổi tiếng nhất, thời gian cô ta hành nghề lâu hơn Hạ Tuyền rất nhiều, tác phẩm cũng nhiều hơn, trong một mùa hè mà có rất nhiều bộ phim truyền hình do cô ta đóng vai chính được truyền bá, chuyên gia đóng vai nữ chính tiêu biểu Mary Sua, số tuổi của người hâm mộ cũng không quá lớn, đối với những người hay xem TV thì ít nhất cũng sẽ thấy quen mặt. Cô ta có thể coi như là nữ diễn viên duy nhất trong chương trình này có thể xứng đôi với Vân Nhượng Châu, ban tổ chức chắc cũng sẽ sắp xếp như vậy.

Chương trình giải trí bình thường đều là như vậy, tuy nói rằng trước khi chương trình bắt đầu truyền bá thì sẽ giữ bí mật tất cả các quy trình sản xuất, nhưng thật ra trước khi tiến hành hoạt động đã bí mật sắp xếp xong rồi cuộc ai ghép thành đôi với ai rồi, nói ra cho oai thì là vì tính chất hấp dẫn của chương trình.

Cầm kịch bản của chương trình ngày hôm nay, trong lòng Hạ Tuyền đã có tính toán, cùng hợp tác với cô là Hà Yến, một diễn viên mới nổi tiếng trong nước, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng ấn tượng cũng không tệ.

Quy tắc của chương trình là, bốn vị nam khách quý mỗi người cầm một bông hoa hồng khác nhau để bỏ phiếu cho các nữ khách quý, nữ khách quý nhận được nhiều phiếu bầu nhất có thể lựa chọn một nam khách quý mà đã bỏ phiếu cho cô ấy, đương nhiên cũng có thể lựa chọn người khác, nhưng còn phải xem nam khách quý đó có đồng ý hay không đã.

Đồng thời, nữ khách quý cùng với nam khách quý còn dư lại cũng có thể tranh thủ cho chính mình khi chọn bạn đồng hành, nếu như đôi phương không đồng ý thì cũng chỉ có thể phối hợp cùng với hai người còn lại. Nếu như đôi phương có hứng thú, vậy thì bọn họ có thể tiến hành so tài cao thấp cùng với đôi phương mà đã được lựa chọn làm bạn đồng hành.

Đến khu vực cánh gà sân khấu, người chủ trì (MC) trên sân khấu đã sắp tuyên bố thứ tự lên sân rồi. Nam khách quý lên đầu tiên, cho nên bọn họ đứng ở phía trước. Mặc dù Hạ Tuyền cố ý để cho mình không chú ý tới Vân Nhượng Châu, nhưng anh ấy thật sự quá ưu tú, tất cả phụ nữ ở đây đều không có cách nào dời tầm mắt khỏi người anh.

Vân Nhượng Châu đứng vị trí thứ tư, phía sau là Lô Phái Hân, cô ta đang nóng lòng theo sát anh nói cái gì đó, anh nghiêng đầu khom lưng cúi xuống

nghe, thân sĩ cực kỳ, bình dị gần gũi giống như lúc lần đầu tiên cô nhìn thấy anh vậy, mặc dù người ở studio đều lạnh nhạt bài xích cô, nhưng điều tuyệt vời nhất chính là anh lại luôn rất dịu dàng, rất chăm sóc cô.

Bỗng nhiên, Vân Nhượng Châu ngược mắt lên nhìn về phía cô, cô nhảy bèn cảm giác được nhìn lại anh một giây rồi sau đó dời tầm mắt đi, Vân Nhượng Châu thấy vẻ mặt nhàn nhạt của cô, hai tay phía sau lưng thoáng nắm lại thành quyền.

“Vân tiên sinh?” Lô Phái Hân khó hiểu hỏi anh, sao anh lại đột nhiên thất thần vậy?

Vân Nhượng Châu nhàn nhạt cười một tiếng, ngũ quan lạnh lùng trong trẻo anh tuấn giống như vầng trăng trên bầu trời, thật sự là vô cùng tuấn nhã.

“Sắp bắt đầu rồi.” Anh nói bốn chữ ngắn gọn, rồi liền quay đầu lại không hề nói với cô ta thêm một câu nào nữa.

Giống như lời anh vừa nói, thời gian trôi qua rất nhanh, cùng với người chủ trì giới thiệu, nam khách quý bước lên sân khấu theo thứ tự, sau đó trong tiếng thét chói tai của các khán giả, nữ khách quý cũng theo thứ tự bước lên sân khấu, đứng ở vị trí thuộc về mình.

Rất khéo, vị trí đối diện với Hạ Tuyền chính là Vân Nhượng Châu, con người lạnh bạc của anh rơi ở trên người cô, mang theo một chút hoài niệm, sau đó không để lại dấu vết thu hồi lại.

Người chủ trì đang nói lời đạo đầu và giới thiệu với phía bên dưới, chào hỏi tất cả mọi người cùng với người xem, sau đó liền tiến vào phân đoạn đầu tiên, cũng là nội dung chủ yếu của chương trình ngày hôm nay —— lựa chọn bạn đồng hành.

Bởi vì trong lòng đã biết trước sự sắp xếp của chương trình, cho nên Hạ Tuyền cũng không có chút suy nghĩ dư thừa nào, làm đúng nhiệm vụ là giả vờ như cái gì cũng không biết rõ, vẻ mặt vừa mong đợi vừa khẩn trương nhìn về phía các nam khách quý đang bỏ phiếu theo thứ tự.

Khi ba người nam khách quý đã bỏ phiếu xong thì ngoại trừ Hường Dịch không còn hoa ra, thì các nữ khách quý khác đều có một bông hoa. Hà Yến bỏ cho Hạ Tuyền, Lục Tư Ngật bỏ cho Chu Trắc, Kiều Minh Đạt đến bỏ cho Lô Phái Hân.

Kế tiếp nên là Vân Nhượng Châu cùng với Kiều Minh Đạt đến giành Lô Phái Hân rồi, Hạ Tuyền nhìn về phía Lô Phái Hân đang đứng ở bên cạnh mình, trên dung nhan kiều diễm của cô ta không che giấu được sự kích động, bông hoa ở trên cổ tay cũng sắp bị kéo đến hồng rồi.

Cùng với tiếng thét chói tai đạt tới đỉnh điểm của người xem, Vân Nhượng Châu cầm bông hoa trong tay từ từ đi tới trước mặt các nữ khách quý. Anh đi lướt qua Chu Trắc và Hường Dịch, khi đi ngang qua trước mặt Lô Phái Hân thì trần nhà ở hiện trường phát sáng cũng sắp bị tiếng thét chói tai của người xem làm cho nổ tung lên rồi, người chủ trì cũng ngấm ra ám hiệu là hai người bọn họ sẽ là một đôi.

Xem ra mọi người quả nhiên càng mong đợi nhìn thấy anh và Lô Phái Hân hợp tác hơn, trai tài gái sắc, chẳng những hình tượng đẹp, mà danh tiếng cũng rất tốt, còn với dáng vẻ này của cô thì, không phải là “bình hoa” thì chính là “quy tắc ngầm”, làm sao có thể xứng với Vân Nhượng Châu được?

Hạ Tuyền rũ mắt xuống, chờ phân đoạn kế tiếp bắt đầu. Nhưng cô ngàn vạn lần không ngờ là, đáng lẽ Lô Phái Hân đang đứng ở trước mặt anh chỉ chờ anh đưa ra bông hoa để cô ta nhận lấy thì Vân Nhượng Châu chợt chuyển bước chân một cái rồi đi về phía trước mấy bước, đi tới trước mặt cô.

Hạ Tuyền giật mình, ngơ ngác nhìn khuôn mặt mê người của anh, anh cũng nhìn cô, không chút nào để ý tới người chủ trì đã hoàn toàn ngu ra ở bên kia, tay cầm bông hoa hồng đưa cho cô, dịu dàng nói: “Hi vọng em sẽ chọn anh làm bạn đồng hành.”

Cho dù Hạ Tuyền có chuẩn bị tâm lý tốt hơn nữa thì giờ phút này cũng bắt đầu hoảng loạn, cô hơi nhếch đôi môi cánh hoa nhìn bông hoa hồng trong tay anh, chậm chạp không có nhận lấy, người xem ở hiện trường cũng không biết nên phản ứng như thế nào, đạo diễn của chương trình cũng sắp phát điên rồi.

Vậy mà, Lê Tịnh Lương đang xem truyền hình trực tiếp lại cực kỳ bình tĩnh, anh nghiêng người dựa vào đầu giường khép hờ mắt, di động cầm trong tay, bên trong là tin nhắn Hạ Tuyền gửi tới không lâu trước đó.

Cô nói cô là người Giang Thành, muốn lấy tư cách là một người địa phương, hẹn anh tối nay cùng đi ăn tối —— đương nhiên, là sau khi chương trình truyền hình kết thúc.

Vốn là Lê Tịnh Lương không định để ý tới, vì khi chương trình kết thúc cũng đã chín giờ rồi, tuy rằng đối với những người giàu có mà nói thì chín giờ chính là lúc cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, nhưng Lê Tịnh Lương lại không như thế, cái khoảng thời gian nửa vời mập mờ ái muội này làm cho anh không thích cô, nói đơn giản hơn chính là không nhìn trúng cô.

Nhưng mà, khi đang xem TV thì vừa vặn chuyển đến kênh Giang Thành Vệ Thị, cũng có thể là do ý trời, trên TV mặc dù cô chỉ trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, nhưng lại vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ, khuôn mặt quyến rũ tinh xảo cùng với dáng người không thể chê được vào đâu có thể dễ dàng gọi lên dục vọng của bất kỳ người đàn ông nào.

Nên nói như thế nào nhỉ..... Về đẹp của cô hết sức hạ lưu.

Không thể phủ nhận, Lê Tịnh Lương cũng là một người đàn ông, mà bề ngoài đẹp chính là nước cờ đầu để tiến vào lòng người đàn ông, cho nên vừa ngoài ý muốn lại vừa hợp tình hợp lý, Lê Tịnh Lương thay đổi chủ ý.

Khi Hạ Tuyền nhận lấy bông hoa hồng của Vân Nhượng Châu, chương trình tạm thời chuyển sang phần quảng cáo, khi đạo diễn cùng với người chủ trì chạy đến trước mặt Vân Nhượng Châu để hỏi han rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra thì cô liền nhận được điện thoại di động mà Mã Nghi đưa tới, nhìn thấy

tin nhắn của Lê Tịnh Lương.

Anh trả lời là: Cứ vậy, làm phiền rồi.

Cô hơi nhếch nhếch môi trả lại điện thoại di động cho Mã Nghi, qua không tới mấy giây phó đạo diễn của ban tổ chức liền chạy tới trước mặt cô, xin lỗi cô: “Hạ Tuyền à, làm phiền cô lát nữa vẫn theo sự sắp xếp trước đó mà lựa chọn Hà Yến, sự việc ngoài ý muốn vừa rồi thật là xấu hổ.”

Hạ Tuyền quay đầu lại nhìn Lô Phái Hân đang ngồi uống nước cách chỗ cô không xa, đạo diễn đang nói lời xin lỗi với cô ta, cô ta lạnh lùng quét Hạ Tuyền một cái, trong mắt mang theo địch ý.

Làng giải trí là một nơi vô cùng chú trọng địa vị, mặc dù cô đã không còn im lặng vô danh như ngày xưa, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một người mới tương đối thành công mà thôi, so với Lô Phái Hân, thì còn kém một đoạn.

“Tôi biết rồi, yên tâm đi.” Hạ Tuyền nở một nụ cười khéo léo đáp trả lại phó đạo diễn, xoay người đi về phía hậu trường để nghỉ ngơi.

Phó đạo diễn thở phào nhẹ nhõm, lập tức xoay người đi khỏi đây, Hạ Tuyền vừa đi vừa nghĩ, thật ra thì cũng không hẳn là không có chuyện tốt, không phải Lê Tịnh Lương đã đồng ý lát nữa sẽ ra ngoài cùng cô ăn cơm sao? Đây chính là chuyện cực kỳ tốt, cô phải chuẩn bị thật tốt mới được.

Cô từ bỏ ước mơ mà lẩn lộn mò mẫm ở trong làng giải trí những năm này, không phải là vì muốn có một thân phận tiện lợi để tiếp cận anh và người của nhà họ Diệp sao? Bây giờ cơ hội tới rồi, vẫn là chuyện chính quan trọng hơn. Về phần Văn Nhựt Châu..... đàn ông, không cần quá gấp gáp.

Màn kịch nhỏ:

Lê tiên sinh: Thấy ngoại hình của cô không tệ, chỉ chơi đùa với cô, đừng coi là thật.

Hạ Tuyền tỷ tỷ: Biết rồi, anh không cần nhấn mạnh, nếu như không phải là vì có chút chuyện, thì tôi cũng chẳng chơi đùa với anh đâu, ở một mình vô cùng tốt.

Lê tiên sinh: Ở một mình vô cùng tốt, ung dung tự tại, coi như cô chột chạy đi tự sát thì bên cạnh cũng không có người ngăn cô đâu.

Hạ Tuyền tỷ tỷ: Xin chào, bên cạnh anh vây quanh một đồng người, nếu anh chột chạy đi tự sát thì người bên cạnh anh chẳng những không ngăn anh lại mà còn có thể cuống cuồng đẩy anh xuống, đợi đến khi nào anh chết đi thì phân chia tài sản của anh.

Lê tiên sinh: Tôi phát hiện ra loại người như cô thật là rất có ý tứ.

Hạ Tuyền tỷ tỷ: Tôi phát hiện ra loại người như anh thật là rất không có ý nghĩa.

Lê tiên sinh xoay người rời đi, đàm phán vỡ tan rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Quảng cáo kết thúc, chương trình tiếp tục truyền hình trực tiếp, Hạ Tuyền tự mình trở lại vị trí đối diện với Văn Nhựt Châu, anh ấy làm dấu tay với cô. Bọn họ đã từng quay phim chung với nhau ba tháng, quan hệ đương nhiên sẽ thân mật hơn so với người khác rất nhiều, chỉ thiếu mỗi chưa chọc qua tầng cửa sổ kia mà thôi, cho nên khi anh vừa ra dấu tay này, cô liếc mắt một cái liền hiểu. Ý tứ của anh chính là, hãy cứ làm theo suy nghĩ trong lòng mình, tất cả đã có anh rồi.

Hạ Tuyền không nhịn được hơi cong môi lên, trong lòng rất không dễ chịu. Để đi tới ngày hôm nay cô đã không còn tư cách để làm mọi chuyện theo ý mình nữa rồi, trước kia bọn họ không có ở cùng với nhau, là bởi vì cô cảm thấy thời cơ chưa tới, tình cảm của bọn họ vẫn còn chưa đủ, cô cũng là bởi vì chuyện của cha mà không tin tưởng vào đàn ông. Nhưng chờ đến khi cô tin tưởng thì lại xuất hiện một Lê Tịnh Lương, ban cho cô một cơ hội tốt để trả thù, cô không thể nào lựa chọn anh nữa.

Âm nhạc ở trường quay càng làm kích động lòng người, người chủ trì cũng bắt đầu thúc giục Hạ Tuyền đưa ra lựa chọn, cô rũ mắt nhìn hai bông hoa trên mặt bàn, không chút do dự cầm lấy bông của Hà Yến.

“Tôi chọn Hà Yến.” Lúm đồng tiền Hạ Tuyền như hoa, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ không tình nguyện nào.

Lô Phái Hân liếc cô một cái, ý tứ trong đáy mắt là “coi như cô thức thời”. Hà Yến ý vị sâu xa liếc nhìn cô, đôi tay đặt ở phía sau cùng với vẻ mặt đắc chí, giả vờ làm ra bộ mặt vô cùng hưng phấn bởi vì thắng được Văn Thiên vương.

Sự nhiệt tình của người xem chương trình bị sự lựa chọn của Hạ Tuyền đẩy lên đến tột cùng, ở trên trang web trực tuyến đăng một đề tài trong bảng, có

người hâm mộ Vân Nhượng Châu nói Hạ Tuyền không có mắt nên mới không chọn Vân thiên vương của bọn họ, cũng có người hâm mộ miếng thịt tươi nhỏ* Hà Yến khen cô có tầm nhìn xa trông rộng, đương nhiên cũng có một số người nhận ra sự mờ ám ở bên trong, nhưng mà bọn họ cũng chỉ cho rằng đây là do ban tổ chức cố ý lăng xê, cũng không phải là do Vân Nhượng Châu tự mình muốn chọn Hạ Tuyền.

(*)thịt tươi: ý chỉ người mới, non nớt.

Dù sao, những suy đoán này đều không liên quan gì đến bản thân Hạ Tuyền, kế tiếp Vân Nhượng Châu sẽ rút lui và đi chọn Lô Phái Hân, hơn nữa còn phải sao tài nghệ với Kiều Minh Đạt mà đã chọn Lô Phái Hân.

Vân Nhượng Châu đồng ý với người chủ trì tiếp tục lựa chọn một lần nữa, anh đi tới trước mặt Hạ Tuyền để lấy hoa, ánh mắt mà anh nhìn cô khi đó đã bị người hâm mộ thành công chụp lại, đứng đầu ở trên bảng xếp hạng web được truyền bá rộng rãi một khoảng thời gian, xi căng đan trước kia của bọn họ cũng lại bị lôi ra một lần nữa.

Lần này Vân Nhượng Châu cũng không có tiếp tục làm sai kịch bản nữa, anh đành hoàng chọn Lô Phái Hân, lẫn lộn một phen với Kiều Minh Đạt, thể hiện tốt phần diễn xuất của mình, người xem bỏ phiếu, Lô Phái Hân tự mình bỏ phiếu, cuối cùng ném một bông hoa cho Vân Nhượng Châu, Kiều Minh Đạt từ bỏ Lô Phái Hân, lựa chọn Hướng Dịch.

Đến đây, tập đầu của chương trình vừa chuẩn kết thúc, từ đầu tới cuối Hạ Tuyền đều ưu nhã an tĩnh, số lần ống kính quét tới chỗ cô cũng không nhiều, phần lớn thời gian đều ở trên người Lô Phái Hân, hôm nay cô ta không thể nghỉ ngơi gì chính là sân nhà.

Chương trình kết thúc, người hâm mộ của Hạ Tuyền làm ồn ào một đêm ở trên diễn đàn web, bày tỏ sự bất mãn đối với việc cô xuất hiện trên màn hình quá ít, nhưng mà thân tượng của bọn họ lại lặng lẽ chạy ra khỏi Đài Truyền Hình, lái xe của mình chạy đi mất.

Cô bảo Mã Nghi giữ Hứa Cách Phi lại, rồi một mình đi ra ngoài ăn cơm nói chuyện với đối phương, không ngồi xe bảo mẫu* để đi về, bây giờ đang lái tới công viên của Giang Thành.

(*)Xe chuyên gia chở nghệ sĩ

Vân Nhượng Châu ở phía sau trường quay tìm cô nửa ngày cũng không thấy, ngoài thất vọng ra thì không thể làm gì khác hơn là rời đi trước. So với người đàn ông này, thì Lê Tịnh Lương đã may mắn lắm rồi, bởi vì Hạ Tuyền đang như ngựa không ngừng vó chạy về phía anh, nhưng mà Lê tiên sinh của chúng ta lại có chút đang ở trong phúc mà chẳng biết.

Khi Hạ Tuyền đi tới trước tấm bia đá ở công viên Giang Thành thì Lê Tịnh Lương vẫn còn chưa xuất hiện, cô đeo kính râm lên, khăn lụa từ trên đầu quấn quanh cổ, mặc một chiếc váy xinh đẹp từ trên xe bước xuống, chờ đợi ở trước tấm bia đá.

Qua một hồi lâu, Lê Tịnh Lương mới không nhanh không chậm đi tới, thời tiết tháng mười, ban đêm không tính là lạnh nhưng cũng không được coi là ấm, nhưng hôm nay trời đầy mây, còn có gió, Hạ Tuyền mặc mỗi một lớp váy mỏng đứng ở bên ngoài đã có chút lạnh.

Lê Tịnh Lương hiển nhiên đã suy đoán trước, anh mặc một chiếc áo khoác thoải mái màu xanh dương đậm, đội mũ lưỡi trai, quần dài màu đen, chân đi một đôi giày thể thao, lái một chiếc..... xe đạp xa xỉ. Với trang phục như vậy, nếu như không phải là thấy rõ mặt, thì truyền thông coi như có chụp được cũng sẽ không nghĩ rằng đó là anh.

Hạ Tuyền không tự chủ cúi đầu nhìn đôi giày cao gót cùng với váy của bản thân, thật sự là khác nhau một trời một vực so với bộ trang phục tùy ý hura nhàn của anh. Giống như trang phục của cô chỉ để đi tham gia dạ hội lộng lẫy, còn trang phục của anh thì lại chỉ là để đi đá bóng. Ý nghĩ như vậy làm cho người ta cảm thấy hết sức khó xử, cô hình như..... bị mất mặt rồi.

Lê Tịnh Lương từ từ dừng lại ở trước mặt Hạ Tuyền, không để lại dấu vết mà quét qua cô từ trên xuống dưới, nói: “Lên xe.”

Hạ Tuyền sững sốt một chút, nói: “Lê tiên sinh, hay là chúng ta ngồi xe của tôi đi, đậu xe của ngài ở một bên.”

Lê Tịnh Lương đẩy gọng kính lên cười nói: “Thật xin lỗi, tôi không có thói quen ngồi vào xe của người khác, hoặc là cô lên xe, hoặc là thôi đi.”
d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Hạ Tuyền cắn môi, cánh môi đầy đặn nở nang bị hàm răng trắng như tuyết cắn, đèn đường mờ vàng dát lên người cô một tầng ánh sáng màu mật ong, hình ảnh này thực sự quá mê người, có khi còn có thể không chế được loại người đàn ông luôn được phụ nữ ôm ấp yêu thương như Lê Tịnh Lương.

Cuối cùng, Hạ Tuyền vẫn ép buộc chính mình không để ý tới bộ váy bó sát cùng với đôi giày cao gót mười phân của mình, nghiêng người cẩn thận ngồi vào chỗ ngồi phía sau của xe đạp, hai tay cong lên nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh.

“Ngồi vững rồi chứ?” Anh quay đầu lại nhìn, ánh mắt hoài nghi.

Hạ Tuyền cách một lớp kính râm trừng mắt nhìn anh: “Ngồi vững rồi.”

Lê Tịnh Lương khẽ nhếch môi, cặp con ngươi sắc bén xuyên thấu qua mắt kính rơi vào trên người cô, thẳng cho đến khi cô thấy sống lưng mình ớn lạnh.

“Đã trễ thế này rồi mà còn đeo kính đen, Hạ tiểu thư thật là cẩn thận.”

Không nặn không nhặt ném một câu, Lê Tịnh Lương đạp bàn đạp, xe đạp chậm rãi di chuyển.

Hạ Tuyền lạnh nhạt nói: “Đây là trách nhiệm của tôi đối với Lệ tiên sinh, dù sao thì thanh danh của tôi cũng không có gì tốt để nói, nó đã rất xấu rồi, nhưng mà Lệ tiên sinh lại không như vậy, ngài có một vị hôn thê.”

Âm thanh bình tĩnh hữu lực của Lệ Tịnh Lương từ phía trước truyền đến: “Biết tôi có vị hôn thê rồi mà còn quyến rũ tôi?”

Quyến rũ..... Thật là một từ ngữ vừa chuẩn xác vừa trực tiếp, theo lẽ thường mà nói thì lúc này đàn gái khẳng định sẽ ngượng ngùng nói chuyện, hoặc là vội vã muốn giải thích, nhưng mà làm sao Hạ Tuyền có thể có những hành động như mấy loại phụ nữ bình thường đó chứ?

“Con mắt của Lệ tiên sinh thật là tinh tường, một chút tâm tư này của tôi cũng bị ngài nhìn ra được. Không phải ít nhất con người nên có một mục tiêu sao? Ngài chính là mục tiêu của tôi.” Lời cô vừa nói vô cùng dịu dàng.

Lệ Tịnh Lương hình như cười khẽ một tiếng, lái xe đạp chở cô đi từ từ trên đường.

“Có rất nhiều phụ nữ có loại mục tiêu này, nhưng trực tiếp nói ra như cô thì tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Hạ Tuyền tùy ý nói: “Nếu như muốn có thì phải đi tranh thủ, phần lớn mọi người đều chỉ dám chảy nước miếng đối với vật mình muốn nhưng lại không có gan để đi tranh thủ, đây chính là nguyên nhân vì sao bọn họ luôn luôn không thành công. Nhưng mà tôi lại không giống như vậy, tôi không sợ hãi ham muốn của tôi.”

Chưa từng thử thì làm sao mà biết có thất bại hay không? Khi đối phó với loại đàn ông nhìn xa trông rộng này, vẫn là nên trực tiếp một chút để cho anh ta dễ dàng nhớ kỹ hơn.

Sau đó Lệ Tịnh Lương không tiếp tục đáp lời, hai người chậm rãi đi đến một khách sạn bình thường, cửa chính cũng không có mấy chiếc xe, nhưng mà ngược lại bề ngoài rất gọn gàng chỉnh tề sạch sẽ, càng khiến cho người ta không thể tưởng tượng được rằng, mặc dù bên ngoài của nó nhìn không lớn, nhưng khi đi vào bên trong lại chẳng khác gì một mảng trời riêng, trang trí vô cùng có mùi vị.

Hạ Tuyền đi theo Lệ Tịnh Lương, vừa vào đến đại sảnh thì có một nữ nhân viên phục vụ chào đón, hể sức tự nhiên nói: “Lệ tiên sinh, phòng bao cùng với thức ăn đã được chuẩn bị xong cho ngài.”

“Ừ.” Anh nhìn về phía sau lưng nói: “Tôi đã gọi món ăn trước rồi, cô sẽ không để ý chứ?”

Hạ Tuyền mặt không đổi sắc nói: “Đương nhiên.”

“Vậy thì đi thôi.” Anh đi ở phía trước dẫn đường.

Vòng qua từng khúc rẽ hành lang, bọn họ đi tới căn phòng bên trong tận cùng của khách sạn, bốn phía của căn phòng đều là những cây trúc thanh thủy, lá cây màu xanh sum xuê ở giữa là một chiếc bàn cổ điển, trên bàn bày thức ăn nóng hổi cùng với trà.

Lệ Tịnh Lương ngồi ở bên trong, mặt đối mặt với Hạ Tuyền. Anh nâng chung trà lên nhấp một ngụm, ngón áp út trái đeo chiếc nhẫn kim cương khiêm tốn, ý tứ kia chính là, đã đính hôn.

“Tình cảm của Lệ tiên sinh và vị hôn thê hình như cũng không tệ.” Giọng điệu của Hạ Tuyền rất nhẹ khi nói câu này.

Lệ Tịnh Lương tựa lưng vào ghế ngồi liếc mắt nhìn cô, theo tầm mắt của cô thấy được chiếc nhẫn của mình, anh tiện tay tháo ra để sang một bên, không chút giấu giếm nói: “Gần tới uống trà chiều với Diệp tổng, thì phải làm ra dáng một chút chứ.”

“.....” Khóe miệng Hạ Tuyền hưng hăng kéo ra.

Lệ Tịnh Lương ngoắc ngoắc ngón tay với cô, nói: “Đến đây đi.”

Hạ Tuyền không hiểu nhìn anh, đôi mắt biết nói chuyện làm cho người khác nhìn thấy mà trong lòng ngứa ngáy, phong cảnh trên môi lại càng làm cho người ta động lòng.

Lệ Tịnh Lương nhìn lướt qua cánh cửa phòng đã được đóng kín, không chế tâm tình nói lại một lần nữa: “Lại đây.”

Hạ Tuyền mơ hồ cảm nhận được sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng cô hình như không có đường lui. Cô từ từ đứng lên, đi từng bước một tới trước mặt anh, khi anh sắp nắm được hông của cô thì chợt lui lại một bước nói: “Tôi bỗng nhiên nhớ tôi còn có một chút việc, phải đi trước đây.”

Cô rút cuộc vẫn không qua được cửa ải kia, còn cần phải thuyết phục mình thật tốt. Không nên quá gấp gáp, cô tự nói với mình như vậy.

Nhưng mà, không phải tất cả mọi việc đều có thể theo như mong muốn của cô, Lệ Tịnh Lương không phải là Văn Nhược Châu, cũng không có nghĩa rằng cô cự tuyệt là anh sẽ thuận theo.

Sức lực của anh rất lớn, nhưng mà một chút cũng không có vẻ gì là thô lỗ, mặc dù cô đã lui lại một bước, nhưng anh vẫn dễ dàng kéo cô lại. Cô dựa vào lồng ngực của anh, một mùi hương thơm dễ ngửi xông thẳng vào mũi, tròng mắt của Lệ Tịnh Lương tối đen hắc ám giống như băng.

“Cô dùng loại nước hoa nào.”

Anh thuận miệng hỏi, đôi tay vuốt ve tại vòng eo thon của cô, cô muốn tách ra, nhưng lại không cẩn thận bị vấp chân, đôi giày cao gót nguy hiểm như vậy đó, nó trực tiếp làm cho cô ngã vào trong ngực anh, ngồi ở trên bắp đùi cân xứng hữu lực của anh.

“Ôm ấp yêu thương thế này có chút hơi sớm.” Lệ Tĩnh Lương buông cô ra, vô vị tế nhạt nói: “Ăn cơm đi.”

Lấy được sự tự do, Hạ Tuyền lập tức cách xa anh, Lệ Tĩnh Lương lạnh nhạt liếc cô một cái, giống như đang nói..., không cần phải lập cái đền thờ kia.

Hạ Tuyền nghĩ thầm người ta nói cũng đúng nha, không phải bây giờ cô chính là cái dạng đó sao? Cô chợt cảm thấy mình có chút kiêu cách, nếu đã làm xong quyết định rồi, thì cần gì phải đoan trang nữa chứ?

Vì vậy cô xoay người trở lại vị trí của mình, không coi ai ra gì bắt đầu ăn bữa tối. Bởi vì buổi tối phải truyền hình trực tiếp, nên cô còn chưa ăn cơm tối, lo lắng mặt sẽ bị sưng, bây giờ thì đã đối diện nỗi ngực dán vào lưng rồi.

Lệ Tĩnh Lương vừa uống trà vừa thưởng thức dáng vẻ dùng cơm của cô, cô ăn rất nhanh, nhưng lại hết sức lịch sự, làm cho người nhìn vui tai vui mắt. Anh nhìn một lúc, thì điện thoại di động chợt vang lên, là Diệp Minh Tâm. die n da nl equ ydo n

Tiện tay nhận điện thoại, Hạ Tuyền lập tức nghe thấy âm thanh riu rít của Diệp Minh Tâm truyền ra, cô không để lại dấu vết ngẩng đầu lên quan sát anh, anh rất có kiên nhẫn nghe những lời nói nhảm của Diệp Minh Tâm, cuối cùng đối phương hình như hỏi anh vấn đề gì đó, anh nhìn cô một cái, nhẹ giọng nói: “Được, đến ngay.”

Cúp điện thoại, Lệ Tĩnh Lương đứng lên nói: “Có chút việc, một mình cô ăn đi.” Dứt lời, liền xoay người định rời đi.

Hạ Tuyền từ từ đặt đũa xuống, nhẹ giọng nói: “Lệ tiên sinh thật không coi trọng chữ tín, vừa mới nói là sẽ ăn cơm chung, vậy mà bây giờ cơm còn chưa có ăn xong, ngài đã muốn đi rồi?”

Lệ Tĩnh Lương có chút kinh ngạc nhìn về phía cô, giống như không ngờ tới còn có một người phụ nữ gan to đến mức dám cãi anh, anh ngưng mắt nhìn đôi mắt quyến rũ đào hoa của cô, một lúc lâu sau khóe miệng cong lên nói: “Ừ, không giữ chữ tín.” Đột nhiên, đi lùi trở lại, “Nói điều kiện.”

Anh đi tới trước mặt cô, cúi người xuống nhìn thẳng vào cô đang ngồi, hai người nhìn nhau một hồi thật lâu, Hạ Tuyền thật sự không hiểu nổi anh đang muốn làm cái gì, nhưng lại nhìn thấy anh rũ mắt xuống liếc nhìn môi của cô, vì vậy cô có chút hiểu ý của anh.

Chẳng lẽ, anh muốn hôn cô?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Khi môi của anh chỉ còn cách môi của cô đúng không phải không một centimét, thì thời gian đã trôi qua một phần tư nén hương, và Hạ Tuyền làm một quyết định.

Cô chủ động đến gần hôn lên đôi môi của anh, lạnh lạnh, giống với cảm giác khó gần mà anh để lại cho cô, nhưng cô thật sự hôn được.

Tại sao rõ ràng là cô bị thua thiệt, nhưng lại có một loại cảm giác như —— tôi chiếm được tiện nghi nhỉ? Chẳng lẽ là bởi vì vị này chính là ông chủ của AR (AR: astuteness and resourcefulness)? Hay là vị hôn phu của Diệp Minh Tâm?

Không được, tam quan* bất chính, phải nghiêm chỉnh.

(*)tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Nhưng mà, cứ nghĩ đến bộ dạng khua tay múa chân của Diệp Minh Tâm sau khi biết đến chuyện này, thì Hạ Tuyền liền cảm thấy thật là sáng khoái.

Nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của cô, Lệ Tĩnh Lương ngẩng đầu lên lạnh nhạt liếc xéo cô một cái, nói: “Có dụng ý khác.”

Bốn chữ thật đơn giản này chọc thủng suy nghĩ của cô, Hạ Tuyền lập tức không dám cười nữa, quan sát anh thật cẩn thận, anh hừ một tiếng xoay người rời đi, lúc sắp đóng cửa thì mới mở miệng một lần nữa, anh nói: “Tôi sẽ gọi cho cô.” Dứt lời, người liền biến mất không thấy gì nữa.

Hạ Tuyền ngồi tại chỗ suy nghĩ về hai câu mà anh nói trước khi đi, một câu là “Có dụng ý khác”, và một câu là “Tôi sẽ gọi cho cô”, cả hai câu đều lúc thì lạnh lúc thì nóng, quả thật giống như nướng cô ở trên bếp lửa vậy, gấp đến độ làm cho cô ngoài cháy trong sống.

Nếu anh đã nhìn ra được cô quyến rũ anh là có dụng ý khác, vậy thì tại sao vẫn còn đi theo cô vào trong cái bẫy?

Xem chừng, có khi là muốn nhìn xem rốt cuộc cô có thể đùa bỡn anh ra cái hình dạng gì?

Lệ tiên sinh, cuộc sống của anh nhất định là rất nhàm chán, trừ nhìn vào các hạng mục cùng với kiếm tiền ra, thì tiết mục để giải trí cũng không có mấy cái nhỉ?

Mấy ngày hôm sau, Lệ Tịnh Lương vẫn không chủ động gọi điện thoại cho cô như anh đã nói. Sau khi Hạ Tuyền quay xong tập đầu của chương trình tivi thì đã đến trụ sở của công ty giải trí Trung Hoa ở Giang Thành để báo cáo, đây là địa bàn của Diệp Hân, Diệp Minh Tâm chính là cô công chúa nhỏ ở nơi này, cô ta đã sớm phải người nhìn chăm chăm vào Hạ Tuyền, một khi cô đi làm, thì sẽ ngay lập tức thông báo cho cô ta.

Thế cho nên, khi Hạ Tuyền chân trước vừa mới ngồi xuống, thì Diệp Minh Tâm chân sau đã đi đến, cô ta đeo một chiếc túi xách đắt tiền mẫu mới nhất, mặc một bộ quần áo sang trọng, mặt mày trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, một bộ dạng con nhà danh giá, nhưng ngũ quan của cô ta lại không có một chút nào dính dáng tới hai chữ danh giá này cả.

Thật ra thì, Diệp Minh Tâm không kị một con hát Hạ Tuyền như vậy là bởi vì như thế này, dung mạo của cô ta cũng không phải là loại dễ nhìn, mặc dù sau khi trang điểm thì cũng không thể coi là xấu xí, nhưng cũng không thể nói là xinh đẹp được.

Còn nữa, mặc dù Hạ Tuyền không phải là một diễn viên xuất thân chính quy, nhưng cô đã từng đi du học ở nước ngoài, tốt nghiệp ở một trường đại học nổi tiếng, tuy rằng không có gia thế hiển hách, phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác, thế nhưng trình độ học vấn vẫn cao hơn so với những cô gái khác.

Nói tóm lại, vị công chúa nhỏ này chính là thấy Hạ Tuyền chóng mặt, muốn gây phiền phức cho cô, cả sinh lý lẫn tâm lý đều có cái loại kích động này.

Hạ Tuyền ngồi ở trên ghế sofa xem tạp chí, nghe Mã Nghi báo cáo về lịch trình vào xế chiều ngày hôm nay, hôm nay cô phải đi tham gia nghi lễ khai trương của một tiệm châu báu ngoại quốc, sau đó còn phải bắt đầu hoạt động tuyên truyền cho bộ phim mới 《 Yêu không đơn hành 》, nhưng cô chỉ có thể nán lại ở Giang Thành thêm vài ngày nữa, về điểm này thì có chút khó giải quyết.

Khi Diệp Minh Tâm bước vào phòng thì liền nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh suy tư của cô, nhất thời vô cùng tức giận, nặng nề hừ lạnh một tiếng, tất cả mọi người trong phòng đều lập tức nghênh đón nịnh nọt nói: “Diệp tiểu thư đến ạ.”

Diệp Minh Tâm khinh miệt “Ừ” một tiếng, giờ ngón tay chỉ vào Hạ Tuyền nói: “Tại sao cô không đứng lên nghênh đón tôi?”

Hạ Tuyền giương mắt nhìn cô ta nói: “Chào Diệp tiểu thư.”

Diệp Minh Tâm nhìn cô chăm chăm nói: “Chỉ vậy thôi sao?”

Hạ Tuyền nghiêng đầu, quyến rũ cười: “Nếu không thì phải làm sao?”

Gương mặt xinh đẹp như vậy, thật là khiến cho lòng người ta ngửa ngáy.

Diệp Minh Tâm khắc chế sự kích động trong lòng, đè nén nói: “Đứng lên, nói xin lỗi với tôi, chào lại một lần nữa.”

Hạ Tuyền thu hồi tầm mắt, hoàn toàn không để lời nói của cô ta ở trong lòng.

Diệp Minh Tâm xông lên phía trước cầm cổ tay nhỏ bé của cô, dùng sức kéo cô lên, mọi người vây xem ở hiện trường đều bị dọa sợ, Mã Nghi nhanh chóng đi tới ngăn cản, nhưng Diệp Minh Tâm rốt cuộc vẫn là đại tiểu thư, ai dám thật sự động thủ chứ? Cô ta cũng không để ý đến đôi giày cao gót 10 cm của mình, giờ chân lên đạp thẳng vào người Mã Nghi, Mã Nghi bị đá ở bụng, đau đến nỗi không gượng dậy được, té lảo đảo trên mặt đất.

Hạ Tuyền nhún mày dùng sức hất tay của cô ta ra ngồi xổm xuống kiểm tra Mã Nghi: “Cậu bị làm sao vậy? Không sao chứ?”

Mã Nghi khổ sở thở gấp liên tục, vàng trán ướt đầm mồ hôi hột: “Không có việc gì.”

Hạ Tuyền đỡ anh dậy, nhìn về phía Diệp Minh Tâm nói: “Diệp tiểu thư, mong cô chú ý một chút tới các lời đồn đại, đây là công ty chứ không phải là nhà của cô, không phải là nơi cô muốn cái gì thì làm cái đó, tôi đây là ký hợp đồng hợp tác với cha cô, chứ không phải là bán mình làm nô lệ cho cô, không cần thiết phải bị cô quát tới quát lui.”

Những lời cô vừa nói xong khiến cho mấy người vừa nãy còn niềm nở nịnh nọt Diệp Minh Tâm cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúng túng sờ sờ mũi ở phía sau.

Diệp Minh Tâm tức giận đến nổi tay phát run, chỉ vào Hạ Tuyền nói: “Cô được lắm, lợi hại như vậy đúng không? Cô chờ đấy.” Nói xong liền xoay người rời đi, không nghĩ ngờ chút nào, nhất định là đi cáo trạng.

Hạ Tuyền không chút nào để ý cầm lấy chìa khóa xe muốn chờ Mã Nghi đến bệnh viện, Mã Nghi vội vàng ngăn lại nói: “Em không sao đâu chị, nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Hạ Tuyền không đồng ý nói: “Có thể không có chuyện gì sao? Cái kia nhọn như vậy, khẳng định là đã bầm tím rồi, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, tôi dẫn cậu đi.”

Mã Nghi hết cách, không thể làm gì khác hơn là đành hoàng chờ Hạ Tuyền thu dọn đồ đạc rồi cùng nhau rời đi. Nhưng mà, chờ đến khi hai người đang chuẩn bị xuất phát, thì Hứa Cách Phi mặt tái mét lại xuất hiện ở cửa, mang đến một tin tức không được tốt cho lắm.

“Diệp tổng nói muốn gặp em, để cho chị đưa em đi.” Cô ấy cần môi nói.

Hạ Tuyền lạnh nhạt nói: “Chị mang Mã Nghi đến bệnh viện, em tự mình đi.”

“Mã Nghi sao vậy?” Hứa Cách Phi sùng sốt một chút. d/đ/l/q/đ/tiểu ốc

“Bị giày cao gót của đại tiểu thư đập cho một cước, chị dẫn cậu ấy đi kiểm tra một chút đi, tự em đi lên là được rồi.” Cô đưa cái chìa khóa xe cho cô ấy.

Hứa Cách Phi lo lắng nói: “Một mình em đi có sao không?”

Hạ Tuyền ngoái đầu lại nhìn, mặt cười như hoa: “Yên tâm đi.” Dứt lời, liền nghênh ngang đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc của chủ tịch, Diệp Hân đang dụ dỗ con gái, sau khi mất cả nửa ngày để nghe hết mấy lời phàn nàn thì mới kiên nhẫn nói: “Tâm Tâm, con đi ra ngoài trước đi, cha sẽ giải quyết giúp con.”

“Cha nói rồi đó nha, nếu như giải quyết không xong thì con sẽ tức giận, trở về tìm mẹ của con để kiện cha.” Diệp Minh Tâm quệt mồm nói.

“Biết rồi, mau đi đi.” Diệp Hân làm ra vẻ xin tha thứ.

Diệp Minh Tâm lúc này mới vui vẻ, chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc của chủ tịch.

Một lát sau, Hạ Tuyền gõ cửa phòng, bên trong truyền ra âm thanh của Diệp Hân: “Vào đi.”

Sắp xếp lại tâm trạng, Hạ Tuyền đẩy cánh cửa phòng làm việc xa xỉ ra, giương mắt quét qua các thiết bị lắp đặt sang trọng ở bên trong, rồi nhìn thấy Diệp Hân đang châm trà ở phía sau bàn làm việc.

Ông ta mặc một bộ sơ mi quần tây đơn giản, mặc dù tuổi không còn trẻ, nhưng lại không hề nhìn thấy tóc bạc, điều này càng khiến cho ông ta trông trẻ tuổi hơn.

“Hạ tiểu thư ngồi xuống đi, cô thích uống cái gì? Trà hay cà phê?” Ông ta vô cùng ôn hòa nói.

Hạ Tuyền ngồi ở trên ghế sofa trong khu tiếp khách, mặt không đổi sắc nói: “Trà, cảm ơn, muốn ném thử một chút tay nghề của Diệp tổng.”

Diệp Hân cười một tiếng, nói: “Lập tức có ngay, chờ một chút.”

Một lúc sau, Diệp Hân bưng hai ly trà tới, ngồi đối diện với cô, đưa một ly cho cô.

“Thủ nghệ không tới nơi tới chốn, mong cô thông cảm.” Ông ta ôn hòa nói.

Hạ Tuyền nhìn chăm chú vào mặt của ông, trí nhớ giống như trở lại mười mấy năm về trước, khi đó cô vẫn còn chưa tới mười tuổi, nhưng ông ta lại đi quyết tuyệt như vậy, bất luận cô có cố giữ lại như thế nào thì cũng vẫn không có một chút do dự gì.

Diệp Hân đã nhận ra ánh mắt của Hạ Tuyền có gì đó không đúng, ông ta không để lại dấu vết quan sát người con gái không lớn hơn mấy tuổi so Diệp Minh Tâm này, cảm giác giống như đã từng quen biết.

“Hạ tiểu thư, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi hay không?” Ông ta không xác định hỏi.

Hạ Tuyền cười nói: “Đúng rồi a, Diệp tổng thật đúng là một người bận rộn hay quên, trước đây lúc ký hợp đồng chúng ta đã gặp qua một lần.”

Diệp Hân nghe được sự châm biếm trong tiếng cười của cô, nhưng cũng không làm rõ, ôn hòa gật đầu một cái, nhấp một ngụm trà.

Đến lúc này, ai cũng không mở miệng nói thêm một câu gì nữa, một lát sau, Diệp Hân mới nói chuyện tiếp.

“Tình hình của con bé Tâm Tâm kia như vậy đấy, bị tôi chiều hư rồi, cô hãy cố gắng nhân nhượng một chút.”

Mặc dù lời này của ông là đang nói con gái không tốt, nhưng nét mặt sùng ái cùng với tên gọi thân mật kia đều giống như dao găm đâm vào lòng cô vậy.

Nụ cười của Hạ Tuyền có chút cứng đờ, miễn cưỡng nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không bởi vì cách ứng xử hàng ngày của Diệp tiểu thư mà liền phủ nhận cách giáo dục của Diệp tổng.”

Diệp Hân không ngại ý châm biếm trong lời nói của cô, lại cùng cô uống thêm hai ly trà nữa rồi mới để cô đi.

Đứng ở cửa phòng làm việc, Hạ Tuyền vẫn không hiểu vì sao ông ta lại gọi cô tới đây một chuyến, cả người đều bối rối, đợi đến khi cô trở về phòng nghỉ ngơi của nghệ sĩ, thì liền nhìn thấy Diệp Minh Tâm đang ngồi ở đó như một ông ta bà lớn, hai chân vắt chéo khể vuốt móng tay của mình, bên cạnh còn có người hầu hạ.

Hạ Tuyền cẩn thận quan sát bốn phía một chút, sau khi xác định không có chó săn (phóng viên) nào chụp ảnh ở đây, thì mới mở cửa ghế lái phụ ngồi lên.

Ở trong xe, xuyên qua tầng ánh sáng lạnh lẽo của đèn đường ban đêm có thể nhìn thấy được, chỗ ghế ngồi tài xế được ngả ra đằng sau, Lê Tịnh Lương đang nằm ở trên đó nghịch nghịch chiếc điện thoại di động, ngón tay không ngừng ấn bàn phím, cánh môi mỏng khép khép mở mở, như đang nhai thứ gì đó.

Liếc thấy ánh mắt nghi hoặc của Hạ Tuyền, Lê Tịnh Lương tiện tay lấy ra một túi sô cô la chưa có mở từ trong túi áo phục đưa cho cô, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Ăn đi.”

Thì ra là anh đang ăn sô cô la.

Hạ Tuyền dịu dàng nhận lấy túi sô cô la rồi bỏ vào trong túi xách, Lê Tịnh Lương cười khi nhìn thấy một màn này, đôi lông mày đẹp mắt cong lại tạo thành một độ cong động lòng người, kéo dài giọng điệu nói: “Cô đừng nói rằng cô cũng là cái loại người ‘Lê tiên sinh cho đồ gì thì không được ăn đồ đó’ nha.”

Hạ Tuyền ngẩng đầu lên lườm anh nói: “Lê tiên sinh hiểu lầm rồi, mặc dù tôi rất muốn ăn, nhưng dù sao đòi cũng không giống như mơ.”

“Hả?”

“Tôi không ăn là bởi vì ngày mai còn phải đi Bắc Kinh để tuyên truyền bộ phim mới, buổi tối ăn chocolate sẽ béo phì.” Cô bình tĩnh giải thích.

Lê Tịnh Lương giống như rút cuộc cũng làm xong việc trên điện thoại di động của anh, điều chỉnh lại tư thế chỗ ngồi, chỉnh đốn lại áo khoác cùng với áo sơ mi tây trang một chút, dùng tư thế vô cùng ưu nhã này lạnh nhạt nói: “Bây giờ đã đến lúc phải nói một chút về chuyện của chúng ta rồi.”

Về mặt Hạ Tuyền nghiêm túc ngưng mắt nhìn anh, dáng vẻ thâm tình này thật sự chuyên nghiệp y như lúc cô đóng phim.

Lê Tịnh Lương nhìn một chút liền cười, khóe miệng nở một nụ cười vừa phức tạp lại vừa mê người, anh tuấn tú như vậy, hình như còn trắng hơn cả cô, đôi mắt xéch đen nhánh thon dài xuyên qua mắt kính ý vị sâu xa xem xét kỹ lưỡng cô, giống như có thể nhìn thấu tất cả của cô.

“Tôi không rõ lắm về nhóm người các cô.” Lê Tịnh Lương hí mắt lại, giống như đang suy tư, “Trước kia tôi chưa từng bao nuôi qua nữ minh tinh nào, cô có thể nói trước giá thị trường của cô cho tôi nghe một chút được không, tránh để cho cô bị thiệt hại, hửm?”

Từ “hửm” cuối cùng đó, anh phát âm hết sức hấp dẫn, cặp mắt xinh đẹp trong suốt bình tĩnh nhìn cô, giống như chưa hề nói ra những lời chê bai phụ nữ khó nghe đó, mà là đang nói chuyện buôn bán bình thường với nhau vậy.

Trong lòng Hạ Tuyền khó tránh khỏi cảm thấy chua xót bởi vì lời nói của anh, cô cũng không hề keo kiệt bày ra dáng vẻ khổ sở của mình, thậm chí còn vô cùng cố gắng biểu hiện ra, bộ dạng ưu thương cùng với tư thái nhu nhược nhún nhường đủ để đánh bại bất kỳ người đàn ông nào.

“Lê tiên sinh hiểu lầm rồi.” Cô cắn môi dưới, giọng nói càng ngày càng nhỏ, “Tôi chưa từng bị người khác bao nuôi qua, liên lạc với anh cũng không phải là vì muốn anh bao nuôi tôi...tôi chỉ là.....” Nói đến đây cô cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn anh một cái, khi chống lại cặp mắt sắc bén của anh thì giống như bị kinh sợ dời tầm mắt đi, cô làm ra vẻ “Anh buộc tôi thì tôi liền nhắm mắt nói vậy” nói: “Nếu như Lê tiên sinh nhất định phải nói như thế, vậy thì..... Tôi chưa từng tham khảo qua giá thị trường, tùy ý ngài là được rồi.”

Lời nói này, giống như anh là động vật máu lạnh, chuyên đi khi dễ các cô gái nhỏ vậy. Nhưng mà trên thực tế, Lê Tịnh Lương thật sự cũng không máu lạnh, anh chỉ là phần lớn thời gian đều rất lạnh nhạt mà thôi.

Anh không thích suy đoán ý nghĩ của người khác, bởi vì đều là người khác tới suy đoán ý nghĩ của anh. Anh cũng không sợ sẽ vì như vậy mà gặp phải vấn đề gì cả, bởi vì đối với anh mà nói, thì không có gì có thể trở thành trở ngại.

“Được rồi.” Anh gạt đầu, khởi động xe, nói: “Vậy thì đi cùng tôi thôi.” Dứt lời, liền xe đã lái rời đi.

Trong lòng Hạ Tuyền có chút hoảng hốt, nên muốn mượn hành động nói chuyện để che giấu sự khẩn trương trong lòng: “Đã trễ thế này rồi mà Lê tiên sinh còn tới chỗ của tôi, ngộ nhờ bị truyền thông chụp được thì sẽ không tốt.”

Lê Tịnh Lương lái xe, mắt xéch lạnh lùng chưa từng nhìn cô một cái: “Không cần lo lắng, trước khi tới đây tôi đã phái người dọn dẹp rồi.”

Tinh thần Hạ Tuyền khẽ động, lặng yên không tiếng động quan sát anh ở trong bóng tối, thật ra thì anh rất có tư chất để trở thành một ngôi sao lớn, bởi vì ngày thường anh thật sự quá tốt. Ở trong khái niệm của cô, người nhiều tiền có vẻ ngoài đẹp thật sự không nhiều lắm, mà dạng trẻ tuổi này giống như anh thì lại càng ít, nếu như có một nữ minh tinh nhất định phải chịu quy tắc ngầm và bị bao nuôi, thì chắc chắn đối tượng cũng chỉ có thể là anh thì mới làm cho người ta cảm thấy “Về tình có thể tha thứ”.

Xe đi từ chỗ chung cư của cô đến nơi ở của Lê Tịnh Lương ở Giang Thành, công ty chi nhánh của anh được xây ở nơi này, trụ sở chính của công ty là ở nước ngoài, còn trụ sở chính của công ty trong nước là ở Bắc Kinh, thời gian anh ở lại đây cũng không được bao lâu, mà ngày mai thì cô lại phải rời đi, nên phải nắm chặt khoảng thời gian này để giải quyết anh. d;d;l;q;d;tiểu ốc

Xuống xe, lên tầng, một loạt động tác này hai người cùng nhau hoàn thành, chờ đến khi vào được nhà của Lê Tịnh Lương, trong lòng Hạ Tuyền thật sự là vừa vui vừa buồn.

Vui chính là, một bước dài trong kế hoạch của cô đã được hoàn thành, nếu như chuyện này bị Diệp Minh Tâm biết được, thì không biết sẽ tức giận thành cái hình dáng gì nữa. Buồn chính là, tối nay chỉ sợ có khi sẽ phải giao phó ở nơi này.

Sau khi vào nhà, Lê Tịnh Lương cởi áo khoác giờ về phía sau, Hạ Tuyền cực kỳ tự nhiên nhận lấy rồi treo lên trên giá áo, không có bất kỳ ngập ngừng nào.

Lê Tịnh Lương ngoái đầu lại cười như không cười nhìn cô, nghiêng ngả nói: “Thật là biết cách phục vụ người khác, chuyện như vậy chắc cũng làm không ít nhì.”

Nói đến cái này, trong lòng Hạ Tuyền lạnh cả người, chỉ là cô rất nhanh liền phản ứng kịp, nhìn anh quẹo rừ ngắn gọn nói: “Lê tiên sinh khẳng định là không biết rồi, nếu một nữ minh tinh muốn được nổi tiếng, thì phục vụ người khác là một kỹ năng cơ bản. Ở công ty phục vụ lãnh đạo, ở studio phục vụ đạo diễn cùng với tiền bối.”

Lê Tịnh Lương ngồi ở trên ghế sofa cầm lấy chiếc điều khiển trên mặt bàn, khởi động máy điều hòa không khí, không chút để ý nói: “Cũng bao gồm phục vụ ở trên giường sao?”

Lời nói này có chút trắng trợn, may mà Hạ Tuyền cũng nhất thời không đáp lại được, chờ đến khi anh xoay người đối mặt với cô thì cô mới mảy may nhu nhược cười nói: “Thế Lê tiên sinh có muốn kiểm tra thử xem rốt cuộc tôi phục vụ ở trên giường có xuất sắc hay không?”

Lê Tịnh Lương lạnh nhạt từ chối: “Không, bây giờ y học vô cùng phát triển, không có gì là có thể khẳng định chân thật.”

“Lê Tịnh Lương.”

Hạ Tuyền rốt cuộc cũng không nhịn được mà bộc phát, tại sao anh ta có thể chọc giận người khác như vậy, thế cũng là cách để đáp lại sao?

“Anh có thể đừng nói mấy cái câu mang ý châm biếm đó được không?”

Lê Tịnh Lương dịu dàng cười nói: “Đừng nóng vội, tức cái gì chứ? Tôi chính là muốn nhìn xem, rốt cuộc cô có thể nhịn tới khi nào.” Anh nhấp một ngụm nước nóng mà người giúp việc đã đun trước khi đi, bây giờ nhiệt độ đã vừa đủ để uống..., “Không phải là cô muốn tự mình tính sổ với Diệp Minh Tâm sao, vậy thì tôi nói cho cô biết, nếu như đối lại là cô, thì ngay từ lúc lần đầu tiên đã bỏ chạy đi tìm Diệp Hân cáo trạng rồi.”

Hạ Tuyền lạnh nhạt cười một tiếng: “Người ta là thiên kim đại tiểu thư, tự nhiên sẽ không chịu nổi những uất ức này.”

“Lời nói có lý, chỉ là mặc dù làm một người phụ nữ nhưng cô vẫn có thể nhịn được, vì sao?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, muốn hỏi rõ ràng lý do chân chính, nhưng Hạ Tuyền tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết.

Cô chỉ dịu dàng cười một tiếng, đâm đầu đưa tình nhìn anh nói: “Bởi vì tôi thích ngài, cho nên tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.”

Lê Tịnh Lương để cốc nước xuống đứng lên đi tới trước mặt cô, dè lên gáy của cô rồi kéo cô về phía mình, hôn lên môi của cô, khiến cho cô bị dọa sợ đến nỗi không biết phải phản ứng như thế nào.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, nên sau khi kết thúc Hạ Tuyền liền rúc vào trong lồng ngực rộng lớn của anh để thở dốc, âm thanh êm tai mà trầm thấp của anh lại vang lên ở bên tai cô: “Lời nói dối rất sáng suốt, nhớ kỹ, điểm mấu chốt cơ bản của yêu đương vụng trộm là, không thể tiết lộ với bất luận kẻ nào về quan hệ của chúng ta.”

Hạ Tuyền lập tức đẩy anh ra, đứng ở đó không được tự nhiên quay đầu đi, Lê Tịnh Lương cởi nút cổ áo của sơ mi ra, thông thả ung dung nói: “Hôm nay tối đây thôi, cô có thể về rồi, lát nữa tôi còn có việc phải làm.”

Anh thường thường sẽ phải mở video hội nghị với nhóm bạn hợp tác ở nước ngoài, vì để chiều theo sự chênh lệch múi giờ của mọi người, nên bên kia sẽ dậy sớm hơn một chút, mà bên này sẽ ngủ trễ hơn một chút, cả hai đều nhường nhau một bước.

Hạ Tuyền lấy được lệnh đuổi khách liền xoay người rời đi, vừa bởi vì không có bị thất thân mà cảm thấy may mắn, vừa bởi vì hai chữ “vụng trộm” này mà tâm tình phức tạp.

Giữ một quan hệ ngầm như vậy với một người đàn ông đã có vị hôn thê, thì quả thật chính là vụng trộm. Mặc dù hơi khó nghe, nhưng lại không thể không thừa nhận.

Đi xuống tầng, đeo kính râm cùng với khăn lụa lên, Hạ Tuyền vốn định thuê xe trở về, nhưng cô lại phát hiện ra đã có xe chờ sẵn ở dưới tầng, tài xế nói ra tên của Lê Tịnh Lương, cô cũng không kiêu cách, ung dung ngồi lên.

Trên đường trở về, Hạ Tuyền vẫn luôn suy nghĩ, nghĩ đến cuộc sống mấy năm gần đây, nghĩ đến những ngày khi còn bé. Chợt, cô bảo tài xế đổi phương hướng, không phải về nhà, mà là đi đến nghĩa trang ở ngoại ô của Giang Thành.

“Làm phiền anh chờ ở nơi này.” Cô khách khí nói với tài xế.

Tài xế đồng ý, cô xoay người rời đi, không tới mấy giây, Lê Tịnh Lương đã biết chuyện cô đến nghĩa trang.

Ban đêm khuya khoắt đi tới nghĩa trang, không phải là bị bệnh đấy chứ? Những người bảo vệ ở đây đều nhìn cô như nhìn người thần kinh, nhưng mà do thấy trên người cô đều là hàng hiệu sang trọng, cho nên vẫn đưa chiếc đèn pin của mình cho cô.

“Tiểu thư, đừng nán lại quá lâu, khuya lắm rồi.” Bảo vệ nói.

Hạ Tuyền gật đầu đồng ý, nhìn thấy hai chữ “Khang Vũ” cùng với tấm hình của Khang Vũ trên mộ bia, trong lòng xúc động thật lâu.

Chờ đến khi bảo vệ đi xa, cô mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Mẹ, đã lâu lắm rồi con không có tới thăm mẹ, mẹ có oán trách con không? Con đã gặp cha rồi, ông ta không nhận ra con.” Cô đứng ở trước mộ bia, âm thanh trầm xuống rất thấp, “Con biết rõ nếu như mẹ còn sống, nhất định sẽ khuyên con không nên tiếp tục hận ông ta nữa, nhưng mà mẹ là bởi vì ông ta cho nên mới thành ra như thế này, muốn con phải làm như thế nào để không hận ông ta chứ?” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Cô lấy kính râm xuống, có một vài lời mà ngay cả khi sắp qua đời, mẹ cũng không muốn nói ra cho cô biết, bởi vì sợ cô đau lòng.

Năm đó, thân thể Hạ Tuyền vốn đã không tốt mà mẹ cô thì bởi vì bị chồng vứt bỏ cùng với lợi dụng nên sau đó cũng không gượng dậy nổi, rất nhanh đã cáo biệt nhân thế. Sau khi Hạ Tuyền được Diệp Hân mang sang nhà mới, ở nơi này chật vật sống qua ngày.

Ở nơi đó, có vợ và đứa con gái mới của cha, cô căn bản không được xen vào, giống như bọn họ mới là người một nhà.

Nhớ tới quãng thời gian mình sinh sống ở nhà mới của cha kia, quả thật giống như gặp ác mộng vậy. Vợ mới của Diệp Hân là Lương Ngâm, cũng chính là mẹ của Diệp Minh Tâm, chẳng những không để cho cô đi học, mà còn coi cô như người giúp việc. Diệp Minh Tâm từ nhỏ đã được ăn sung mặc sướng, hơi có một chút không hài lòng gì là liền lấy cô ra để hả giận, có một lần rõ ràng là do chính cô ta không cẩn thận làm vỡ mất món đồ trang sức xa xỉ của mẹ cô ta, nhưng lại đổ hết lên người Hạ Tuyền, làm hại Hạ Tuyền chẳng những bị đánh mắng, mà còn bị mẹ của Diệp Minh Tâm ném ra ngoài cửa nhà.

Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, ở một địa phương hoàn toàn xa lạ thì không biết sẽ bị lưu lạc thành ra cái gì nữa?

Đến nay Hạ Tuyền vẫn còn nhớ rõ tình cảnh khi cô bị bọn buôn người bắt cóc, cô bị buộc phải đi ra ngoài làm ăn xin kiếm tiền, mỗi ngày chẳng những không được ăn cơm, mà khi xin được ít tiền còn bị đánh, trên người cô cho đến nay vẫn còn lưu lại mấy vết sẹo bởi vì những vết thương không được kịp thời xử lý sau khi bị đánh. Nếu như không phải là vì cảnh sát kịp thời cứu cô ra ngoài, thì có khi cô đã bị những người đó đốt sống cánh tay hay là chọc mù một con mắt để đi tranh thủ sự đồng tình của người đi đường rồi.

Rất may, những thứ kia đều chưa có xảy ra, giúp cô có một cơ hội để trở lại Giang Thành, trở lại cái nơi bắt đầu tất cả mọi chuyện này.

“Hạ tiểu thư, thời gian không còn sớm nữa, có phải cũng nên trở về rồi hay không?” Tài xế chẳng biết từ lúc nào đã đi vào nghĩa trang, đứng ở sau lưng cô nhẹ giọng nói.

Hạ Tuyền dùng kính râm che dòng chữ trên mộ bia, lúm đồng tiền như hoa nói: “Ừ, đi thôi.”

Tài xế tần trách đưa Hạ Tuyền trở về, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì báo cáo lại cho Lê Tịnh Lương, Lê Tịnh Lương nằm ở trên giường liếc nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, tiện tay để sang một bên rồi lại tiếp tục nói chuyện video với khách hàng trên laptop, nói xong thì liền nhắm mắt lại.

Khang Vũ? Đó không phải là vợ trước của Diệp Hân sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bắc Kinh, trung tâm của quốc gia, mức độ phồn hoa thì khỏi cần phải nói, quy mô tổ chức buổi họp báo cũng tương đối lớn.

Bộ phim « Tình yêu không đơn độc » này là do Hạ Tuyền cùng với nam diễn viên đang nổi Chung Lập Dương thủ vai chính, có thể nói rằng Chung Lập Dương là nam chính phù hợp với các bộ phim thần tượng ngôn tình những năm gần đây, bộ phim nào do anh ta diễn cũng bảo đảm sẽ cháy vé, hơn nữa đằng sau còn có một đội ngũ chế tác hùng hậu, tuyên truyền đến khắp mọi nơi, sau khi bộ phim này được công chiếu nhất định sẽ gây hái được nhiều thành công.

Hạ Tuyền đóng vai Mãn Thảo Hi trong phim, cô nghĩ có lẽ sau bộ phim này hình tượng của mình có thể trở nên khá hơn một chút.

Chung Lập Dương là một người rất tốt, khi cùng nhau quay phim đã chăm sóc cho Hạ Tuyền rất chu đáo. Lần này khi cùng đi ra ngoài để tuyên truyền, anh còn hẹn ăn cơm với Hạ Tuyền khi cuộc tuyên truyền kết thúc. Sau khi Hứa Cách Phi nhận được tin tức này thì liền khó có lúc không lo lắng cô sẽ náo thành xi căng đàn xấu gì mà vô cùng tán thành.

“Chuyện này rất tốt.” Cô ngồi ở trong xe bảo mẫu hai chân vắt chéo nói, “Hình tượng của Chung Lập Dương cũng tốt, danh tiếng không tồi, địa vị cũng

không cao đến mức trời không dậy nổi như Văn Nhượng Châu, sẽ không làm cho đại chúng tạo thành cảm giác chênh lệch quá mức lớn như giữa nước sông với nước biển, nếu em và anh ta tạo ra xì căng đan thì cũng không tệ lắm.”

“Tạo ra xì căng đan?” Hạ Tuyền nhún mày lại, “Chị nghĩ quá nhiều rồi chị Phi, đâu chỉ là ăn một bữa cơm bình thường mà thôi.”

Hứa Cách Phi lườm cô nói: “Chị nói này Hạ Tuyền, chị phát hiện ra em gần đây càng ngày càng ngây thơ, em cũng không có đang yêu đương, thế sao trí thông minh lại thẳng tắp giảm xuống như vậy?”

Vừa nghe thấy cô nói như vậy, Hạ Tuyền không biết tại sao lại liên tưởng tới Lê Tịnh Lương, nhất thời có chút chột dạ, yên lặng cúi đầu.

Không thể thích anh, mặc dù anh vô cùng ưu tú mê người, nhưng ở trong lòng Hạ Tuyền tự nói với mình như vậy.

Chỉ là, cô quên mất một chuyện, câu “không thể thích anh” đó thường thường sẽ đại biểu cho việc rất có thể sắp xảy ra một số chuyện gì đó.

“Chung Lập Dương cùng công ty với em, bây giờ lại diễn cùng một bộ phim với em, trước đó chị đã liên lạc với quản lý của anh ta, công ty cũng đồng ý, xì căng đan của hai người các em tuyệt đối là trăm lợi không hại.” Hứa Cách Phi vẻ mặt cẩn trọng, “Tất cả những gì chị đang làm là để gột rửa hình tượng của em trong lòng đại chúng, còn không mau cảm ơn chị đi?”

Câu trả lời của Hạ Tuyền hoàn toàn không liên quan đến vấn đề của cô: “Cái Weibo* này rốt cuộc sử dụng như thế nào?”

(*)Sina Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook. Đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như những gì Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012. (theo Wikipedia)

Hứa Cách Phi ngạc nhiên nói: “Không phải là em nói không muốn dùng sao, tại sao bây giờ lại bắt đầu nghiên cứu? Mã Nghi dụ dỗ em à?”

Về mặt của Mã Nghi như một nàng dâu bị uất ức ôm Ipad nói: “Chị Phi, tại sao lại là em?”

“Không phải là em thì chẳng lẽ là chị?” Hứa Cách Phi lườm anh một cái, bắt đầu dạy Hạ Tuyền cách dùng Weibo.

Hạ Tuyền ngay từ đầu đã không đụng đến những thứ này, nhưng sau khi nghe cô giải thích một chút thì cũng hiểu tương đối, sau đó liền phát hiện ra Hứa Cách Phi chẳng biết từ lúc nào đã đăng lên ảnh cô và Chung Lập Dương thân mật chụp chung với nhau, còn kèm theo một dòng chữ và một emoji: Tình yêu không đơn độc [xấu hổ]

“Chị Phi.” Hạ Tuyền bất đắc dĩ nói, “Tại sao chị có thể dễ dàng đăng lên một nội dung lừa dối như vậy được.”

Hứa Cách Phi cười nói: “Chị đây là đang tích cực hưởng ứng phong trào kêu gọi.”

Hạ Tuyền bất đắc dĩ, không hề tiếp tục dây dưa nữa, bởi vì một khi cái này đã truyền ra ngoài thì chính là bát nước đã đổ đi, nếu xóa đi thì chỉ sợ bị coi là chột dạ.

Trong lúc nhất thời, điện thoại Hạ Tuyền không ngừng vang, nhắc nhở cô có bình luận mới cùng @mới, giống như Hứa Cách Phi vừa nói xong vậy, cô ấy đang tích cực hưởng ứng phong trào kêu gọi, bởi vì không lâu sau đó Chung Lập Dương cũng đăng bài trên Weibo, bổ sung thêm một emoji [yêu em] này.

Hạ Tuyền nhúc nhích nhìn những dòng bình luận đáng sợ kia, tất cả mọi người đều đang suy đoán cái này có phải là đang công khai quan hệ hay không, hay là chỉ đơn giản là để lăng xê tác phẩm mới. Hạ Tuyền không có gì hay để trả lời, dứt khoát không quan tâm đến tin nhắn của những người xa lạ này nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hành trình ở Bắc Kinh kéo dài ba ngày, ba ngày này mặc dù Hạ Tuyền không có ở trong Giang Thành, nhưng lại mỗi ngày Lê Tịnh Lương đều cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Mỗi ngày cô đều đúng giờ vào sáng chiều tối gửi ba tin nhắn cho anh, có lúc còn kèm theo một bức hình tự sướng, mỗi một tấm đều được chọn lựa kỹ lưỡng, tâm tư thể hiện vô cùng rõ ràng, d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Mặc dù mỗi lần Lê Tịnh Lương đều không nhắn lại, nhưng cũng đều nhìn thấy, ví dụ như ngày hôm nay vậy, hôm nay là ngày thứ ba Hạ Tuyền rời đi, vào buổi trưa, cô theo thường lệ gửi tới một tấm hình cùng với một tin nhắn, hỏi anh có phải đang dùng cơm hay không, có nhớ cô hay không, tối nay cô sẽ trở về Giang Thành, hỏi anh có ra sân bay đón cô hay không.

Thần tượng ra sân bay, trường hợp lớn như vậy, người hâm mộ khẳng định sẽ không thiếu, Lê Tịnh Lương đi đón cô, đó chẳng phải là tự đi rước phiền phức sao?

Chuyện như vậy có chút buồn cười, cho nên anh mặc kệ gạt sang một bên, Hạ Tuyền cũng biết điều này là căn bản không thể nào, cô chỉ là nhắn chơi thôi, không có thật sự hi vọng anh sẽ đến đón mình, cho nên vào buổi tối khi cô đặt chân về Giang Thành, sau khi ký tên cho một đám người hâm mộ điện ảnh xong, thì liền trực tiếp ngồi lên xe bảo mẫu rời đi.

Trước khi rời đi, Hạ Tuyền còn bảo Mã Nghi phái người đưa những người hâm mộ này của cô đi ăn cơm, đã trễ thế này rồi, mà bọn họ còn kiên nhẫn chờ đợi ở đây, khẳng định là đều đã đói.

Được thần tượng săn sóc khiến cho những người hâm mộ này cảm động đến nỗi lệ nóng doanh tròng, rồi rít chụp ảnh thần tượng phải người đưa đi ăn com lên trên web, thi nhau đăng bài lên để giúp thần tượng đứng đầu bảng.

Hạ Tuyền ngồi ở trên xe xem Weibo, thấy những người hâm mộ đó đều đã được ăn com nên liền an tâm không ít, vốn định đặt điện thoại xuống nhắm mắt dưỡng thần để ngày mai tham gia tập thứ hai của《Giả làm người yêu》, nhưng không lâu sau điện thoại di động liền vang lên, cô vừa cầm lên vừa nhìn vào, China Mobile*.

(*)China Mobile Limited (Trung văn giản thể: 中国移动通信; Trung văn phồn thể: 中國移動通信; pinyin: Zhōngguó Yídòng Tōngxìn) là một công ty viễn thông quốc doanh Trung Quốc

“Điện thoại của ai vậy?” Hứa Cách Phi thuận miệng hỏi.

Hạ Tuyền nói: “China Mobile.” Nói xong liền trực tiếp từ chối cuộc gọi, chuyển sang mục tin nhắn thoại.

“Em đang dùng smartphone, cần gì phải gọi điện thoại cho em chứ?” Hứa Cách Phi nhảy bèn lại gần, nhìn chăm chăm vào cô nói, “Nói mau, có phải là lại có chuyện muốn gạt chị không?”

Hạ Tuyền nín hơi nói: “Làm sao có thể chứ? Trước đó em dùng điện thoại của Mã Nghi là vì có một chút chuyện, muốn lưu số điện thoại mới của mình vào máy của em ấy thôi, không có gì hơn đâu.”

“Thật sao?” Hứa Cách Phi nửa tin nửa ngờ.

“Dĩ nhiên, nếu không thì còn có thể có chuyện gì chứ? Em gần đây không phải là 24h đều ở cùng với chị sao?” Cô nói vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra bất kỳ biểu hiện nói dối nào.

“Hy vọng là như vậy.” Hứa Cách Phi vẫn có chút chần chừ, nhưng vẫn bỏ qua không tiếp tục điều tra nữa, điều này làm cho Hạ Tuyền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lần nữa lấy ra điện thoại di động, Hạ Tuyền nhìn thấy tin nhắn của số điện thoại mà vừa mới gọi tới, đối phương nhắn lại là —— trả lời điện thoại!

Toi rồi, nhìn tin nhắn thôi cũng có thể khẳng định là người này đang rất không cao hứng, nghĩ đến cũng đúng, vị Lệ Tĩnh Lương kia, nào có người phụ nữ nào dám cúp điện thoại của anh? Hạ Tuyền cũng được coi như là sáng lập lịch sử.

“Em có hơi đau bụng.” Hạ Tuyền chột nháy mày lại.

“Sao vậy? Chắc là do đồ ăn trên máy bay tệ rồi?” Hứa Cách Phi nhìn về phía Mã Nghi nói, “Vừa lúc ở phía trước có một nhà thuốc, em xuống xe đi mua chút thuốc cho cô ấy đi.”

Mã Nghi nhận được lệnh, liền ngừng xe lại rồi bước xuống, Hạ Tuyền mặt lo lắng nói: “Chị Phi, chị và em ấy cùng đi đi, đứa nhỏ này ngây ngô, ngộ nhờ mua không đúng thuốc thì sao?”

Hứa Cách Phi nghĩ cũng phải, cho nên cùng Mã Nghi xuống xe.

Sau khi đóng cửa xe, Hạ Tuyền lập tức gọi điện thoại, điện thoại vừa mới kết nối, âm thanh lạnh lùng của Lệ Tĩnh Lương liền truyền tới: “Cô đang ở đâu?”

Hạ Tuyền không hiểu gì nói: “Đang ở trên xe của mình, chuẩn bị về nhà.”

Bên kia an tĩnh một hồi lâu, mới vang lên một âm thanh cười như không cười.

“Tôi nhớ là có ai đó hi vọng tôi sẽ đến sân bay đón cô, thế sao tôi đến, ngược lại cô lại đi?”

Hạ Tuyền trong nháy mắt sửng sốt: “Anh thật sự đi?!” Trong giọng nói của cô rõ ràng mang theo vẻ không thể tin được.

Thật ra thì Lệ Tĩnh Lương không có ý định đi tới đây, nhưng anh chợt nhớ tới gần đây có tra ra được một chuyện, về Khang Vũ cùng với Diệp Hân, cũng là về Hạ Tuyền. Anh muốn gặp mặt cô, để tìm hiểu một chút về lai lịch của cô gái này, vậy mà người này cự nhiên tự mình rời đi nha.

Nhưng mà, Lệ Tĩnh Lương rốt cuộc vẫn là người có chức vụ cao, giờ phút này cũng không cần trảm mạc bao lâu đã nói: “Đi tới đâu rồi.”

Hạ Tuyền liếc nhìn về phía cửa hàng tiện lợi ở bên ngoài nói: “Ở một cửa hàng tiện lợi cách sân bay không xa.”

“Ồ đó chờ tôi.” Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

“Thật là tổng giám đốc bá đạo.”

Hạ Tuyền phun ra một câu này xong, liền mặc áo khoác có mũ vào, đeo khẩu trang và kính râm, rồi cầm túi lén lút xuống xe.

Cô giải thích với tài xế là, muốn vào trong nhà thuốc để xem bọn Hứa Cách Phi một chút vì thấy lâu như vậy còn chưa trở lại, tài xế cũng không có hoài nghi gì, vì dù sao ông cũng chỉ là một tài xế, không xen vào những chuyện khác.

Màn đêm đen nhánh, chung quanh nhanh chóng lướt qua từng chiếc xe một, Hạ Tuyền lặng yên không một tiếng động đi tới cửa hàng tiện lợi đối diện với nhà thuốc, khẩn trương tìm kiếm xe của Lê Tịnh Lương.

May mắn là nơi này cách sân bay rất gần, xe Lê Tịnh Lương rất nhanh đã liền xuất hiện, dừng ở trước mặt cô, cô lập tức kéo ra cửa ghế sau ngồi lên, mở miệng liền nói: “Đi mau.” d/d//q/d/tiểu ốc

Lê Tịnh Lương nhìn lướt qua chiếc xe bảo mẫu kia, bởi vì tầm mắt bị ngăn trở, cho nên anh cũng không nhìn thấy Hứa Cách Phi và Mã Nghi đang cầm thuốc đi ra ngoài, đợi đến khi hai người bọn họ lên xe rồi, thì mới phát hiện ra Hạ Tuyền biến mất.

Lê Tịnh Lương tự nhiên đoán được Hạ Tuyền đang sợ cái gì, theo như suy nghĩ mà nói, thì hai người bọn họ làm như vậy thật sự rất giống với yêu đương “vụng trộm”.

Anh hứng thú liếc cô một cái, phân phó tài xế lái ô tô rời đi, đợi xe đi một lát sau, mới thong thả ung dung mở miệng nói: “Cô không có nói cho cô ấy biết.”

Hạ Tuyền lấy xuống kính râm cùng với khẩu trang cười nói: “Không thể nào nói.”

“Hả?”

“Ngài không biết đâu, trước kia tôi đã từng thiếu chút nữa thì làm tới cùng với một nam diễn viên vô cùng nổi tiếng, khiến cho tôi bị người hâm mộ của anh ta ném đá đến nỗi thương tích đầy mình, sau đó lại còn phải phí bao nhiêu là công sức thì mới có thể đề được chuyện này xuống, ngài so với nam diễn viên kia còn lợi hại hơn, tôi nào dám nói cho cô ấy biết về việc tôi trêu chọc ngài?” Cô lúng túng nói, “Mặc dù chuyện của chúng ta sẽ không bị người ngoài biết, nhưng mà nếu tôi bị người đại diện biết thì chắc cũng bị ăn mắng đủ rồi.”

Lê Tịnh Lương liếc nhìn cô, đôi mắt xéch thon dài hơi nhếch lên, cái biểu tình kia khỏi cần phải nói cũng biết có bao nhiêu phong tình.

“Có cần tôi giúp một tay không?” Anh hỏi, giọng nói dịu dàng giống như hương rượu đậm đà, làm cho người ta nghe vào như say.

..... Giúp cô giải quyết Hứa Cách Phi sao? Nói thật, cô rất động lòng, nhưng mà: “Không cần.”

Lê Tịnh Lương nhíu mày nhìn cô, cô thừa dịp anh không chú ý, liền nhôm dậy tiến về phía trước hôn một cái lên gương mặt của anh, anh nhắm mắt lại, bộ dạng ghét bỏ kia thật sự làm tổn thương đến lòng tự ái của người khác, nhưng cô lại rất hài lòng khi thấy trên gương mặt của anh có lưu lại một dấu son môi, tiếng cười êm tai như tiếng chuông bạc: “Lê tiên sinh không cảm thấy, như vậy rất kích thích sao?” Cô chớp chớp đôi mắt đào hoa quyến rũ, chỉ khiến cho người ta nghĩ đến bốn chữ —— báu vật trời sinh.

Lê Tịnh Lương nhàn nhạt nhìn thoáng qua, hết sức lạnh nhạt nói: “Phóng đăng.”

Đây cũng không phải là một từ hình dung tốt, nhưng Hạ Tuyền hôm nay mệt chết đi được, không những phải ngồi ở trên máy bay để theo sát hành trình mà lại còn phải đối phó với anh, đã sớm sức cùng lực kiệt rồi.

Cho nên, khi anh nói xong lời này thì Hạ Tuyền liền tiếp lời nói: “Nếu Lê tiên sinh đã không thích, người phóng đăng như tôi đây thì tôi nay sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngài, rất cảm ơn ngài đã tới đón tôi, bảo tài xế đưa tôi về nhà đi.”

Lê Tịnh Lương cũng không có từ chối, anh tự nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, giống như thật sự rất nhân nhượng cô vậy, nhưng thật ra thì sao có thể đơn giản như vậy được?

Hạ Tuyền đã sớm nghĩ tới những thứ này, cô ở trong lòng cảm thán, anh thật đúng là có kiên nhẫn, rõ ràng lần này tới đây chính là vì muốn thu hoạch gì đó, nhưng lại vào lúc cô đề xuất muốn về nhà thì liền tùy tiện đồng ý, mức độ nguy hiểm của người này trong lòng cô lại tăng tấp lên cao.

Thật ra thì từ khi vừa mới bắt đầu tiếp cận với Lê Tịnh Lương, thì Hạ Tuyền đã liền suy nghĩ đến nguyên nhân anh dính hôn với Diệp Minh Tâm. Cô thật sự không cho rằng Lê Tịnh Lương cần phải mượn đến tiền tài và quyền thế của Diệp Hân, càng không cho rằng Diệp Minh Tâm có thể chiếm được hảo cảm của anh.

Cô đã xem rất nhiều tư liệu về công ty AR, qua việc hỏi thăm những người khác, cũng biết được rằng bọn họ đang nói chuyện hợp tác làm ăn.

Công ty AR không hề có chút liên quan gì đến việc đầu tư ngành giải trí cả, nhưng mà gần đây danh tiếng của công ty giải trí Trung Hoa lại quá mức lớn mạnh, gần như ôm đồm toàn bộ tai to mặt lớn trong nước, việc Lê Tịnh Lương muốn kiếm tiền cũng có thể hiểu được, nhưng khẩu vị của anh tuyệt đối không chỉ là hợp tác đơn giản như vậy.

Có lẽ, anh đang muốn nuốt trọn công ty giải trí Trung Hoa, dính hôn với Diệp Minh Tâm chỉ là một cái cớ, điểm này rất giống với lúc rần rộc săn mồi khi đó nó sẽ bơm nọc độc vào người con mồi, khiến cho chúng hoàn toàn mất đi ý thức phản kháng, rồi sau đó sẽ từng chút từng chút một hưởng thụ thức ăn.

Đêm đó là Hạ Tuyền cố ý để cho người tài xế mang cô đến nghĩa trang, để tiết lộ cho đối phương một chút dấu vết, anh quả nhiên đã tìm hiểu về nguồn gốc và phát hiện ra đầu mối. Một vị tổng giám đốc tai to mặt lớn của một công ty lớn mà lại là một người bỏ vợ bỏ con, đến ngay cả khi con gái ruột thịt

bị lừa bắt đi cũng không quan tâm, nếu tin này bị truyền đi ra ngoài thì không biết tạo ra oanh động lớn đến mức nào? Có một thanh lợi kiếm là dư luận này, cùng với thủ đoạn của Lê Tịnh Lương, tất nhiên sẽ có thể dễ dàng áp đảo được Diệp Hân.

Cô cho anh một cơ hội tốt như vậy, tự nhiên sẽ muốn từng chút từng chút một thỏa mãn khẩu vị của anh, chỉ là điều này đối với Lê Tịnh Lương mà nói thì cũng không quan trọng.

Anh tựa như chúa tể ngồi ở phía sau màn che, bởi vì nắm tất cả mọi thứ trong tay, cho nên có thể vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Bởi vì lúc lần đầu tiên truyền hình trực tiếp chương trình《Giả làm người yêu》đã xảy ra tình huống như của Vân Thiên vương, mà ban tổ chức lại không dám trực tiếp phê bình kín anh, nên liền tự mình thay đổi, chuyển từ truyền hình trực tiếp thành ghi hình trước rồi sau đó mới phát lại, làm như vậy để nếu có tình huống đặc biệt gì xảy ra cũng có thể được đội hậu kỳ cắt bỏ.

Buổi chiều ngày thứ hai trở lại Giang Thành, Hạ Tuyền đi tới Đài Truyền Hình Giang Thành để ghi hình, cô chờ mòn chờ mỏi, mà đợi hơn một tiếng vẫn không có nhận được thông báo bắt đầu quay. Cô phân phó Mã Nghi đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì, tối hôm qua Hứa Cách Phi mắng cô suốt một đêm, bây giờ đang tựa vào ghế sofa để ngủ bù, không có cách nào để đi.

Sau khi được Lê Tịnh Lương đưa về nhà, Hạ Tuyền liền trực tiếp gọi điện thoại cho cô trước tiên, nhưng Hứa Cách Phi lại tức giận quá mức, đêm đó ngủ luôn ở nhà cô, chỉ sợ cô lại đi ra ngoài làm bướm đêm, hoàn toàn mất lòng tin đối với lời nói của cô.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của người đại diện, trong lòng Hạ Tuyền có chút đau lòng, yên lặng lấy áo khoác đắp lên người Hứa Cách Phi, lại nghe thấy người nọ mắt cũng không mở nói: “Đừng tưởng rằng cứ khoe mẽ ra là chị đây liền tha thứ cho cô.”

“Nhưng em không hề có cái ý định đó.” Hạ Tuyền dịu dàng nói, “Chị ngủ tiếp đi, chắc là còn lâu mới bắt đầu quay, đoán chừng là do có người còn chưa đến.”

“Còn cần phải nghỉ sao? Nhất định là Lô Phái Hân.” Hứa Cách Phi mở mắt ra lạnh nhạt nói, “Em nói xem khi nào thì em mới có thể cho chị được lên mặt đây, cũng cần phải cho chị được hưởng thụ một chút cảm giác nghệ sĩ của tôi là Diva chứ.”

Hạ Tuyền cười nói: “Kể cả em có nổi tiếng hơn nữa thì cũng không phải là Diva.”

Hứa Cách Phi giơ lên ngón tay điểm một cái lên trán của cô, đang lúc hai người cười đùa thì Mã Nghi trở lại, đưa ra tin tức không khác gì so với dự đoán của Hứa Cách Phi.

“Vừa đúng lúc chúng ta cũng rất mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát đi.” Hạ Tuyền dứt khoát nằm ở bên cạnh Hứa Cách Phi.

Hứa Cách Phi thờ dài, chống cằm hỏi Mã Nghi: “Vậy Vân Nhược Châu tới chưa?”

Mã Nghi nói: “Theo em dò la, thì tất cả đều đã đến hết rồi, chỉ thiếu mỗi Lô Phái Hân thôi, nghe nói người đại diện của Vân Thiên vương bị chọc tức, đang phát cáu.” Nói xong, cậu liền làm thanh cổ họng rồi bắt chước bộ dạng của mấy người Vân Thiên Vương, “Các người có biết rằng thời gian của Nhược Châu rất quý giá không? Là người nào không có mắt tự cho mình là Diva vậy? Rốt cuộc có được rèn luyện chuyên nghiệp hằng ngày không đó? Chúng tôi không quay nữa!”

Hạ Tuyền bật cười, hỏi cậu: “Thế ban tổ chức nói như thế nào?”

“Còn có thể nói cái gì nữa? Điện thoại cũng gọi đến nỗi sắp nát rồi.” Mã Nghi hà hê nói, “Chính tai em vừa mới nghe được, đạo diễn nổi nóng với người đại diện của Lô Phái Hân, nói rằng nếu không tới thì liền đổi cô ta.”

“Đổi người là không thể nào rồi, đoán chừng cũng chỉ là nói nhảm, dù sao cũng đã có hợp đồng ở đây.” Hạ Tuyền lạnh nhạt nói.

Hứa Cách Phi gật đầu nói: “Chỉ là nếu đã có người đại diện của Vân Thiên vương thúc giục, vậy thì khẳng định rất có tác dụng, có khi cô ta sẽ rất nhanh chóng tới đây, mau chuẩn bị thôi.”

Hạ Tuyền lười biếng bò dậy, để thợ hóa trang trang điểm lại cho mình, sau đó không bao lâu sau liền quả nhiên nhận được thông báo của ban tổ chức, nhân viên đã đến đông đủ, có thể bắt đầu ghi hình rồi.

Sắp xếp xong xuôi tất cả, Hạ Tuyền bước lên chiến trường một lần nữa, việc cô hợp tác với Hà Yến thật ra thì cũng không tệ lắm, mặc dù không được cao vọng trọng như Vân Nhược Châu, nhưng cũng là một miếng thịt tươi đỏ chót, không những trẻ tuổi anh tuấn mà còn thân sĩ lễ phép, hợp tác cùng với anh là một chuyện rất hưởng thụ.

Tiết mục mở màn ngày hôm nay là 4 cặp tình nhân chia nhau ra chọn một ca khúc trữ tình để hát đối đáp, ở dưới loại tình huống này, chỉ cần cặp nào hoàn thành được bài hát có mức độ khó cao nhất, thì cặp đó liền chiến thắng.

Cặp thứ nhất ra sân là Hương Dịch và Kiều Minh Đạt, cặp thứ hai là Chu Trác và Lục Tư Ngật, sau đó là Hạ Tuyền với Hà Yến, và cuối cùng mới đến Vân Nhượng Châu và Lô Phái Hân, danh tiếng càng lớn thì càng bị đặt ở phía sau chứ sao.

Ca khúc mà Hạ Tuyền và Hà Yến chọn là một bản tình ca kinh điển, vô cùng nổi tiếng, được rất nhiều người hát lại, hai cặp diễn trước chọn các ca khúc mới, hát cũng không tệ lắm, cặp thứ nhất đạt được 66 điểm, cặp thứ hai là 70 điểm, kế tiếp chính là cặp của bọn họ.

Trong lúc biểu diễn, Hạ Tuyền vẫn luôn nhìn chăm chăm vào phía dưới, chỉ sợ sẽ xảy ra tình trạng gì làm tổn thương đến mình, cái bộ dạng sợ chết này chọc cho Hà Yến thỉnh thoảng lại mỉm cười. Anh dứt khoát nắm lấy bả vai của cô, hành động chủ động thân mật như vậy khiến cho người xem trực tiếp rú lên.

Hạ Tuyền thuận theo tình thần của chương trình giải trí, ngọt ngào rúc vào trong ngực Hà Yến, được anh ta dẫn dắt né tránh những dải ruy băng và nước được ném từ phía dưới lên, có thể coi như là hát hoàn chỉnh xong một ca khúc.

Cuối cùng, Hà Yến và Hạ Tuyền đạt được 84 điểm, một điểm số tương đối cao, đủ để thấy được mới vừa rồi bọn họ đã biểu diễn ấn ý như thế nào.

“Anh rất tuyệt.” Hà Yến nhỏ giọng tán thưởng. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Hạ Tuyền quyền rũ cười cười, ngượng ngùng cúi đầu, camera vừa đúng lúc quay được cảnh này, không khí ở hiện trường sôi động đến cực điểm.

Vân Nhượng Châu từ đầu đến cuối đều chỉ ngồi yên một chỗ nhìn bọn họ diễn trò, chờ đến phiên anh và Lô Phái Hân thì anh chọn một bài 《 Tình yêu Hiroshima 》.

Lúc mới đầu Hạ Tuyền thật sự rất bình tĩnh lắng nghe giai điệu, nhưng chờ đến khi Vân Nhượng Châu bắt đầu biểu diễn và hơn nữa còn nhìn thẳng tắp về phía cô, cô liền nhận ra có cái gì đó không đúng.

“Em đã sớm nên từ chối anh, không nên để mặc cho anh theo đuổi, không nên để cho anh có những chuyện xưa đầy khát khao đó, để lại một cái tên dở dang” —— ngôn từ của bài hát này, ánh mắt này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được chuyện gì đang xảy ra, camera lập tức chuyển ống kính chuyển sang chỗ khác. Nhưng mà, người xem trực tiếp vẫn nhìn thấy được ánh mắt đầy tình ý mà Vân Nhượng Châu trao cho Hạ Tuyền.

Lô Phái Hân đã say rượu, không nhìn đến Vân Thiên vương, hận không thể trực tiếp quăng cái micro xuống sân khấu, nhưng cô ta hết cách rồi, cô ta chỉ có thể cắn răng kiên trì nhìn xuống, mặc dù điều này nhìn qua thật sự rất mất mặt.

Hạ Tuyền bình tĩnh nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Vân Nhượng Châu, mặt không đổi sắc vỗ tay cổ vũ anh, sự đáp trả này khiến cho Vân Nhượng Châu thu hồi tầm mắt, tiếp tục phần trình diễn của mình.

Anh thật hiểu cô rất rõ, có thể thấy được dưới bề ngoài bình tĩnh của cô bây giờ là sự không kiên nhẫn và nóng nảy, mục đích của anh đã đạt được, nên đương nhiên sẽ không tiếp tục không biết phân biệt phải trái nữa. Đối với phản ứng của cô, anh cũng không thể nói là đau khổ, mà ngược lại là thật sự rất vui mừng, có lẽ là bởi vì từ trước tới nay cô đều luôn lạnh nhạt, không có vui mừng cũng không có đau khổ, bây giờ rốt cuộc cũng có chút phản ứng rồi.

Lúc ghi hình ở vòng chơi kế tiếp thì thái độ của Vân Nhượng Châu rất nghiêm túc, không hề làm thêm chuyện gì khiến cho người ta lúng túng nữa. Nhưng mà anh vẫn phải tranh đấu với Hạ Tuyền và Hà Yến ở trò truyền nước, làm cho anh và Lô Phái Hân vốn nên ở hạng nhất biến thành hạng hai. Lô Phái Hân quả nhiên là người không chịu cúi đầu, sau khi quay xong liền trực tiếp hát tay bỏ đi, cũng không bám dính lấy Vân Thiên vương như trước kia.

Ôm nhiều chuyện còn không bằng bớt đi một chuyện, Hạ Tuyền cũng lập tức rời khỏi Đài Truyền Hình sau khi quay xong, và Vân Thiên vương anh tuấn tiêu sái của chúng ta cứ như vậy mà biến thành một nhân vật bị cách ly, đây là lần đầu trong lịch sử.

“Nhượng Thuyền, tiếp theo cậu còn có rất nhiều lịch trình, chỉ có một chút thời gian để nghỉ ngơi thôi, mau trở lại xe để ngủ một giấc đi.” Người đại diện nói.

Vân Nhượng Châu nhìn bóng lưng của người nào đó “chạy trốn chết” cười nhạt, “Ừ” một tiếng nói: “Hôm nay chơi rất vui đúng không?”

Người đại diện bất đắc dĩ: “Nếu tôi biết là cậu chỉ muốn chơi đùa, thì ban đầu tôi đã nên kiên trì không cho cậu tham gia cái chương trình này rồi, chính là hoàn toàn lãng phí thời gian.”

Vân Nhượng Châu chỉnh sửa một chút áo khoác tây trang nói: “Yên tâm đi, tôi có chừng mực.” Dứt lời, liền cười như không cười thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

Sau khi Hạ Tuyền được Hứa Cách Phi “áp giải” trở về nơi ở của cô tại Giang Thành, Hứa Cách Phi vốn là còn muốn ở cùng với cô, nhưng Hạ Tuyền lại lấy lý do nếu có người ở đây thì sẽ ảnh hưởng đến việc cô xem kịch bản để đuổi cô ấy đi.

Chờ đến khi Hứa Cách Phi rất không yên tâm rời đi, cô liền lén lén lút lút đi ra khỏi cửa, trực tiếp lái xe ô tô tới bên ngoài biệt thự của Lê Tịnh Lương, sau khi đỗ xe xong thì lại lén lén lút lút ấn chuông cửa.

Chuông cửa vang lên rất lâu thì cửa mới được mở ra, mở cửa là một người giúp việc theo giờ, cô ấy mặt không hiểu nói: “Xin hỏi ngài muốn tìm ai?”

Hạ Tuyền cười híp mắt nói: “Xin chào, tôi tới để chờ Lê tiên sinh.”

“Lê tiên sinh vẫn chưa có trở lại.”

“Cho nên tôi mới nói là ‘chờ’.” Nói xong, liền nghiêng người muốn đi vào.

Người giúp việc theo giờ ngăn cản cô nói: “Thật ngại quá tiểu thư, Lê tiên sinh chưa thông báo cho tôi, cô chỉ có thể bảo Lê tiên sinh gọi điện thoại cho tôi thôi.”

Hạ Tuyền dừng bước lại, hiền hoà lễ phép nói: “Thật xin lỗi, tôi sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ, làm ơn chờ một chút.”

Cô tìm kiếm số điện thoại của Lê Tịnh Lương rồi liền ấn nút gọi, sau khi vang lên mấy tiếng thì đối phương mới nghe, cô nói như đúng rồi mở miệng: “Tôi đang ở trước cửa nhà của anh, vốn là định cho anh một kinh hi, nhưng mà người giúp việc theo giờ của anh lại không cho tôi vào nhà.”

Lê Tịnh Lương ở đầu dây bên kia trầm mặc một lúc rồi mới thông thả ung dung nói: “Cô quay ra đằng sau.”

Hạ Tuyền không hiểu gì quay đầu lại, đằng sau lưng cô chính là một người đàn ông thon dài cao lớn.

“..... Anh trở về từ lúc nào vậy?” Cô thu hồi điện thoại lúng túng hỏi.

Khóe miệng Lê Tịnh Lương cười mỉm, eo thon chân dài mặc một bộ tây trang thủ công trông càng đẹp mắt hơn, anh nâng một ngón tay thon dài như ngọc lên, đẩy cái gọng kính trên sống mũi một cái, vô cùng ý vị sâu xa nói: “Vào lúc cô định lừa gạt người giúp việc theo giờ của tôi.”

Thật ra thì trong lòng Hạ Tuyền rất không tự nhiên, nhưng mà kể từ sau khi quen biết với Lê Tịnh Lương, thì công phu mặt dày của cô lại càng ngày càng lợi hại.

Cô chẳng những không có lui bước, mà ngược lại còn tiến lên phía trước thân mật khoác lên cánh tay của anh, dưới cái nhìn kính hãi của người giúp việc theo giờ dịu dàng nói: “Tịnh Lương, anh đừng tức giận mà, lần sau em nhất định sẽ ở sân bay chờ anh tới đón em, tuyệt đối sẽ không tự mình đi về trước nữa.”

Lê Tịnh Lương nhìn thấy cô đang kéo cánh tay của mình, lại nhìn về phía người giúp việc đang ngây ra ở cửa ra vào, mặt không đổi sắc nói: “Cô trở về trước đi.”

Người giúp việc cứng đờ nói: “Được Lê tiên sinh.” Nói xong liền đi vào nhà cầm đồ chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi cô ấy đi về lại đi tới trước mặt Lê Tịnh Lương và Hạ Tuyền, nhắm mắt nói, “Lê tiên sinh, mới vừa rồi Diệp tiểu thư có đến, mang bữa tối cô ấy tự mình làm cho ngài, tôi vốn định đợi đến gần tối thì hâm nóng lại thức ăn cho ngài.”

Lê Tịnh Lương nghe vậy tựa như lơ đãng vỗ một cái lên tay của Hạ Tuyền, thanh điệu dịu dàng nói: “Vừa đúng lúc, có đồ ăn.”

Lời nói khó nghe của anh không làm cho Hạ Tuyền mất hồn, mà ngược lại còn khiến cho sắc mặt cô trầm xuống. Cô vô ý thức kéo cánh tay anh chặt hơn, Lê Tịnh Lương nhận được tín hiệu này, hài lòng thu hồi tầm mắt, buông tay cô ra, một mình đi vào trong nhà.

Người giúp việc theo giờ đã sớm rời đi, Hạ Tuyền nhìn lướt qua cánh cửa phòng được đóng chặt, nhắm mắt đi theo sau đuôi anh.

“Diệp Hân là cha của cô.”

Lê Tịnh Lương đi thẳng vào vấn đề, hai chân vắt chéo ngồi ở trên ghế sofa, nói lỏng cà vạt.

“Chúng ta trước hết đừng nói đến cái này.”

“Có ý tiết lộ tin tức cho tôi, nhưng bây giờ lại trước hết đừng nói sao?” Lê Tịnh Lương dùng ánh mắt thâm thúy mà mê hoặc lòng người nhìn cô, “Vậy bây giờ cô muốn làm cái gì?”

Hạ Tuyền đi từng bước một đến trước mặt anh, cởi xuống chiếc áo khoác mỏng màu đen, lộ ra bộ váy đỏ chót bó sát liền với chiếc dây đeo tất ở bên trong, vóc dáng nóng bỏng cùng với màu sắc đầy cảm dỗ suýt chút nữa phá vỡ lớp mặt nạ bình tĩnh của người đàn ông. Cô thậm chí còn chẳng trang điểm, nhưng vẫn xinh đẹp quyến rũ như trước, thậm chí kể cả không có mặc bộ váy điểm lệ như thế này, thì cô vẫn xinh đẹp động lòng người không chút bất bẻ nào.

“Chúng ta trước hết làm cái này đi.” Cô dí sát vành tai của anh, hơi thở thơm như hoa lan.

Lê Tịnh Lương thoáng dời đi chút, nghiêng đầu liếc nhìn cặp mắt đào hoa câu hồn nhiếp phách kia, mắt thấy cô lòi từ trong túi xách ra một tập giấy trắng, lại nghe cô nói tiếp: “Luyện đối đáp lời thoại với tôi nhé, thân ái.”

Chương 9

Tìm Lê Tịnh Lương để diễn lời thoại? Dùng một người “chuyện lớn” để sử dụng cho chuyện nhỏ như vậy, Hạ Tuyền quả thật rất can đảm.

Chỉ là ngược lại Lê Tịnh Lương không hề biểu hiện ra sự phản kháng, anh cầm kịch bản trong tay, trên đó có viết ba chữ 《Lĩnh Nam Hồng 》, anh một tay chống đầu, tựa vào ghế sofa nhàn nhạt hỏi: “Phim hả?”

Hạ Tuyền ngồi ở bên cạnh, cơ thể dán chặt vào cánh tay của anh, xúc cảm mềm mại ấm áp làm cho không người nào có thể bỏ qua được, Lê Tịnh Lương liếc mắt nhìn cô, tầm mắt rơi vào trước ngực của cô, vô cùng bình tĩnh dừng lại mấy giây, rồi mặt không đổi sắc thu hồi lại.

Thấy vẻ mặt vẫn bình tĩnh trong veo như cũ của anh, trong lòng Hạ Tuyền bỗng nổi lên những cơn sóng, cô không tự chủ được cầm lấy tay anh, tựa vào trên bả vai của anh dịu dàng nói: “Ừ, phim kháng chiến, tôi diễn vai một đặc vụ.” Cô từ từ kể lại, “Cô ấy sinh ra ở Nhật Bản, là người lai Trung-Nhật, rất quen thuộc đối với đất nước bên kia, sau khi chiến tranh nổ ra liền gia nhập quân đội Nhật Bản, nằm vùng cho quân đội Trung Quốc.”

Lê Tịnh Lương tùy tiện lật hai trang giấy, phát hiện ra cô không hề kể gì về nội dung phim.

Thân thế của người phụ nữ này có thể nói là giống y hệt với bản thân Hạ Tuyền, đều là bởi vì trả thù cha mà xâm nhập vào hang hổ, chỉ khác là cha của cô là ông chủ của giải trí Trung Hoa Diệp Hân, còn cha của nhân vật là một vị sĩ quan của Nhật Bản (là một tên cận bã).

Nhưng những mặt trái lại giống nhau như đúc.

Lê Tịnh Lương khép tập kịch bản lại, liếc mắt về phía người phụ nữ gần như leo lên trên người anh nói: “Cô biết rồi đấy, tôi là một thương nhân, không bao giờ làm ăn mua bán lỗ vốn.”

Hạ Tuyền nghiêng đầu nhìn anh, ngay cả dáng vẻ tò mò cũng đẹp như vậy: “Cho nên?”

Anh cúi đầu tiến lại gần cô, đôi mắt xéch thon dài sắc bén xuyên qua cặp mắt kính nhìn thẳng vào mắt cô, cười như không cười nói: “Cho nên, cô tình nguyện vì điều này mà trả cho tôi cái đây?”

Hạ Tuyền có chút cứng họng, hình như cô đang dần chìm đắm vào trong ánh mắt của anh, ánh mắt của anh giống như dải ngân hà trên bầu trời, các vì sao lồng lộng rải rác, không hề ý một chút là sẽ bị lạc ở trong đó.

Trong chốc lát, cô khẽ chặt vật dờn tầm mắt đi, không chút để ý nói: “Thân ái, anh thật là không hiểu phong tình gì cả.”

Lê Tịnh Lương nhếch khóe miệng, nhưng sắc mặt lại hết sức lạnh nhạt: “Thời gian chúng ta quen biết nhau không được bao lâu, còn chưa quen thuộc đến mức có thể xưng hô như vậy đâu, thân ái. Hai từ xưng hô này, tôi trả lại cho cô.”

Người đàn ông Lê Tịnh Lương này thật sự là..... Thật sự là rất khó để kiếm nha!

Hạ Tuyền cắn môi oán hận trừng mắt nhìn anh, tính háo thắng của cô đều bị anh kích thích làm cho thức tỉnh hết rồi, trong lòng vọt lên một ngọn lửa nhỏ, kích động cho rằng chỉ cần có thể bắt được anh, cho dù có làm ra loại hy sinh hay cố gắng gì thì đều đáng giá.

“Là tôi vượt qua rồi.” Một lát sau, Hạ Tuyền mới bình tĩnh, lại khôi phục vẻ ung dung thông thả, bộ dạng thướt tha mềm mại ngồi thẳng người, nghiêng mắt nhìn anh, nói: “Tôi tự nhận là đã gặp qua không ít đàn ông, nhưng kiểu người như Lê tiên sinh thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, không xếp nên xếp anh vào loại người như thế nào đây?”

Cô thật sự giống như đang nghiêm túc suy nghĩ, nêu ra mấy ví dụ: “Mỹ nam xinh đẹp? Không phải, thật tươi nhỏ? Hình như là không phải, cao to đen hời? Ủhm, vẫn chưa thỏa đáng.” Trầm ngâm trong chốc lát, cô chợt cười một tiếng, mắt cong thành lưỡi liềm, kích động nói, “Lê tiên sinh là một con người cứng rắn!” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Cô đặc biệt nhấn mạnh từ “cứng rắn” này, sau khi nói xong bàn tay trắng nõn cũng di chuyển dần xuống đến eo anh, can rờ đụng chạm vào vùng tam giác nguy hiểm kia, Lê Tịnh Lương rũ mắt quét một vòng, không hề ngăn cản, cũng không hề nói một lời nào, thái độ không có bất kỳ thay đổi gì so với lúc trước.

“.....”

Thế nhưng lại không có phản ứng, người đàn ông này rốt cuộc là không được hay là chưa được đây? Hạ Tuyền tuyệt đối sẽ không hoài nghi sức quyến rũ của mình, vì như vậy thì quá đã kích người rồi, cô nhắm mắt thu tay lại, thở ra một hơi rồi nói tựa như muốn trả thù, “Aiz, Lê tiên sinh nên bị thương, một khi con người đã lớn tuổi, thì chắc chắn sẽ có chút lực bất tòng tâm, không cần cảm thấy quá buồn bã, nên ngắm phong cảnh đẹp nhiều hơn, mỗi nơi đi một chút, để mở rộng tầm mắt.”

Lệ Tịnh Lương lịch sự mỉm cười một tiếng, thuận theo ý cô nói: “Được, tôi rất thích nghe tiếng sóng, không bằng bây giờ chúng ta đi luôn đi?”

Hạ Tuyền ngăn ra, nhất thời không từ chối được, vì vậy hơn nửa canh giờ, bọn họ liền xuất hiện ở bờ biển ngoại ô của Giang Thành.

Trời đã dần dần tối, Hạ Tuyền chỉ mặc một chiếc váy đỏ mỏng manh đứng ở bên cạnh Lệ Tịnh Lương, nhưng anh lại một thân tây trang ở trên bãi cát, cái đó gọi là giữ ấm.

Hạ Tuyền có chút lạnh co rúm lại, Lệ Tịnh Lương rũ mắt nhìn cô, ánh mắt giống như đang nói: còn muốn quyến rũ tôi nữa không?

Hạ Tuyền gần như rất muốn nhận thua, nhưng lại không phục, cô cắn răng, đột nhiên giơ tay lên lột áo khoác của anh ra, anh cũng không có phản kháng, thuận theo ý cô, chờ đến khi cô mặc được áo khoác của anh vào, trong hơi thở tràn ngập mùi vị thuộc về anh, thì lúc này mới thoáng cảm thấy ấm áp và an tâm.

“Quá đáng.” Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mấp máy, khắc ra hai từ này, rốt cuộc không hề có ý giả vờ ngoan nữa.

Như vậy thì cô còn thuận mắt hơn một chút, Lệ Tịnh Lương thấy cô lạnh đến nổi run lấy bầy, rốt cuộc cũng chịu lùi một bước.

“Không phải là cô nói muốn đối đáp lời thoại sao?”

Hạ Tuyền kinh ngạc nhìn sang: “Anh đồng ý?”

Lệ Tịnh Lương xoay người đi vào trong xe để lấy ra kịch bản, từ xa xa nhìn lại, áo sơ mi màu đen của anh gần như hòa làm một cùng với bóng đêm, anh thực sự quá mê người, luôn là vẻ mặt bình tĩnh, luôn là thái độ lạnh nhạt, mỗi một điểm này đều khiến chiến sự nhân nại cùng với ham muốn chinh phục của Hạ Tuyền, Hạ Tuyền không thể không lại một lần nữa nhắc nhở bản thân ở trong lòng, có thể chinh phục anh, nhưng không thể thích anh.

Chỉ giây lát sai, Lệ Tịnh Lương đã đi đến trước mặt cô, đôi tay thon dài trắng trẻo đưa kịch bản ra, Hạ Tuyền nhận lấy, mở ra, ngay vào lúc cô đang định nói chuyện, Lệ Tịnh Lương bỗng nhiên xoay người đi tới một quán nhà hàng ven biển, cô không hiểu nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh, đứng nguyên tại chỗ đợi ước chừng năm phút đồng hồ sau, mới nhìn thấy anh trở lại một lần nữa.

Trong tay anh cầm một cốc nước, chờ đến khi cô nhìn thấy anh rõ ràng, ly nước kia vẫn còn đang bốc hơi nóng.

“Uống nước.”

Anh giơ lên, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, rõ ràng bề ngoài vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp.

Hạ Tuyền hít sâu, thở ra một hơi thật dài, dịu dàng nói: “Anh để nó ở trên mặt đất đi, sau đó quay lại đây, nhìn tôi, ôm tôi.”

Lệ Tịnh Lương không chút hành động dư thừa nào cầm lấy tay của Hạ Tuyền, kín đáo đặt cốc nước nóng vào trong đó, xa cách nói: “Hạ tiểu thư, mọi người đều biết mục đích và lý do vì sao cô lại làm những điều này với tôi, thời gian của tôi rất quý báu, cũng không muốn uống rượu tán gẫu với cô, nói chủ đề chính đi.”

“Tôi có mục đích gì.” Môi mọng Hạ Tuyền khép mở, lạnh nhạt hỏi.

“Mục đích của cô chỉ có cô là rõ ràng nhất, còn tôi thì rõ ràng nhất chính là, tôi không thích bị người khác lợi dụng, hay trở thành bàn đạp của người khác.”

Đây là lần đầu tiên Lệ Tịnh Lương lộ ra một nụ cười rét lạnh như mùa đông với Hạ Tuyền, anh như vậy làm cho cô không có cách nào để phủ nhận.

“Diệp Hân là cha của cô, ông ta kết hôn với Lương Ngâm, Khang Vũ không chịu nổi đả kích nên qua đời, sau đó cô mất tích, bây giờ lại trở về, là vì cô muốn báo thù.” Anh nhìn về phía màn đêm, sóng biển dâng lên theo quy luật, tiếng sóng vỗ bờ dễ nghe, khiến cho tâm tình của người ta như được bay lên, “Lúc vừa mới bắt đầu cô chỉ là muốn mượn tay tôi để hủy diệt ông ta, cũng thuận tiện làm cho Diệp Minh Tâm cảm thấy khó chịu, nhưng sau đó lại cảm thấy tôi khó đối phó, nên muốn thay đổi thành hợp tác với tôi, lấy thêm được quyền lợi, cho nên để cho tài xế của tôi dẫn cô đến nghĩa trang, tiết lộ những tin tức này cho tôi.”

Hạ Tuyền chợt bật cười, Lệ Tịnh Lương nhìn chăm chú vào cô, cô quay đầu lại nhìn thẳng vào anh, hai người bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, cô tiện tay ném ly nước nóng lên trên bờ cát, nhón chân ôm cổ của anh, hôn môi thật sâu.

Lệ Tịnh Lương đứng thẳng tắp ở đó, không dời đi cũng không kháng cự, cô hôn anh thì anh liền phối hợp, hai người triền miên trong phút chốc, sau đó cô lùi về phía sau, nhưng cơ thể thì không hề rời đi, vẫn bám ở trên người anh như cũ, bộ ngực mềm mại dán vào lồng ngực gầy gò hữu lực của anh, anh nghe thấy cô ghé vào tai mình nói: “Bảo bối, anh vẫn còn nói thiếu một điều, tôi chẳng những muốn hợp tác với anh, để cho anh làm kỹ sư của tôi, mà còn muốn..... có được anh.”

Trước kia, khi Vân Nhược Châu theo đuổi Hạ Tuyền, Hạ Tuyền vẫn luôn chậm chạp không đồng ý, ngoại trừ bởi vì bị mất niềm tin vào đàn ông do người cha kia, thì còn có một yếu tố rất lớn nữa, là bởi vì cô không nhìn ra được giá trị của Vân Nhược Châu đối với cô.

Mặc dù địa vị của anh ở trong Làng Giải Trí quả thật là rất cao thượng, có thể giúp cô nhanh chóng nổi tiếng, nhưng giá trị như vậy vẫn chưa đủ lớn để khiến cho cô vui lòng phục tùng.

Hạ Tuyền là một người phụ nữ vô cùng bất bẽ và có dã tâm, cô đã chịu bao nhiêu thống khổ, thì khẩu vị cũng lớn bấy nhiêu, sau khi nhìn nhận tất cả các vòng, thì cũng chỉ có người đàn ông thông minh đến nỗi biến thái trước mắt này, chỉ có Lê Tịnh Lương anh, mới có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện nương tựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Có bao nhiêu người muốn có được Lê Tịnh Lương?

Đếm không xuể. Có khi trong số đó còn bao gồm một bộ phận là đàn ông.

Thật ra thì Hạ Tuyền không cảm thấy bản thân có cái gì đáng để kiêu ngạo cả, ngoại trừ cái ngoại hình coi như là xinh đẹp này. Nhưng đặc điểm duy nhất mà cô thấy kiêu ngạo này, lại chưa bao giờ được Lê Tịnh Lương để ý tới hơn nữa cũng chưa bao giờ thiếu.

Xinh đẹp, nếu như anh thật sự để ý đến cái này thì chẳng phải trực tiếp về nhà soi gương còn nhanh hơn sao?

Mạnh mẽ cáit giấu sự tự ti như có như không cùng với sự quyết tâm không từ bỏ vào trong lòng, Hạ Tuyền dựa vào bờ vai của anh, cảm thụ nhiệt độ của anh, mặc dù Giang Thành đã sắp sang tháng mười một, ngay cả gió biển cũng có chút lạnh, nhưng ở trên người anh lại ấm áp như vậy.

Bờ vai của anh rất rộng lớn, khiến cho cô có cảm giác vô cùng an toàn mà từ trước tới nay chưa từng có khi dựa vào. Cô nghĩ, giá trị của một người đàn ông không chỉ được quyết định bởi những thành tựu của anh, mà còn được quyết định bởi số lượng trách nhiệm mà anh có thể gánh được trên vai, và những trách nhiệm này có giá trị là bao nhiêu.

Trong chốc lát, bàn tay khô ráo ấm áp của Lê Tịnh Lương từ từ khoác lên bờ eo thon của cô, cô hơi chấn động một chút, giống như là cảm ứng được cái gì đó mà ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, anh cup mí mắt xuống, ngũ quan lạnh lùng anh tuần giống như phát ra ánh sáng trong màn đêm.

“Hạ Tuyền, tôi rất bận.”

Nói xong, anh không chút lưu tình đẩy cô ra, vì đi giày cao gót nên cô phải lui về phía sau vài bước, suýt chút nữa thì ngã nhào lên trên mặt cát.

Hạ Tuyền có chút chật vật ổn định lại cơ thể, đôi tay nắm chặt thành quyền, còn vô ý thức run rẩy.

“Tôi biết rõ rồi.” Cô mím môi gượng cười nói, “Anh đương nhiên là rất bận.”

Lê Tịnh Lương đi về phía trước một bước, giúp cô kéo lại chiếc áo khoác tây trang sắp bị trượt xuống, dí sát bên tai cô dịu dàng nói: “Nếu như đã biết rồi, vậy thì cũng không cần phải giả vờ này nữa, khi nào cần đến chỗ của cô thì tôi sẽ thông báo cho cô, còn đối với bên ngoài, thì cứ làm bộ như không biết gì.” Nói tới đây anh chợt ngừng lại, cúi đầu nhìn vào cánh môi nở nang của cô, chậm rãi hôn một cái.

..... Như thế này được coi là gì vậy, vừa đấm vừa xoa à?

Hạ Tuyền phẫn hận giương mắt trừng anh, anh giống như là cảm thấy chơi đùa rất vui, nên giờ tay lên vuốt vuốt cái mũi của cô, động tác này trong nháy mắt đã khơi dậy lên tâm tình thiếu nữ yên lặng trong cô nhiều năm nay.

Thấy cô dờ dẫm, Lê Tịnh Lương tiếp tục nói: “Nếu cô muốn tôi sẽ giúp cô, nói cách khác.....” Anh cúi đầu, chớp mũi kề chớp mũi với cô, “Tôi đồng ý hợp tác với em.”

“Cho dù lợi thế của tôi thật sự rất ít ỏi sao?” Hạ Tuyền lùi về phía sau, tự giễu cười một tiếng, “Tôi biết rất rõ, coi như là không có tôi, anh cũng vẫn có thể hoàn mỹ vô khuyết hoàn thành chuyện này, biến giải trí Trung Hoa thành sở hữu của công ty AR.”

Lê Tịnh Lương hết sức dịu dàng nói: “Là em đã tiết lộ những việc này với tôi, em là người chủ chốt chứng minh cho điều này, trong tương lai tôi sẽ cần tới em, em rất hữu dụng.” Nói xong, anh còn vỗ vỗ bả vai của cô, giống như là đang an ủi, “Tài xế đang ở trên bờ chờ em, anh ta sẽ đưa em trở về.” Dứt lời, anh nhắc chân muốn đi, nhưng lại không đi được.

Hạ Tuyền nhanh chóng xoay người ôm lấy anh từ phía sau, nhón chân lên cắn tai trái của anh, dùng là sức lực không hề nhỏ, cắn đến nỗi anh phải nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

“Lê Tịnh Lương, anh đừng có hài lòng vội.” Hạ Tuyền gằn từng chữ một, “Tôi nhất định sẽ có được anh.” Dứt lời, cô buông anh ra, cũng không có quay đầu lại rời đi.

Lệ Tịnh Lương giờ tay lên khe vuốt ve bên tai trái bị cắn đau, nhìn chăm chăm vào bóng lưng xinh đẹp quyến rũ của cô, trầm thấp cười yếu ớt.

Vì bộ phim « Tình yêu không đơn độc » này sẽ lập tức được công chiếu, mà lễ ra mắt lại được cử hành ở Giang Thành, nên Hạ Tuyền vì bận rộn chuyện này, mà gần đây không có liên lạc cùng Lệ Tịnh Lương.

Lệ Tịnh Lương cũng tự nhiên sẽ không chủ động tới tìm cô, một phần nhỏ của kế hoạch như cô thì nên gác lại trước đã.

Chỉ là, vào đúng dịp này, ở trong lễ ra mắt của « Tình yêu không đơn độc », Hạ Tuyền và Lệ Tịnh Lương lại gặp nhau.

Lệ Tịnh Lương vừa có ý định khai triển ngành giải trí, lại còn vừa là con rể tiêu chuẩn của Diệp Hân, nên có thể hiểu được lý do vì sao anh lại xuất hiện tại lễ ra mắt này.

Nếu như mà anh đến một mình thì càng hoàn mỹ hơn, khi nhìn thấy bộ dạng anh và Diệp Minh Tâm tay nắm tay, Hạ Tuyền ở trong lòng nói.

Giờ phút này Hạ Tuyền đang ở trên sân khấu, mặc một bộ lễ phục xinh đẹp quyến rũ, ngũ quan gần như không được trang điểm, cách ăn mặc thuần khiết trong sáng như vậy lại càng làm nổi bật lên vẻ tinh xảo đặc biệt của cô, cùng với những đường cong đầy đặn. Cô duyên dáng ngồi ở trên ghế, bên cạnh là nam nghệ sĩ đang nổi tiếng Chung Lập Dương, đối phương chăm sóc cô vô cùng chu đáo, thỉnh thoảng lại đưa nước cùng với khăn tay khác nhau cho cô, người chủ trì thấy được hành động của bọn họ, hơn nữa ban tổ chức cũng đã nhắc nhở là phải nhắc tới vụ xi căng đàn, cho nên liền thuận nước đẩy thuyền thôi.

“Đây là lần đầu tiên Hạ Tuyền hợp tác với Lập Dương đúng không?” Người chủ trì hỏi. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Đôi môi đỏ mọng của Hạ Tuyền bĩu một cái, cười đến hết sức ngượng ngùng: “Đúng vậy.”

“Thế cảm giác lần đầu tiên hợp tác như thế nào?” Người chủ trì tiếp tục hỏi.

Hạ Tuyền không chút chậm trễ nói: “Lập Dương là một diễn viên vô cùng chuyên nghiệp, hợp tác cùng với anh ấy cũng rất dễ dàng, còn có thể học thêm được rất nhiều điều nữa.”

“Ha ha.” Người chủ trì cười cười lộ ra vẻ mặt “Tôi hiểu rồi”, những người xem trực tiếp ở đây thì nhau hò hét muốn hỏi, “Chắc chắn tất cả mọi người đều rất tò mò về những tin tức gần đây, nghe nói cô cùng với Lập Dương đang phim giả tình thật, hẹn hò với nhau, xin hỏi đây có phải là thật không?”

Hạ Tuyền vô ý thức dời tầm mắt đi, quét qua Lệ Tịnh Lương ở hàng ghế đầu, anh đang nghiêng đầu nghe lời nói của Diệp Minh Tâm, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát cùng với hành động nhìn cô chăm chăm này của Diệp Minh Tâm thì cũng biết rằng cô ta đang nói xấu cô, nhưng Lệ Tịnh Lương anh lại còn cười, một bộ dạng như thể rất bất đắc dĩ nhưng lại tán đồng, thật sự là làm cho người xem muốn phát giận.

“Chuyện này.....” Hạ Tuyền che miệng cười, không có nói rõ, ngược lại Chung Lập Dương lại trả lời.

“Thuận theo tự nhiên thôi.” Chung Lập Dương nói: “Nếu như chúng tôi ở chung một chỗ, thì nhất định sẽ nói cho mọi người biết, hôm nay chỉ nên nói về bộ phim thôi, mong mọi người hãy bỏ qua hai chúng tôi nhé.” Nói xong, anh còn nắm lấy tay của Hạ Tuyền, làm cho tiếng hoan hô của người xem càng lớn hơn.

Lệ Tịnh Lương mắt nhìn về phía trước, bên tai là lời lầm nhảm khó nghe của Diệp Minh Tâm, anh không hề cho rằng Hạ Tuyền là một người kinh khủng như những gì cô ta nói, nhưng vẫn có thể mặt không đổi sắc mà phụ họa lời của cô ta..., Nếu như Diệp Minh Tâm mà biết được, thì có khi sẽ bị tâm tư của anh làm cho sợ hết hồn mất.

“Bọn họ đều nói rằng nếu như hai người cùng nhau xem bộ phim này thì sẽ vĩnh viễn ân ái ái ái.” Diệp Minh Tâm chợt đổi đề tài, mặt có hơi hồng hồng.

Lệ Tịnh Lương hết sức bình thản nói: “Lãng xê thôi.”

Diệp Minh Tâm nhăn mày lại, hình như có chút bất mãn, Lệ Tịnh Lương khẽ đẩy mắt kính, sửa lại lời nói: “Nhưng mà, nếu cùng nhau xem một chút chắc cũng không sao.” Anh nhìn vào đồng hồ, “Tôi sẽ đẩy lùi hội nghị buổi chiều sang ngày mai.”

Diệp Minh Tâm vui mừng ôm lấy cánh tay của anh, hả hê nói: “Thế thì tốt quá!”

Lệ Tịnh Lương nhàn nhạt cười một tiếng, trong mắt tràn ngập sự cung chiêu, nhưng đáy mắt lại không có một chút xú ý cười nào, hơn nữa còn không để lại dấu vết thu hồi cánh tay lại.

Hạ Tuyền ở trên sân khấu cẩn thận nghiêng lợi khi nhìn thấy một màn này, may mắn là bọn họ rất nhanh đã được xuống sân khấu để chuẩn bị rồi đi, những chuyện kể tiếp của bọn họ, cô có thể nhắm mắt làm ngơ.

Vậy mà, cô còn chưa có ra khỏi phòng hóa trang, Hứa Cách Phi đã đi vào nói: “Diệp tổng cũng tới rồi, đang ở sát vách, nói là muốn gặp em.”

Diệp Hân? Hạ Tuyền có chút do dự, việc Diệp Minh Tâm xuất hiện có thể lý giải được, đó là vì Diệp Hân không thể nào trình diện được nên mới phải cô ta tới đây để đại diện, vừa rồi đúng là ông ta không có xuất hiện tại lễ ra mắt thật, nhưng tại sao bây giờ lại muốn gặp cô?

Mặc dù vô cùng nghi ngờ, nhưng Hạ Tuyền cũng không biểu hiện ra ngoài. Cô dọn dẹp thỏa đáng một chút sau đó ra ngoài cửa quẹo trái, đi gặp mặt Diệp Hân.

“Ngồi xuống đi.”

Sau khi cô đi vào, Diệp Hân không đợi cô chào hỏi đã liền nói ra.

Hạ Tuyền ưu nhã ngồi xuống, cô có thể cảm nhận được ánh mắt của Diệp Hân vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, cô có chút mất tự nhiên muốn trốn tránh tầm mắt của ông, nhưng đúng lúc này ông lại thu hồi tầm mắt, dịu dàng nói: “Thật ra hôm nay tìm cô tới đây cũng chỉ là do cao hứng nhất thời thôi, cô không cần phải khẩn trương.”

Hạ Tuyền cười một tiếng, không nói gì.

“Tôi vốn không có ý định tới đây, nhưng trái tim lại cứ thúc giục. Chỉ là do tôi vừa mới nhìn thấy tấm poster phim này của cô.” Ông chỉ vào tấm poster《Tình yêu không đơn độc》trên bàn, đó là hình cô và Chung Lập Dương ôm nhau khẽ hôn môi, một đôi uyên ương.

Diệp Hân dùng giọng điệu hết sức phức tạp nói: “Xin mạo muội hỏi một câu, số tuổi thật của Hạ tiểu thư là bao nhiêu?”

Nghệ sĩ khi được ra mắt, thường sẽ nói số tuổi ít hơn thực tế, số tuổi mà Hạ Tuyền truyền ra bên ngoài là 24 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học đã tiến vào cái vòng này chưa được bao lâu, bây giờ Diệp Hân lại hỏi cô về số tuổi thật, nhưng tại sao cô phải nói thật cơ chứ?

“Diệp tổng, tôi 24 tuổi.” Hạ Tuyền cười nói, “Trong công ty có tư liệu về tôi đấy, chẳng lẽ ông không thấy tôi trẻ tuổi như vậy sao?” Dù sao thì cô cũng động tay động chân vào tư liệu.

Diệp Hân lạnh nhạt nói: “Làm sao có thể cơ chứ? Cô rất trẻ tuổi, có lúc nhìn qua trông còn trẻ hơn nữa.” Dừng lại một chút, chuyển đổi giọng điệu, “Thật ra thì cũng không có gì cả, là do tôi nghĩ quá nhiều mà thôi, nếu như mà cô lớn hơn tám hai ba tuổi nữa, thì có thể.....” Ông muốn nói rồi lại thôi, sau đó liền đứng thẳng dậy nói lời tạm biệt với cô rồi rời đi.

Hạ Tuyền ngồi ở trên ghế sofa, hồi tưởng lại bộ dạng suy tư vừa nãy của người đàn ông kia, mà cảm thấy lòng vừa sợ hãi vừa chua xót.

Góc độ trên tấm poster làm cho cô nhìn qua rất giống với mẹ Khang Vũ, có lẽ Diệp Hân cũng đã hỏi về thân thế của cô, không có cha mẹ, dựa vào người khác giúp đỡ mà học xong đại học, cho nên mới có một chút hoài nghi mà thôi.

Thật buồn cười phải không, rốt cuộc thì, đến ngay cả cha ruột cũng không thể nào xác định được người này có phải là con gái của mình hay không.

Hạ Tuyền hít một hơi thật sâu, sau khi ổn định lại cảm xúc thì mở cửa đi ra ngoài, chưa đi được mấy bước thì đã gặp phải Lê Tịnh Lương một thân tây trang màu xám tro.

Anh dời tầm mắt khỏi tấm hình poster Hạ Tuyền và Chung Lập Dương ôm hôn trên tường, tao nhã lễ phép tránh ra cho cô một lối đi, ưu nhã lịch sự nói: “Ưu tiên phụ nữ.”

Hạ Tuyền vừa nhìn anh đã cảm thấy cả người khó chịu, giống như là không có chỗ nào của anh làm cho cô cảm thấy thuận mắt cả, hai cánh tay cô ôm ngực quan sát anh, chính là không chịu động đậy chút nào. Lê Tịnh Lương đợi cô một lúc lâu cũng không thấy cô cử động, cuối cùng vẫn đưa mắt lên nhìn bổ thí cho cô một ánh mắt, cô cười một tiếng, chợt bắt lấy cổ tay của anh, trực tiếp kéo anh vào căn phòng mà cô nói chuyện với Diệp Hân vừa nãy, hơn nữa còn khóa cửa lại.

Lê Tịnh Lương không ngờ tới một người phụ nữ luôn nhu nhu nhược nhược sẽ làm ra cái loại động tác này, nên cứ như vậy mà bị cô kéo vào trong.

“Hạ tiểu thư.” Anh có chút buồn cười nói, “Đây là em định làm cái gì?”

Hạ Tuyền nhìn anh dịu dàng cười nói: “Anh đoán không ra sao?”

Lê Tịnh Lương héch lòng mày lên, nhìn cô đi từng bước một về phía mình, vừa đi vừa lấy chiếc khăn lụa xuống, có một loại dự cảm xấu.

“Lê tiên sinh sợ cái gì chứ? Một người phụ nữ như tôi đây, có thể làm gì anh chứ?” Hạ Tuyền nắm lấy cà vạt của anh, kéo anh đi từng bước một tới bên cạnh ghế sofa, ngóai đầu lại quyến rũ liếc mắt nhìn anh nói, “Coi như tôi có làm gì anh đi chẳng nữa, thì cũng là tôi thua thiệt đi?” Nói xong, cô đột nhiên dùng hết sức, thấy Lê Tịnh Lương đang đi về phía, cô thuận thế liền đẩy ngã anh lên trên ghế sofa, đè anh xuống rồi hôn thật sâu.

Cuối cùng cũng “đạp” được anh ở dưới chân, đáy lòng Hạ Tuyền xôn xao một khoái cảm “đạt được mong muốn”, tay của cô để ở hai bên đầu anh, cắn cánh môi của anh, làm cho nụ hôn của hai người càng sâu hơn. Nụ hôn này kéo dài trong khoảng thời gian không hề ngắn, phải mãi cho đến khi ở bên ngoài có người dùng sức gõ cửa thì mới kết thúc. d/d/l/q/d/tiểu ốc

“Hạ Tuyền!” Âm thanh hung hãn của Diệp Minh Tâm khiến cho hai người ở trong phòng không thể nào bỏ qua được, “Mở cửa ra! Đừng tưởng rằng cô không mở cửa thì tôi sẽ không vào được, nhân viên quản lý đâu?! Mau đi tìm chìa khóa lại đây cho tôi, cô ta khẳng định đang ở bên trong, mà Lê Tịnh Lương cũng khẳng định đang ở đây!”

Không thể không nói, mặc dù chỉ số thông minh của Diệp Minh Tâm không cao, nhưng giác quan thứ sáu lại vô cùng nhạy bén, bọn họ quả thật là ở bên trong.

Diệp tiểu thư vốn đang định đi xem phim cùng với Lê tiên sinh, mặc dù bộ phim này là do một người đáng ghét diễn, nhưng mà cha đã nói rồi, Lê tiên

sinh sẽ không coi trọng một con hát đâu, nên cô ta cần phải biểu hiện đoan trang như một thiên kim tiểu thư, vì có như vậy thì mới xứng với thân phận hào môn của cô ta.

Cô ta nghĩ thầm thấy cũng đúng, cho nên ép buộc bản thân không đi so đo những thứ kia nữa, nhưng ai mà biết được..... cái con hát này lại không biết tốt xấu như thế cơ chứ!

Cô ta cũng chỉ là đi nhà vệ sinh có một chút thôi, thế nhưng Lệ Tịnh Lương đang đứng yên đợi cô lại đã không thấy tăm hơi đâu rồi, cô hỏi người xung quanh, thì mới biết phòng hóa trang của Hạ Tuyền ở ngay gần! Người đại diện và trợ lý của cô ta còn nói với cô ta rằng Hạ Tuyền đang nói chuyện với cha của cô ở trong căn phòng này, điều này sao có thể chứ? Cha của cô căn bản không có tới đây, chẳng lẽ cô nói chuyện với quý!

Tất cả mọi chuyện, ở trong đầu của Diệp Minh Tâm lại biến thành Hạ Tuyền đang lầy có để che giấu chuyện vụng trộm với Lệ Tịnh Lương, nhưng lại không biết rằng Diệp Hân thật sự đã tới đây.

Ở trong phòng, Hạ Tuyền nằm ở trên người Lệ Tịnh Lương, bàn tay trắng nõn nắm lấy cà vạt cùng với cổ áo tây trang của anh, thờ hờn hờn nói: “Phiền phức tới rồi, đây là tầng một, nên anh có thể nhảy ra khỏi cửa sổ.”

Lệ Tịnh Lương cười giễu một tiếng, tròng mắt đen thon dài híp lại: “Nhảy ra khỏi cửa sổ ư?” Anh tựa như đùa cợt hỏi ngược lại, đột nhiên lật người đè cô ở phía dưới, vào lúc cô đang kinh ngạc nhìn chăm chú, thì anh không hề quan tâm đến Diệp Minh Tâm đang gần như phát điên thét chói tai ở bên ngoài, mà một lần nữa cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

“Người phụ nữ mà tôi đã từng hôn qua thì không được phép hôn người đàn ông khác, kể cả là đóng phim cũng không được, nhớ kỹ chưa?”

Trong thoáng chốc, hình như cô đã nghe thấy anh nói như vậy..... Đây là đang ăn dấm của Chung Lập Dương sao, hay chỉ là do không thích người phụ nữ mình đã từng hôn qua hôn một người đàn ông khác, kể cả đó là diễn kịch?

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Dưới sự thúc giục của Diệp Minh Tâm, nhân viên quản lý của tòa nhà rất nhanh đã lấy ra chiếc chìa khóa, khi bọn họ sắp mở cửa đi vào thì Hạ Tuyền dùng sức đẩy Lệ Tịnh Lương ra, nhanh chóng chạy về phía cửa sổ, mở ra rồi nhảy ra ngoài.

Ngay sau đó, chỉ trong nháy mắt cánh cửa được mở ra.

Lệ Tịnh Lương ngồi dựa vào ghế sofa, nhìn lướt qua cánh cửa sổ kia, rồi bình tĩnh dõi tầm mắt tới cửa ra vào, đối với khuôn mặt đầy tức giận của Diệp Minh nói: “Mệt mỏi, đang nghỉ ngơi ở đây một lát, làm gì mà âm ỉ kinh khủng vậy?”

Diệp Minh Tâm chạy vào trong phòng rồi kiểm tra xung quanh, nhưng mà lại không tìm thấy bóng dáng của Hạ Tuyền đâu. Phía sau cô ta còn có Hứa Cách Phi và Mã Nghi đi theo, khi hai người không nhìn thấy Hạ Tuyền vốn nên ở trong căn phòng này đâu, mà ngược lại vị nhân vật lớn Lệ Tịnh Lương lại ở chỗ này, thì đều bị dọa sợ hết hồn.

Cái quỷ gì vậy???

Diệp Minh Tâm tìm hỏi lâu vẫn không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là đi tới trước mặt Lệ Tịnh Lương, chỉ thấy quần áo anh xộc xệch, đôi môi mông đỏ lên, ánh mắt đầy sưng mù, rõ ràng chính là có quỷ, nhưng lại không tìm được bằng chứng, cũng không tiện nói ra, chỉ đành nói: “Tại sao khi nghỉ ngơi lại còn khóa cửa?”

Lệ Tịnh Lương chỉnh đốn quần áo một chút, thắt chặt cà vạt lại, mặt không đổi sắc nói: “Bởi vì không muốn bị cô quấy rầy giống như bây giờ.”

Sâu thẳm trong lòng Diệp Minh Tâm vẫn luôn rất hài lòng với vị hôn phu này, bởi vì anh chẳng những có tiền lại còn có tài, hơn nữa cũng vô cùng anh tuấn, cô ta cảm thấy không một người đàn ông nào có thể sánh được với anh.

Nhưng mà bây giờ cô ta quả thật không hài lòng lắm đối với vị hôn phu này, bởi vì anh luôn là đối xử với cô ta không nóng không lạnh, thậm chí là có chút dối trá.

“Lệ Tịnh Lương, anh thật sự cho rằng tôi là một kẻ ngu sao?”

Ánh mắt Diệp Minh Tâm sáng như đuốc nhìn chăm chăm vào cổ áo sơ mi trắng của anh, từng bước một đi về phía anh. Mắt thấy sắp xảy ra chuyện lớn, Hứa Cách Phi vội vàng ngăn cản những phóng viên ở ngoài cửa, chỉ để lại mỗi mình và Mã Nghi ở lại bên trong để canh giữ, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào hai người bên trong căn phòng.

“Đây là cái gì?!”

Diệp Minh Tâm cắn răng nghiêng lợi chỉ vào cổ áo sơ mi của Lê Tịnh Lương, ngón tay dính vết son đỏ có chút run rẩy.

Lê Tịnh Lương cúi đầu liếc nhìn một cái, không khỏi bật cười, là vết môi son của Hạ Tuyền, còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt.

Người phụ nữ này, ngay cả khi rời đi cũng không quên chém anh một đao.

“Hai người vừa mới nói, Hạ Tuyền đến đây gặp cha của tôi đúng không?” Sắc mặt Diệp Minh Tâm cổ quái liếc nhìn Hứa Cách Phi một cái.

Hứa Cách Phi không biết nên gật đầu hay lắc đầu nữa, Diệp Minh Tâm cũng không để ý, cô ta trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Diệp Hân, Diệp Hân vừa mới tiếp điện thoại cô ta liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cha, có phải cha vừa mới tới lễ ra mắt bộ phim mới không? Hơn nữa còn ở trong căn phòng này gặp Hạ Tuyền?”

Diệp Hân trầm mặc trong chốc lát, rồi thừa nhận: “Đúng vậy, sao thế?”

Diệp Minh Tâm không có trả lời, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó nhìn chằm chằm vào Lê Tịnh Lương nói: “Anh phản bội em.”

Môi mỏng của Lê Tịnh Lương hé mở muốn nói gì, nhưng Diệp Minh Tâm lại giành trước nói: “Không sao, em tin anh!”

Câu trả lời của cô đã phá vỡ sự nhận thức của ba người ngay tại chỗ, bọn họ đều cho rằng cô ta sẽ giận dữ.

“Em tin anh... vì có loại phụ nữ nào mà anh chưa từng thấy qua chứ, làm sao có thể dễ dàng đi vào khuôn khổ như vậy được? Nhất định là do Hạ Tuyền quyến rũ anh.” Diệp Minh Tâm cười lạnh nói, “Em sẽ làm cho cô ta thân bại danh liệt.” Dứt lời, liền trực tiếp xoay người rời đi, các phóng viên bị ngăn ở ngoài cửa vây quanh cô ta không ngừng đặt câu hỏi, cô ta bị hỏi đến phiền, liếc mắt nói, “Chúng tôi rất tốt, không có chuyện gì cả, chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ mà thôi, các người có thể đi về được chưa?”

“.....”

Như vậy thôi sao? Các phóng viên chờ ở đây tròn to hai mắt, vẻ mặt vô cùng thất vọng. Truyền thông ai ai cũng biết đến Diệp Minh Tâm, vị này là đại tiểu thư của giải trí Trung Hoa tính tình vô cùng nóng nảy, khi bọn họ đứng ở cửa nhìn thấy Lê Tịnh Lương đang ngồi bên trong, thì nghĩ thầm chắc lần này sẽ có bài báo mới, cũng đang suy nghĩ xem làm thế nào để giành được người xem, nhưng bây giờ Diệp đại tiểu thư lại nói là không có chuyện gì sao?

Nhóm truyền thông được mở rộng tầm mắt, Diệp Minh Tâm cũng không để ý tới điều này, vội vàng rời đi, lái ô tô đến giải trí Trung Hoa.

Trở lại căn phòng vừa rồi, cánh cửa vẫn đang đóng như cũ, bên trong chỉ còn lại ba người, là Hứa Cách Phi, Mã Nghi, và Lê Tịnh Lương.

Lê Tịnh Lương đứng lên, quần áo của anh đã khôi phục lại vẻ chỉnh chu ban đầu, con người đẹp mắt không mặn không nhạt quét qua cánh tay trái và cánh tay phải của Hạ Tuyền, bóng dáng màu đen từng chút một đi về phía cửa, sau đó bỗng nhiên tựa như nhớ ra điều gì đó, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, dịu dàng nói: “Chắc vị này là người đại diện của Hạ tiểu thư đi.” Anh đang nói chuyện với Hứa Cách Phi.

Hứa Cách Phi được đề ý mà sợ hãi nói: “Đúng vậy, tôi là người đại diện của cô ấy, tên tôi là Hứa Cách Phi.”

Mã Nghi giành trước nói: “Tôi là trợ lý của chị Hạ Tuyền, tên tôi là Mã Nghi!”

Lê Tịnh Lương gật đầu một cái, xa cách hờ hững đáp lại: “Chào cậu.”

Mã Nghi thấy anh lạnh nhạt, có chút mất mát, Hứa Cách Phi kéo cậu về phía sau, rồi cười nói với Lê Tịnh Lương: “Lê tiên sinh có thấy Hạ Tuyền ở đâu không? Cô ấy vừa mới ở trong căn phòng này xong.”

Lê Tịnh Lương khẽ gật đầu, không chút che giấu nào chỉ vào cửa sổ nói: “Cô ấy chạy ra từ nơi đó, nếu bây giờ cô mới chạy ra ngoài để đuổi theo thì e rằng không kịp nữa rồi.” Dứt lời, liền tao nhã lễ phép gật đầu một cái, “Cáo từ trước.” Dứt lời, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Hứa Cách Phi đã hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra rồi, lúc Hạ Tuyền rời đi đã chém Lê Tịnh Lương một đao Diệp Minh Tâm này, còn lúc Lê Tịnh Lương rời đi thì lại chém Hạ Tuyền một đao Hứa Cách Phi này, hai người bọn họ, thật đúng là không có cách nào để phân biệt ai thua ai thắng.

Dù sao thì những ngày kế tiếp của Hạ Tuyền trôi qua rất không tự do, bởi vì Hứa Cách Phi đúng là đi theo cô 24h, coi như cô có đi ngủ thì cũng sẽ ngủ chung, mặc kệ cô có lấy cớ như thế nào thì không chịu rời đi, Hạ Tuyền hoàn toàn hết cách rồi, dứt khoát tạm thời gác lại Lê Tịnh Lương.

Trong khoảng thời gian này Lê Tịnh Lương có thể thoải mái, nhưng lại cảm thấy giống như thiếu thiếu thứ gì đó. Vào tháng mười một khi anh muốn xuất ngoại, rồi đi ước chừng nửa tháng, trong khoảng thời gian này, không hề nhận được tin nhắn của Hạ Tuyền, người thì lại càng không thấy đâu, cách duy nhất để có thể biết được tin tức của cô chính là qua những tờ báo cùng với truyền thông.

Kết quả là, trợ lý Thủy Tu Tề của Lê tiên sinh phát hiện ra, vị ông chủ chưa bao giờ quan tâm tới những bát quát trong làng giải trí bây giờ lại để ý đến mấy thứ này.

Xem ra ông chủ thật sự có ý định muốn khai triển ngành giải trí rồi, cho nên mới bắt đầu tìm hiểu giá thị trường đây mà? Thủy Tu Tề sùng bái nghĩ.

Lê Tịnh Lương ngồi nghiêng vắt chéo chân lên trên bàn, tư thế vô cùng tùy ý và không đoan trang, nhưng nhìn anh làm như vậy thì lại không hề thấy thô

lỗi một chút nào, mà ngược lại còn vô cùng ưu nhã tự nhiên. Vòng eo ếch mảnh khảnh của anh được bộ tây trang bọc lại thì trông càng thêm hấp dẫn mê người hơn, bả vai rộng rãi cũng càng thêm to lớn ngạo nghễ, còn có nét mặt bình thản ung dung nữa, cùng với phong cách anh tuấn lạnh lùng mê người, mỗi một điểm này đều làm cho người khác cảm thấy tự ti mặc cảm cộng thêm không dám nhìn thẳng vào anh, có thể nói là người đàn ông cực phẩm trong cực phẩm.

“Câu gọi họ tôi một cuộc điện thoại.” Lệ Tịnh Lương chột buột tap chí xuống phân phó Thủy Tu Tề nói, “Giúp tôi liên lạc với Hạ Tuyền, hỏi một chút về những lịch trình gần đây của cô ấy, sau đó căn cứ vào lịch trình của tôi, sắp xếp một thời gian để ăn cơm.”

Thủy Tu Tề sững sốt một chút, về mặt vi diệu gật đầu một cái, xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng Lệ Tịnh Lương lại hô lên một tiếng “Đợi chút”, thu lại tầm mắt một tay chống cằm, hình như suy tư một chút, rồi khoát khoát tay nói: “Thôi, cậu đi ra ngoài đi.”

Thủy Tu Tề về mặt phức tạp đi ra ngoài, phòng làm việc rộng lớn như vậy lại yên tĩnh trở lại. Lệ Tịnh Lương ngồi ở trên ghế, hai chân vắt chéo, mở ngăn kéo rồi lấy ra tư liệu ở bên trong, lật vài tờ để tra xét. Phía trên là những chuyện xảy ra năm đó của Khang Vũ, Hạ Tuyền và Diệp Hân.

Thật ra thì Hạ Tuyền đã thay tên đổi họ, tính tình cũng thay đổi lớn, gần như là không có gì giống với cô trước kia nữa, nếu như không phải là do cô có ý tiết lộ một chút tin tức này, thì với cách giấu diếm của cô e rằng sẽ không bao giờ tra ra nhanh như vậy được, cũng không có ai sẽ nghĩ đến cô có một quan hệ như vậy với Diệp Hân.

Trước kia Hạ Tuyền không gọi là Hạ Tuyền, mà gọi là Diệp Y Nhiên*, ý nghĩ đại khái chính là “Diệp Hân vẫn yêu Khang Vũ như cũ”. Khi vừa mới được sinh ra thì cô cũng sống không tệ lắm, mẹ của cô Khang Vũ cũng là một tiểu thư danh giá, Diệp Hân nhờ có sự trợ giúp của bố vợ nên mới khai sáng sự nghiệp của mình, nhưng đợi đến khi bắt đầu khởi sắc thì liên dần dần hết cướp tất cả từ trong tay bố vợ, khiến cho bố vợ không thể buôn bán được, làm ăn càng ngày càng kém.

(*)Y nhiên (依然):nghĩa là vẫn như cũ trong tiếng Trung

Đến khi Hạ Tuyền tám tuổi, thì ông ta bắt đầu đi ra khỏi quỹ đạo.

Diệp Hân ngoại tình...đối tượng là Lương Ngâm nếu so về gia thế thì nhà họ Khang có quyền có thế hơn, cha của Lương Ngâm trợ giúp Diệp Hân thoát khỏi gia đình cũ, rồi lập ra một gia đình mới là bọn họ, Khang Vũ vợ trước của ông ta không chịu nổi đả kích, nên thân thể vốn đã yếu ớt nay càng hồng bết, cuối cùng rất nhanh liền qua đời.

Sau chuyện xưa này thì cũng không cần phải nói quá nhiều lời, nói tóm lại, Hạ Tuyền nhất định hận thấu xương người cha của mình cùng với gia đình mới của ông ta, đây cũng là lần đầu anh nhìn thấy một người phụ nữ mà trên lưng đeo “thâm thù đại hận” như vậy, hơn nữa cô còn thành công trở thành “Đồng bọn hợp tác” của anh.

Lệ Tịnh Lương quét qua ghi chép về việc Hạ Tuyền bị lừa bán trong tài liệu, khi đó cô tránh được một kiếp, sau đó còn được một người tốt bụng giúp đỡ cho tiền để học hành, cuối cùng sau khi học thành về nước, tiến vào ngành giải trí, chưa tới hai năm đã có danh tiếng, quả thật cũng được coi như là rất có năng lực.

Nhanh như vậy mà đã bộc lộ được tài năng ở trong ngành giải trí, cũng khó trách vì sao nhiều người lại nghi ngờ cô nổi tiếng nhờ quy tắc ngầm như vậy.

Hồi tưởng lại bộ dạng rất khí phách của người phụ nữ này khi nói câu “Tôi nhất định sẽ có được anh.”, Lệ Tịnh Lương không khỏi cười một tiếng, khép tư liệu lại rồi để qua một bên, vội vàng bắt đầu công việc của mình.

Gần đây Hạ Tuyền không có ở trong Giang Thành, vì cô vừa nhận việc làm một người phát ngôn, là tuyên truyền lợi ích chung của tình thương, kêu gọi xã hội chú ý nhiều hơn đến những người chưa đến tuổi vị thành niên.

Cô đã từng là một đứa trẻ bị lừa bán, cũng từng bị mắc chứng tự bế và ốm đau, nên khi quay quảng cáo cùng với những đứa trẻ này vẫn có chút thương cảm, nhưng vì tình cảnh đặc biệt của chúng, cùng với việc địa phương ở đây cũng không giàu có, hoàn cảnh cũng rất phức tạp, nên đối với thân phận của cô mà nói thì không an toàn cho lắm.

Hứa Cách Phi đưa ra đề xuất với công ty, vốn là định mang theo nhiều hơn hai hộ vệ tới đây, nhưng Hạ Tuyền lại từ chối, vì tổng cộng thời gian bọn họ ở đây cũng không quá năm ngày, mang nhiều hộ vệ đi cũng phí phạm, so với mấy lần đi quay phim trước kia ở những nơi còn hỗn tạp hơn nữa, thì nơi này chẳng đáng để nói.

Nhưng mà, mọi chuyện thường hay xảy đến một cách bất ngờ khi mà con người không hay biết gì, Hạ Tuyền thế nào cũng không nghĩ đến, mình vậy mà lại đụng phải người hâm mộ biến thái ở nơi này.

Ngày hôm đó sau khi cô quay xong, đang cùng Mã Nghi trở về khách sạn, còn Hứa Cách Phi thì ở phía sau chuẩn bị đồ, hai người vừa đi về phía hộ vệ đang đứng ở chỗ xe bảo mẫu vừa nói chuyện phiếm, Mã Nghi đột nhiên đau bụng, vừa đúng lúc ven đường có nhà vệ sinh, nên liền vội vàng vàng đi luôn.

Hạ Tuyền cũng không để ý chút nào, một mình đi về phía chiếc xe bảo mẫu cách đó không xa, và cũng liền vào lúc này, sau lưng truyền đến một mùi hương là lạ, cô nhanh chóng né ra, liều mạng né tránh chiếc khăn tay ngâm thuốc của người nọ, suýt nữa thì anh ta được như ý.

Người nọ đội mũ và kính râm, trang bị vô cùng đầy đủ, cầm chiếc khăn kia định đánh úp vào cô, Hạ Tuyền hét lên một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của hộ vệ, vào lúc hộ vệ xông lên thì nhanh chóng trốn sang một bên, để cho hộ vệ không chế người nọ.

“Bảo cảnh sát đi.” Hạ Tuyền không đợi hộ vệ hỏi thăm liền nói.

Hứa Cách Phi cũng chạy tới, sau khi nhìn thấy một màn này thì sợ quá mức, ôm ngực nói: “Thật may là em đã từng tập luyện qua mấy ngày, nếu không thì xong rồi.”

Hạ Tuyền liếc cô một cái rồi nói: “Đừng có mà rủa em.”

Hứa Cách Phi cười cười không nói lời nào, Hạ Tuyền nhấc chân rời đi, nhìn cũng chẳng nhìn tới tên lấy một cái, khiến cho tên biến thái này bị chọc tức.

Hộ vệ áp tải tên biến thái tới đồn cảnh sát, Hứa Cách Phi đứng tại chỗ suy tư một chút, không hề từ chối hay đuổi những truyền thông kia đi, thậm chí còn thuận tiện cầm điện thoại đi động lên gọi mấy cuộc điện thoại.

Rất nhanh, tin tức Hạ Tuyền bị người hâm mộ biến thái tập kích khi đang quay quảng cáo từ thiện ở nông thôn liền chiếm cứ trang đầu của mọi tờ báo, từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên các trang web cũng nhanh chóng trở thành tên của cô, sau đó chính là “người hâm mộ biến thái”. Đối với chuyện mỹ nữ bị công kích khi đang quay quảng cáo từ thiện này, tất cả mọi người đều bày tỏ thái độ đồng tình, hình tượng xấu trong lòng công chúng của cô cũng trở nên tốt hơn một chút.

Vào lúc Hứa Cách Phi đang chuẩn bị cho chuyện này thì Hạ Tuyền rút cuộc cũng có cơ hội để len lén gọi một đoạn tin nhắn cho Lê Tịnh Lương đã lâu không liên lạc.

Cô nghe người ta nói gần đây hình như Lê Tịnh Lương hơi bị cảm lạnh, công việc lại bận bịu, nên cứ để nguyên như vậy, tốc độ hồi phục rất chậm.

Sau khi suy nghĩ, cô từ trong từ điển tìm ra những từ ngữ nho nhã lịch sự, sau khi gửi xong những dòng tin nhắn an ủi này, thì lập tức cắt điện thoại đi động, sợ bị Hứa Cách Phi nhìn thấy.

Nội dung mà cô gửi là:

Nghe nói anh bị bệnh, rất là lo lắng. Hãy đặc biệt chú ý tới chăm sóc sức khỏe, tạm ngừng công việc lại, cố giữ gìn sức khỏe, nhớ nhé.

Rất mong có cơ hội được gặp lại nhau.

Hạ Tuyền.

Khi Lê Tịnh Lương thấy được những tin tức về việc Hạ Tuyền gặp chuyện không may kia thì đang uống trà chiều.

Anh đánh dấu vào địa danh ở trên mẫu tin tức, rồi phân phó trợ lý rằng: “Phải hai người đến chỗ của cô ấy.”

Đây là đang muốn phái hộ vệ cho nữ minh tinh kia sao? Thủy Tu Tề không tự chủ được nói: “Lê tiên sinh chắc chắn chứ?”

Lê Tịnh Lương nâng chung trà lên nhấp một ngụm, hồi tưởng lại cái tin nhắn mà cô đã sao chép từ trong từ điển ra mà bị anh coi là không có thành ý nên không hề để ý tới vào buổi sáng nay kia, chợt cười cười nói: “Không đâu, chắc sau khi ngủ trưa, không được tỉnh táo lắm.”

Thủy Tu Tề thờ phào một hơi, có chút không biết nên làm như thế nào cho phải, vào lúc đang do dự, cậu lại nghe thấy ông ta mở miệng một lần nữa nói: “Bảo thư ký đặt cho tôi một vé máy bay, tôi đi một mình.” Dứt lời, liền xoay người trở về phòng làm việc, để lại một người trợ lý ngơ ngác ngón ngàng trong gió.

——Rất mong có cơ hội được gặp lại nhau.....

Là vậy sao? Lê Tịnh Lương trầm thấp cười một tiếng, nếu như thế, thì liền giúp cô đạt được ước nguyện.

Nếu nói đến tình cảm của anh đối với Hạ Tuyền, thì chưa tới mức thích, nhưng cũng không đến nỗi ghét, ít nhất anh không chán ghét khi hôn môi với cô.

Cách mà anh đối xử với cô giống như là một loại cung chiều vậy, cái này dĩ nhiên không phải là do yêu thích, mà là do tò mò.

Anh vô cùng tò mò về ranh giới cuối cùng của người phụ nữ này cùng với bước kế tiếp trong kế hoạch của cô, lại càng hiếu kỳ hơn về việc cô sẽ vì để “có được anh” mà làm tới trình độ nào —— dự định xâm nhập, đây cũng lý do vì sao mỗi lần anh đều không chút lưu tình nào mà từ chối cô, không cho cô bất kỳ phản ứng nào.

Rất nhiều người phụ nữ vì muốn có được anh mà không từ thủ đoạn, nhưng một người trên lưng đeo một loại thân phận cùng với một quá khứ như vậy, hơn nữa bộ dạng còn thướt tha thủy mị, và kiên cường như thế này, thì rất là mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Sắp sửa quay xong phần cuối cùng ở vùng nông thôn rồi, nhưng sau khi ở lại nơi đây một khoảng thời gian, Hạ Tuyền liền có chút không muốn trở về thành phố lớn nữa. Vì mặc dù nơi này nghèo khó và chật hẹp, nhưng lại an tĩnh và thành thật, còn cái nơi Giang Thành phát triển đó thì lại giống như một cái lồng sắt, vừa mới đi vào đã thấy ngột ngạt rồi.

Vào lúc đạo diễn hô tiếng “cắt”, phần kết thúc của quảng cáo cuối cùng cũng kết thúc, Hạ Tuyền đặt đứa trẻ trong ngực xuống đất, rồi sờ sờ đầu của cô bé nói: “Cảm ơn em đã phối hợp với chị nhiều ngày như vậy, về sau nhớ phải học tập thật giỏi nhé.”

Cô gái nhỏ ngược đầu lên nói: “Sau này chị còn đến nữa không?”

Hạ Tuyền cười hỏi: “Em mong chị đến sao?”

Cô gái nhỏ gật đầu: “Rất mong, dáng dấp của chị đẹp như thế, lại còn có văn hóa nữa, về sau em muốn trở thành một người giống chị vậy.”

Không nghĩ tới chính mình cũng có thể nghe được câu nói này, vẫn có một đứa trẻ muốn làm một người giống cô sao..... Giống như cô thì có gì tốt đẹp chứ, trên lưng đeo một thâm thù đại hận mà không thể nào buông xuống được, mặc kệ có sống tốt như thế nào đi chăng nữa thì cũng không hề vui vẻ, giống như cô thì có gì tốt đẹp nhỉ?

“Khi nào em lớn lên thì sẽ không muốn trở thành một người như chị đâu.”

Hạ Tuyền ánh mắt phức tạp nói một câu này, rồi chào tạm biệt đứa trẻ, đi về phía xe bảo mẫu, định thay quần áo.

Tài xế của cô thấy cô đi tới đây, liền cầm cốc trà sữa từ trong xe ra ngoài, hình như muốn nói cái gì đó, nhưng chợt vấp ngã, cốc trà sữa trong tay bay thẳng đến chỗ cô, làm cho quần áo của cô ướt đẫm.

“Thật xin lỗi Hạ tiểu thư!!”

Tài xế vô cùng sợ hãi muốn giúp cô, nhưng bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân nên tay chân cứ luống cuống.

Hứa Cách Phi và Mã Nghi vừa nghe thấy âm thanh đã liền chạy tới, sau khi nhìn thấy một màn này, Hứa Cách Phi lập tức nói: “Mã Nghi, cậu đi lấy cho Hạ Tuyền một bộ quần áo nói đi, cả một bộ nội y mới nữa.” Cô vừa nói vừa dùng khăn tay lau vết trà sữa trên người Hạ Tuyền.

Tài xế gấp đến độ mau khóc: “Thật xin lỗi chị Phi, em không hề cố ý, là do lúc em đi tới đây không để ý đến tảng đá.....”

Hứa Cách Phi vốn định trách cứ anh ta, nhưng Hạ Tuyền lại khoát tay áo nói: “Truyền thông đều đang ở đây, thôi đi, em đi thay quần áo là được rồi.” Nói xong, liền chạy về phía chiếc xe bảo mẫu.

Ngồi ở trong xe, không lâu sau Mã Nghi đã mang tới một chiếc túi, bên trong là quần áo cùng với nội y.

Hạ Tuyền cảm ơn cậu ấy, rồi kéo cửa xe lên để thay quần áo. Cô cởi chiếc áo khoác và áo lót bẩn thỉu ra, thay từng món đồ một, tốc độ vô cùng nhanh, toàn bộ quá trình chỉ mất có mười mấy giây, nhưng không thể ngờ được có chuyện lại xảy ra.

Thị trấn nhỏ này không có danh tiếng nên giao thông đi lại cũng rất bất tiện, khi Lê Tịnh Lương đi đến nơi này thì phải đáp cánh ở một sân bay của một thành phố lớn gần đó, rồi còn phải đi xe vận tải để tới đây nữa, nên khi đã đến được nơi này rồi thì đã buổi trưa ngày thứ hai sau khi anh nói xuất phát, và cũng vừa đúng vào thời điểm Hạ Tuyền bị hắt trà sữa.

Từ khi anh đặt chân lên vùng đất này, Thủy Tu Tề luôn đi theo sau anh, phía sau nữa là các hộ vệ, về mặt của mấy người họ đều rất nghiêm túc, mà khách sạn tốt nhất ở cả khu vực này cũng cùng lắm chỉ có ba sao mà thôi, đã bao giờ gặp được những loại người cao quý như thế này đâu, nên tất cả đều bị sợ hết hồn.

“Lê tiên sinh, đây đã là khách sạn tốt nhất toàn trấn rồi.” Thủy Tu Tề khó xử nói, “Nhưng mà vẫn có chút không tốt, nếu không thì tôi sẽ tìm giúp ngài một căn biệt thự để coi một chút ở gần đây.”

Lê Tịnh Lương khoát khoát tay nói: “Không cần đâu, đi lên nghỉ ngơi đi.”

Thủy Tu Tề đồng ý, tất cả mọi người đều ở chung một tầng, nhưng trước hết phải đi vào kiểm tra căn phòng mà Lê Tịnh Lương sẽ ở một lượt.

Trong lúc này, Lê tiên sinh đang cầm chiếc điện thoại chán muốn chết lật đi lật lại, anh vốn định đọc các tin tức về tài chính và kinh tế một chút, nhưng lại không thể nào tránh khỏi việc nhìn thấy trang đầu của các trang web lớn——Hình ảnh bắt nhả của nữ diễn viên mới nổi Hạ Tuyền bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Lê Tịnh Lương vô ý thức nhăn mày lại, ấn vào đường dẫn của bài viết, sau đó liền nhìn thấy những bức hình liên tiếp, mặc dù đã được làm mờ, nhưng lại không hề làm ảnh hưởng một chút nào đến những người khác liên tưởng đến vóc người hoàn mỹ của cô.

Những bức ảnh này đều được chụp ở trong xe, nhưng bởi vì vấn đề góc độ, nên có thể thấy được rằng số máy ảnh trong xe rất ít, nhưng mà gần như tất cả đều là hình ảnh độ phân giải cao của Hạ Tuyền, sao lại có loại chuyện này?

Lệ Tịnh Lương cũng đã nhìn thấy tin tức này rồi, vậy thì tự nhiên Hạ Tuyền cũng không thể nào không biết được, vì cô là người trong cuộc, truyền thông cũng đã sắp sửa đập bễ điện thoại của Hứa Cách Phi rồi, ba người cùng nhau ngồi chung một chỗ, tất cả đều là về mặt không chút thay đổi nào, ai cũng không biết nên nói gì trước tiên.

Một lát sau, mở miệng trước chính là Hạ Tuyền, cô hạ thấp giọng nói: “Không chế tên tài xế lại, đừng để cho anh ta chạy mất, báo cảnh sát ngay lập tức, báo cảnh sát điều tra xem trong xe có camera hay không.”

Hứa Cách Phi nói: “Tài xế là do công ty điều tới, theo lý thuyết thì không nên có vấn đề gì, với cả gần đây anh ta vẫn luôn đi theo chúng ta, gần như không có thời gian để đi gặp mặt người khác, em chắc chắn là anh ta sao?”

Hạ Tuyền cười lạnh nói: “Không thể gặp mặt nhưng vẫn có thể liên lạc qua điện thoại chứ? Ông chủ của giải trí Trung Hoa là cha của người khác chứ không phải là cha của em, chẳng lẽ cứ là tài xế do ông ta điều tới thì nhất định sẽ đáng tin sao? Chỉ cứ làm theo là được rồi, sau khi báo cảnh sát xong thì gọi luật sư tới đây, và sắp xếp một buổi họp báo nữa.”

“Em sẽ đổi chuyến bay rời khỏi đây nhanh nhất có thể.” Mã Nghi trầm mặt đi tới.

Hứa Cách Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuẩn bị làm những việc theo lời Hạ Tuyền đã nói, Hạ Tuyền ngồi một mình ở trong căn phòng, yên tĩnh đến nỗi có chút quỷ dị.

Theo lý thuyết, khi gặp phải những chuyện như thế này, không có một người phụ nữ nào có thể bình tĩnh như vậy, huống chi cô còn vừa vặn mới được lên làm đại sứ hình ảnh bảo vệ những người chưa tới độ tuổi vị thành niên, mà hơn nữa vừa mới quay xong quảng cáo thì đã xảy ra chuyện này, nếu không xử lý tốt thì tất cả liên ồng phí. Nhưng cô lại không hề buồn bực, ngoài mặt vẫn không có một chút biến hóa nào cả, như vậy thì ngược lại có chút dọa người.

Bên trong phòng vô cùng an tĩnh, nên tiếng di động vang lên này có vẻ có chút đột ngột.

Hạ Tuyền cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy ở trên đó xuất hiện một cái tên cực kỳ hiếm thấy, cô suy tư mấy giây rồi nhấn nút trả lời. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

“Lệ tiên sinh, bây giờ tôi đang có việc, chờ đến khi nào tôi hết bận thì sẽ gọi lại cho anh, cứ như vậy nhé.” Vừa dứt lời, cô liền muốn cúp điện thoại, nhưng lời nói của Lệ Tịnh Lương lại khiến cho cô dừng lại động tác.

“Tôi thấy tin tức rồi.”

Âm thanh của anh rất lạnh nhạt, không có đùa cợt, và đương nhiên cũng không có lo lắng.

Hạ Tuyền trầm mặt một lúc, rồi mang theo ý cười nói: “Thấy được không?”

Câu hỏi ngược lại này mang theo hai ý nghĩa, với trí thông minh của Lệ Tịnh Lương thì làm sao có thể nghe không hiểu được chứ?

Một mặt là, cô đang hỏi chuyện này có thú vị không, còn một mặt khác là..... hỏi đến bức hình.

Lệ Tịnh Lương không có trả lại về phương thứ nhất mặt, nhưng lại đánh giá một chút về phương diện thứ hai: “Bị che rồi, không nhìn thấy rõ.”

Hạ Tuyền cười nhạo một tiếng, không nói gì nữa, Lệ Tịnh Lương ngừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Tôi có thể giúp em.”

Anh cũng đoán được đôi chút ngọn nguồn của chuyện này, Hạ Tuyền không thể nào tự biên tự diễn làm ra loại chuyện này được, vì chuyện này đối với một nữ minh tinh mà nói thì chính là một đoạn lịch sử xấu không thể nào xóa đi được, mà người cô chọc giận gần đây nhất, và có khả năng sử dụng loại thủ đoạn bình thường này nhất, chính là Diệp Minh Tâm.

“Không cần đâu.” Hạ Tuyền không chút do dự liền trực tiếp từ chối, điều này khiến cho Lệ Tịnh Lương thật sự bất ngờ.

“Em tiếp cận với tôi không phải là vì cái này sao?” Thanh âm của anh rất dễ nghe nhưng lời nói ra thì lại rất chói tai.

Lời như vậy thật đúng là thêm dầu vào lửa, khiến cho tâm tình vốn hồng hồng của Hạ Tuyền càng trở nên tồi tệ hơn.

Cô thờ dài, yên lặng một hồi lâu rồi mới mở miệng lần nữa.

“Lệ tiên sinh, từ khi vừa mới bắt đầu tôi đã không hề kỳ vọng rằng anh sẽ giúp đỡ tôi những khi tôi có chuyện, điều này cũng có một điểm tốt, đó chính là sẽ vĩnh viễn không bị thất vọng. Nếu như mà tôi thật sự đề cho anh giúp đỡ tôi, vậy thì về sau khi tôi đối mặt với anh sẽ không thể nào mạnh mẽ như thế này nữa.” Cô chậm dần giọng nói lại, nghe ra được sự mệt mỏi trong đó, “Còn nữa, lúc đầu khi tôi tiếp cận anh cũng chỉ là vì muốn nhìn xem bản thân có thể giải quyết anh hay không, sau đó lại phát hiện ra không thể nào lui bước nên mới tiếp tục cầu hợp tác với anh, tôi cũng đã từng cho rằng anh có giá trị đầu mối, và cũng không phải là một người có ý xấu. Nhưng tôi chưa bao giờ có ý định sẽ dựa dẫm vào bất luận người nào, bởi vì tôi biết, khi dựa vào người khác, thì chỉ khi nào họ tình nguyện cho tôi thứ gì đó thì tôi mới được có thứ đó, còn nếu dựa vào bản thân mình, thì chỉ cần tôi muốn có thứ đó thì sẽ cố gắng hết sức để lấy được nó.”

Nói xong, cô nhanh chóng nói một câu “Gặp lại” rồi liền cúp điện thoại, chạy tới chỗ Hứa Cách Phi sau đó cùng nhau trở về Giang Thành, chuyến đi lần này của Lệ Tịnh Lương coi như là uống phí.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lê Tịnh Lương ở trong một khách sạn nhỏ ba sao như vậy, nên cuối cùng vẫn không trụ nổi một ngày, chưa tới nửa đêm đã lại một lần nữa rời đi.

Xế chiều hôm trở lại Giang Thành đó, Hạ Tuyền tổ chức một buổi họp báo, giải trí Trung Hoa cũng phái người đại diện tham gia, chính là Phó tổng Ôn Minh Hạo.

Hạ Tuyền ngồi ở trên ghế, bình tĩnh đối mặt với vô số truyền thông, đèn flash nháy liên tiếp, gần như không hề bị gián đoạn chút nào, nhưng ánh mắt của cô lại chưa bao giờ chớp một cái chỉ vì cái này.

Hứa Cách Phi từ từ ngồi xuống bên cạnh Hạ Tuyền, đưa tờ giấy trong tay cho cô nói: “Bản thảo giao tiếp, dựa theo đó mà đọc đi.”

Hạ Tuyền cười cười, không lên tiếng, rồi Hứa Cách Phi tuyên bố buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Ôn Minh Hạo ngồi ở bên cạnh Hạ Tuyền, nhìn lướt qua tờ bản thảo giao tiếp trong tay cô, trên mặt hết sức bình thản, giống như là đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy.

Hạ Tuyền đã sớm thu hết vẻ mặt của anh ta vào trong đáy mắt, trong lòng cũng mơ hồ biết được tên tài xế kia là do ai chỉ điểm. Cô không trách ai cả, chỉ là tự trách mình chưa đủ cẩn thận thôi. Nhưng mà cô cũng không hề bi quan, bởi vì mặc dù những hình bắt nã đã được tung ra, nhưng dù sao nó cũng là phạm pháp, người tung tin đồn thì cứ việc tung tin đồn, còn cô thì chỉ muốn tất cả những kẻ phạm tội đều phải đền tội mà thôi, bao gồm cả Diệp Minh Tâm.

Thả lỏng tâm tình, Hạ Tuyền buông bản thảo giao tiếp trong tay ra, đứng lên cúi mình chào truyền thông.

Sau khi ngồi xuống, cô chỉ vào tờ bản thảo trên bàn, sau đó ở dưới ánh mắt kinh hãi của Hứa Cách Phi nói: “Đây là bản thảo giao tiếp mà người đại diện vừa mới đưa cho tôi, cô ấy muốn tôi dựa vào đó mà đọc, nhưng tôi cảm thấy không cần thiết.”

Nhóm truyền thông lấy làm kinh hãi, nháy đèn flash còn mãnh liệt hơn cả trước, tất cả mọi người đều suy nghĩ, đây là đang truyền hình trực tiếp nha, rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì vậy?

Hạ Tuyền không nhìn ánh mắt của Hứa Cách Phi, mặt không đổi sắc nói: “Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng không hề cảm thấy mình nên nói lời xin lỗi với bất kỳ ai cả, cũng không cảm thấy mình cần đến giao tiếp, bởi vì tôi là người bị hại. Sau khi những bức ảnh kia bị lộ ra, tôi đã báo cảnh sát trước tiên, và sáng sớm ngày hôm nay cảnh sát đã nói cho tôi biết rằng, bọn họ tìm thấy một chiếc camera siêu nhỏ ở trong xe bảo mẫu của tôi, cũng đã bắt được người lắp đặt nó, chính là tài xế của tôi. Tôi tự nhận rằng mình luôn tận tâm tận lực đối đãi với những người ở bên cạnh, nhưng thật sự không ngờ rằng anh ta sẽ lại làm như vậy.”

Trên mặt của cô hiện ra sự thương cảm: “Là một người mới, thời gian mà tôi tiến vào cái ngành này cũng không lâu, cộng thêm cả thời gian vừa học tập vừa đóng phim, thì cũng chỉ chừng bốn năm. Mấy năm nay, tôi có một chút người thích tôi, cũng có tác phẩm của chính mình, đây là thành tựu lớn nhất của tôi, nó sẽ không bị vùi lấp chỉ vì mấy bức hình bắt nã này.” Cô đứng lên, lộ ra một nụ cười xinh xắn mỹ lệ, “Tôi rất cảm ơn những người vẫn tiếp tục ủng hộ và khích lệ tôi sau khi chuyện này xảy ra, bởi vì trong cái thực tế hiềm ác này, vẫn còn có các bạn nguyện ý tiếp nhận tôi như vậy...bây giờ nguyện vọng duy nhất của tôi chính là đóng phim thật tốt, dùng chính những tác phẩm hay hơn này để hồi báo các bạn, sống thật tốt, cố gắng không làm phụ lòng các bạn.”

Nói xong, cô lại cúi đầu chào một lần nữa, nói một câu “Tôi nói xong rồi” sau đó liền xoay người rời đi.

Theo lời nói của cô, toàn bộ buổi họp báo đều được truyền thông truyền hình trực tiếp ra ngoài, giờ phút này trên mạng xã hội trong âm ỉ lật trời lật đất, tất cả mọi người đều đang thảo luận về Hạ Tuyền, nếu như mà nói trước khi sự kiện bắt nã này xảy ra thì còn có người không biết lời của cô..., thì bây giờ cô đã làm cho mọi người biết hết rồi. Tái bút: lần này cô là người bị hại, hơn nữa thái độ lại không kiêu ngạo không tự ti, lấy được rất nhiều hảo cảm từ đại chúng, hình tượng không những không giảm đi mà ngược lại còn tăng lên.

Ở trong xe, Lê Tịnh Lương xem xong phần truyền hình trực tiếp, anh một tay chống đầu thanh thân dựa vào đó, vẫn luôn rất yên lặng.

Thủy Tu Tề không đoán được ý định của ông chủ, nhìn vào chiếc điện thoại không ngừng rung lên ở trong tay, hết sức khó xử.

“Có chuyện gì cứ việc nói.”

Cuối cùng, vẫn là Lê Tịnh Lương có lòng từ bi hỏi thăm cậu ta.

Thủy Tu Tề thờ phào nhẹ nhõm nói: “Lê tiên sinh, Diệp tiểu thư đã gọi điện thoại rất nhiều lần rồi, cô ấy muốn hẹn ngài cùng nhau ăn bữa tối.”

Lê Tịnh Lương liếc nhìn chiếc điện thoại không ngừng rung lên ở trong tay Thủy Tu Tề một cái, vẻ mặt lạnh nhạt vẫn không hề thay đổi nói: “Từ chối.” Anh vô tình khắc ra hai chữ này, sau đó nói, “Dừng xe lại ở phía trước, cậu và tài xế thuê xe trở về đi, tự tôi lái.”

Cả Thủy Tu Tề và tài xế đều làm theo, xe dừng lại ở ven đường, Lê Tịnh Lương tự mình lái xe rời đi, để lại hai người bọn họ mờ mịt nhìn nhau.

Buổi họp báo kết thúc, Hạ Tuyền đeo kính đen và khẩu trang rời đi dưới sự hộ tống của đám người Hứa Cách Phi, Ôn Minh Hạo vẫn luôn nhìn bóng lưng của cô, đợi đến sau khi cô biến mất ở cửa sau thì bấm số điện thoại của Diệp Minh Tâm, bị Diệp đại tiểu thư nằng nặc chửi cho một trận.

Cô ta trách cứ anh ta không có bắt Hạ Tuyền đọc theo bản thảo, khiến cho Hạ Tuyền có cơ hội thoái mái nói ra tất cả các thông tin về vấn đề cảnh sát. Bởi vì nếu như cô đọc theo bản thảo, thì sẽ khiến cho cô rơi vào bẫy rập của một người khác, sau đó cô ta sẽ cho đăng tải hình ảnh không bị che lại, rồi mọi người sẽ phát hiện ra những hình ảnh kia được chụp ở trong xe bảo mẫu của Hạ Tuyền, rất có thể là có ý để lảng xê, nên căn bản không đáng để đồng tình.

Cửa trước của cao ốc đều là phóng viên, nên đương nhiên cửa sau cũng có, chỉ là ít ra không nhiều như cửa trước mà thôi. Lúc này, Hạ Tuyền đã chui vào trong xe dưới sự bảo vệ của mọi người, Hứa Cách Phi không có lên xe, mà cô ấy làm thủ hiệu với tài xế, tài xế liền trực tiếp lái xe rời đi.

Ngồi ở trong xe, trên trán Hạ Tuyền mới toát ra một chút xú mồ hôi, không phải là do nóng, cũng không phải là do khăn trương, mà là do mồ hôi lạnh d/đ/l/q/đ/tiểu ốc

Thái độ của Ôn Minh Hạo rõ ràng nói cho cô biết, chỉ sợ Diệp Hân cũng đã biết được chuyện này có liên quan đến Diệp Minh Tâm. Ông ta sẽ nhẫn tâm nhìn đứa con gái bảo bồi yêu quý của ông ta bị bắt sao, hay là sẽ tự hạ mình đi tìm cô đây?

Trong lòng có vô số ý niệm nảy mầm, nhưng không có cái nào thật sự lớn lên, đầu của Hạ Tuyền cũng sắp nổ tung rồi, cô dựa đầu vào ghế muốn nghỉ ngơi một lúc, nhưng điện thoại tự nhiên vốn yên lặng lại vang lên, cô lấy ra nhìn vào, là Lê lão bản.

Do dự một chút, Hạ Tuyền cúp điện thoại rồi tắt nó luôn, vốn nghĩ chuyện này sẽ cứ như vậy mà chấm dứt, nhưng xe cô lại đột ngột phanh gấp, khiến cô đụng vào ghế trước rất mạnh, rồi nghe thấy tài xế kinh ngạc nói: “Người này bị điên rồi à?!”

Hạ Tuyền lấy kính râm xuống nhìn về phía trước, sau đó thì con người suýt chút nữa rơi ra ngoài, cái vị đang đỗ xe vô cùng bá đạo ở trước mặt cô kia không phải chính là Lê lão bản vừa mới bị cô cúp điện thoại sao?

Lê Tịnh Lương mặt không biến sắc đi tới gõ cửa sổ xe của tài xế, rồi nhìn về phía chỗ ngồi đằng sau, không cho từ chối nói: “Xuống xe.”

Hạ Tuyền cũng không kiêu cách, không nhận điện thoại chính là vì muốn cho anh leo cây, mục đích đã đạt tới là được rồi, nếu làm quá mức thì sẽ đánh mất một cơ hội để bồi dưỡng tình cảm.

“Anh đi thẳng về là được rồi, tôi sẽ nói với chị Phi.”

Chào tạm biệt với tài xế xong, Hạ Tuyền xuống xe để lên xe của Lê Tịnh Lương, tài xế ngồi một chỗ nhìn màn này tới ngốc rồi.

Xe của Lê Tịnh Lương đương nhiên là xe sang trọng rồi, vừa rồi còn suýt chút nữa thì đụng vào cái xe kia, chẳng lẽ anh không đau lòng sao?

Khi thấy đôi mắt của Hạ Tuyền vẫn quẩn rũ động lòng người như lúc bình thường, không hề có dấu hiệu rơi lệ, thì Lê Tịnh Lương ý vị sâu xa nói: “Tôi ở đây rồi, em có thể bắt đầu khóc.”

Giả vờ yếu đuối là thiên phú của mỗi người phụ nữ, nhưng mà chiều này cô đã dùng qua quá nhiều lần rồi, nghe giọng điệu của anh giống như là đang nói ——”Nhóc con, tôi đây cũng đã tới rồi sao em còn chưa bắt đầu khóc sao? Hay là em định đợi thêm một lát nữa?”

Hừ, cô mới sẽ không để cho anh đoán trúng nhiều lần như vậy, lần này, cô lựa chọn dùng cách khác.....

“Vì sao tôi lại phải khóc?” Hạ Tuyền hỏi anh ngược lại, ánh mắt sáng quắc nói: “Tôi mới sẽ không khóc, từ ngày thứ nhất khi tôi bước vào cái vòng này thì tôi liền tự nói với bản thân rằng sẽ không bao giờ khóc, dù là công việc hay là đồng nghiệp có hồng bét đi chăng nữa thì cũng sẽ không khóc, bởi vì tôi biết rằng mình không có người thương cũng không có người yêu.” Cô cười tự giễu một tiếng, thật ra thì đây đều là lời nói thật lòng, nhất là câu nói kế tiếp này, “Tôi hiểu rất rõ, ở trong cái vòng này căn bản không có cái gì gọi là công bằng, cái vòng này chính là nếu như hôm nay tôi không đánh bại được người ta, thì ngày mai tôi liền phải nghĩ ra cách để không bị người ta đánh bại.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ngã tư đường, phía trước là đèn đỏ, xe dần dần dừng lại, bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Trong giây lát, Lê Tịnh Lương rời tay khỏi vô lăng, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng chạm vào góc má của cô, giọng điệu dịu dàng, mang theo sự trấn an, lập tức đánh bại Hạ Tuyền toi bồi trong nháy mắt.

”Hugh Bennett của bộ tư pháp Hoa Kỳ đã từng nói, chính nghĩa luôn đến trễ, nhưng không hề vắng mặt, bạn sẽ không bao giờ bị oan.”

Sau đó nhẹ rời ngón tay, đi tới đỉnh đầu của cô, vỗ nhẹ một cái, rồi nhanh chóng thu lại, tiếp tục chuyên chú lái xe.

Hạ Tuyền đã quên mất phải hỏi anh định đưa cô đến đâu, cô giơ tay lên chạm vào những nơi mà anh vừa mới lướt qua trên mặt mình, cặp mắt xinh đẹp

không nháy mắt nhìn chăm chăm vào gò má nghiêm túc của anh, vẻ mặt có chút dờ dẩn.

Hình như vào bất kỳ thời điểm nào anh đều mê người như vậy, vĩnh viễn đều là áo sơ mi tinh tế, khuy tay áo tinh xảo, bộ tây trang màu sắc trầm ổn mà có sức quyến rũ, phong độ không thể chê được vào đâu cùng với sự thông minh khi bày mưu tính kế, giống như chỉ cần có anh ở đây, thì chuyện gì cũng không sao cả hết vậy.

Đây không phải là người đàn ông mà Hạ Tuyền cô muốn sao?

Vào vô số đêm khuya, cô cũng đã từng có những mộng tưởng thiếu nữ này, trong lòng luôn luôn định ra tiêu chuẩn của một nửa kia cho tương lai, nhưng rồi lại cảm thấy tự ti, vì mình không xứng với một người đàn ông tốt như vậy.

“Lệ Tịnh Lương.”

Cô chợt mở miệng, kim lòng không được mà gọi anh một tiếng.

Tầm mắt của anh lạnh nhạt quét qua gương mặt xinh đẹp của cô, cô nhìn thẳng vào anh mấy giây, sau đó thu hồi tầm mắt cúi đầu, không nói gì nữa, nhưng mà trong lòng lại âm thầm bổ sung đầy đủ câu nói còn lại.

Lệ Tịnh Lương, làm sao bây giờ, em thật sự muốn yêu anh?

Thật ra thì điều này rất thực tế, không có một nữ minh tinh nào là không muốn gả vào gia đình hào môn, nhưng mà gả vào hào môn rồi thì có gì tốt cơ chứ? Với thân phận và địa vị của Lệ Tịnh Lương mà nói, thì chỉ sợ rằng dù cô có dốc sức cả đời cũng không thể nào trèo cao như vậy được, cô rất rõ ràng những điều này, nhưng trái tim vẫn không nhịn được mà liên tục nhảy lên, cũng không thể nào ngăn cản được sự tưởng tượng không ngừng hiện lên trong đầu cô, tưởng tượng rằng có lẽ anh sẽ thuộc về cô chăng?

Xe từ từ dừng lại bên ngoài một nhà hàng kiểu Âu vô cùng thần bí, Lệ Tịnh Lương tắt máy xe, rồi nhìn về phía ghế lái phụ.

“Xuống xe.”

Hạ Tuyền vẫn không nhúc nhích, lúc này mới hỏi: “Anh mời tôi ăn cơm sao?”

Anh liếc nhìn ra ngoài cửa xe, có ẩn ý nói: “Thời gian không còn sớm nữa.”

Hạ Tuyền ngó ra ngoài cửa sổ theo anh, sắc trời cũng đã dần dần tối lại, đúng là nên ăn cơm rồi, nhưng mà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô còn có thể có lòng dạ để ăn cơm sao?

“Tôi không ăn đâu, hôm khác còn có buổi quay thử nữa, phải giữ dáng người.” Cô vội vàng nói xong, cúi đầu tránh né tầm mắt của anh, “Nếu như Lệ tiên sinh nguyên ý, vậy thì có thể đưa tôi về nhà không?”

Lệ Tịnh Lương tựa vào ghế ngồi yên lặng nhìn chăm chăm vào cô, giống như là đã nhìn thấu được cô đang chột dạ vì chuyện gì.

Hai cánh tay anh ôm ngực, trầm mặc một lúc rồi sau đó hỏi cô: “Nếu em là một con chim kinh cú, em sẽ lựa chọn dùng cả một đời để tìm kiếm cây mạn gai kia, đứng ở trên đỉnh cây cao tiếng hót vang, sau đó chết đi, hay là sẽ lựa chọn buông tha những thứ này, mà đi tới một nơi ôn hòa để sống tiếp?”

Hạ Tuyền rút cuộc cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh, đôi mắt xéch thon dài của anh mặc dù đã bị tấm mắt kính che lại nhưng vẫn giống như có thể nhìn thấu lòng người như cũ.

Dời tầm mắt đi, Hạ Tuyền nhỏ giọng nói: “Nếu làm một con chim kinh cú, mà buông tha sứ mệnh của chính mình để trải qua một cuộc sống không hề khác biệt gì so với những loài chim khác, thì còn có ý nghĩa tồn tại nào nữa?”

Lệ Tịnh Lương chậm dần âm thanh lại, giống như là đang hướng dẫn nói: “Ý em là sẽ tìm một cây mạn gai để hót ở trên đó đến hết đời, hơn nữa dù cho cả đời em cũng không tìm được cây mạn gai đó, thì em vẫn sẽ tiếp tục tìm sao?”

Hạ Tuyền khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Nhưng tôi không phải là một con chim kinh cú.”

Đúng vậy a, vậy thì như thế nào, coi như khi đạt được mục đích thì mai sau sẽ cô độc chết đi, nhưng như vậy thì có sao chứ? Coi như biết rõ con đường phía trước sẽ nhấp nhô, biết rõ nếu như đạt được mục đích thì cũng sẽ chỉ càng làm cho con đường phía trước trở nên thêm trống rỗng và mệt mỏi mà thôi, nhưng vẫn hướng về phía đó mà đi, bởi vì đó là ý nghĩa tồn tại của cô.

Lệ Tịnh Lương hình như lắc đầu một cái, không nói chuyện nữa, yên tĩnh lái xe chờ cô về nhà.

Đang nửa đường đi, Hạ Tuyền đột nhiên sửa lại địa chỉ, nói cô muốn đến nơi của người đại diện, bây giờ cô đang ở trên đầu sông ngọn gió, nên không thể nào trở lại chỗ của mình được. Lệ Tịnh Lương vẫn trầm mặc, chỉ dựa theo yêu cầu của cô mà thay đổi phương hướng, lái về phía một địa điểm khác.

Khi xe dừng lại ở dưới tầng nhà Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền lấy túi xách chuẩn bị xuống xe, cô đã đeo sẵn kính râm cùng với khẩu trang, sau khi trang bị đầy đủ trông cô như một dũng sĩ chuẩn bị ra trận, có đầy đủ năng lực và sự tự tin để đánh bại tất cả kẻ địch, cô như vậy, thật sự là vô cùng tỏa sáng.

Bỗng nhiên, cô vốn định xuống xe lại chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Lệ Tịnh Lương cũng đang nhìn cô chăm chăm, hình như có chút do dự,

một lát sau mới lấy khẩu trang xuống, rướn người về phía trước ôm anh một cái, rồi thuận tiện lưu lại một nụ hôn trên gương mặt anh.

”Thời gian này em rất bận, đoán chừng sẽ không có thời gian để liên lạc với anh, anh cũng đừng nên vì vậy mà quên em nha.”

Cô thân mật cọ cọ chóp mũi của anh, dịu dàng nói.

Lệ Tịnh Lương không hề né tránh, rũ mắt liếc nhìn lông mi thật dài của cô, âm thanh khàn khàn.

”Em biết rõ rằng mình sẽ không xuất hiện vì bận, vậy mà vẫn còn muốn tôi nhớ em sao.”

Hạ Tuyền chợt muốn nói với anh những điều thật lòng.

Cô trở lại ghé lái phụ, vuốt vuốt mái tóc dài nói: “Thật ra thì chúng ta đều rất rõ ràng rằng, mặc kệ trong tương lai anh có thích em, hay là em có thể có được anh hay không, thì chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào thật sự ở chung một chỗ, sự chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, hơn nữa em cũng thật sự không muốn trèo cao, nếu đã như thế, thì tại sao khi còn có thể ở cạnh nhau như bây giờ, không cho em được hưởng thụ một chút ngọt ngào đi, được chứ?” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

”Nếu đã biết trước rằng sẽ không có kết quả thì tại sao lại muốn tiếp tục? Chờ đến khi những nỗ lực phải trả giá vì tình cảm rồi đi, thì chẳng phải càng thêm khó chịu hơn sao.”

Giọng điệu của cô ý vị sâu xa.

Hạ Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng, mặc dù nhìn từ bên ngoài thì cô chỉ là một người phụ nữ xinh đẹp nhu nhược, nhưng thật ra sâu trong lòng cô lại là một siêu nhân.

”Anh sẽ không hiểu đâu, mặc dù kết cục rất bi thảm, nhưng em lại tình nguyện yêu một người mà em không chiếm được, cũng không cần có bất kỳ người nào yêu em cả.” Dứt lời, cô liền không chút lưu luyến, đẩy cửa xe ra rồi vội vàng rời đi.

Hạ Tuyền không quay đầu lại, nên không có phát hiện ra xe của Lệ Tịnh Lương đỗ lại ở đó thật lâu cũng không hề rời đi. Thật ra thì cách nhìn sự việc của cô và Lệ Tịnh Lương có rất nhiều điểm bất đồng, ví dụ như với quan sát của Lệ Tịnh Lương, thì cử chỉ của cô quá mức vội vã, quả thật là bất chấp tất cả, anh cùng với cô hoàn toàn khác biệt, bất luận là về phương diện nào đi chăng nữa, mặc dù không thể lý trí giải quyết vấn đề tình cảm, nhưng anh vẫn phải trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới bắt đầu tiến hành.

Sắc trời dần dần tối đen, Lệ Tịnh Lương ngồi ở trong xe hồi lâu không hề nhúc nhích, chờ đến khi màn đêm hoàn toàn phủ xuống, thì anh mới lái ô-tô rời đi.

Mấy ngày sau đó, Hạ Tuyền làm đúng như lời cô nói không hề liên lạc với anh nữa, thỉnh thoảng Lệ Tịnh Lương cũng sẽ đi đến giải trí Trung Hoa một lúc, để làm thỏa mãn lòng dạ bé nhỏ của mấy tên nhing nọt, nhưng lần nào cũng không gặp được cô

Anh cũng không phải là hoàn toàn không có tin tức của cô, vì ít nhất trên các tạp chí vẫn có những báo quái về tin tức của cô. Cảnh sát thông qua tài xế của Hạ Tuyền điều tra ra được chuyện này có liên quan đến Diệp Minh Tâm, nên đã bí mật dẫn cô ta đi để hỗ trợ điều tra.

Diệp Hân đã sớm biết chuyện này, nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý để đối phó, Hạ Tuyền luôn một mực chờ đợi ông ta chủ động tới tìm cô, nhưng ông ta không có, ông ta giống như không hề có ý định muốn trông nom chuyện này vậy, mặc dù Lương Ngâm vợ của ông ta âm ỉ đòi đến công ty, yêu cầu ông ta ra mặt vì con gái, nhưng ông ta vẫn luôn chỉ nói một câu: làm sai việc gì thì nên chịu phạt việc đó.

Nghe thử xem, thật đúng là một câu nói chính nghĩa làm sao, nếu như không phải là do lúc xế chiều ông ta đã tới tìm Hạ Tuyền để gặp mặt, thì có khi ngay cả Hạ Tuyền cũng sẽ nghĩ rằng ông ta muốn đòi tính.

”Rất cảm ơn Hạ tiểu thư vì đã nể mặt Diệp mỗ đi đến nơi hẹn.” Diệp Hân đứng lên, tao nhã lễ phép nói, “Tôi thay mặt con gái tôi làm chuyện sai lầm mà nhận lỗi với cô.” Anh cúi người chào.

Hạ Tuyền ngồi ở trên ghế, ngay cả kính râm cũng không thèm tháo ra, chỉ nói là: “Diệp tổng là trưởng bối, không cần thiết phải thay mặt con cái làm chuyện sai lầm mà nói lời xin lỗi đâu.”

”Không dạy được con là lỗi của cha.” Diệp Hân nói xong, liền ngồi đối diện với cô, trực tiếp nói vào trọng điểm, “Hạ tiểu thư cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, lần này tôi hẹn cô gặp mặt, là vì không muốn để cho đám cảnh sát kia đã động đến Tâm Tâm.”

”Diệp tổng có dặn dò gì sao?”

Mặc dù cách dùng từ rất nhún nhường, nhưng nét mặt của cô lại không hề có một chút nhún nhường nào cả, cô hát cầm, kiêu ngạo như vậy, mặc dù loại hình tượng bất nhã này gần như có thể hoàn toàn hủy hoại một nữ minh tinh, nhưng trông cô lại vẫn tuyệt đẹp như thế.

Diệp Hân dựa vào ghế, mỉm cười nói: “Tôi chỉ là có một chút việc muốn nhờ vả mà thôi, nếu xét về phương diện chúng ta đều chung hai công ty mà nói, thì Tâm Tâm không muốn công khai chuyện này.”

Ý tứ ở đây chính là, không muốn cho người bên ngoài biết chuyện Diệp Minh Tâm là người khởi xướng sao? Điều này làm sao có thể được chứ?

Hạ Tuyền mở miệng muốn từ chối, nhưng lời kế tiếp của Diệp Hân lại làm cho cô trầm mặc.

“Tôi biết rõ gần đây cô muốn tham gia một buổi quay thử tác phẩm mới 《 Hắc Vũ 》của đạo diễn nổi tiếng Trần Quyền, tôi có thể giúp lấy được vai nữ chính này.” Giọng điệu của Diệp Hân vô cùng thành khẩn, “Hơn nữa, đạo gần đây Hạ tiểu thư đang diễn bộ phim 《 Linh Nam Hồng 》đúng không, tôi nguyện ý bỏ ra toàn bộ lực lượng để tuyên truyền cho bộ phim này. Chờ đến khi nào Hạ tiểu thư có lịch trình cụ thể, thì tôi sẽ cung cấp cho Hạ tiểu thư tốt nhất có thể.”

Đây là một điều kiện vô cùng mê người nha, Hạ Tuyền bình tĩnh suy xét cái lợi và cái hại trong đầu, nhưng chuyện mà trong lòng cô vẫn để ý tới nhất chính là sự chăm sóc của Diệp Hân đối với Diệp Minh Tâm.

Rõ ràng không phải là con gái ruột thịt của mình, nhưng lại vẫn nguyện ý vì cô ta mà hi sinh nhiều như vậy, tại sao một người cha tốt như thế mà lại đối xử với chính con gái ruột thịt và người vợ đầu của mình vô tình như vậy? Năm đó khi cô bị bắt cóc mất tích, tại sao ông ta lại không đi tìm?

Ánh mắt của Hạ Tuyền có chút ẩm ướt, may mà có đeo kính râm, nên Diệp Hân không có phát hiện ra.

Diệp Hân vô cùng kiên nhẫn, đợi cô một lúc rất lâu, khi cô gật đầu nói một câu “Được”, thì ông ta mới mỉm cười nói: “Vậy thì làm phiền rồi, tôi còn có việc khác, xin cáo từ trước.” Dứt lời, ông ta liền đứng dậy rời đi, không chút lưu luyến nào.

Đúng vậy, ở trong lòng ông ta, cô cùng lắm cũng chỉ là một con hát vì danh lợi mà có thể bán đi cả chính nghĩa mà thôi, có cái gì đáng giá để lưu luyến chứ?

Hạ Tuyền hít một hơi thật sâu, tự nói với mình ở trong lòng không nên quá gấp gáp, phải từ từ đã, bây giờ không phải là lúc để hành động theo cảm tính, nếu như ông ta đã có lòng muốn che chở cho con gái, vậy thì cho dù cô có không đồng ý đi chăng nữa, thì với sức ảnh hưởng của ông ta trong Làng Giải Trí, tin tức này cũng sẽ hoàn toàn bị phong tỏa mà thôi.

Coi như cô có chủ động nói ra tất cả, thì truyền thông cũng chưa chắc sẽ đưa tin.

Bây giờ chẳng những có thể khiến cho Diệp Minh Tâm bị trừng phạt, mà còn có thể bắt được một mẻ tốt như vậy, tội gì mà không lấy chứ?

Kết quả là, sự kiện bị lộ hình ảnh bất nhã chưa trôi qua được bao lâu thì Hạ Tuyền cứ như vậy mà trở thành nữ chính trong tác phẩm mới 《 Hắc Vũ 》của đạo diễn Trần Quyền, vai diễn nữ chính này rất phù hợp với hình tượng của cô, đều là người phụ nữ quyền rũ diêm dúa lẻo loẹt, nên trong đó cũng không thiếu những cảnh nóng, trước kia Lệ Tĩnh Lương đã từng yêu cầu Hạ Tuyền rằng “Không được phép hôn người đàn ông khác cho dù là đóng phim cũng không được”, nhưng chỉ e rằng không làm được rồi. d/d/v/q/d

Tuy nhiên, so với những chuyện chưa xảy ra sẽ khiến cho Lệ tiên sinh chán ghét này, thì có một chuyện đã xảy ra.

Nếu tất cả trang đầu của các báo tạp chí đều là tin tức Hạ Tuyền được nhận vai nữ chính, thì tin tức phụ đi kèm chính là “Nam diễn viên nổi tiếng Chung Lập Dương lên tiếng về vụ xì căng đan của bạn gái Hạ Tuyền, tình cảm của hai người được đưa ra ngoài ánh sáng”. Cái tin tức này khiến cho Chung Lập Dương được khen ngợi trên trời dưới đất, cái gì mà mặc kệ bạn gái bị lộ những tấm hình bất nhã kia, thì vẫn giúp đỡ bạn gái chữa thương, nói chung là đủ các loại, mỗi một chữ đều không thể không đập vào mắt người đọc.

Lệ Tĩnh Lương lạnh lùng vút tờ báo qua một bên, chèn lên những tấm hình ở bên cạnh.

Những bức ảnh kia không phải là của ai khác, mà chính là những bức hình bất nhã có độ phân giải cao của Hạ Tuyền. Ở bên cạnh những ảnh chụp đó, còn có một chiếc USB, bên trong chỉ là để dự phòng, bây giờ những bức ảnh này trừ chỗ của anh ra, thì mặc kệ là dự bị hay là bản chính, đều không có ở bất kỳ nơi nào.

Nhớ tới việc Diệp Minh Tâm mặc dù đã bị bắt nhưng lại không hề có tin tức bị tuồn ra ngoài, mà sự nghiệp của Hạ Tuyền chẳng những không có bị chịu ảnh hưởng mà ngược lại còn càng ngày càng lên cao, thì Lệ Tĩnh Lương đã rất rõ ràng giao dịch mà cô đã thực hiện với Diệp Hân, mà thậm chí anh còn chẳng cần phí nhân lực để thăm dò. Anh thuận tay cầm điều xi gà trên bàn lên, sau khi châm lên thì yên tĩnh đập đi, khóe miệng nở một nụ cười khinh miệt, giống như là khinh thường cái miệng đầy dối trá của người phụ nữ đó, rồi lại giống như không phải như vậy.

Bởi vì anh rất nhanh liền đề lên nút gọi điện thoại nội bộ, phân phó trợ lý một chuyện.

“Giúp tôi đặt một phòng ở khách sạn, hẹn Hạ Tuyền tối nay đến đó, nếu như cô ấy từ chối, thì liền nói cho cô ấy biết những tấm hình bất nhã kia đang ở trong tay của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hạ Tuyền nhận được cuộc điện thoại khi đang tập thể dục, chiếc áo ba lô màu đen, quần thể thao thoải mái, cách ăn mặc như vậy khiến cho cô càng trở nên hấp dẫn mê người hơn.

Cô nhận lấy điện thoại từ trong tay Mã Nghi, không nhìn đến ánh mắt ý vị sâu xa của đối phương, mà khẽ thở hắt hắt nói: “A lô?”

Thủy Tu Tề nghe điện thoại, không khỏi có chút hiểu lầm đối với âm thanh ở đầu dây bên kia, giọng điệu vô cùng lúng túng nói: “Xin chào, tôi là Thủy Tu Tề, trợ lý của Lệ tiên sinh.”

“A, trợ lý Thủy.” Hạ Tuyền tắt máy chạy bộ đi, cầm lấy khăn lông lau mồ hôi từ trong tay Mã Nghi, vừa đi vừa nói, “Lệ tiên sinh có dặn dò gì sao?”

Thủy Tu Tề nói: “Lệ tiên sinh hẹn Hạ tiểu thư bảy giờ tối nay gặp mặt ở khách sạn Kha Duy Tư, số phòng là 2048, sau khi ngài đến thì có thể trực tiếp đi tới trước quầy tiếp tân để lấy thẻ phòng, tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, không cần phải lo lắng về vấn đề truyền thông đâu.”

Hạ Tuyền không cần suy nghĩ lập tức từ chối: “Không được, tối hôm nay tôi phải ăn cơm với đạo diễn Trần Quyền rồi, nói lời xin lỗi với Lệ tiên sinh hộ tôi.”

Thủy Tu Tề khó có thể tin được nói: “Ngài từ chối?”

Hình như cậu chưa từng bị người khác từ chối bất kì yêu cầu nào, nhất là những người mà ông chủ mình đã yêu cầu, cho nên biểu hiện có chút không bình tĩnh.

Có thể có người quan trọng hơn Lệ tiên sinh sao?

Hạ Tuyền nghe đến đây, cũng không giải thích gì mà chỉ “Ừ” một tiếng rồi nói tiếp: “Thật xin lỗi, anh xem thử như thế này có được hay không nhé, lát nữa tôi sẽ bảo trợ lý xem xét lịch trình của tôi trong ngày, rồi sắp xếp một thời gian để ăn cơm cùng Lệ tiên sinh?”

Thủy Tu Tề lạnh nhạt nói: “Xin lỗi Hạ tiểu thư, trong tháng kế tiếp, Lệ tiên sinh cũng không có thời gian rảnh rồi.”

“Vậy thì coi như xong.” Hạ Tuyền hời hợt.

“Hạ tiểu thư, có một chuyện tôi quên chưa nói với cô, những bức ảnh bất nhã của cô đang ở chỗ của Lệ tiên sinh, chẳng phải cô muốn lấy về sao?” Thủy Tu Tề thay đổi cách nói.

Hạ Tuyền ngẩn ra, con ngươi chậm rãi nheo lại, nhỏ giọng nói: “Là tôi không biết phân biệt phải trái rồi, tối nay tôi sẽ tới đó, cảm ơn Lệ tiên sinh hộ tôi.”

Thủy Tu Tề trực tiếp cúp điện thoại, Hạ Tuyền ném di động vào trong ngực Mã Nghi, nghe thấy Mã Nghi mặt mờ mịt hỏi: “Chị, em nhớ rõ là tối nay không có bữa ăn nào với đạo diễn Trần mà?”

Hạ Tuyền quyến rũ xinh đẹp liếc anh một cái, nhàn nhạt mà nói ra: “Không hiểu cái gì gọi là lạt mềm buộc chặt sao? Tối nay chị sẽ không trở về chỗ chị Phi đâu, em tùy tiện tìm một lý do nào đó để nói cho cô ấy biết.”

Mã Nghi vẻ mặt đau khổ nói: “Chị, chuyện chị đi trêu chọc Lệ Tịnh Lương, chị Phi sớm muộn gì cũng sẽ biết, chị vẫn nên là dừng đi mà.”

“Chị không nói em không nói cô ấy làm sao mà biết được?” Hạ Tuyền nâng cằm lên nói: “Như thế này đi, tối nay em cứ ở bên ngoài ngây ngốc một buổi tối, nói là em đi cùng với chị, ngàn vạn lần đừng để bị lộ ra.”

Mã Nghi còn muốn nói điều gì đó, nhưng Hạ Tuyền đã nghênh ngang rời đi, giọng nói nhu hòa êm tai từ xa xa vọng lại: “Khi nào trở về sẽ giới thiệu em với Chu Trác, cô ấy và chị cùng quay một chương trình, bây giờ chị phải đi đây, đi thay một bộ nội y quyến rũ.”

Chu Trác là một trong những nữ khách quý của chương trình《Giả làm người yêu》, Mã Nghi là người hâm mộ của cô ấy, nên đã rất nhiều lần muốn tiếp cận nhưng lại xấu hổ, một chiều này của Hạ Tuyền đã đập vào điểm quan trọng nhất đó, nên coi như cô có nháo loạn hơn nữa thì Mã Nghi cũng sẽ vui vẻ chịu đựng giúp cô giấu giếm một tay.

Buổi tối.

Trong phòng 2048 của khách sạn Kha Duy Tư, chỉ thấy có một người đang nửa dựa ở trên chiếc giường lớn trong căn phòng, dáng người của anh thon dài, mặt mày lãnh tuấn, chiếc kính không gọng làm cho cả người anh phảng phất toát ra một loại khí chất nhàn nhạt của người trí thức, anh đưa ngón tay vuốt cằm, nhìn thẳng vào những hình ảnh mỹ nhân khiêu gợi mà vẻ mặt vẫn hết sức bình tĩnh.

Vào lúc không lịch lắm so với tám giờ, Hạ Tuyền tới trễ, cô kín đáo nhận lấy thẻ phòng từ chỗ quầy tiếp tân, rồi đi bằng cửa sau, bắt đầu tìm kiếm Lệ tiên sinh.

Cả căn phòng đều tối om, trong phòng khách không thấy ai cả, cô bước về phía phòng ngủ, đôi giày cao gót mười phân giẫm ở trên mặt thảm, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

“Lệ tiên sinh?”

Cô gọi anh một tiếng, đi từng bước một về phía phòng ngủ, cánh cửa phòng ngủ khép hờ, bên trong hình như có chút ánh sáng lóe lên, cô vừa chậm rãi đẩy cửa ra vừa nhìn vào, chỉ thấy Lê Tịnh Lương đang hút thuốc.

”Em tới trễ.”

Âm thanh của anh rất trầm thấp, mang theo sự khàn khàn rất hấp dẫn quyến rũ, trong bóng tối chỉ có ánh sáng phát ra từ điều thuốc của anh, cô phải chờ thích ứng thật lâu thì mới có thể thấy rõ được khuôn mặt của anh.

”Có một chút việc nên chậm trễ.” Hạ Tuyền á náy nói, “Lần sau nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Lê Tịnh Lương dập điều thuốc lá, ánh lửa trong bóng tối chọt lóe lên, thanh âm của anh cũng mang theo một tia nguy hiểm.

”Em không có tư cách để đến muộn lần thứ hai.” Anh nói.

Hạ Tuyền giơ tay lên muốn bật đèn, lại bị anh ngăn cản.

”Tới đây, không cần bật đèn.” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Lúc mới quen cũng biết được rằng giọng nói của anh rất êm tai rồi, nhưng không hiểu sao, hôm nay nghe vào lại hình như..... cực kỳ mê người.

”Tại sao không bật đèn vậy? Tôi không nhìn rõ đường đi.” Hạ Tuyền cố ý nói.

Trong bóng tối có một bóng dáng đứng dậy từ trên giường, lạnh nhạt tháo cà vạt xuống, cởi ba nút cài trên áo sơ mi ra, hạ thấp giọng hỏi cô: “Có biết vì sao hôm nay tôi gọi em tới đây không?”

Hạ Tuyền không trả lời.

”Xem ra là đã biết.”

Hình như anh nở một nụ cười, mặc dù tất cả đều tối đen nhưng anh vẫn có thể chuẩn xác đi tới trước mặt cô.

”Trò chơi cá này chơi rất hay đúng sao?”

Anh hỏi, nhưng không cần câu trả lời mà trực tiếp đề cô ở trên tường, mang theo hô hấp có đầy mùi thuốc lá bao phủ lên hơi thở của cô, chọc cho cô nhũn mảy.

”Thật là khó ngửi.” Cô oán trách nói, “Tôi không thích mùi thuốc lá, về sau anh đừng có mà hút thuốc lá nữa.”

Lê Tịnh Lương cảm thấy hơi buồn cười, anh đã lớn chừng này rồi mà vẫn là lần đầu tiên gặp phải một người phụ nữ dám trắng trợn nói “Về sau anh đừng có mà cái này cái nọ” như vậy với anh, cái loại cảm giác này..... hình như cũng không quá tệ.

”Mùi thuốc lá rất khó ngửi sao?” Anh khẽ cười nói, “Nhưng ít nhất nó chân thật, dễ ngửi hơn so với mùi trên người em rất nhiều.”

Hạ Tuyền nhìn chằm chằm vào hai mắt của anh, ở trong bóng tối, đôi mắt xéch mê người kia khẽ phát ra ánh sáng.

”Trên người tôi có mùi gì?”

Đôi môi đỏ mọng của cô khép mở, phả hơi thở đặc biệt của cô về phía anh, hàu kết của anh vừa động một cái, vàng trán liền đặt lên trán của cô.

”Trên người em có mùi gì ư? Con buồn, hư vinh, làm cho người ta thấy buồn nôn.”

”Vậy anh còn dựa vào tôi gần như thế làm gì? Đừng có nôn lên người tôi.”

”Hạ Tuyền, tôi phải trừng phạt em một chút.” Lê Tịnh Lương gần từng chữ một, “Tôi phải để cho em biết được, cái giá đắt em phải trả khi quyến rũ tôi.” Dứt lời, liền trực tiếp hôn lên đôi môi của cô, sức lực lớn đến nỗi làm cho cô suýt chút nữa kêu đau thành tiếng.

Nhưng cô không có cơ hội để thốt ra, bởi vì đầu lưỡi của anh đã tiến vào, thực hiện một nụ hôn dài tiêu chuẩn, nhưng lại thiếu chút nữa lấy được mạng của cô.

Không dễ dàng gì thì anh mới chịu buông cô ra, khi cô còn đang cố gắng hô hấp, thì liền bị anh bế ngang lên vút ở trên giường, va chạm vào giường khiến cô hơi đau, ngẩng đầu lên muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị cả người anh đè lên, Hạ Tuyền đột nhiên kêu lên một tiếng: “Chờ một chút!”

Có vẻ như Lê Tịnh Lương rất có kiên nhẫn dừng động tác lại, cúi đầu xuống nhìn cô, giống như là nhìn miếng thịt đặt trên thớt.

Hạ Tuyền quyến rũ cười một tiếng, vòng tay quanh cổ anh nói: “Mặc dù tôi rất không kịp chờ đợi muốn thưởng thức cơ thể của Lê tiên sinh, nhưng mà.....” Cô dí sát vào lỗ tai của anh, vô cùng đau khổ nói, “Nhưng mà di cả* của tôi tới rồi.”

(*)di cả: kỳ kinh nguyệt.

Lệ Tịnh Lương không biến sắc liếc nhìn cô, giống như là thật sự không nghe thấy gì hết vậy, nụ cười của Hạ Tuyền càng đậm hơn, cắn vành tai của anh nói: “Nhưng không sao cả, chúng ta có thể làm một cuộc chiến đẫm máu mà!”

Gột rửa bằng máu ư?

Làm sao Lệ Tịnh Lương có thể làm ra loại chuyện đó được? Anh thích sạch sẽ, hơn nữa làm như vậy thì có vẻ anh quá đói khát rồi.

Anh đẩy cô ra, bật đèn đầu giường lên, gần như lãnh khốc nói: “Em có thể đi được rồi.”

“Cứ thế mà để tôi đi sao?” Hạ Tuyền khéo cười duyên dáng nói, “Đừng vô tình như vậy, tôi cũng đã tới rồi, anh thật sự cam lòng để tôi đi như vậy sao? Trò chuyện với anh cũng được.”

Lệ Tịnh Lương liếc cô một cái: “Người muốn nói chuyện với tôi có rất nhiều, đâu phải chỉ một mình Hạ tiểu thư đâu.”

“Nhìn thử xem, đã quen biết lâu như vậy rồi mà vẫn còn gọi là Hạ tiểu thư, gọi tôi là Tuyền Tuyền đi.” Hạ Tuyền cười cong con ngươi.

Lệ Tịnh Lương đột nhiên nói: “Gọi em là Y Nhiên thì sao?”

Diệp Y Nhiên.

Đã bao nhiêu năm rồi không ai gọi cái tên này?

Trong lòng Hạ Tuyền lộp bộp rơi xuống, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

“Anh thích là được rồi.” Cô nhào vào trong ngực anh, vừa cọ xát vào cổ anh vừa nói, “Nếu anh đã nhắc tới chuyện này thì tôi lại có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Lệ Tịnh Lương rũ mắt liếc nhìn cô, không một tiếng động hỏi thăm.

“Anh sẽ giải trừ hôn ước với Diệp tiểu thư chứ?”

“Lúc em nói những lời này rất giống với mấy hồ ly tinh chuyên đi phá hoại gia đình nhà người khác trong phim truyền hình đấy.” Lệ Tịnh Lương hơi cong môi một cái.

“Thế thì sao chứ, hồ ly tinh muốn biết anh có hay không?”

Đối mặt với cái nhìn chăm chú nghiêm túc của cô, anh có vẻ như vẫn hết sức lạnh nhạt như cũ, mặc dù mỹ nhân ở trong ngực nhưng anh vẫn bình tĩnh tự nhiên như thường, người đàn ông này, thật đúng là người cũng như tên*.

(*) ‘Lương’ trong ‘Lệ Tịnh Lương’ là lạnh.

“Thời cơ vẫn chưa chín muồi, mà khẩu vị của tôi rất lớn.”

Một câu trả lời đơn giản, đã nói cho cô biết rằng: vẫn phải đợi.

Lời kế tiếp anh không cần nói cô cũng biết, một công ty giải trí được liệt kê vào vị trí số một trong nước, hơn nữa dưới trướng còn có hàng chục các ngôi sao hạng đầu trong và ngoài nước như thế, nếu như anh thật sự muốn lấy được 100% cổ quyền, thì phải bắt đầu từ chỗ Diệp Hân, nên vẫn còn phải cần một chút thời gian.

Khẩu vị của anh..... đúng là rất lớn.

“Như vậy rất tốt.” Hạ Tuyền nghiêm túc nói, “Chỉ cần sớm muộn gì anh cũng sẽ giải trừ hôn ước với cô ta là được rồi, chỉ cần không phải là cưới cô ta, thì mặc kệ anh kết hôn với người nào, tôi đều có thể tự thuyết phục chính mình tiếp nhận.”

Lệ Tịnh Lương không mặn không nhạt thu hồi tầm mắt, khẽ động cơ thể không cho cô dựa vào, nhưng cô lại không biết xấu hổ tiến sát tới, ôm eo của anh không cho phép anh né tránh.

“Lâu lắm rồi không thấy em, có nhớ em không?” Ngay cả giọng nói của cô cũng mang theo ý cười, “Đừng có giả vờ không hề để ý nữa, em nhìn thấy hết rồi.”

Lệ Tịnh Lương cười, nhưng âm thanh lại nghe rất lạnh nhạt: “Tôi ngược lại thật sự không ngờ tới việc em có thể nhận được không công khai chuyện của Diệp Minh Tâm.”

Nói sang chuyện khác ư? Thôi, không sao, theo anh vậy.

“Lần trước ở lễ ra mắt sau khi chơi đùa với anh, đã rước lấy sự bất mãn của cô ta, nên sau đó đã ra tay với tôi, chuyện đó là do quá kích động nên mới tạo thành hậu quả xấu, lần này tôi sẽ không để tái phạm sai lầm ấy nữa đâu.”

Khi cô nói chuyện luôn nhìn chăm chăm vào mặt của anh, ánh mắt nóng bỏng miêu tả đường cong trên khuôn mặt anh, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, rồi Lê Tịnh Lương chuyển tầm mắt trước.

Rốt cuộc vẫn là..... Anh hùng không qua được ái mỹ nhân.

”Buông ra.” Anh cố gắng tránh khỏi cô.

Hạ Tuyền nhỏ giọng ôn nhu nói: “Mặc dù là người đã có hôn ước, nhưng Lê tiên sinh một ngày kiếm được cả tỷ bạc, đã có được một cơ hội trăm năm khó gặp như thế, nếu cứ vậy mà để em trở về thì em thấy rất không cam tâm nha.”

Lời này có phải đã nói ngược vị trí của nam và nữ rồi không?

”Không thì thế này đi.” Cô cắn cắn cổ thon dài trắng trẻo của anh, cảm giác đó đủ để làm cho máu của cả người khác chảy dồn về một chỗ, “Chúng ta làm một chút những chuyện khác đi.”

“.....”

Trong một đêm này, hai người đã có rất nhiều bước tiến triển so với trước kia, mặc dù một bước cuối cùng vẫn chưa đạt thành, nhưng đây vẫn là một tình huống vô cùng tốt, khi Hạ Tuyền rời khỏi khách sạn vào sáng ngày thứ hai thì quả thật đã mừng như điên.

Về phần mấy tấm hình bất nhã kia ư? Ai để ý chứ? Sau khi Hạ Tuyền nhìn thấy những bức ảnh thì ngay cả liếc cũng không liếc tới một cái.

Khi Lê Tịnh Lương tỉnh lại thì cô đã đi rồi, ở trên mặt bàn của tủ đầu giường có đặt một tờ giấy, trên đó viết một hàng chữ: cảm ơn đã chiêu đãi.

Hai tay anh cầm tờ giấy kia, khuôn mặt địu dàng nhìn một lúc, rồi không chút lưu tình xé nát, ném vào thùng rác.

Những chuyện phát triển sau đó là, vào buổi tối ngày thứ hai, trong bữa tiệc của Hạ Tuyền và Trần Quyền, có nhiều thêm một vị khách quý —— bạn tốt nổi tiếng tầm quốc tế của đạo diễn Trần Quyền, chủ tịch tập đoàn AR, Lê Tịnh Lương.

Ngay khi Hạ Tuyền vừa nhìn thấy anh một cái thì liền hiểu rõ, lý do lạt mềm buộc chặt mà tối hôm qua cô bị người ta vạch trần rồi, đạo diễn Trần Quyền mà cô dùng để lấy làm có lại là bạn tốt của anh, buổi tối Trần Quyền có bữa tiệc hay không, không phải anh chỉ cần một cuộc điện thoại là biết rồi sao?

Lê Tịnh Lương ngồi ở vị trí chủ vị, vừa nói chuyện trời đất với Trần Quyền vừa thoáng nhìn lướt qua trang phục lộng lẫy của Hạ Tuyền, ánh mắt hơi lạnh, không đúng, là cực kỳ lạnh, giống như là đang nhìn một người phụ nữ đề tiện có thể vì danh lợi mà bán đứng tất cả.

Hình như anh hiểu lầm lý do vì sao cô lại xuất hiện tại bữa tiệc này rồi, Hạ Tuyền nhúc nhích đầu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor: Tiểu Ốc

Trần Quyền là một đạo diễn người Hoa nổi tiếng tầm quốc tế hơn nữa còn đạt được rất nhiều giải thưởng lớn danh giá, địa vị của ông trong giới giải trí cao đến nỗi không thể dùng từ ngữ bình thường để diễn tả hết được, mỗi một diễn viên có thể đóng phim của ông đều là những người có triển vọng.

Lần này Hạ Tuyền đã có được một cơ hội rất tốt, nên tự nhiên sẽ cố gắng hết sức để thể hiện ra, tối hôm nay, khi cô đi tới đến nơi hẹn, đã đặc biệt chú ý ăn diện một chút, chiếc váy màu da người vừa phò hết vẻ đẹp của cô lại vừa đoan trang nhã nhặn, kết hợp với kiểu trang điểm thanh nhã, trong sáng, thuần khiết, thật đúng là khác một trời một vực so với dáng vẻ quyến rũ xinh đẹp của cô thường ngày.

Những người biết cô trước kia đều không khỏi bị kinh ngạc một phen —— thì ra người phụ nữ thường ngày luôn xinh đẹp tia điện bắn ra bốn phía, cũng có lúc trở nên dịu dàng đoan trang như vậy.

Trần Quyền liếc cô một cái, coi như hài lòng đối với cách ăn mặc của cô, nhưng bởi vì Diệp Hân đã vận dụng quan hệ nhiều năm của hai người chỉ để thương lượng với ông về cửa sau cho Hạ Tuyền, nên trong lòng ông cũng không coi cô là một diễn viên giỏi.

Ông vốn không thích những người nghệ sĩ dựa vào người có chức quyền, nhưng bởi vì bạn lâu năm đã mở miệng, hơn nữa Hạ Tuyền cũng có dáng vẻ coi như là phù hợp với nhân vật nên cũng sắp xếp cho cô tới quay thử, do dự một khoảng thời gian rồi cuối cùng vẫn đồng ý.

Nhưng mà, mặc dù như vậy, Trần Quyền vẫn đối xử với cô rất không khách khí ở trên bàn ăn.

”Thủ đoạn của cô gái nhỏ này thật đúng là phi phàm, đến ngay cả Diệp Hân mắm muối không vào đó cũng chơi được.”

Trần Quyền nhỏ giọng rỉ tai với Lê Tịnh Lương, ý tứ trong lời nói rõ ràng là đang ám chỉ Hạ Tuyền được Diệp Hân bao nuôi.

May mà Lê Tịnh Lương biết sự thật, hiểu rõ quan hệ giữa Hạ Tuyền và Diệp Hân, cũng biết những chuyện do Diệp Minh Tâm làm, nếu không thì đoán chừng cũng sẽ hiểu lầm.

Anh không hề đáp lại lời Trần Quyền, ngồi thẳng người tựa lưng vào ghế, nhàn nhạt cảm điều xi gà lên, khi Thủy Tu Tề đang định bước tới châm thuốc thì anh lại đột nhiên khựng lại một chút, sau đó cất điều xi gà vào trong hộp.

”Lê tiên sinh?” Thủy Tu Tề có chút khó hiểu.

Lê Tịnh Lương khoát tay áo, Thủy Tu Tề biết rõ ý tứ nên lui sang một bên, vẫn có chút thắc mắc vì sao rõ ràng ông chủ đang định hút thuốc, rồi lại đột nhiên không hút nữa?

Hạ Tuyền ngồi ở vị trí cuối cùng, về mặt bình tĩnh lặng lẽ quét qua tất cả mọi người ở nơi đây, trong bữa tiệc của đạo diễn Trần chắc chắn sẽ không có các nhân vật nhỏ, người ngồi ở trên bàn ăn này cũng không nhiều lắm, tính cả cô cũng chỉ có sáu người, ngoại trừ đã biết Lê Tịnh Lương cùng với biên kịch và phó đạo diễn của bộ phim này ra, thì cũng chỉ còn lại một người đàn ông mà cô cũng không tính là quá quen biết, Kiều Mục Thiên.

Địa vị của Kiều Mục Thiên ở làng giải trí không phân cao thấp với Vân Nhượng Châu, bọn họ cũng là bạn bè vô cùng thân với nhau, chính vì thế, nên anh ta cũng có chút quen biết đối với Hạ Tuyền. Anh ta đã từng thăm dò khi Vân Nhượng Châu đóng phim cùng với Hạ Tuyền, nên cũng hiểu một chút tâm lòng của người anh em này, anh ta biết rõ việc Hạ Tuyền có được vai nữ chính trong bộ phim này nhất định có mờ ám, hơn nữa thái độ của Hạ Tuyền đối với Vân Nhượng Châu cũng trực tiếp làm cho ấn tượng của anh ta đối với cô cực kỳ kém.

Trong một chiếc bàn mà gần như tất cả mọi người đều nhìn cô không vừa mắt, thì Hạ Tuyền làm sao có thể ăn thoải mái bữa cơm này được? Nhưng cô vẫn phải kiên trì vì một người vừa không có chỗ dựa lại vừa không có con bài chưa lật thì không có tư cách để lùi bước hay từ chối.

”Tiểu Hạ hình như là người trẻ tuổi nhất ở đây.” Trần Quyền dẫn chủ đề tới trên người Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền mỉm cười một tiếng, ôn hòa nhu mì nói: “Các vị đều là tiền bối, tôi có rất nhiều chỗ cần học tập các vị.”

Trần Quyền lạnh nhạt nói: “Tuổi còn trẻ mà đã có thành tích lớn như vậy rồi, cô cũng không hề đơn giản.”

Thành tích gì? Ông rõ ràng là đang muốn ám chỉ hai chữ “thủ đoạn” này, những lời nói đó khiến cho người nghe thấy không thoải mái trong lòng, nhưng Hạ Tuyền không hề biểu lộ ra ngoài chút nào, vẫn nở nụ cười nhu nhượ xinh đẹp như cũ, giống như không hề nghe thấy ý châm chọc trong lời nói.

Lê Tịnh Lương bùng ly rượu lên, không chút để ý uống một mình, ánh mắt chưa từng rơi ở trên người cô, nhưng những chuyện phát triển sau đó khiến cho anh không thể không chú ý tới cô.

”Hơn nữa, quyết định lựa chọn Tiểu Hạ làm nữ chính đã được đưa ra quá mức vội vàng trong buổi quay thử, thật ra thì chúng tôi vẫn chưa thấy đủ tốt.” Biên kịch chợt cười nói, “Bây giờ vừa đúng lúc chúng ta đều ở đây, vị này là Mục Thiên, cô cũng nên biết rồi, anh ấy là nam chính trong bộ phim lần này, không bằng hai người diễn cho chúng tôi một cảnh đi?”

Đây là muốn đang muốn cô diễn phim ngay trong bữa tiệc này sao? Nụ cười của Hạ Tuyền có chút nhạt xuống.

《Hắc Vũ》là một bộ điện ảnh phản ánh hiện thực xã hội, nói đến một người thiếu nữ bị bạn trai lừa gạt, sau đó từng bước một sa đọa trở thành một người phụ nữ bị sa lầy, làm hết tất cả những chuyện mà một người con gái không nên làm, tiếp đó là được cứu vãn ra khỏi vùng bùn, một lần nữa bắt đầu lại chuyện cũ của mình.

Nữ chính là một người quyền rũ phong trần, vừa vận tương đối phù hợp với vẻ ngoài không đúng đắn lắm của Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền có chút nhứt đầu, nhân vật nữ chính kia dù sao cũng là một tiểu thư, nếu như bây giờ mà để cô diễn trước mặt bọn họ thì chẳng phải là đang muốn cô ca hát khiêu vũ cho bọn họ xem sao?

Phó đạo diễn thấy Hạ Tuyền chậm chạp không có phản ứng, phụ họa thêm vào nói: “Dù sao thì cũng không còn là người ngoài, Tiểu Hạ, em đừng có câu nệ, không phải em đã đọc kịch bản rồi sao? Hãy diễn đoạn nữ chính hát ở trong KTV đi.” d.đ.l.q.đ

Nụ cười trên mặt Hạ Tuyền trở nên hơi cứng nhắc, cô không tự chủ nhìn về phía Lê Tịnh Lương, anh đang yên tĩnh ngồi ở bên cạnh Trần Quyền, từ đầu đến cuối đều không hề nói một câu nào nên chắc chắn bây giờ cũng sẽ không mở miệng để giải vây giúp cô.

Điều cô không ngờ tới chính là, khi cô vừa nhìn tới anh thì anh nhìn vào cô. Ánh mắt có chút khác so với lúc cô vừa mới vào, lần này trong mắt anh không có sự lạnh lùng nhưng lại càng làm cho cô khó chịu hơn so với trước.

Sợ nhất không phải là bị khinh thường hay oán hận, mà là bị xem nhẹ.

”Được rồi.” Hạ Tuyền nhẹ giọng đồng ý, kéo ghế ra đứng dậy, lướt qua tất cả những người đàn ông, đứng ở vị trí gần cửa phòng nói, “Vậy thì tôi sẽ thể hiện chút tài mọn của mình, các vị tiền bối đừng giễu cợt tôi nha.”

Trần Quyền nhàn nhạt nhìn, nhưng bây giờ đã có một chút khen ngợi đối với sự nhẫn nại của cô gái này, nhưng điều này cũng không được tính là quá khó khăn vì dù sao mấy nữ diễn viên ngày nay vì nổi tiếng mà có chuyện gì không dám làm đâu?

Trước khi Hạ Tuyền bắt đầu, Lê Tịnh Lương chợt đứng dậy, bỏ lại một câu “Thật xin lỗi vì không tiếp được” rồi lập tức đi ra ngoài, lúc anh đi ngang qua Hạ Tuyền thì trên người mang theo một mùi rượu nhàn nhạt, bộ tây trang màu xanh đen cực kỳ tôn lên màu da của anh, mặc dù gương mặt lãnh tuấn có đôi mắt với cô nhưng ánh mắt lại chưa từng nhìn thẳng vào mắt cô, thậm chí còn chưa từng rơi vào người cô, cứ như vậy mà không hề quay đầu lại, bước đi.

Một loại cảm xúc không nói nên lời cuộn cuộn nổi lên trong lòng Hạ Tuyền, cô bắt đầu mất bình tĩnh, nhưng lại không thể không ép buộc bản thân phải nhẫn nại, dần dần, cô lại một lần nữa cảm nhận được vô cùng triệt để cái gì gọi là “phí công”, cái lần mà cô có được loại cảm giác như vậy trước kia chính là khi mặc kệ cô có cố níu kéo như thế nào đi chăng nữa thì cha vẫn không chịu ở lại.

Lê Tịnh Lương đã ra ngoài, bây giờ cô có thể tùy ý muốn làm gì cũng được, thời gian cứ như vậy mà trôi qua 30 phút, Hạ Tuyền bị các vị tiền bối, nhất là Kiều Mộc Thiên chuốc rất nhiều rượu, uống đến nỗi choáng váng đầu óc, sắp không chịu đựng được nữa nên cô không thể không yểu chuyển xin phép đi một chuyến tới nhà vệ sinh.

Bọn họ bỏ qua cho cô, đầu cô đau đến nỗi giống như muốn nứt ra, đi tới nhà vệ sinh, cô cũng coi như là quen biết nhà hàng này nên cũng sẽ không say đến nỗi mà đi nhầm đường, nhưng cô không ngờ tới là sẽ nhìn thấy Lê Tịnh Lương ở trong nhà vệ sinh.

Thiết kế của nhà vệ sinh ở nhà hàng này hết sức xa hoa, cũng không có kiểu mẫu rập khuôn như những nơi khác. Ở đây không phân biệt nam nữ, chỉ là một gian phòng lớn rồi chia ra thành các buồng nhỏ, mỗi một buồng đều là một khu độc lập, nam nữ đều có thể sử dụng, bên ngoài cửa còn có một màn hình nhỏ, nếu như không có người thì sẽ hiện ra chữ “Không”.

Lê Tịnh Lương đang rửa tay ở bên ngoài những chiếc buồng vệ sinh kia, khi anh ngửi thấy mùi rượu thì lập tức nhăn mày lại, vốn định giương mắt lên nhìn rồi rời đi, nhưng không ngờ tới lại nhìn thấy Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền lao đảo đi tới bên cạnh anh, còn chưa kịp nói chuyện câu nào thì đã lập tức không khống chế được mà nôn vào trong bồn rửa tay, Lê Tịnh Lương lùi về phía sau một bước để cách xa cô, miễn cho quần áo bị làm bẩn, anh mặt không đổi sắc nhìn cô nôn, bây giờ cô một chút hình tượng cũng không có, nôn vô cùng khổ sở, nước mắt tràn ra, thật lâu sau mới dừng lại được, khó khăn súc miệng rồi rửa sạch lại bản thân.

Hôm nay Hạ Tuyền không hề có ý định muốn nói chuyện với Lê Tịnh Lương, hơn nữa, bộ dạng này của cô cũng đã quá mất mặt rồi, không cần thiết lại phải chủ động nói chuyện với anh để tìm tai vạ nữa, bởi vì cô biết rất rõ anh sẽ nói ra cái gì.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, cô soi vào gương, tiện tay lấy mỹ phẩm trong túi xách ra để trang điểm lại, đợi đến khi trang điểm xong thì liền muốn rời đi, nhưng lại không đi được.

Lê Tịnh Lương nói chuyện với cô, giọng điệu kéo dài, không nói ra được cảm xúc bên trong là gì.

“Tôi nhớ là với tình trạng thân thể của em thì không nên uống rượu, rất lạnh.”

Bước chân của Hạ Tuyền ngừng lại một chút, vẻ mặt có chút hoảng hốt, anh đây là..... đang quan tâm cô sao?

Hạ Tuyền ngoái đầu lại nhìn anh, anh vẫn lạnh nhạt xa cách như anh thường ngày, hào quang tỏa ra trong bộ dạng này quả thật là điển đảo chúng sinh, nhưng chính là anh như vậy lại vừa mới nói lời quan tâm với cô.

Đôi môi Hạ Tuyền khép mở, âm thanh trầm nhẹ nói: “Tôi không sao, tối hôm qua tôi đã lừa anh, tôi vẫn chưa tới cái đó.”

Lê Tịnh Lương quay đầu lại, nhìn về phía một phương hướng khác, trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ, không hề có sự kinh ngạc, giống như là đã sớm nhìn thấu lời nói dối của cô.

Hạ Tuyền đi từng bước một về phía anh, lúc còn cách anh tầm mấy bước thì dừng lại, có chút lúng túng nói: “Người tôi toàn mùi rượu, không đến gần anh được.”

Lê Tịnh Lương liếc nhìn cô một cái, anh vốn không hề nhiều lời nên bây giờ lại càng thêm không có gì để nói chuyện với cô hơn.

Đứng rồi, anh chỉ là tình cờ nói một câu hơi giống với quan tâm thôi, nhưng mà anh đang thật sự quan tâm tới cô sao? Hào quang của anh không hề có nhiệt độ, anh là thủy triều của biển cả, như gần như xa, anh không có mang tới thủy triều đầy sóng gió cho cô là đã may mắn lắm rồi, làm sao có thể hy vọng xa vời rằng anh sẽ hiểu được tâm thân yêu đuối, vô lực và lòng chua xót của cô chứ.

Nhưng mà, cô vẫn muốn tự suy nghĩ, ngại biện một chút, không vì cái gì khác, mà chỉ là vì để cho trong lòng mình dễ chịu hơn một chút thôi.

“Tất cả mọi người ở trong căn phòng kia đều là tiền bối, nếu như tôi vẫn còn muốn tiếp tục sống sót ở trong cái vòng quanh đi quẩn lại này, thì nhất định sẽ phải nhún nhường thuận theo.” Cô không lưu loát nói: “Anh có thể xem thường tôi, cũng có thể không tin những lời tôi nói, nhưng lần này tôi không hề nói dối, hôm nay tới đây, chỉ là vì muốn ăn một bữa cơm rồi cải thiện ấn tượng xấu của đạo diễn Trần đối với tôi một chút mà thôi, không có ý gì khác cả, cũng sẽ không có ý gì khác.” Dứt lời, cô liền xoay người rời đi.

Lê Tịnh Lương sai bước đôi chân dài, dễ dàng đuổi theo cô, nắm chặt lấy cánh tay của cô rồi tùy tiện kéo vào trong một buồng vệ sinh.

Sau khi cánh cửa bị khóa lại, bên ngoài buồng vệ sinh lập tức hiện lên hai chữ màu đỏ “Có người”.

“Hạ Tuyền.” Lệ Tịnh Lương cúi đầu nhìn chăm chăm vào con người của cô, thanh âm rõ ràng mát rượi giống như bị đè nén mà khắc chế, “Nếu như đã biết rõ con đường này sẽ tràn đầy chông gai phía trước thì vì sao em còn muốn tiếp tục đi? Em đã từng bị mất đi, chẳng lẽ em không sợ bây giờ sẽ tiếp tục mất đi sao?”

Hạ Tuyền tránh khỏi tay của anh hỏi ngược lại: “Bây giờ tôi còn cái gì để mất? Tôi có cái gì? Anh nói cho tôi biết đi.”

Hình như Lệ Tịnh Lương nở một nụ cười, rồi hai cánh tay đặt ở trên vách tường sau lưng cô, đôi môi mỏng tiến sát lại gần vành tai như ngọc của cô, hạ thấp giọng nói: “Nếu như em đã bảo anh nói.” Anh đè âm thanh xuống càng thấp hơn, “Vậy thì, như em mong muốn, ít nhất hôm nay, anh thuộc về em.” Dứt lời, anh liền hôn lên đôi môi cô, kéo bộ váy của cô ra, đưa cô quay lưng và phía mình rồi sau đó trực tiếp tiến về phía trước dán chặt lên người cô, liều chết triển miên.

Khi hai người trở lại một lần nữa thì trên bàn tiệc đã trôi qua một tiếng đồng hồ rồi, hai người bọn họ một trước một sau nói chân đi vào, Trần Quyền là một người tinh mắt, không khó để nhận ra được cái gì, chứ đừng nói chỉ tới, nếp nhăn trên áo sơ mi của Lệ Tịnh Lương và cả..... bước chân hụt hẫng của Hạ Tuyền cùng với vẻ mặt hốt hoảng. d=d=f=q=d

“Chúng tôi cũng đã ăn no rồi.” Trần Quyền chậm dần âm thanh lại nói, “Hai người đều trở về trễ, nên ăn thêm chút gì nữa đi, chúng tôi đi về trước.”

Hạ Tuyền vội vàng muốn đứng lên để tiễn bọn họ nhưng lại bị Lệ Tịnh Lương lạnh nhạt nói: “Em ngồi đi.”

Mọi người ở đây khi nghe thấy lời này của anh thì đều sửng sốt, chỉ có nét mặt của Trần Quyền là sáng tỏ.

Lệ Tịnh Lương không biến sắc nói: “Hạ tiểu thư có chút say rượu, không trực tiếp ngã sấp mặt xuống là đã may mắn lắm rồi.”

Thì ra là vậy. Mọi người không chú ý tới anh nữa, chân trước chân sau rời khỏi phòng bao, vốn là bầu không khí náo nhiệt cũng dần dần trở nên yên tĩnh lại.

Hạ Tuyền mệt mỏi ngồi ở trên ghế, chân vẫn còn hơi mềm nhũn, đầu tóc của cô cũng chưa được sửa sang lại hoàn chỉnh, ngay cả một vài sợi tóc dính ở trên môi cũng không phát hiện ra, sau khi Lệ Tịnh Lương đưa tiễn những người kia xong rồi trở lại thì chính là nhìn thấy cái bộ dạng này của cô, anh phân phó Thủy Tu Tề đi mua một chút đồ, còn mình thì kéo ghế ra ngồi ở bên cạnh cô.

“Thật xin lỗi.” Anh mở miệng, cup mí mắt xuống quan sát nét mặt của cô, “Có uống một chút rượu nên hơi kích động, còn đau không?”

Hạ Tuyền khoanh hai cánh tay lại nằm úp sấp trên mặt bàn, không nói gì. Ngay cả bản thân Lệ Tịnh Lương cũng không có phát hiện ra bây giờ anh đang hơi mất tự nhiên, ánh mắt của anh đảo loạn xung quanh, rồi cuối cùng rơi vào chiếc váy màu da người của cô, trên váy có một vết đỏ nhàn nhạt làm hấp dẫn sự chú ý của anh.

Hạ Tuyền ngồi thẳng người lên một lần nữa nhưng mà bây giờ đã khôi phục lại sự bình tĩnh, cô nhận thấy anh đang nhìn vào cái gì đó nên cũng nhìn theo, thì thấy có một vết đỏ trên váy.

Cô trầm mặc một lúc rồi chợt nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Ai nha, lần này di cá đến thật rồi.”

Lệ Tịnh Lương mặt không biến sắc: “Nói giỡn cũng phải phân trường hợp.”

Nụ cười của Hạ Tuyền nhất thời biến mất, cũng mặt vô cảm nhìn anh: “Vậy anh muốn tôi như thế nào? Chẳng lẽ kêu khóc muốn anh chịu trách nhiệm sao? Hay là chỉ thẳng vào lỗ mũi của anh rồi mắng anh là không biết thương hoa tiếc ngọc? Hoặc là nói rằng trong lòng tôi hận anh, hận anh vì đã cho tôi một đêm đầu tiên vừa đau đớn vừa không tốt đẹp như vậy?”

Lệ Tịnh Lương trầm mặc không nói, khi âm thanh của cô vừa ngừng lại không lâu thì Thủy Tu Tề gõ cửa tiến vào, cậu bung một ly nước ấm và cầm theo một loại thuốc.

“Lệ tiên sinh, thuốc tránh thai đã mua được rồi, bây giờ phải đưa cho Hạ tiểu thư sao?” Cậu dùng giọng nói công việc để hỏi.

Bạc môi Lệ Tịnh Lương khẽ mở ra, định phân phó Thủy Tu Tề đi ra ngoài trước, để chuyện này nói sau. Nhưng Hạ Tuyền lại giống như là sợ anh sẽ gạt đầu nên tiến trước một bước giành lấy cốc nước ấm trong tay Thủy Tu Tề rồi trực tiếp tạt vào mặt Lệ Tịnh Lương, sau đó ở dưới ánh mắt không thể tin nổi của Thủy Tu Tề cầm lấy thuốc tránh thai, vứt cái cốc đi, không hề quay đầu lại mà nghênh ngang rời đi.

Trước khi đi, Hạ Tuyền vẫn không nhìn được mà hắng giọng mắng một câu: “Lệ Tịnh Lương, anh thật là một tên cận bã!”

Lệ Tịnh Lương nhận lấy khăn tay mà Thủy Tu Tề vội vàng đưa tới, lịch sự ưu nhã lau khô phần nước đọng lại trên mặt giống như là không hề có chuyện gì cả.

Ngược lại, thân là một người trợ lý, Thủy Tu Tề lại vô cùng bất mãn, cắn răng nghĩ thầm, Hạ tiểu thư, bản năng làm tình nhân nuôi dưỡng của cô bay hết đi đâu rồi hả??

Từ khách sạn chạy ra khỏi, Hạ Tuyền chui vào trong xe bảo mẫu rồi lập tức bắt đầu khóc, Hứa Cách Phi và Mã Nghi chờ cả ngày vẫn thấy cô khóc nên

cho rằng cô bị đạo diễn Trần khi dễ, cũng không dám quấy rầy, nhưng chỉ có bản thân Hạ Tuyền biết rõ rằng đây là vì người nào.

Việc đã đến nước này rồi, cô còn có thể hi vọng xa vời cái gì nữa? Không phải đã sớm nên chuẩn bị tốt tâm lý rồi sao? Bây giờ còn muốn nói thêm gì nữa đây? Cô không thể nào vừa muốn làm con hát nổi tiếng vừa lập đền thờ được, cũng lại không thể nào vừa muốn dùng loại thủ đoạn này vừa không cam lòng dâng bản thân lên được.

Hơn nữa, cô còn tạt nước vào mặt Lệ Tịnh Lương, đúng là điên rồi.

Nhưng mà có lẽ sự việc cũng không có hồng bút như vậy, có lẽ Lệ tiên sinh sau khi trải qua chuyện này sẽ cảm thấy cô tương đối chân thật chăng?

..... Nói cho cùng vẫn là, cô không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Anh Thơ

Beta: Tiểu Ốc

”Mưa rơi xuống hoa lê trong sân vắng,

Đất bùn đã rửa, hoa đã lụi

Chỉ mong tri âm hiểu lòng tân khách

Chẳng phải thị phi, chẳng hồ đồ

Ta không nguyện công danh, chỉ cầu người đừng phụ ta.”

Trong trường quay bộ phim *Lĩnh Nam Hồng*, Hạ Tuyền đang uống nước, nghỉ giải lao thì Mã Nghi ở bên cạnh ngâm nga bài hát xướng 'Lý bá bá', bên trong có một đoạn ca từ như vậy. Vốn là một bài xướng rất hay, bên trong đột nhiên lại xuất hiện nội dung như vậy khiến cho Hạ Tuyền cũng phải chú tâm nghe, đến khi nghe rõ nội dung thì lại muốn bật cười.

”Chỉ mong tri âm hiểu lòng khách, chẳng phải thị phi chẳng hồ đồ?”

Cô hát theo một câu, Mã Nghi nghe thấy thì hơi ngạc nhiên, cười hi hi khen tặng: “Chị, chị hát thật dễ nghe, có ý muốn lấn sân sang mảng ca hát không?”

Hạ Tuyền liếc cậu một cái, nói: “Bớt nịnh nọt đi, đi rót cho chị một cốc nữa đi.” Cô kín đáo đưa ly nước cho cậu.

Mã Kiến cười hi hi cảm cố rồi đi, Hạ Tuyền ngả người ra ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Đây là ngày thứ tư cô bước vào tổ kịch, mấy ngày cô không có bất kì liên hệ nào với Lệ Tịnh Lương, ngoài chuyện công việc thì cũng rất ít liên lạc với bên ngoài. Cô cảm thấy mình cần có một chút thời gian để bình phục tâm tình, như vậy mới có thể xuất hiện trước mặt mọi người một cách hoàn mỹ.

Diễn vai nữ đặc vụ cũng rất tốt, không cần phải miễn cưỡng vui cười, luôn luôn nghiêm mặt lạnh lùng, có khi bởi vì đồng đội hy sinh mà diễn mấy cảnh khóc lóc, cũng coi như một loại thả lỏng tâm tình.

Mấy ngày cô đi diễn, Lệ Tịnh Lương cũng liên lạc với cô nhưng từ chuyện cô không nhận điện thoại thì có thể nhận ra rằng những ý nghĩ đó đã chết từ trong trứng nước rồi.

Anh dựa lưng vào chiếc ghế tựa thoải mái, hai chân tùy ý vắt lên bàn làm việc, giày da đắt giá không dính một hạt bụi, điều thuốc lá không ngừng chuyển động giữa các ngón tay, dáng vẻ suy tư vô cùng anh tuấn.

Thủy Tu Tề có hơi sầu não, nếu là trước đây thì anh ta sẽ vào giúp ông chủ châm thuốc nhưng mà gần đây ông chủ có chiều hướng cai thuốc lá, thỉnh thoảng sẽ cầm điều thuốc trong tay hoặc là đặt trước mũi ngửi một hồi nhưng lại không hề châm thuốc, anh ta rất tò mò muốn biết nguyên nhân nào khiến cho ông chủ cai thuốc lá.

Nghe lại lịch trình ngày hôm nay, Thủy Tu Tề mở miệng nói: “Lệ tiên sinh, ba rưỡi chiều nay sẽ có chuyến bay tới Luân Đôn, ngài có thể bắt đầu chuẩn bị rồi.”

Lệ Tịnh Lương khẽ nhìn qua, môi mông, mắt phượng đeo kính, ánh mắt trong suốt mà lạnh lùng, một gương mặt bạc tình điển hình.

”Tôi có bảo cậu lên tiếng sao?”

Thủy Tu Tề cứng đờ, cung kính nói: “Xin lỗi Lệ tiên sinh, tôi chỉ muốn nhắc ngài thời gian.”

Lệ Tịnh Lương nhìn đồng hồ, thực sự nên bắt đầu chuẩn bị rồi, anh đứng dậy, dáng người cao gầy đưa lưng về phía Thủy Tu Tề, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng đến bên môi lại chỉ là hai chữ đơn giản: “Đi thôi.”

Thực ra, điều anh muốn nói rất đơn giản, anh muốn hỏi người khác xem, chuyện một nữ minh tinh vô cùng xinh đẹp quyến rũ vẫn còn giữ gìn lần đầu tiên thì độ tin tưởng có lớn không.

Nhưng mà vấn đề này không cần hỏi cũng biết đáp án, đại khái là anh chỉ muốn tìm một sự giúp đỡ từ người khác để bù vào một tia áy náy từng xuất hiện trong lòng.

Anh làm sao có thể nghĩ đến chuyện người anh vốn tưởng rằng đã 'trải qua vô số trận chiến' thế nhưng lại là... lần đầu tiên?

Buổi tối ngày hôm đó, quả thực anh hơi không có chừng mực, đây là tình huống rất ít khi xảy ra trên người anh, vậy mà lại gây ra chuyện sai lầm. Hiện tại lại giống như 1 câu mà Hạ Tuyền đã nói lúc trước, dùng ở trên người anh lại chính xác đến vậy: Anh trở nên không có sức lực khi đối mặt với cô.

May mà một loạt công việc sắp tới có thể khiến cho anh tạm thời không suy nghĩ đến những chuyện này, nhưng mà chờ đến khi anh về nước thì sẽ thế nào đây?

Mười ngày sau khi Linh Nam Hồng được khởi quay, Hạ Tuyền tham gia tập 3 của chương trình Giả làm người yêu. Nội dung của tập này là các đôi tình nhân đưa nửa kia của mình về nhà gặp người lớn trong nhà. Những đôi khác thì không có vấn đề gì, cha mẹ bọn họ đều còn khỏe mạnh, chỉ là đến phiên Hà Yến và Hạ Tuyền thì có hơi phiền phức.... Hạ Tuyền là cô nhí, dựa vào người có lòng tốt giúp đỡ mới có thể học đại học xong, cô nên đưa Hà Yến đi gặp ai đây?

Khi ghi hình đến bọn họ, thân thể của Hạ Tuyền khiến cho khán giả đều đau lòng, Hà Yến dịu dàng ôm bả vai Hạ Tuyền, đối mặt với ống kính, thân nhiên nói: “Không phải là Tuyền Tuyền không có người thân, tôi chính là người thân của cô ấy, người thân của tôi cũng là người thân của cô ấy. Tôi đến quá muộn, để cho Tuyền Tuyền một mình vượt qua cuộc sống đau khổ lâu như vậy, về sau sẽ bù đắp gấp bội cho cô ấy.”

Khi câu nói ấy được truyền ra, thịt tươi nhỏ Hà Yến lập tức được phong làm 'Đại vương si tình'. Cặp đôi của anh và Hạ Tuyền vốn là mối tình chị em không được nhiều người quan tâm cũng lập tức được không ít người chú ý tới, trên mạng xã hội cũng được rất nhiều người bàn luận, mấy quay quay đến chỗ bọn họ cũng càng ngày càng nhiều.

Khi Vân Nhục Chu biết những chuyện này thì chương trình vẫn đang quay, anh đưa Lộ Bái Hân đến gặp bà nội của mình. Lộ Bái Hân tìm mọi cách nịnh nọt bà nội của Vân Nhục Chu, biểu hiện quá giả dối khiến cho cặp đôi vẫn được chú ý này lại khiến cho người xem thất vọng.

Khi chương trình Giả làm tình nhân được chiếu thì Hạ Tuyền đã trở về đoàn kịch Linh Nam Hồng tiếp tục quay phim, khoảng thời gian này cô vẫn luôn đóng ngoại cảnh ở trên núi cho nên tín hiệu không tốt lắm, vì thế không thường xuyên lên mạng hay liên lạc với bên ngoài. Tất cả mọi chuyện đều thông qua Hứa Cách Phi. Sau này cô mới biết chuyện trên trang Weibo(*) của cô có rất nhiều fans để lại lời động viên. d.đ.l.q.đ

(*) Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook. Đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như những gì Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012.

Mà Lệ tiên sinh vẫn luôn được 'sủng ái' lần đầu tiên ném trái cảm giác bị lạnh nhạt. Vì lệch múi giờ cho nên gần đây anh ngủ không ngon, thường xuyên giật mình tỉnh giấc. Có lúc còn có thể nằm mơ, hình ảnh trong mơ hơi quen thuộc, là khách sạn này, là đêm đó.

Lại là nửa đêm, Lệ Tịnh Lương tỉnh mộng, anh nhìn đồng hồ, hơn ba giờ sáng, cảm giác giờ này cũng không ngủ nổi nữa.

Anh đứng dậy, đến bên cửa sổ sát đất nhìn màn đêm ở bên ngoài, thành phố yên tĩnh như vậy.

Anh cứ đứng nhìn một hồi, sau đó trở về giường, đeo kính lên, lấy di động bấm số điện thoại của Hạ Tuyền.

Ở trong nước đang là buổi sáng, Hạ Tuyền còn đang quay phim trong núi, điện thoại di động bỏ trên xe, căn bản là không nghe được, vì thế cuộc điện thoại này trực tiếp bị xem nhẹ.

Lệ Tịnh Lương đợi một khoảng thời gian dài thế nhưng lại có được kết quả là không có ai nghe máy, tâm tình có hơi phức tạp.

Nói như thế nào đây, vừa nằm trong dự đoán, lại vừa bất ngờ. Anh bắt đầu suy nghĩ tại sao tối hôm đó mình lại làm như vậy, anh nghĩ đó có lẽ là do tác động của rượu, hoặc là có lẽ do anh chán ghét đáng về giả vờ dịu dàng của cô trước mặt những người đàn ông khác, hoặc nói cách khác trực tiếp hơn chính là anh oán giận và đố kỵ. Chuyện này rất ngạc nhiên, không phải sao? Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác này với một người phụ nữ.

Anh không phải là một tên nhóc không hiểu chuyện, anh biết rõ cảm giác này đại biểu cho cái gì.... anh có cảm tình với cô.

Trước đây, anh cảm thấy cô gái này là một con mèo hoang có móng vuốt sắc nhọn nhưng đến lúc này thì suy nghĩ đó có vẻ không đúng. Thực ra cô là

một con cá mập, chỉ cần thấy máu là sẽ nhào tới cắn người, bỗng chốc tới gần, thoáng cái rồi đi, khiến cho người ta lòng dạ rối bời.

Đề trải qua đêm đó, Lê Tịnh Lương mở máy tính ra lên mạng, anh không tự chủ được mà tìm xem tin tức liên quan đến Hạ Tuyền, sau đó nhìn thấy những hình ảnh mới nhất của cô và Hà Yến trong chương trình Giải làm tình nhân.

Trên màn hình máy tính tràn ngập hình ảnh 'thân mật' của cô và người khác, dù biết rõ đó là giả nhưng dường như anh vẫn không thể nào chấp nhận được.

Lát sau, Lê Tịnh Lương đóng máy tính lại, thay quần áo, ra ngoài chạy bộ.

Rạng sáng lại ra ngoài chạy bộ, đúng là một tên bệnh thần kinh.

Nửa tháng sau, Lê Tịnh Lương về nước sau khi giải quyết hết công việc bên kia, ngay lập tức, anh để Thủy Tu Tề thăm dò xem Hạ Tuyền lúc này đang ở đâu. Thủy Tu Tề vô cùng khó hiểu, anh ta không rõ vì sao ông chủ lại quan tâm một cô gái vô lễ với anh như vậy, giống như anh ta không hiểu vì sao trợ lý của Hạ Tuyền lại từ chối không nghe điện thoại của anh ta.

Không thể liên lạc trực tiếp với Hạ Tuyền, Thủy Tu Tề không thể làm gì khác, đành liên lạc với công ty của Hạ Tuyền, anh ta dễ dàng hỏi được hành tung của cô ở đây, thành thực báo cho ông chủ.

“Ồ trong núi?”

Lê Tịnh Lương lấy kính mắt xuống, híp mắt nhìn như đang tìm kiếm vết bản, lát sau mới mở miệng lần nữa.

“Sắp xếp một tuần rảnh rồi, tôi có việc muốn làm.”

Thủy Tu Tề không cần nghĩ cũng biết ông chủ đi đâu, anh ta yên lặng đi sắp xếp, sau khi phí sức cuối cùng cũng xếp được một tuần rảnh rồi.

Sau đó, khi Hạ Tuyền vừa diễn xong một cảnh đánh nhau, khoác thêm áo khoác chuẩn bị đi nghỉ ngơi thì lại thấy ông chủ Lê ngồi ở ghế ngồi của cô.

Hạ Tuyền dừng bước, nhìn về phía những nhân viên ở xung quanh, mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ không nhìn anh, rõ ràng là vừa rồi anh đã 'trao đổi tình cảm' với họ xong rồi.

Hạ Tuyền mặt không biến sắc, đi tới đứng trước mặt anh nói: “Lê tiên sinh, làm phiền một chút, đây là chỗ ngồi của tôi.”

Lê Tịnh Lương nho nhả lễ độ, đứng lên nhường chỗ, chờ cô ngồi xuống thì gơ tay về phía Thủy Tu Tề. Thủy Tu Tề lập tức đưa bó hoa sau lưng anh ta cho ông chủ. Lê Tịnh Lương cầm bó hoa to tặng cho Hạ Tuyền khiến cho cô kinh hãi.

Thực ra nói thật, lấy thân phận và địa vị của Lê Tịnh Lương, cô thực sự không hy vọng xa vời rằng anh sẽ đến xin lỗi. Nhưng lúc này anh ôm một bó hoa hồng vàng thật lớn, chính là có ý xin lỗi sao?

Hạ Tuyền sâu kín đưa mắt nhìn anh một hồi, thấp giọng nói rằng: “Lê tiên sinh khách khí, anh ngàn dặm xa xôi tới nơi núi hoang này, chẳng lẽ chỉ để tặng cho tôi một bó hồng vàng?”

Lê Tịnh Lương mang gương mặt phong độ của người trí thức, giọng điệu ôn hòa, ung dung, không nóng vội, nói: “Đúng.”

Hạ Tuyền im lặng,捏 đôi mắt hoa đào nhìn anh, anh nhìn lại cô, một lát sau thì mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Lừa em thôi, đương nhiên không phải chỉ để tặng hoa.”

.....

Hạ Tuyền lạnh nhạt nở nụ cười: “À, mặc kệ anh còn có chuyện gì, hoa này, tôi không nhận, bởi vì tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

Lê Tịnh Lương gật gù, ném bó hoa cho Mã Nghi, Mã Nghi kinh hoàng đón lấy, luống cuống nhìn Hạ Tuyền. Nhưng mà Hạ Tuyền chỉ nhìn Lê Tịnh Lương, không hề chia cho cậu một ánh mắt nào khiến cho cậu không biết nên xử lý thế nào.

“Đi theo tôi.” Hạ Tuyền nói một câu, nhắc chân đi vào trong rừng cây.

Hiện tại đã là tháng mười hai, lập tức sẽ bước vào tháng một, khí trời càng ngày càng lạnh. Hạ Tuyền mặc một cái áo khoác dài đến mắt cá chân, Lê Tịnh Lương vẫn chỉ mặc một bộ đồ tây màu đen anh tuấn mà phong phanh, nhìn qua đẹp đến mức khiến người ta thấy lạnh lẽo. Anh đi phía sau cô, là một người đàn ông mạnh mẽ, chuyện gì cũng phải nắm trong tay, giờ phút này anh lại ngoan ngoãn đi theo khiến cho người ta thấy không yên lòng.

Hạ Tuyền nhìn anh giống như không hề cảm thấy lạnh, chỉ cho là anh cố gắng chống đỡ, trong lòng thầm nghĩ, đáng đời. Ngoài miệng lại nói: “Lê tiên sinh mặc quá ít, nơi này không giống Giang Thành, khí trời rất lạnh.”

Lê Tịnh Lương mỉm môi nở nụ cười, không nói chuyện, chỉ yên tĩnh nhìn cô, đáng vẻ cao quý tuấn nhã mê hoặc lòng người. d/d/l/q/d

“Thực ra Lê tiên sinh không cần phải như vậy, dù sao trong lòng anh, chuyện này cũng không tính là cái gì.” Cô nói sang chuyện khác: “Tôi đã uống thuốc kia rồi, anh không cần lo lắng, tôi cũng sẽ không vì chuyện này mà ngưng hợp tác với anh, anh có thể trở về rồi.”

Lệ Tịnh Lương khẽ gật đầu, đóng khuy áo khoác bên ngoài đồ tây.

”Anh còn có chuyện khác.” Giọng nói trầm thấp của anh vô cùng êm tai.

”Anh còn có chuyện gì?” Hạ Tuyền liếc xéo anh. “Giống trống khua chiêng đến đây, anh làm sao để bịt miệng đám người trong trường quay kia? Bị Diệp Minh Châu biết được thì tôi cũng bị liên lụy rồi.”

”Không phải là em rất thích bị liên lụy như vậy sao?”

Lệ Tịnh Lương hơi cong cái eo gọi cảm mạnh mẽ của anh xuống, bên môi mang ý cười.

”Hơn nữa cô ta vừa được thả ra, hẳn là đang ở nhà liếm vết thương, không có tâm tư quản những chuyện khác đâu.”

”Cũng chưa chắc đâu.” Hạ Tuyền lạnh nhạt lùi lại một bước, tránh anh như tránh rắn rết.

Lệ Tịnh Lương lấy từ túi áo khoác ra một hộp trang sức, sau khi mở ra thì đưa về phía cô.

”Tặng cho em.”

Hạ Tuyền nhìn sang, là vòng cổ, tạo hình là chiếc chìa khóa tinh xảo đẹp đẽ, nhãn hiệu là hăng trang sức đặt riêng nổi tiếng S.H.I

”Phí qua đêm sao?” Trong lời nói của cô mang theo ý châm biếm.

”Không, đây là chìa khóa đi vào trái tim anh.”

Lệ Tịnh Lương cầm tay cô, trong khi cô vẫn cự tuyệt thì nhét dây chuyền vào trong tay cô.

Hạ Tuyền cười giấu một tiếng như là xem thường chuyện này.

Về mặt Lệ Tịnh Lương hơi lạnh nhạt, điều này khiến những lời anh nói chẳng có chút thuyết phục nào, có lẽ bản thân anh cũng giống như tên của mình, là một người lạnh nhạt trong chuyện tình cảm?

”Sau ngày đó anh vẫn luôn suy nghĩ tại sao mình lại kích động như vậy. Anh nghĩ là bởi vì hiểu lầm em cùng với... Anh có tình cảm với em, không hy vọng em tiếp tục đi theo con đường này. Anh không muốn thấy em không thể làm hại chính mình.”

Nhưng hiện tại vẫn không đủ.

Hạ Tuyền yên lặng trả lời trong lòng nhưng trên mặt vẫn bình thản như mây gió, giống như không nghe thấy gì hết, điều này khiến cho Lệ tiên sinh lần đầu nói ra những lời gần giống như 'tò tính' có chút không được tự nhiên.

Anh xoay người nhìn Mã Nghi ở bên kia, Mã Nghi ôm một bó hoa hồng vàng đứng ở đó, vô cùng buồn cười.

”Trước đây, khi Lệ tiên sinh tán tỉnh các cô gái thì đều nói như vậy với người ta sao?” Hạ Tuyền nhìn bóng lưng của anh, chậm rãi nói: “Hay là nói, khi anh ép buộc một người con gái xong đều nói như vậy, nhờ đó mà cứu vãn chút hình tượng cận bã của mình?”

Lệ Tịnh Lương ngoái đầu lại nhìn cô, tóc đen mắt đen, khuôn mặt điển trai luôn luôn lạnh lùng lại mang theo chút sắc thái nhu hòa, được ánh mặt trời chiếu vào, cực kỳ tuấn tú.

Lúc này xem ra, về mặt ngoại hình thì anh quả thực rất có vốn liếng.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cách một tầng kính mắt, cô có thể cảm nhận được sự chăm chú vào lúc này của anh.

”Anh chỉ muốn hiểu thêm về em.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: Tiểu Ốc

Hiểu cô? Nghe đi kia, cách dùng từ thật đúng là vừa châm chọc, vừa thể hiện chính xác mức độ mập mờ giữa hai người bọn họ biết bao, nếu như ẩn

tượng đầu tiên của Lệ Tĩnh Lương đối với cô là tốt thì Hạ Tuyền nhất định sẽ tin tưởng, nhưng mà bây giờ cô lại hiểu được rằng, ấn tượng của anh đối với cô rất kém, chính anh cũng vô cùng rõ ràng điều này, nếu không thì..... Hừ.

”Lệ tiên sinh.” Hạ Tuyền kéo tay anh, xúc cảm khô ráo lạnh như băng khiến cho lòng người như muốn run lên, cô nhếch môi nói: “Vẫn là nên trả lại cái này cho anh thôi.” Cô nhét hộp dây chuyền vào trong tay anh, dịu dàng nói, “Anh không cần phải cảm thấy thiếu nợ tôi, chỉ cần anh nhanh chóng tiêu hết giải trí Trung Hoa, để tôi có thể chiêm ngưỡng một chút bản lĩnh của anh là được rồi, còn về phần bản thân tôi thì.....” Cô nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt hết sức lạnh nhạt nói, “Quá trình tìm hiểu tới đây là hết rồi, thấy thế nào?”

Lệ Tĩnh Lương cong môi cười một tiếng, bóng dáng cao lớn giống như ngọn núi bao phủ lấy cô, cổ làm ra vẻ không hiểu “Hả?” một tiếng.

”Anh cho rằng tôi không cảm giác được sao?” Hạ Tuyền sờ sờ cánh tay, vẻ mặt ghét bỏ nói, “Anh không thích hợp với con đường thâm tình này đâu, sự thay đổi quá mức gượng gạo, lời thoại này là do ai nghĩ hộ anh vậy? Baidu à? Lại còn cái gì mà ‘chìa khóa đi vào trong lòng anh’, nếu như tôi thật sự tiếp nhận cái chìa khóa này thì chẳng những là đại biểu cho việc tôi tha thứ cho anh, mà còn gián tiếp nói cho anh biết rằng tôi vô cùng yêu anh, thậm chí yêu đến nỗi không quan tâm đến tôn nghiêm.”

”Anh không cảm thấy rằng bây giờ em còn bận tâm đến tôn nghiêm của em nữa, vì thù hận đã mang lại toàn bộ sức mạnh cho em nhưng cũng hủy diệt em.”

Người đàn ông đến gần cô, giọng nói thanh thúy như tiếng nước chảy, đôi mắt xéch thon dài mỹ lệ tinh tế nhìn chăm chú vào cô như đang nhìn con mồi, bộ dạng vô cùng chắc chắn và cao ngạo, quả nhiên là người khiêm tốn, dịu dàng như ngọc.

Hạ Tuyền lui về phía sau, kéo dài một khoảng cách rất xa với anh, nở một nụ cười ngọt ngào như mật nói: “Anh đi đi.” Cô hạ lệnh đuổi khách.

Lệ Tĩnh Lương vẫn đứng thẳng tắp ở đó, không hề nhúc nhích, giống như một thanh lợi kiếm đã tuốt khỏi vỏ, thâm tàng bất lộ*.

(*)Thâm tàng bất lộ: người có tài nhưng che giấu, không lộ ra ngoài để cho người khác thấy.

”Hạ Tuyền, em rất thông minh, cũng rất tự biết bản thân mình, nhưng mà chuyện này tốt đẹp hơn so với em nghĩ rất nhiều.”

Cô khẽ ngược mắt lên, nín thở yên lặng nghe.

”Anh quả thật có cảm tình với em, cũng quả thật có áy náy.” Anh lấy mắt kính xuống, tròng mắt đen sâu thăm lẳng lẳng đưa mắt nhìn cô, “Phần còn lại, từ từ sẽ đến.”

Từ từ sẽ đến? Ai có thời gian để lãng phí tuổi thanh xuân ở đây với anh chứ? Cô cần chính là nhanh lên một chút, không thể chậm chạp được.

”Tôi biết rồi, Lệ tiên sinh có thể đi về.” Cô lại đuổi người một lần nữa, nói xong thì cũng bước đi, đang đi được nửa đường thì phát hiện ra anh căn bản không hề nhúc nhích, mím môi suy tư một lúc lâu, rồi mới trở lại trước mặt anh hỏi, “Sao lại không đi?”

”Anh tạm thời sẽ không rời khỏi nơi này.”

”Bản thân Lệ lão bản là một người đức cao vọng trọng một ngày kiếm được bạc tỷ, ở lại cái nơi hoang vu hẻo lánh này làm gì?”

Lệ Tĩnh Lương khẽ liếc cô một cái, ném hộp trang sức lên trên mặt đất, lạnh nhạt nói: “Tu thân dưỡng tính.” Dứt lời, liền nhắc chân đi về phía trợ lý, lái xe ô tô rời đi, có lẽ là để tìm chỗ ở.

Hạ Tuyền cúi đầu nhìn hộp trang sức bị anh ném ở trên đất, bên trong là sợi dây chuyền hình chìa khóa mà anh vốn định tặng cho cô, cô suy tư một lúc lâu rồi nhét hộp trang sức lên nhét vào túi, trong đầu suy nghĩ buồn bực trở về.

Khi trở lại studio thì ánh mắt mọi người nhìn cô đều tràn ngập sự tò mò, Hứa Cách Phi cũng đã trở lại, ngồi ngơ ngác ở trên ghế, khi nhìn thấy cô tới thì cũng không nói chuyện mà chỉ tiếp tục ngẩn người.

”Chị Phi?” Hạ Tuyền tiến tới hỏi, “Chị làm sao vậy?”

Trợ lý của Lệ Tĩnh Lương đã nói gì với người đại diện của cô vậy? Sao cô ấy lại có cái bộ dạng này?

”Không có gì.” Hứa Cách Phi nấp máy môi nói: “Em tiếp tục quay phim đi, hôm nay còn có ba cảnh nữa là có thể về khách sạn rồi.”

”Chị thật sự không sao chứ?” Hạ Tuyền không nhịn được hỏi: “Thủy Tu Tề đã gì với chị?”

”Chị đã nói là không có gì rồi mà.” Cô bắt đầu nói, “Cho chị một khoảng thời gian yên tĩnh một mình đi.” Nói xong, đi vào trong rừng cây.

Hạ Tuyền định đuổi theo, nhưng đạo diễn lại bắt đầu gọi người, cô hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là bảo Mã Nghi đi chăm sóc cô ấy, còn bản thân thì tự đi quay phim.

Buổi tối, sau khi quay phim xong, Hạ Tuyền trở lại khách sạn, Hứa Cách Phi vẫn tinh thần hoảng hốt như cũ, đi vào căn phòng của mình rồi không đi ra nữa, ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Sau khi Hạ Tuyền ăn com với Mã Nghi xong thì trở lại phòng, đúng lúc định mở cửa đi vào thì cánh cửa của phòng bên lại được mở ra, bên trong có một người đang nghiêng mình tựa vào cửa, chiếc quần tây dài màu đen, áo sơ mi trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, phong thần tuấn lãng.

”Anh ở đây sao?” Nét mặt Hạ Tuyền thoáng biến.

Lệ Tĩnh Lương đẩy mắt kính một cái rồi lịch sự nhã nhặn nói: “Thật là trùng hợp.”

Khỏe miệng Hạ Tuyền giật giật, không quan tâm đến anh mà đi vào căn phòng của mình, nhưng khi đang định đóng cửa phòng thì lại bị cánh tay hữu lực của anh chặn lại.

Kí ức về một đêm ở trong nhà vệ sinh kia lại ò ạt tràn về trong nháy mắt, thân hình cao lớn của anh trong đêm đó như bao phủ lấy cô, cô vô lực phản kháng, anh nhìn thẳng vào cô, nắm tất cả trong tay, hoàn toàn cưỡng ép.

”Anh định làm gì vậy.” Hạ Tuyền phòng bị nhìn chằm chằm vào anh.

Lệ tiên sinh khẽ mỉm cười, giống như một con rắn độc đang thè lưỡi.

”Em đây là đang sợ anh.”

”Sợ một tội, phạm, cường, bạo có vấn đề gì sao?”

Cô nói chuyện vô cùng không cho người khác mặt mũi, nhưng hình như Lệ tiên sinh cũng không cần đến, thật ra thì cô cũng xem như là hiểu anh, nếu không thì khi nghe được những lời đó ở studio, không chừng cô đã thật sự tin vào lời ngon tiếng ngọt của anh rồi. Có lẽ anh đúng là có cảm tình với cô, nhưng sự chênh lệch giữa thân phận của bọn họ lại khiến cho hai người không thể nào thật sự cưới nhau được, so với cô thì anh chính là càng đề ý tới khoái cảm chinh phục hơn.

Đó là sự khao khát duy nhất của một người thợ săn như anh.

Hạ Tuyền bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi anh là không đúng, bởi vì đó chính là mục đích của anh. Cô thu hồi sự phòng bị lại, khỏe môi treo một nụ cười yếu ớt, bàn tay giờ lên như đang định vuốt tóc, nhưng khi Lệ Tĩnh Lương lơ là cảnh giác thì lại trong nháy mắt bất chợt mò tới phần dưới của anh, bắt được một bộ vị vô cùng riêng tư.

”Tay của em đang làm gì vậy..... Há?”

Lệ Tĩnh Lương nheo mắt lại, ánh mắt nguy hiểm đủ để khiến cho bất kỳ người nào nhìn thẳng vào anh đều phải sợ hãi lui về phía sau một bước, Hạ Tuyền nỗ lực rất lâu mới không chịu buông tay ra.

Cô chợt gia tăng sức lực, cảm thấy xúc cảm trong tay cũng dần dần thay đổi, nhưng vào lúc đối phương đang ním chặt môi mòng thì lại bỗng chốc thu tay về, lạnh nhạt bỏ lại một câu “Ngủ ngon” rồi lập tức đóng sập cửa, lần này Lệ Tĩnh Lương không có ngăn cản.

Một nữ diễn viên xinh đẹp trên lưng mang theo vô số quy tắc ngầm và xi căng đàn vậy mà lại vẫn giữ gìn được lần đầu tiên, nếu như đó không phải là giả thì chính là cô có một chỗ dựa rất vững chắc, nhưng nếu như cả hai cái trên đều không phải, vậy thì cô đúng là một người phụ nữ vô cùng kỳ diệu.

Loại thứ nhất Lệ Tĩnh Lương có thể không chút nghi ngờ nào vì ở phương diện này anh vẫn tin tưởng vào phán đoán của mình, loại thứ hai thì lại càng không thể nào, vì cô có chỗ dựa gì anh còn không biết sao? Chỗ dựa lớn nhất của cô chính là anh.

Như vậy, chỉ còn lại một khả năng cuối cùng thôi.

Vừa nhớ lại lúc trong lòng không kiên nhẫn xem chương trình《Giả làm người yêu》, Lệ Tĩnh Lương vừa từ từ dạo bước trở về phòng mình, anh nói là muốn hiểu rõ cô, đây không phải là gạt người, anh nói rằng có cảm tình đối với cô, cũng không phải chỉ đơn giản là thử dò xét, mặc dù cô không tin, nhưng chính anh lại không thể không tin được.

Chung Lập Dương chợt tới trường quay của Hạ Tuyền để thăm cô, theo như lời Hứa Cách Phi nói thì đây là sắp xếp của công ty, vì bọn họ đã lâu rồi không có tung thêm tin tức nên sẽ bị đại chúng lãng quên, cần phải giữ vững tần suất đưa tin ra ngoài ánh sáng.

Ở dưới sự sắp xếp toàn tâm toàn ý của Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền đi ăn com với Chung Lập Dương, chụp một vài tấm hình, sau đó mới đến buổi chiều thì đã nhìn thấy ảnh của bọn họ ở trên các trang đầu.

Thật ra thì trong lòng Hạ Tuyền cũng không có thật sự bình tĩnh, gặp lại Lệ Tĩnh Lương một lần nữa, hơn nữa còn ở dưới tình huống như vậy, mặc kệ là người phụ nữ cũng sẽ khó có thể bình tĩnh được.

Nhớ lại tình cảnh đêm hôm đó cùng với chuyện anh phái người mang thuốc tới, tâm tình Hạ Tuyền lại càng kém hơn nên ngay cả khi quay phim, tinh thần cũng không thể nào tập trung được và điều này liên tục tiếp dẫn tới những vấn đề trong diễn xuất của cô, suýt chút nữa thì ngã từ trên sườn núi xuống, may mắn là có người kịp thời giữ cô lại từ phía sau, kéo cô vào trong lòng.

Cô giương mắt lên nhìn, mùi nước hoa quen thuộc, khuôn mặt anh tuấn khó quên, Lệ tiên sinh tới thật là đúng lúc. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Nhìn thử xem, cặp mắt xéch mé hoặc lòng người kia, nụ cười không chút đường cong kia của Lệ tiên sinh, thật đúng là muốn mạng người mà, nếu như

không phải là do cô đã từng trải qua những chuyện không muốn nhắc tới đó thì chỉ sợ đã sớm không thể kiềm chế nổi mà trầm luân trong đôi mắt kia rồi.

”Ở nơi nguy hiểm như vậy mà còn thất thần, đang suy nghĩ về anh à?”

..... Thật đúng là không biết xấu hổ.

Hạ Tuyền đứng thẳng người lên, nghiêng đầu rồi đi, đạo diễn cùng với tất cả nhân viên trường quay đều nhìn về phía này, vì có Lệ Tịnh Lương ở đây nên khi cô bị thương, bọn họ cũng không dám tới gần hỏi thăm mà phải chờ đến khi nào cô đi tới thì mới vội vã hỏi han ân cần.

Hạ Tuyền cảm ơn từng người một, khi chống lại tầm mắt có phần chột dạ của Hứa Cách Phi thì nhỏ giọng gọi một câu: “Chị Phi.”

Hứa Cách Phi sắc mặt trắng bệch, nhìn chăm chăm vào cô bé mà chính mình đã dạy dỗ, cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, cô thở dài nói: “Em sẽ phải hối hận.”

Hạ Tuyền giật giật khóe miệng không nói lời nào, Lệ Tịnh Lương ở phía xa vừa nhìn hai cô nói chuyện với nhau, vừa cầm trong tay điện thoại di động mà Thủy Tu Tề vừa đưa tới, trò chuyện với người ở đầu bên kia.

Người gọi điện thoại không phải ai khác mà chính là Diệp Minh Tâm, cô ta đã sớm đi ra ngoài một khoảng thời gian rồi, nhưng khắp nơi đều không tìm thấy Lệ Tịnh Lương đâu, vì vô cùng lo lắng rằng anh sẽ lại đi cầu kết làm bận với Hạ Tuyền nên gần như mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho Thủy Tu Tề để hỏi thăm hành tung của anh, bởi đó mà trình độ Thủy Tu Tề ghét cô ta đã vượt xa Hạ Tuyền rồi.

”Lệ Tịnh Lương, anh đang ở đâu? Sao vẫn chưa trở về?” Diệp Minh Tâm hơi giận hỏi.

Lệ Tịnh Lương để điện thoại di động cách xa lỗ tai mình một chút, nhìn chăm chú vào Hạ Tuyền đang từng bước trở lại đây, quay lưng đi nghe điện thoại.

Hạ Tuyền vừa đến gần thì liền nghe thấy anh đang nói chuyện với ai đó, cô không hề hỏi bởi vì vẻ mặt của anh cũng đã trả lời hết rồi.

Cô đã bỏ ra quá nhiều, bao gồm cả thứ đáng giá duy nhất, bây giờ Lệ Tịnh Lương đang đứng ở trước mặt cô, nếu như bởi vì khúc mắc mà cô kháng cự không đến gần anh, thì chẳng phải tất cả những gì cô đã bỏ ra đều thất bại trong gang tấc sao? Mấy ngày nay cô luôn lừa anh đi, để cho anh nhìn thấy cô thân mật với Chung Lập Dương, muốn cho anh biết được cái gì gọi là chán nản, nhưng khi mất thấy đã sắp sửa có chút hiệu quả rồi, thì Diệp đại tiểu thư lại đúng lúc này tới đảo lộn tất cả, thật đúng là không làm ra được chuyện gì hải lòng mà.

Nhìn anh nghe điện thoại nửa ngày mà vẫn không hề có ý định muốn cúp máy thì Hạ Tuyền không thể nhịn được nữa mà xông tới chỗ anh. Thủy Tu Tề kinh ngạc bước lên định ngăn cản, nhưng lại bị cô không chút lưu tình nào mà đá cho một cước, cả người cô leo lên lưng Lệ Tịnh Lương, mặc dù Lệ Tịnh Lương đứng rất vững, nhưng vẫn không kiềm chế được mà phát ra một tiếng nghi vấn. Anh ngoái đầu lại nhìn cô, cô vòng tay qua cổ của anh, cắn vành tai của anh, anh hít một hơi, trực tiếp cúp điện thoại.

Lời Diệp Minh Tâm còn chưa nói hết thì bên kia đã chột đứt tín hiệu rồi, lửa giận của cô ta nhất thời bốc lên, suy nghĩ một chút rồi lập tức gọi điện thoại cho Ôn Minh Hạo, sau khi hỏi được hành trình của Hạ Tuyền thì tự mình đặt vé máy bay chuẩn bị lên đường.

”Đừng gọi nữa mà?” Hạ Tuyền hừ một tiếng, đưa cánh tay vòng quanh cổ anh tới trước mặt anh, ngay khi anh còn chưa kịp mở miệng thì lập tức nhón chân lên, hôn môi của anh, trực tiếp cắn khiến cho cánh môi của anh chảy máu, sau đó quỳ rũ đa tình nhìn anh nói, “Hương vị được không?”

Lệ Tịnh Lương giơ tay lên mon mon cánh môi, ánh mắt nghiêm ngặt liếc nhìn cô, cô nhàn nhạt nói ra: “Sao thế, rõ ràng tối hôm đó anh cực kỳ thích mà, bộ dạng bây giờ là có ý gì vậy?”

Thủy Tu Tề đã ngốc trệ rồi, cậu cứng ngắc đưa khăn tay sạch sẽ cho ông chủ, Lệ Tịnh Lương nhận lấy rồi lau vết máu trên môi, liếc nhìn Hạ Tuyền nói: “Anh phải đi về.”

Anh đã tới đây mấy ngày rồi, mà mấy ngày nay gần như đều không hề hỏi tới tình hình của công ty nên cho dù Diệp Minh Tâm không gọi điện thoại tới, anh cũng nên trở về.

”Chỉ vì một cuộc điện thoại của cô ta mà đã trở về rồi, thật đúng là khéo.”

Hạ Tuyền biết rõ anh trở về không phải là vì Diệp Minh Tâm, nhưng vẫn không nhịn được mà nói như vậy, hơi khinh bỉ nhìn vào ánh mắt của anh.

Lệ Tịnh Lương mỉm cười ôm lấy cô, dùng cánh môi hơi lạnh mang theo chút mùi máu tươi hôn một cái lên mặt cô, dịu dàng nói: “Anh không đi thì cô ta sẽ đến, bây giờ vẫn chưa thể để cho cô ta bắt gian trên giường được.”

Hạ Tuyền cứng đờ bị anh ôm, mặc dù cô vẫn luôn tự thuyết phục bản thân phải nhẫn nại, nhưng từ sau cái đêm kia, cô tự nhiên sinh ra một bản năng kháng cự đối với anh.

Lệ Tịnh Lương cảm nhận được nhưng cũng không nói gì, sau khi buông cô ra thì ầm giọng nói một câu: “Chú ý giữ gìn sức khỏe bản thân.”

Đứt lời, lập tức nhắc chân rồi đi, lần này chắc là sẽ không xuất hiện nữa.

Hạ Tuyền xác thực đã đoán đúng, sau hôm đó, anh không xuất hiện nữa, nhưng Diệp Minh Tâm lại y như dự đoán của anh xuất hiện tại trường quay, sau khi tìm một vòng cũng không thấy Lệ Tịnh Lương đâu thì liền bắt đầu hỏi thăm các nhân viên trường quay. Làm sao Lệ Tịnh Lương có thể phạm phải sai

làm này chứ? Anh đã sớm đánh đòn phủ đầu, không cho phép ai nói ra chân tướng với Diệp Minh Tâm.

Không hỏi ra được nguyên do, Diệp Minh Tâm liền muốn tìm đến Hạ Tuyền để gây chuyện, nhưng vì nghĩ tới những lời mà cha đã nói nên cố nhịn xuống, vội vã rời đi. d'đ'l'q'đ'tiểu ốc

Hạ Tuyền trầm mặc không nói, cũng không hỏi chuyện ở bên ngoài, mà chỉ lặng lẽ quay phim, hai tháng sau, phần diễn của cô ở đây đã xong, cô trở lại Giang Thành, và chuyện đầu tiên chính là thử thai.

Ở trong nhà vệ sinh, Hạ Tuyền nhìn vào ba que thử thai ở trong tay, mỗi cái đều cho ra kết quả là đã mang thai.

Đây đương nhiên là đứa bé của Lê Tịnh Lương, tất cả những câu nói đã uống thuốc rồi thật ra đều là lừa anh thôi. Cô mặt không biến sắc vứt những que thử thai vào trong thùng rác, đứng lên đi tới trước gương, nhìn vào gương xinh đẹp kinh điển của người phụ nữ, chợt cười một tiếng.

Lê Tịnh Lương, mới một lần mà đã trúng rồi, thật đúng là ông trời cũng giúp tôi, anh cũng đừng trách tôi nha, đây là do anh tự mình đào một cái hố cho mình, anh làm mừng một, tôi làm 15, anh đã dám ngủ với tôi... thì tôi cũng dám mang thai con của anh, hãy đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Editor: Anh Thor

Để đề phòng, Hạ Tuyền cải trang đầy đủ rồi đi tới bệnh viện làm kiểm tra. Trong bệnh viện rất hiếm người mang thai đi kiểm tra mà còn đeo kính, khăn đội đầu trùm kín mít, bác sĩ và y tá đều nhìn cô mấy lần. Cô đã quen được người ta chú ý tới, mấy người này vẫn không tính là gì.

Kết quả kiểm tra cũng đã có, cô thực sự mang thai, đứa bé đã sắp ba tháng, chính là mang thai vào ngày hôm đó ở khách sạn.

Cầm kết quả ra khỏi bệnh viện, Hạ Tuyền ngồi vào xe, tháo mắt kính, khẩu trang và khăn đội đầu ra, chuẩn bị lái xe đi.

Sau đó, vào lúc quay xe, nàng nhìn thấy ở một góc lóe lên bóng người của phóng viên, trong đầu xẹt qua vài suy nghĩ, cuối cùng cái được cô chọn chính là - thực ra bị chụp được cũng không có gì không tốt. Sự nghiệp trong giới giải trí của cô cũng chỉ là công cụ giúp cô có một thân phận để báo thù, căn bản không phải là chuyện cô muốn làm. Nếu đã vậy, danh tiếng không tốt thì sao chứ? Ngược lại, nếu cứ như hiện nay thì không bao lâu nữa sẽ bị lãng quên, lúc này lợi dụng phóng viên để truyền tin tức cô mang thai ra, nếu như vậy....

Nghĩ đến vẻ mặt khi Lê Tịnh Lương nhìn thấy tin tức, Hạ Tuyền bật cười. Đã hơn hai tháng rồi bọn họ không gặp mặt nhưng dung mạo của anh thì dù cho mấy năm không gặp cũng không thể nào quên được. Anh đúng là không giống trước kia, nếu không gặp sẽ không chủ động liên lạc mà lại từng chủ động gửi tin nhắn liên lạc với cô, nhưng mà Hạ Tuyền lạnh nhạt không trả lời, anh cũng cảm nhận được, sau đó cũng không 'nhiệt tình' như vậy nữa.

Dựa theo hiểu biết của cô về Lê Tịnh Lương thì dù nghe cô nói đã uống thuốc thì chắc chắn là anh cũng phải đi điều tra. Dù sao, con cháu của nhà họ Lê không phải là ai cũng có thể sinh, tiểu thư danh môn cũng còn phải qua tuyển chọn chứ đừng nói đến một con hát thân thể thể thâm.

Đúng như dự đoán, phóng viên không để Hạ Tuyền thấy vọng, tin tức cô tới bệnh viện nhanh chóng ở thành tiêu đề của vô số bài báo, có bài còn thêm chữ đỏ, phòng to, nhấn mạnh: Nghi vấn mang thai.

Hạ Tuyền đang trên đường về nhà thì ti lệ tìm kiếm tên cô trên Weibo đã tăng vọt, những lời bình luận để lại trên Weibo của cô cũng tăng vọt, có rất nhiều fans của Chung Lập Dương tới hỏi: “Chắc không phải là con của Tiểu Chung đâu nhỉ?” còn có fans của cặp đôi Hạ - Hạ trong “Giả làm tình nhân” rơi lệ, thậm chí còn có fans của Vân Nhược Chu lo lắng nàng mang thai con của Vân Thiên Vương.

Nhìn những bình luận này, ý cười trên khóe miệng của Hạ Tuyền càng sâu, khi thấy người hâm mộ của mình chúc phúc, cầu chúc cho mình thì viên mắt không nhịn được mà nóng lên.

Tuy rằng đây không phải là công việc mà cô yêu thích nhưng những người hâm mộ cô như vậy cũng là một thu hoạch bất ngờ. Họ cũng là những người mà cô đề tâm nhất, có điều thực đáng tiếc, sau này Hạ Tuyền sẽ khiến cho họ phải thất vọng rồi.

Đèn đỏ ở trước mặt chuyển sang đèn xanh, Hạ Tuyền cắt điện thoại, tiếp tục lái xe. Đây là điện thoại cá nhân của cô, điện thoại công việc đã sớm tắt máy, làm như vậy, không chỉ Hứa Cách Phi không tìm được cô mà ngay cả Lê Tịnh Lương cũng không tìm được.

Chậm rãi lái xe về nhà, Hạ Tuyền vào cửa, đổi giày, định đi tắm sau đó ăn chút hoa quả nhưng không đi được mấy bước thì đã thấy một bóng người ngồi trên sofa của mình, sợ đến mức trượt chân, thiếu chút nữa là ngã chồng vó.

“Lê Tịnh Lương? Tại sao anh lại ở đây?” Hạ Tuyền ngạc nhiên nói: “Anh có chìa khóa nhà tôi?”

Lệ Tịnh Lương liếc cô, hai chân vắt chéo, ngồi bất động trên sofa, đôi mắt như họa mi có hơi lạnh nhạt, tầm mắt rơi xuống người cô khiến cho trong lòng cô cảm thấy bất an.

”Giải thích.”

Anh chỉ nói hai chữ, một chữ quý như vàng, nhưng mà Hạ Tuyền biết, cô đã đạt được mục đích của mình.

Cầm khăn lụa trong tay, vút qua một bên, Hạ Tuyền chậm rãi đi đến trước mặt anh, ngồi xuống đối diện anh, hỏi: “Anh muốn tôi giải thích cái gì?”

Cô biết rồi còn hỏi, cô muốn giả ngu, sao anh lại không biết chứ? Hơn nữa, sao anh có thể cho phép cô giả ngu chứ?

Lệ Tịnh Lương đứng dậy, đi tới trước mặt cô, cô sợ đến mức thân thể lùi về sau, dựa sát vào sofa. Anh áp sát vào cô, cô trừng mắt lên nhìn thẳng vào anh, anh nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt cô, môi mím khẽ lại, dùng giọng điệu nhắc nhở nói với cô: “Tốt nhất là em đừng có lợi dụng tôi để làm bất kỳ chuyện xấu xa gì.”

”Việc xấu xa?” Hạ Tuyền cười trào phúng, nói: “Vụng trộm với anh là xấu xa sao? Lên giường với anh cũng coi như là xấu xa chứ? Những chuyện xấu xa như thế tôi làm rất nhiều, anh việc gì phải hỏi lại?”

Lệ Tịnh Lương đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống cô: “Em biết tôi không nói đến chuyện đó.”

”Tôi không biết!” Hạ Tuyền cũng đứng lên, tăng âm lượng, nói: “Hiện tại tôi chỉ muốn biết vì sao anh lại có chìa khóa nhà tôi!”

Lệ Tịnh Lương nhướn mày, khoe miệng lộ ra một nụ cười bất cần, môi ánh mắt, mỗi cử chỉ đều nói lên: chuyện này là một chuyện rất bình thường.

Trong nháy mắt, cả người Hạ Tuyền phát run. Không phải là cô không biết rằng không có gì là Lệ Tịnh Lương không làm được nhưng không ngờ cánh tay của anh lại có thể vươn dài đến vậy. Giống như là chỉ cần anh muốn thì không gì là không có được.

Khi Hạ Tuyền trầm lặng thì Lệ Tịnh Lương đã mở túi xách của cô ra, anh ngồi chéo bên người cô. Đang dò xét chuyện tư của người khác mà làm như không có chuyện gì, không thể nhìn ra một tia khó chịu. Hạ Tuyền nhìn mà trợn mắt lú lỏi, lát sau mới phản ứng lại, muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa, anh đã phát hiện ra báo cáo kết quả kiểm tra, cũng đã đọc được kết quả.

”Em thực sự mang thai?”

Khi Lệ Tịnh Lương nói những lời này, giọng nói rất áp lực, thậm chí có chút hung ác, nghe vào thực khiến cho người ta chột dạ.

Hạ Tuyền lặng lẽ lùi lại mấy bước, giống như sợ hãi sẽ đánh nàng vậy. Lệ Tịnh Lương liếc nhìn cô một cái, xé nát báo cáo kết quả kiểm tra, vung ra khắp phòng, thậm chí còn có vài mảnh vụn rơi xuống đầu cô.

”Tại sao anh lại xé?” Hạ Tuyền không đồng ý nói.

”Là con của ai?”

Lệ Tịnh Lương hỏi một đằng trả lời một nẻo, về mặt lúc đặt câu hỏi vô cùng trào phúng, sâu không lường được. Con người đen không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô. Cô lại lùi về phía sau một lần nữa, anh đứng thẳng dậy, kéo cổ tay cô lại, cô không thể tránh được nữa.

”Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, đừng để cho tôi phải nhắc lại.”

Ngữ điệu của anh vô cùng nguy hiểm, cô phát hiện ra mình dường như đã chạm đến giới tuyến của anh.

Lo sợ anh sẽ làm chuyện gì đáng sợ, Hạ Tuyền căng thẳng nói: “Không phải của anh.”

Về mặt của Lệ Tịnh Lương trở nên trống rỗng trong nháy mắt, không lâu sau, anh dùng vẻ mặt trào phúng nói: “Không phải của tôi?”

”Đúng, không phải của anh.”

Hạ Tuyền nói lại bốn chữ kia nhưng anh cũng không bình tĩnh lại như cô đoán. Sức lực anh nắm lấy tay cô càng lúc càng mạnh, cô chắc chắn rằng tay mình đã bị anh nắm đến mức bầm tím rồi.

”Anh làm tôi đau.” Hạ Tuyền cố gắng tránh thoát khỏi anh nhưng thất bại.

”Là con của ai?”

Anh hỏi lại một lần nữa, lần này, từng chữ đều được gán rất nặng, đáng về đó, giống như nếu biết đứa bé là con của ai thì sẽ chém kẻ đó ra thành trăm mảnh.

Hạ Tuyền không hiểu, nói: “Anh tức giận như vậy làm gì? Không phải con của anh, chẳng lẽ không phải là anh nên thấp hương cảm tạ tổ tiên sao?”

Nhân lúc Lệ Tịnh Lương nổi giận thì Hạ Tuyền rút tay về, nhìn cánh tay xanh tím, trong lòng vô cùng buồn bực. Bước sang một bên tìm tủ thuốc, vừa tìm

thuốc vừa nói: “Lệ tiên sinh, nếu anh muốn phát triển thì làm ơn trở về nhà của anh mà phát điện, đây là nhà của tôi, xin anh rời đi đi!”

Lệ Tĩnh Lương đứng bên sofa nhìn bóng lưng của cô, mặt không hề có cảm xúc, đáng vẻ đó càng thêm lạnh lùng tuấn mỹ. Anh đứng đó một hồi, trước khi Hạ Tuyền bôi thuốc xong thì anh đã rời đi.

Hạ Tuyền thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi bị anh dọa sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thực sự sợ anh cắt cô thành tám khối sau đó ăn luôn.

Hạ Tuyền đã tính toán rồi, trước khi đưa bé sinh ra thì tuyệt đối không để cho Lệ Tĩnh Lương biết đó là con của hắn, nếu không chắc chắn cô sẽ không thể sinh đứa bé ra được. Để có thể có thêm một lá bài mạnh mẽ, cô nguyện ý vì đứa bé mà dừng làm việc một năm. Hai mẹ con cô có thể chờ được.

Nhắc đến đứa bé.... Bảo bảo, không nên trách mẹ, mẹ sẽ đối xử tốt với con, chỉ là, có thể con sẽ vĩnh viễn không có cha.

Đi từ nhà Hạ Tuyền ra, Lệ Tĩnh Lương nhanh chóng lên xe của anh. Thủy Tu Tề ngồi ở vị trí ghế phụ, tài xế ngồi ở ghế lái chờ dặn dò. Nhưng anh ta đợi nửa ngày cũng không thấy ông chủ mở miệng, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía ghế lái phụ.

Thủy Tu Tề liếc nhìn tài xế, quay đầu về phía sau xe, nói: “Lệ tiên sinh, bây giờ đi đâu?”

Lệ Tĩnh Lương vẫn không nói chuyện, anh nói lỏng caravat, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm phát ra tiếng xương kêu lách cách.

Thủy Tu Tề hơi lo lắng nhưng cũng không dám hỏi nữa, anh ta cũng không muốn đánh vào đầu lưỡi thương.

Đợi tới hơn 20 phút Lệ Tĩnh Lương mới dùng giọng nói lạnh như băng, nói: “Về công ty.”

”Vâng.” Thủy Tu Tề đáp lại, nháy mắt với lái xe.

Xe chậm rãi lăn bánh, một lúc sau, Thủy Tu Tề lại nghe thấy giọng nói của Lệ Tĩnh Lương.

”Tìm hiểu giúp tôi trong ba tháng gần đây, những người đàn ông nào có qua lại với Hạ Tuyền.”

Yêu cầu này.... Ông chủ, ngay cả thời gian đọc tài liệu ngài cũng không có, sao còn thời gian nghiên cứu vòng xã giao của một người phụ nữ vậy?

Tuy trong lòng cảm thấy khó hiểu nhưng Thủy Tu Tề tuyệt đối sẽ không cãi lại mệnh lệnh của ông chủ, nghe được lời dặn dò thì lập tức đi tìm hiểu.

Thủy Tu Tề có thể làm lên đến vị trí này thì đương nhiên sẽ có mối quan hệ của mình, Lệ Tĩnh Lương nhanh chóng có được danh sách những người đàn ông có lui tới với Hạ Tuyền trong vòng 3 tháng qua. Anh ngồi trên ghế, giữa ngón tay kẹp một điếu xì gà, đôi mắt nhanh chóng đảo qua tên của tất cả mọi người sau đó dừng lại ở ba chữ Chung Lập Dương.

”Giúp tôi hẹn gặp anh ta.”

Lệ Tĩnh Lương vút đánh sách qua một bên, giọng nói không mang theo một chút độ ấm nào.

Thủy Tu Tề lập tức đi sắp xếp một cuộc gặp mặt, đồng thời đẩy tất cả công việc vào buổi chiều của ông chủ lùi xuống 30 phút để ông chủ gặp mặt Chung Lập Dương trước. Anh ta làm trợ lý của Lệ Tĩnh Lương đã lâu, ông chủ muốn làm gì, anh ta hiểu rõ như lòng bàn tay.

Khi Chung Lập Dương nghe được tin Lệ Tĩnh Lương muốn gặp mình thì cũng không rõ nguyên nhân.

Anh ta đang lướt weibo, sau khi nghe người quản lý báo tin liền hỏi: “Anh ta là nam, tôi cũng là nam, anh ta hẹn gặp tôi làm gì?”

Quản lý nói: “Tôi cũng không rõ lắm, có lẽ là muốn hợp tác, đang tìm đại diện phát ngôn chẳng?”

Chung Lập Dương nở nụ cười: “Đây chính là chuyện tốt, làm đại diện cho tập đoàn lớn như vậy là chuyện tất cả mọi người đều muốn được làm, anh ta còn đích thân gặp tôi, nếu như chuyện này thành công thì vị trí của tôi trong làng giải trí sẽ càng vững chắc.”

”Anh chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức xuất phát.” Quản lý nói xong thì lập tức đi sắp xếp.

Một tiếng sau, trong văn phòng tổng giám đốc, Lệ Tĩnh Lương gặp mặt Chung Lập Dương. Hai người ngồi đối mặt nhau, Lệ Tĩnh Lương vắt chéo chân, lưng dựa vào sofa, tầm mắt quét qua người Chung Lập Dương từ trên xuống dưới, giờ tay ra hiệu mời anh ta uống trà.

Chung Lập Dương hơi lo lắng, đã rất lâu rồi anh ta chưa từng căng thẳng như vậy, điều này khiến cho anh ta cảm thấy bất an.

Lệ Tĩnh Lương thu lại ánh mắt khinh bỉ mà anh vừa không tự chủ được để lộ ra, hờ hững nói: “Chắc Chung tiên sinh còn không biết tôi tìm anh có chuyện gì đâu.”

Chung Lập Dương lập tức thành thực nói: “Không rõ lắm, có điều Lệ tiên sinh có việc gì thì cứ dặn dò.”

Lệ Tĩnh Lương lạnh nhạt nói: “Vậy thì tôi không khách khí.”

”Ngài nói đi.” Chung Lập Dương mỉm cười.

”Tôi muốn hỏi anh một vấn đề.” Trong mắt anh, sóng ngầm mãnh liệt, ngữ điệu ngày càng trầm thấp mang theo ý lạnh khiến người ta sồn tóc gáy.

Chung Lập Dương có chút do dự, anh ta vốn tưởng rằng Lê Tịnh Lương tìm mình là chuyện tốt nhưng mà vẻ mặt của ông chủ Lê lúc này không giống là muốn nói chuyện tốt.”

“.... Ngài cứ hỏi.” Chung Lập Dương đã cười lên lưng hổ thì khó xuốn.

Lê Tịnh Lương nhếch miệng, cười như không cười hỏi: “Anh đã lên giường với Hạ Tuyền chưa?”

Chung Lập Dương: “?????” Đây là tình huống gì vậy???

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Editor: Tiểu Ốc

“Lê tiên sinh.” Chung Lập Dương lúng túng một lúc lâu mới mở miệng, thành thật nói: “Ngài cũng biết đấy, ở cái làng giải trí này, phải có một chút xì căng đan thì mới có thể duy trì sự nổi tiếng được, chuyện tôi gặp mặt Hạ Tuyền cũng chỉ là do công ty sắp đặt thôi, chứ không phải là thật sự có chuyện như vậy đâu.”

Thật ra thì khi Lê Tịnh Lương xuất hiện tại trường quay của Hạ Tuyền thì Chung Lập Dương cảm thấy rất khó hiểu, lúc đó anh ta cho rằng Lê Tịnh Lương có đầu tư vào bộ phim này, nhưng sau đó lại cảm thấy với địa vị của Lê Tịnh Lương thì coi như là đầu tư đi chăng nữa thì cũng chỉ là tiền lẻ mà thôi, căn bản không cần phải tự mình đi xem xét trường quay.

Anh ta vẫn luôn không hiểu được lý do tại sao, nhưng mà bây giờ..... Hình như anh ta lại hiểu được đôi chút.

“Chung tiên sinh.”

Nụ cười của Lê Tịnh Lương chân thành hơn rất nhiều, nhưng vẫn ở mức có hạn. Anh đứng lên, đi đến bên cạnh Chung Lập Dương rồi ngồi xuống, khiến cho Chung Lập Dương cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được quan tâm mà kinh sợ).

“Chung tiên sinh không cần phải suy nghĩ quá nhiều, tôi chỉ là đang suy nghĩ xem với hiệu ứng tình lữ này thì có nên mời hai người đi làm người phát ngôn cho thương hiệu một công ty con của tôi hay không thôi.”

Anh giải thích như vậy khiến cho sự khản trương và khó hiểu ban nãy của Chung Lập Dương lập tức tan thành mây khói, mặt nở một nụ cười nói: “Là thế sao, tôi thấy ý tưởng này của Lê tiên sinh rất hay đấy, hình tượng của tôi và Hạ Tuyền trước mắt công chúng cũng không tệ lắm, chương trình giải trí mà Hạ Tuyền đang tham gia cũng có tỉ lệ người xem rất cao, để hai chúng tôi cùng làm người phát ngôn là một ý kiến hay.”

Lê Tịnh Lương không yên lòng đáp lại vài ba câu, bỗng nhiên hỏi anh ta: “Chung tiên sinh thật sự chưa từng lên giường với Hạ Tuyền?”

Mặc dù Chung Lập Dương đã từng đứng trên sân khấu trước hàng nghìn người nhưng khi bị Lê Tịnh Lương hỏi như vậy vẫn cảm thấy ngượng ngùng, lổ tai anh ta đỏ ửng, ho một tiếng nói: “Lê tiên sinh, thật sự không có mà, chúng tôi không phải thật người yêu, trừ phi cần thiết, Hạ tiểu thư căn bản không hề liên lạc với tôi.”

Lê Tịnh Lương mỉm cười gật đầu, ném một ánh mắt cho Thủy Tu Tề, Thủy Tu Tề lập tức bước lên phía trước mời Chung Lập Dương đi ra ngoài, bàn bạc với cấp dưới về chuyện làm người phát ngôn này.

Phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại mỗi Lê Tịnh Lương, anh đi tới bên cạnh bàn làm việc, bàn tay ở trong túi quần nắm lại thật chặt, hơi nhíu mày, tất cả đều thể hiện rõ tâm trạng của anh lúc này.

Anh yên lặng trầm tư một lúc lâu, sau đó cầm lấy áo khoác đi ra khỏi phòng làm việc.

“Lê tiên sinh, nửa tiếng nữa ngài có một cuộc họp, ngài.....”

Thư ký khản trương nói với ông chủ đang định rời đi, Lê Tịnh Lương từ phía xa ném lại hai chữ, làm cho người nghe được sút đầu mẻ trán.

——”Hoãn lại.”

Giờ phút này, Hạ Tuyền đang ở trong nhà ăn kem, cô đang suy nghĩ một biện pháp vẹn toàn để đạo diễn Trần Quyền đồng ý hoãn quay《 Hắc Vũ 》mười

tháng vì cô.

Bây giờ cô mang thai chưa tới ba tháng nên bụng vẫn chưa lộ rõ, nhưng chờ thêm mấy tháng nữa thì nhất định sẽ bị người ngoài nhìn ra được, cô phải tìm kiếm một nơi có hoàn cảnh tốt mà không bị giới truyền thống bắt gáp để có thể dưỡng thai.

Thật ra thì trước mắt《 Hắc Vũ 》vẫn đang trong giai đoạn tuyển vai, chỉ mới xác định được nam nữ chính thôi, còn các vai diễn phụ khác thì vẫn chưa có. Để xác định các vai phụ đại khái cần ít nhất 1 tháng, mà từ lúc chuẩn bị quay phim cho đến khi chính thức mở máy thì cũng cần thêm một khoảng thời gian nữa, nên nếu có hoãn lại thì cùng lắm cũng chỉ là năm sáu tháng thôi, nếu như đi nhờ Diệp Hân nói hộ thì có lẽ vẫn được.

Bên này Hạ Tuyền suy nghĩ vô cùng nghiêm túc, mà chiếc xe màu đen có rèm che đang đỗ ở dưới lầu nhà cô cũng vô cùng nghiêm túc.

Mặc dù rời đi rất vội vã nhưng Lê Tịnh Lương vẫn không quên mang theo cái danh sách kia. Anh nhìn những cái tên trên danh sách, ngoại trừ Chung Lập Dương thường xuyên xuất hiện nhất ra thì cũng chỉ còn lại nam trợ lý Mã Nghi và thợ trang điểm của Hạ Tuyền, anh cảm thấy mình đúng là điên rồi, vậy mà lại đi nghĩ ngờ một thằng nhóc con và một tên gay, nhưng nghĩ lại thì bỗng thấy nhờ đâu thằng nhóc con đó thật sự có lá gan này thì sao? Hay nói không chừng hồ ly tinh Hạ Tuyền đó có cách để biến con thành chàng?

Tất cả đều có khả năng.

Lê Tịnh Lương ném tờ danh sách sang một bên rồi tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau thì bị tiếng động cơ ở bên ngoài đánh thức. Anh giương mắt lên nhìn, trong buổi hoàng hôn, ánh mặt trời thừa thốt, một người bước ra từ trong chiếc xe thể thao màu trắng, là Vân Nhượng Châu.

Lê Tịnh Lương tháo kính râm xuống, mặt không biến sắc nhìn Vân Nhượng Châu dừng xe rồi đi vào tòa nhà, trợ lý và người đại diện của anh ta cũng xuống xe, kiểm tra xung quanh xem có người chụp lén không.

Ôi, nếu như có thì Lê lão bản đã không xuất hiện ở đây rồi, những người này thật đúng là thích làm điều thừa.

Lê Tịnh Lương đeo kính râm lên một lần nữa, tay siết lấy vô lăng thật chặt. Anh khởi động xe, chân để ở trên chân ga, nhưng không hề giẫm lên. Thời gian do dự này kéo dài tới tận 40 phút, mãi cho đến khi Vân Nhượng Châu từ trên tầng đi xuống thì anh mới có thêm động tác.

Nhưng mà, động tác này là động tác dời chân.

40 phút, mặc dù không được tính là quá dài, nhưng việc nên làm thì vẫn có thể làm được.

Không, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại nghĩ như vậy, Hạ Tuyền đang mang thai nên cho dù có muốn làm như thế đi chăng nữa thì bây giờ cũng không thể làm được, vì số lượng tháng không cho phép.

Lê Tịnh Lương cảm thấy nếu như mình còn đợi ở đây nữa thì khẳng định sẽ làm ra chuyện gì đó mất lý trí, vì vậy anh quyết định.....

Đi lên tầng.

Đứng ở trong thang máy, Lê Tịnh Lương một thân tây trang màu đen, khoác trên mình một chiếc áo banh tô cùng màu dài đến đầu gối, trên sóng mũi cao thẳng đeo một cặp kính râm, cả người nhìn qua trông vô cùng lãnh khốc.

Mặc dù khi Hạ Tuyền mở cửa ở phía trước thì đã nhìn thấy bộ dạng này của anh ở cổng tòa nhà rồi, nhưng mà vẫn bị anh làm kinh hãi một phen.

“Lê tiên sinh đang muốn đi quay phim The Matrix* sao?” Cô chế nhạo anh.

(*)Ma trận (Tiếng Anh: The Matrix) là bộ phim khoa học viễn tưởng, hành động Mỹ được xuất bản năm 1999 do Andrew Wachowski và Laurence Wachowski đồng đạo diễn và Hãng phim Warner Bros phát hành.

Lê Tịnh Lương không để ý tới cô, trực tiếp đi vào phòng, Hạ Tuyền bắt đắ dĩ đóng cửa lại rồi đi vào theo.

“Không phải buổi sáng anh đã đến rồi à, sao bây giờ còn tới làm gì nữa?” Cô vừa rót nước cho anh vừa hỏi.

Lê Tịnh Lương nhìn bóng lưng duyên dáng của cô, cô mặc một bộ váy màu trắng ở nhà, làn váy có chút nếp gấp, chắc là do ngồi quá lâu. Trừ cái đó ra thì không thấy bất kỳ dấu vết khả nghi nào, lúc này anh mới thu hồi tầm mắt. d.đ/l/q/đ/tiểu ốc

Sau khi Hạ Tuyền rót nước rồi trở lại thì phát hiện ra Lê Tịnh Lương đã tháo kính râm xuống. Anh yên lặng ngồi ở đó, đôi mắt xéch thon dài hiếm khi được lộ ra. Không có lớp kính ngăn cách, khí chất của người trí thức trên người anh lại càng rõ rệt hơn, nhìn qua căn bản không hề giống với một thương nhân, mà là giống như một Thám Hoa Lang* mặt mày như ngọc trong tranh cổ.

(*)Thám hoa lang (Thám hoa): tên gọi Tiến sĩ Đệ tam danh, Đệ nhất danh dành riêng để gọi Trọng nguyên, Đệ nhị danh là Bảng nhãn. (Đây là mấy cấp bậc trong thi cử thời cổ đại nha, cái này thì ta chịu, mấy năng gỗ trên gg để tìm hiểu thêm, ta chỉ có thể nói đại khái như thế thôi)

“Sao không đáp lại vậy?” Hạ Tuyền ngồi vào bên cạnh, nghiêng đầu nhìn anh.

Lê Tịnh Lương chuyển tầm mắt lên trên người cô, trông mặt đen thâm thúy cất dấu một loại cảm xúc không cách nào hình dung được.

Môi mòng anh khẽ mở, hỏi cô: “Tại sao Vân Nhược Châu lại tới đây tìm em”

Hạ Tuyền chớp mắt mấy cái: “Anh thấy rồi sao?”

Anh trầm mặc không nói, nhưng trầm mặc cũng là một loại trả lời.

“Lệ Tĩnh Lương, không phải anh đang ghen đấy chứ?” Đồi mắt đào hoa của Hạ Tuyền cười như không cười, “Được rồi, đừng có ăn dấm, tôi không có gặp anh ta.”

Lệ Tĩnh Lương liếc cô một cái, khoe mắt đuôi mày đều mang theo sự thanh tao cao quý bẩm sinh.

“Anh ta lên đây tận 40 phút rồi mới đi xuống, em không gặp anh ta thì anh ta ở đâu.”

Câu hỏi của anh có đầu có đuôi, nhưng nghe vào tai Hạ Tuyền thì lại là một ý nghĩa khác.

“Anh đã sớm ở dưới lầu nhà tôi?”

Anh không trả lời.

“Tôi không biết anh ta lại đứng đợi ở cửa lâu như vậy, tôi không có mở cửa.” Cô nhún nhún vai, giống như là rất vô tội, “Anh ngây người ở dưới lầu lâu như vậy rồi mới đi lên, không phải chỉ là để hỏi tôi những thứ này đấy chứ.”

Lệ Tĩnh Lương nhìn chăm chú vào con người của cô, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn giống như là gốm sứ, nhàn nhạt sáng bóng.

“Rốt cuộc đứa bé là của ai.” Anh nói thẳng.

Hạ Tuyền bị vấn đề của anh chọc cười, che miệng nói: “Cái gì vậy, buổi sáng đã hỏi vài lần rồi, vậy mà bây giờ lại chạy tới đây hỏi tiếp, rốt cuộc Lệ lão bản có âm mưu gì vậy? Dù sao đứa bé này cũng không phải là của anh, anh quan tâm đến làm gì? Có phải là bất kỳ người phụ nữ nào đã từng có quan hệ với anh mang thai, thì anh đều phải hỏi cô ấy câu ‘Con của cô là của ai’ nhiều lần không?”

Lệ Tĩnh Lương chợt bắt lấy tay của Hạ Tuyền, vết thương trên tay cô vẫn chưa lành hẳn, nên khi bị nắm chặt như vậy thì đau đến nỗi kêu thành tiếng, động tác của anh hơi dừng lại, sau đó buông ra.

“Rốt cuộc anh phát điên cái gì vậy?” Hạ Tuyền không thể nhịn được nữa, bắt đầu có chút phiền não.

Đây là lần đầu tiên Lệ Tĩnh Lương bị một người phụ nữ dùng giọng điệu không kiên nhẫn như vậy để hỏi, anh lạnh nhạt thu hồi ánh mắt lại, không mang theo một chút tình cảm nào nói: “Chẳng lẽ em định sinh đứa bé này.”

“Đương nhiên là phải sinh rồi.” Hạ Tuyền không chút do dự nói.

“Em cũng không đóng bộ phim của Trần Quyên sao?”

“Sẽ nghĩ ra cách để đạo diễn Trần chờ tôi mấy tháng, thật sự là bất đắc dĩ không thể quay được.” Cô cũng hết sức thần nhiên.

Lệ Tĩnh Lương cười nhạo một tiếng, bộ dạng hờ hững giễu cợt này tốt giống như là đang nói với cô rằng: cô thật đúng là có bản lĩnh.

Hạ Tuyền không chút để ý mỉm cười, dáng vẻ cà lơ phớt phơ này chọc cho anh bất mãn. Anh dùng sức lực rất lớn nắm chặt lấy cổ tay của cô, ép buộc cô phải nhìn về phía mình, con người sâu thẳm nhìn lại cô, ánh mắt kia giống như là đang nhìn thẳng vào nội tâm cô, khiến người ta không thể che giấu bất kỳ thứ gì.

“Em muốn kết hôn với người đàn ông kia?” Anh hỏi.

Hạ Tuyền ngẩn ra, ngay sau đó nói: “Không kết hôn, anh ta không biết tôi đang mang thai đứa bé của anh ta.” Cô cố gắng thoát khỏi tay của anh, nhưng thất bại y như trong dự đoán.

“Em làm anh rất thất vọng.” Lệ Tĩnh Lương mặt không biến sắc nói xong, lập tức đứng dậy rồi đi, Hạ Tuyền không hề ngăn cản, nhưng càng như thế thì anh lại càng phiền não, lúc đi tới cửa thì đã không còn bậc thang để đi xuống nữa rồi, nên chỉ có thể cứ bước đi như vậy thôi. d/đ.lq-đ,tiểu ốc

Hạ Tuyền không phải là không muốn ngăn cản anh, nhưng mà cô biết rằng mình không thể. Trước mắt Lệ Tĩnh Lương không tìm tới cô là chuyện tốt, vì chờ đến khi nào đứa bé được sinh ra rồi thì tự nhiên cô sẽ lại đi quấy rầy anh, nhưng nếu như để cho cô vừa giữ lại đứa bé này, vừa tiếp tục dây dưa với anh mà không hề nói cho anh biết rằng đứa bé này là của anh thì thật sự quá khó khăn.

Mặc dù cô cảm thấy mình không tệ lắm, nhưng cũng không cảm thấy mình tốt đến nỗi có thể để cho Lệ Tĩnh Lương dễ dàng tha thứ cho việc cô mang thai con của “người khác” và tiếp tục giữ mối quan hệ ngầm với cô được.

Lệ Tĩnh Lương xuống lầu trở lại xe, yên lặng không tới hai phút thì chợt hung hăng đập một cái lên vô lăng, hình như chiếc xe xa xỉ cũng rung lên theo.

Khẽ thở dài một hơi, anh thô lỗ nói lỏng chiếc cà vạt rồi vút sang một bên, đang định khởi động xe rồi đi thì chiếc điện thoại di động công việc trong túi

áo liền vang lên, anh vừa lấy ra vừa nhìn, là Diệp Minh Tâm.

Lệ Tịnh Lương không chút do dự nhận điện thoại, không đợi đối phương mở miệng lập tức nói: “Đi ra ngoài gặp mặt đi.”

Bị lạnh nhạt mấy ngày nay, Diệp Minh Tâm gần như muốn chạy ngay đến tập đoàn Mưu Thuật* để đi náo loạn một phen bỗng sinh ra một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh. Cô ta sững sốt một lúc lâu, khi phản ứng kịp thì Lệ Tịnh Lương đã nói địa điểm và cúp điện thoại rồi.

(*)Mưu Thuật là một tên gọi khác của tập đoàn anh nam 9, ta thấy trong chương này tác giả sử dụng từ này rất nhiều nên ta đổi nha, còn về sau thế nào thì ta không biết, nói chung là tập đoàn này có hai tên nên mấy nàng không cần phải băn khoăn nha, là một cả.

Hai mươi phút sau, Diệp Minh Tâm đi tới địa điểm mà Lệ Tịnh Lương đã nói, trong lòng tràn đầy vui sướng bảo người phục vụ dẫn cô ta tới phòng bao, nhưng lại được thông báo rằng —— ngày hôm nay Lệ tiên sinh căn bản không hề đặt bất kỳ phòng bao nào cả!

Diệp Minh Tâm lập tức vô cùng tức giận, lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại chất vấn Lệ Tịnh Lương, nhưng lúc gọi lại thì chỉ nghe thấy một câu không chút cảm xúc nào của giọng nữ: Thật xin lỗi, số điện thoại mà quý khách đang liên lạc hiện đã đóng máy.

“Tên khốn kiếp này, dám trêu chọc mình!!!”

Diệp Minh Tâm vô cùng vô cùng tức giận, mà khi cô ta tức giận thì chuyện gì cũng có thể làm được. Cô ta trực tiếp rời khỏi nhà hàng, lái xe về phía tòa cao ốc của tập đoàn Mưu Thuật, sau khi đến thì lập tức lấy vài chai bia từ trong xe ra, đứng ở trước cửa lớn ném vào tấm bia đá có khắc bốn chữ “Tập đoàn Mưu Thuật”.

Chai bia bị ném vỡ, hành động y hệt người đàn bà chanh chua của cô ta khiến cho người đi đường chú ý tới, mọi người tụ tập thành một đám đông, cầm điện thoại chụp ảnh đăng lên Weibo, bảo vệ của tòa cao ốc cũng chạy tới đây để kiểm tra xem chuyện gì đã xảy ra, sau khi nhìn thấy là “vị hôn thê” của ông chủ đang “phát uy” ở đây thì lập tức cảm thấy khó xử.

Lệ Tịnh Lương lái ô tô đi ngang qua cửa chính của tập đoàn, khi nhìn thấy đám người đang tụ tập thì không thèm để ý chuyện gì đang xảy ra, nhanh chóng biến mất ở ven đường.

Lệ Tịnh Lương trở về chỗ ở của mình, bật máy vi tính lên định lợi dụng công việc để thay đổi đầu óc, nhưng vừa mới mở phần mềm mạng xã hội lên thì lập tức phát hiện ra cái người phụ nữ Hạ Tuyền chết tiệt kia gửi tới một lời yêu cầu chat video.

Lệ Tịnh Lương nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, lạnh nhạt nói một câu “Nhàm chán”, rồi ấn nút đồng ý.

Rất nhanh, anh liền nhìn thấy hình ảnh ở bên kia, Hạ Tuyền đang ngồi xếp bằng ở trên ghế, ăn hoa quả cầm trong tay, mở miệng hỏi anh: “Lệ Tịnh Lương, sao mới vừa rồi trông anh mất hứng thế, tôi muốn hỏi anh một chút, có phải là anh vô cùng chán ghét đứa bé này không? Nếu như đó chính là con của anh thì anh vẫn chán ghét sao? Rốt cuộc anh có muốn con của chính mình hay không?”

Nếu như đó là con của anh thì anh sẽ chán ghét sao? Dĩ nhiên là không rồi. Nhưng đó không thể nào là con của anh được vì cô đã uống thuốc rồi, trừ phi cô lừa anh.

Lệ Tịnh Lương chột nheo mắt lại, nhìn bộ dạng đặc chí hải lòng kia của Hạ Tuyền, khẽ cong khóe môi lên, cười như không cười nói: “Hạ Tuyền sẽ không lừa anh chuyện gì chứ.”

Hạ Tuyền cười tươi như hoa, nói một câu “Không có” rồi lập tức tắt video.

Cô gửi video này cũng không phải là không có lý do, sau khi Lệ Tịnh Lương rời đi, cô đã nghĩ rất lâu, vẫn cảm thấy ít nhất cũng phải cho anh chút gì đó để chuẩn bị trước tâm lý.

Bây giờ cô cứ khẳng định rằng đứa bé này là của người khác, nếu như trong tương lai người nói câu này đổi lại là anh, thì chỉ sợ anh sẽ rất khó để tiếp nhận.

Mặc dù có thể mang đứa bé này đi làm giám định DNA, nhưng trong lúc cô đang dưỡng thai, thì cũng nên để cho Lệ Tịnh Lương chuẩn bị trước một chút, có như thế thì mới không khiến cho anh cảm thấy quá mức chán ghét mà vứt bỏ cô - cái “người phụ nữ lẳng lơ” này, rồi không đợi đến khi nào cô thuận lợi sinh hạ bảo bảo thì đã sớm cắt đứt mọi liên lạc rồi.

Với sự đa nghi và cẩn thận của anh, bây giờ khẳng định cũng đã hiểu được ý tứ của cô. Theo tình huống trước mắt mà nói, thì anh tuyệt đối sẽ không bởi vì “tự cho rằng” đứa bé là của mình mà yêu cầu cô phá thai, cũng không thể nào không nghi ngờ rằng đứa bé này là của anh, mà khi anh suy nghĩ đến chuyện này thì cũng như đang suy nghĩ đến cô, gia tăng thêm ấn tượng.

Cứ treo anh lơ lửng như vậy, thật sự rất tốt.

Nhưng mà, Hạ Tuyền vẫn tính toán sót một chuyện, cô có chút hả hê quá mức, nên quên mất một việc.

Sau khi video bị tắt, Lệ Tịnh Lương bình tĩnh cầm điện thoại tự nhân lên gọi cho Thủy Tu Tề, phân phó cậu một chuyện.

“Giúp tôi tra cứu một chút, mang thai bao lâu thì có thể đi làm giám định DNA.”

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Hứa Cách Phi sắp phát điên rồi.

Sau khi giúp Hạ Tuyền xử lý phiền toái xong, Hứa Cách Phi xuất hiện ở nhà cô, mặt không cảm xúc.

Hạ Tuyền không biết làm sao để giải thích với Hứa Cách Phi, chỉ có thể im lặng, ngồi đối diện cô ấy.

Mã Nghi nhìn trộm Hứa Cách Phi, hơi lo lắng nháy mắt với Hạ Tuyền, muốn cô lên tiếng nhận sai.

Hạ Tuyền nhìn thấy nhưng lại cảm thấy nhận sai cũng vô dụng. Cô hợp tác với Hứa Cách Phi mấy năm nay, coi như cũng hiểu tính cách của cô ấy, nếu như không phải chạm tới giới hạn của cô ấy thì cô ấy cũng sẽ không có vẻ mặt như vậy.

Hạ Tuyền thờ dài một hơi, cô bắt đầu nghi ngờ không biết có chấp đi tiếp như vậy có đúng hay không? Thời gian trôi qua lâu như vậy, cô đã từng vui vẻ sao? Bởi vì mục đích cuối cùng kia, cô đã mất đi biết bao cơ hội có thể vui vẻ và bao nhiêu sự quan tâm chân tình của những người mình gặp thoáng qua?

Nhìn gương mặt mệt mỏi của Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền vẫn không nhận được, nói: “Chị Phi, thực xin lỗi.”

Hứa Cách Phi dùng tay ấn thái dương một lát mới nói: “Em thực sự mang thai sao?”

Hạ Tuyền mím môi không nói, đôi tay ôm gối siết chặt lại.

Hứa Cách Phi nhắm mắt, hít sâu một hơi, nhìn qua có chút sụp đổ. Hạ Tuyền muốn nói gì đó nhưng lại bị cô ấy giơ tay ngăn cản, cô ấy mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Hạ Tuyền, nói: “Em còn muốn đi tiếp trên con đường giải trí này không? Nếu như muốn thì phá thai đi, chị sẽ sắp xếp hợp báo cho em làm sáng tỏ mọi việc.”

Hạ Tuyền không hề do dự nói: “Em muốn đi tiếp, nhưng em cũng phải sinh đứa bé ra.”

Hứa Cách Phi cười giễu cợt, nói: “Hạ Tuyền, cô cho rằng cô là ai? Cô đã nhận rất nhiều dự án có biết không? Thu hình chương trình *Già làm tình nhân*, quay phim chụp ảnh cho dự án *Hắc Vũ*, tuyên truyền cho *Linh Nam Hồng*, còn có mấy dự án đại diện phát ngôn nữa. Những thứ này đều đã ký hợp đồng rồi, cô tưởng cô chịu được phí bồi thường hợp đồng sao?”

Hạ Tuyền nhú mày nói: “Bên phía Trần Quyền, em đã có cách, còn những cái khác, có thể đẩy lùi thì đẩy lùi, không thể thì bỏ đi.”

“Cô định mang cái bụng lớn của mình để thu hình chương trình và tuyên truyền sao?” Hứa Cách Phi cười trào phúng.

Hạ Tuyền không lên tiếng, cô không còn gì để phản bác, Hứa Cách Phi nói đúng.

Nhìn dáng vẻ có chấp của cô gái mà mình tự tay nâng đỡ, dường như Hứa Cách Phi quay lại thời điểm lần đầu gặp Hạ Tuyền.

Khi đó cô ấy cũng quật cường như thế này, nói cô ấy có thể làm tốt. Khi đó cô cảm thấy đây là phẩm cách tốt, rất thích hợp gia nhập làng giải trí, nhưng bây giờ, cô ấy lại dùng cái này để đối phó với cô.

“Em cảm thấy *Lệ Tịnh Lương* sẽ chịu trách nhiệm với em sao?” Hứa Cách Phi phân tích hiện thực cho cô: “Lấy thân phận và địa vị của anh ta, không chỉ không chịu trách nhiệm với em và đứa bé, thậm chí còn bảo em phá bỏ đứa bé. Tiền bồi thường cho những khoản kia, một đồng anh ta cũng sẽ không cho em.”

“Cho dù muốn ra tòa, cho dù phải tiêu hết sạch tiền, em cũng sẽ không bỏ đứa bé.” Hạ Tuyền cắn môi nói, đôi tay trắng nói che kín bụng, lộ ra tư thế bảo vệ.

Hứa Cách Phi đứng lên nói: “Vậy chị không còn gì để nói với em, em tự lo cho mình đi.” Dứt lời thì nhấc chân rời đi, chưa từng quay đầu lại.

Hạ Tuyền dựa vào ghế sofa sau lưng, vung tay nói với Mã Nghi: “Giúp chị an ủi chị Phi một chút, lần này là lỗi của chị, không nên để chị ấy vì sai lầm của chị mà trừng phạt bản thân.”

Mã Nghi thờ dài, đáp một tiếng sau đó đuổi theo Hứa Cách Phi. Trong nhà của Hạ Tuyền giờ chỉ còn một mình cô, cô nhìn căn nhà trọ bừa bộn này, sau khi đắn đo suy nghĩ thì chuẩn bị bán nó đi. Có hai nguyên nhân, một là cô có thể dùng nó để bù khoản bồi thường kia, cô vào nghề mới năm năm, cô cũng chẳng có nhiều hoạt động, hơn nữa truyền thông đều biết nơi này rồi, nếu như cô phải dưỡng thai thì khẳng định là không thể ở lại nơi này.

Sau khi quyết định xong, Hạ Tuyền liền sắp xếp người phát tin muốn bán nhà ra ngoài, tin tức vừa phát ra không bao lâu thì Lê Tịnh Lương đã biết rồi, Thủy Tu Tề báo cáo xong thì đứng trước bàn làm việc, đợi ông chủ dặn dò.

Lê Tịnh Lương ưu nhã xoay chuyển bút máy trong tay, tây trang màu lam đậm tao nhã, tuấn tú. Áo sơ mi trắng như tuyết buông thả hai cúc trên cùng, thoáng lộ ra lồng ngực gầy gò và xương quai xanh khêu gợi. Anh như vậy, cho dù là một người đàn ông như Thủy Tu Tề cũng không nhận được phải khen một câu, anh tuấn bất phàm. Nhưng mà người đàn ông anh tuấn như vậy cũng rất khó tới gần.

Trong chuyện tình cảm, anh quá lý trí, người bình thường sẽ không chịu nổi người bạc bẽo như vậy.

Dựa vào trí tuệ của Lê Tịnh Lương, hơi suy nghĩ một chút liền biết vì sao Hạ Tuyền lại bán nhà. Anh im lặng một lát, thả bút máy xuống, mở tài liệu ra, tiếp tục xem, dùng giọng điệu không có liên quan gì, nói: "Người khác bán nhà, không liên quan gì đến chúng ta, sau này không cần báo cáo chuyện của cô ấy với tôi nữa."

Thủy Tu Tề kinh ngạc giương mắt nhìn ông chủ nhưng mà ông chủ chỉ cúi đầu xem tài liệu, nhanh chóng lật qua một trang, rõ ràng không phải đang nói đùa."

"Dạ, tôi biết rồi." Thủy Tu Tề phẫn nộ rời khỏi văn phòng Tổng giám đốc, vừa ra cửa đã thấy thư ký và đám nhân viên trốn việc, không vui nhíu mày, nói: "Trong giờ làm việc cấm nói chuyện phiếm."

Trong số đó có một vị nữ thư ký cầm tờ báo giải trí vốn phải đưa cho ông chủ, nói: "Trợ lý Thủy, nhanh đến xem này, Hạ Tuyền bị kiện rồi."

Thủy Tu Tề nhíu mày, đi tới nhận tờ báo xem, bên trên quả nhiên có viết 'nghe ngở' Hạ Tuyền vì chuyện mang thai, không thể thực hiện hợp đồng mà bị nhiều công ty yêu cầu bồi thường. Mà mức bồi thường kia không phải là một nữ minh tinh còn đang trong giai đoạn phát triển như nàng có thể đối phó được.

"Có phải báo cho Lê tiên sinh không?" Nữ thư ký hỏi.

Thủy Tu Tề gấp tờ báo lại: "Trước tiên cứ để đó đi, Lê tiên sinh nói sau này không cần phải báo cáo chuyện của Hạ Tuyền với ngài ấy nữa."

Nữ thư ký lập tức tươi cười lấy lòng, ngồi xuống chăm chỉ làm việc, không nói chuyện phiếm nữa. Tờ báo kia cứ đặt ở trên bàn, người đi ngang qua chỉ cần nghiêng đầu là có thể thấy những tin tức kia, ở ngay trang đầu, thực sự quá bất mắt rồi.

Xử lý công việc xong, Lê Tịnh Lương chuẩn bị rời công ty, lúc ra khỏi văn phòng, thư ký nói tạm biệt với anh, anh lịch sự gật đầu chào các nàng, điều này sẽ khiến cho khóe mắt của anh nhìn thấy tiêu đề trên báo.

Tầm mắt anh chỉ hơi liếc qua đã lập tức thu hồi lại, nhanh chân rời khỏi nơi này. Mấy nữ thư ký nhìn bóng lưng cao gầy điển trai của ông chủ, trong lòng đều cảm thán tuy mỗi ngày mình có thể mở rộng tầm mắt nhưng lại không có cơ hội tiến thêm một bước, quá lãng phí.

Vì sinh đứa bé này, Hạ Tuyền vô cùng cực khổ, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng còn chưa tính, ngay cả một nơi ở khiến cô hài lòng cũng không thể tìm được, hoặc là cô không nhìn trúng, hoặc là quá đắt.

Thời khắc sống còn, vẫn là Hứa Cách Phi đưa tay ra cứu viện, giúp cô thuê một căn nhà ở một hoa viên ngoại ô thành phố. Mã Nghi và cô ấy đều đến giúp cô dọn nhà, Hạ Tuyền nhìn ngôi nhà xa lạ chậm rãi trở nên ấm áp, cảm động muốn khóc.

Lúc Hứa Cách Phi ngoái đầu lại nhìn, phát hiện dáng vẻ này của cô, không khỏi xoa tay một cái, nói: "Sao, cảm động à?"

Hạ Tuyền mím môi nói: "Chị Phi, em không nghe lời như vậy mà chị còn giúp em"

"Biết mình sai rồi sao?"

"Biết rồi."

"Sinh đứa bé xong thì giấu cho kỹ, trở về giúp tôi kiếm tiền." Hứa Cách Phi trừng cô một cái.

Hạ Tuyền gật đầu, ngoan ngoãn như một đứa bé.

Hứa Cách Phi giơ tay xoa đầu cô, thấp giọng nói: "Bên phía đạo diễn Trần Quyền đã đồng ý chờ em mấy tháng rồi, cũng không biết là em nói thế nào. Thế nhưng bên phía Ôn Minh Hạo thì không dễ xử lý, hình như là Đại tiểu thư nói gì đó với ông ra, chị sợ sau khi em sinh xong trở về thì sẽ không được xuất hiện.

"Không sao, không phải còn có bộ phim của Trần Quyền sao, như vậy cũng đủ giúp em xuất hiện trở lại rồi."

Hạ Tuyền đương nhiên sẽ không nói ra chuyện mình đã gọi điện cho Diệp Hân, mỉm cười lừa gạt cho qua chuyện này, tiếp tục sắp xếp phòng ở.

Sắp xếp xong xuôi, cô phải chuyên tâm xử lý những khoản bồi thường hợp đồng kia rồi. Nhân lúc cái bụng còn chưa lớn lên, Hứa Cách Phi tổ chức một buổi họp báo cho Hạ Tuyền, tuyên bố nghỉ giải lao một năm, nguyên nhân là thân thể sinh bệnh, phải tiến hành chữa trị, phủ nhận tin đồn mang thai.

Hà Yến, Chung Lập Dương là bạn bè tốt nhất trong giới của Hạ Tuyền đều đứng ra ủng hộ cô, phát ra tuyên bố sẽ chờ cô trở về. Thậm chí ngay cả Văn

Nhược Chu vô cùng biết điều cũng tuyên bố, biểu thị sẽ đứng về phía Hạ Tuyền, để cho cô yên tâm dưỡng bệnh, đồng ý góp chút sức mọn cho chuyện vi phạm hợp đồng của cô.

Đương nhiên Hạ Tuyền sẽ không làm phiền anh ta, coi như ngày tháng của nàng trôi qua sẽ rất khó khăn nhưng cô cũng sẽ kiên trì vượt qua. Văn Nhược Chu chỉ là có tình cảm với cô, cũng không nợ cô cái gì, nếu như cô không thể đáp trả lại người ta thì cũng không cần làm phiền người ta nữa.

Lệ Tịnh Lương muốn không xem những tin tức này, nhưng vô dụng, mỗi ngày mở ti vi, lúc chuyển kênh đều nhìn thấy tin tức giải trí nói những chuyện này. Tay anh cũng không chịu nghe theo điều khiển, không tự chủ dừng lại vài giây, cũng có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Trên màn hình, Hạ Tuyền mặc một chiếc váy liền màu đen, khoác áo khoác cùng màu, tóc dài xõa vai, đeo kính mắt che đi phần lớn gương mặt. Tuy vậy nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến khí chất mê hoặc chết người đối với đàn ông của cô.

Đôi chân thon dài trắng nõn của cô xỏ một đôi tất tơ tằm mỏng màu đen, toàn thân như hóa trang ác ma.

Lệ Tịnh Lương ở áo khoác tây trang ném qua một bên, một lát sau lại cảm thấy áo sơ mi chỉ mở hai cúc áo cũng không đủ hạ nhiệt lại mở thêm hai cái cúc nữa. Điều này khiến cho lồng ngực nam tính của anh vô cùng sinh động.

Nhìn qua, cuộc sống của Hạ Tuyền giống như là đang đi từng bước từng bước, nhưng thực tế lại là nửa bước cũng khó đi.

Vi phạm hợp đồng cũng không đơn giản chỉ là bốn chữ như vậy. Chuyện này dính đến một loạt vấn đề, có công ty giờ trò, nâng tiền bồi thường lên rất cao, bên phía Hạ Tuyền không đồng ý thì liên kiện cô lên tòa.

Trận này, Hạ Tuyền vì giải quyết những chuyện này mà bốn ba khắp nơi, thân thể vô cùng mệt nhọc, đi đến đâu cũng là đối tượng bị truyền thông vây quanh, cô cảm thấy đầu mình cũng sắp nổ tung rồi.

Lệ Tịnh Lương ngồi trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Muru Thuật, xem từng tờ báo và tạp chí có đăng tin tức của Hạ Tuyền, đến lúc xem xong tờ cuối cùng thì cầm điện thoại lên bấm mấy số, Thủy Tu Tề nhanh chóng nhận điện thoại.

“Lệ tiên sinh.”

“Đi liên hệ với những công ty muốn Hạ Tuyền bồi thường hợp đồng kia, nói cho bọn họ biết, số tiền kia, tôi sẽ trả.”

Thủy Tu Tề tròn mắt, vẻ mặt không thể nào tin nổi, cũng may là đang nói điện thoại, cũng không đến mức thất lễ. Anh ta buộc mình dùng giọng nói bình tĩnh để đồng ý, sau đó dựa theo lời dẫn dắt của ông chủ để làm việc. Kết quả chính là, bên phía Hạ Tuyền nhanh chóng trở nên nhẹ nhõm, chừng mấy ngày liền không có công ty nào gọi điện tới, ngay cả mấy công ty lúc trước kiện cô cũng lần lượt rút đơn kiện.

Hạ Tuyền đang muốn gọi điện hỏi Hứa Cách Phi là chuyện gì đã xảy ra thì Hứa Cách Phi đã gọi điện đến nói: “Chị đã bắt đầu khám phục em rồi, bản lĩnh của em thật lớn, ngay cả Lệ Tịnh Lương cũng có thể lay động được.”

“.... Chị Phi, lời này của chị là có ý gì?”

“Còn có thể có ý gì? Tập đoàn Muru Thuật giúp em thanh toán tất cả chi phí bồi thường vi phạm hợp đồng, đúng là lắm tiền nhiều của nha. Nhiều tiền như vậy, bên trong còn có không ít công ty thừa nước đục thả câu, bọn họ thậm chí không thể chớp mắt đã trả hết toàn bộ!”

Bạn đang đọc truyện *Ám Muru Gia (Kẻ Lập Muru)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Tiểu Ốc

..... Lệ Tịnh Lương giúp cô trả một khoản tiền lớn như vậy sao?

Điện thoại của Hạ Tuyền rơi bộp một cái ở trên giường, toàn thân đều trở nên hơi mất bình tĩnh.

Trông Lệ lão bản không hề giống với một người coi tiền như rác, chẳng lẽ anh biết cái gì rồi sao? Không thể nào, cô chưa hề nói cho ai chuyện không uống thuốc tránh thai kia cả, chỉ một mình cô biết thôi, chẳng lẽ anh có thể thần thông quảng đại đến nỗi lắp camera ở trong nhà cô sao?

Nhớ tới chuyện trước kia Lệ Tịnh Lương đã có chìa khóa căn hộ của mình, Hạ Tuyền lại cảm thấy việc anh lắp camera ở trong nhà cô là không phải không có khả năng. Cô chợt rùng mình một cái, bị ý nghĩ của chính mình hù dọa. Sao có thể biết được chứ, chẳng lẽ Lệ lão bản còn biến thái hơn cả người hâm mộ biến thái?

“Này? Hạ Tuyền? Em còn ở đó không?” Hứa Cách Phi thấy hồi lâu cô không có đáp lại, nên lập tức không ngừng hỏi lớn tiếng từ đầu dây bên kia.

Hạ Tuyền vội đáp một tiếng: “Vẫn còn, em đang nghe đây.”

“Rốt cuộc em đã nói gì với Lê Tịnh Lương vậy? Nếu như anh ta đã tình nguyện trả tiền giúp em, vậy thì có phải là cũng tình nguyện thừa nhận đứa con của em không? Thật ra thì nếu như em cưới được anh ta thì cũng rất tốt, giá trị con người không chỉ giảm xuống mà ngược lại còn tăng cao.” Hứa Cách Phi toàn nói chuyện không đâu, “Nhưng mà anh ta có vị hôn thê rồi, mặc dù đáng về của Diệp đại tiểu thư không được tốt lắm mà tính cách thì lại càng không, nhưng cuối cùng thì thân phận vẫn cao hơn em và xứng đôi với anh ta hơn em, em có nắm chắc rằng sẽ mình câu được anh ta tới tận tay và trở thành nữ chủ nhân của tập đoàn Mưu Thuật không?”

Nếu là trước kia thì Hạ Tuyền nhất định sẽ không chút do dự trả lời là em có thể. Nhưng mà sau khi đối đối tượng muốn chinh phục thành Lê Tịnh Lương, thì tất cả mọi thứ đều giống như là không đơn giản như vậy nữa.

Cô vẫn còn đang rối rắm chuyện camera và mang thai, không có tâm trạng để đối phó với Hứa Cách Phi, vội vã nói gấp lại rồi lập tức cúp máy, nhưng không ngờ rằng không lâu sau đó Hứa Cách Phi lại gọi tới, lần này thì mang đến cho cô một tin tức xấu.

“Ôn Minh Hạo vừa mới tìm tới chị, về sau chị không thể tiếp tục làm người đại diện cho em nữa rồi.” Hứa Cách Phi trầm giọng nói.

Hạ Tuyền nhú mồm hỏi: “Tại sao vậy? Em chỉ ngưng diễn có một năm thôi mà, thậm chí còn chưa tới một năm, có mỗi một đoạn thời gian như vậy mà công ty cũng không cho phép sao? Em vẫn còn nắm trong tay hợp đồng với đạo diễn Trần Quyền mà.”

“Có lẽ em nên bắt đầu đi tới công ty một chuyến đi, Ôn Minh Hạo muốn bán xe bảo mẫu của em, còn thu hồi toàn bộ trợ lý và người đại diện nữa, chị nghỉ ngơi rằng đây chính là yêu cầu của Diệp Minh Tâm.”

“Em lập tức tới ngay.” Hạ Tuyền cúp điện thoại rồi thay quần áo đi ra khỏi nhà, lúc lên xe bởi vì quá vội nên không hề để ý tới xung quanh.

Lê Tịnh Lương ngồi yên lặng ở trong xe nhìn cô lái ô tô rồi đi, ngón tay thon dài trắng trẻo khẽ vuốt lên điện thoại di động, nhìn trên mặt như không hề có gợn sóng gì, phía sau mắt kính là đôi mắt thâm thúy, rét lạnh tựa như sương tuyết.

Anh ưu nhã đốt một điếu thuốc, không chút để ý phun ra một vòng khói, tư thế hút thuốc như vậy, thật đúng là không ai có thể học được trên thế gian này.

Trong chốc lát, cửa sổ xe được từ từ hạ xuống, làn khói dần phiêu tán ra ngoài, Lê Tịnh Lương khoát một tay lên trên cửa sổ xe khẽ gõ tro thuốc lá, một tay còn lại thì cầm lấy vô lăng từ từ cho xe chạy, đi về phía giải trí Trung Hoa.

Anh đang trên đường đi thì Hạ Tuyền đã sắp đến nơi rồi. Tâm tình của cô cũng không bình tĩnh lắm, mặc dù đã sớm dự liệu rằng sẽ có loại phiền phức này, nhưng khi nó thật sự xảy ra thì vẫn không nhận được mà trở nên nóng nảy và sốt ruột.

Sau khi chạy tới tòa cao ốc của Giải trí Trung Hoa, Hạ Tuyền dừng xe ở một góc khuất, rồi từ từ đi vào tòa cao ốc bằng cửa hông, rất nhanh đã đến được tầng phòng làm việc của Ôn Minh Hạo.

Hứa Cách Phi đã ở đây chờ cô sẵn, thấy cô tới thì lập tức ra đón, hỏi cô: “Em không có nói chuyện này cho Lê Tịnh Lương chứ?”

Hạ Tuyền nhú mồm nói: “Vì sao phải nói cho anh ta biết?”

“Em đang nghỉ ngơi đây chính là đứa bé của anh ta, mà bây giờ thì vị hôn thê của anh ta có kiếm chuyện, chẳng lẽ anh ta không nên tới đây để giải quyết giúp em sao?” Hứa Cách Phi nói một cách rất thân thiện.

Hạ Tuyền lạnh nhạt nói: “Em không phải là một người tốt, anh ta cũng không cần thiết phải tới đây giải quyết giúp em làm gì, bọn em chỉ làm theo như đúng yêu cầu, những cái khác thì không liên quan.”

“Được rồi! Không liên quan mà anh ta còn trả giúp em nhiều tiền như vậy sao?” Hứa Cách Phi không nói gì nữa, quay đầu lại.

Hạ Tuyền thờ dãi nói: “Em đi nói chuyện với Ôn Minh Hạo trước, khi nào gặp lại thì nói chuyện sau.” Cô vỗ vỗ bả vai của cô ấy, rồi gõ cửa phòng làm việc của Ôn Minh Hạo.

Giọng nói của người đàn ông truyền ra từ bên trong, nhẹ nhàng nói hai chữ: “Vào đi.”

Hạ Tuyền điều chỉnh biểu cảm một chút, khi nào không thể chê được vào đâu thì mới đi vào phòng làm việc, ở bên trong không chỉ có Ôn Minh Hạo, mà còn có..... Diệp Minh Tâm.

“Tôi biết ngay là cô sẽ tới mà.” Diệp Minh Tâm cười lạnh một tiếng, nói, “Thế nào, cảm giác mất đi tất cả có dễ chịu không?”

Hạ Tuyền nhìn cô ta không lên tiếng, cô ta tiếp tục nói: “Đang bị bệnh ở chỗ nào, giấy xác nhận của bệnh viện đâu? Tôi thấy cô chính là không biết đã gian díu với tên đàn ông thối tha nào ở bên ngoài, để rồi mang thai con hoang, bây giờ còn định lẩn trốn để sinh tặc chủng đó ra nữa.”

Nghe đi kia, tên đàn ông thối tha, con hoang, tặc chủng, không biết nếu như Lê Tịnh Lương nghe được vị hôn thê của anh hình dung anh như vậy, thì sẽ còn tiếp tục duy trì mối quan hệ vị hôn phu thê sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc này hay không nữa.

“Ôn tổng.” Hạ Tuyền không để ý tới Diệp Minh Tâm, trực tiếp nói với Ôn Minh Hạo: “Bây giờ tôi chỉ xin nghỉ một năm thôi, anh không cần nhất thiết phải thu hồi cả trợ lý lẫn người đại diện của tôi như thế chứ? Anh có thể tạm thời giao công việc khác cho bọn họ làm, rồi chờ đến khi nào tôi hết thời gian nghỉ thì để cho bọn họ trở lại.”

Ôn Minh Hạo cười, nói với một giọng điệu khinh miệt: “Hạ Tuyền, không phải là tôi không giúp cô, nhưng mà cô có biết rằng cô đã chọn phải bao nhiêu phiền toái không? Hơn nữa ở trong cái làng giải trí, cô không xuất hiện tận một năm, còn hi vọng ai có thể nhớ tới cô nữa?”

“Tôi còn có hợp đồng bộ phim của đạo diễn Trần Quyền.” Hạ Tuyền bình tĩnh nói.

Diệp Minh Tâm khinh thường nói: “Đạo diễn Trần là bạn tốt của cha tôi, chuyện ông ta có nhận cô hay không còn không phải là chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi là xong sao?”

Cô tự đánh giá mình quá cao rồi đó, Diệp tiểu thư.

Trong lòng Hạ Tuyền suy nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng thì vẫn không nói gì.

Cô cứ đứng đó, giống như là không nghĩ ra được nên nói cái gì, tất cả đều rất bị động.

Diệp Minh Tâm thấy cô như vậy, vô cùng hài lòng, một lát sau thì hết sức cao ngạo nói: “Như thế này đi, đừng nói rằng tôi không cho cô một cơ hội nha, thời gian trước đây tôi có nghe nói tới việc tác phẩm mới của đạo diễn Tinh Văn đang chọn lựa diễn viên chính, vừa đúng lúc một năm sau sẽ mở máy, cô có thể nghỉ một năm này, nhưng sau một năm khi trở lại thì phải đóng bộ phim này không thù lao, thấy thế nào? Nếu như cô đồng ý, thì tôi sẽ lập tức báo Ôn Minh Hạo thu hồi lại mệnh lệnh vừa ra.”

Thật ra thì, nếu như đây là lời nói của một đạo diễn bình thường, thì Hạ Tuyền sẽ lập tức đồng ý với yêu cầu này, nhưng nếu là Diệp Minh Tâm thì sao cô có thể tốt bụng như vậy được?

Cái gì mà Tinh Văn, đó là đạo diễn nổi tiếng với những phim, cấp, ba, đã làm ra vô số các bộ phim 16+, H, muốn Hạ Tuyền đi đóng mấy bộ phim này sao, lại còn không có bất kỳ thù lao nào nữa, chuyện này có khác gì so với hủy hoại cô không?

“Thế nào? Cô vẫn còn phải cân nhắc sao? Cô có cái gì để suy nghĩ chứ? Tôi không biết cô đã mời thần thánh phương nào để tới giúp cô trả một khoản tiền vi phạm hợp đồng lớn như vậy, nhưng mà riêng chuyện này thì cô không thể nào phản đối được đâu, bởi vì nếu không thì kể cả một năm sau cô có trở về, cũng không ngồi lên được đâu.” Diệp Minh Tâm tựa vào ghế ngồi, nhìn cô với ánh mắt nhất định phải có được. d.đ.l.q.đ.tiêu ốc

Hạ Tuyền bủn rủn môi muốn nói gì đó, nhưng lúc này cửa phòng làm việc lại chợt bị người từ bên ngoài mở ra, Ôn Minh Hạo không nhìn được mà định trách mắng, nhưng chờ tới sau khi nhìn thấy người đi vào thì vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, tươi cười rạng rỡ nói: “Lệ tiên sinh tới rồi à, thật hiếm thấy.”

Diệp Minh Tâm cũng sững sốt một chút, thu hồi bộ dạng cay nghiệt chanh chua vừa rồi lại, lạnh nhạt nói: “Sao anh lại tới đây? Tôi vẫn còn chưa tìm tới anh tính sổ đâu đấy.”

Từ sau cái lần bị Lệ Tĩnh Lương đùa giỡn kia, Diệp Minh Tâm vẫn luôn không liên lạc được với anh, vừa đúng lúc hôm nay anh xuất hiện, cũng chính là lúc cô ta đang trùng trị Hạ Tuyền, làm sao cái loại tình huống “trùng hợp” này có thể làm cho người ta không nghĩ ngờ được chứ?

“Tôi quấy rầy các người sao?”

Lệ Tĩnh Lương bước vào, đi ngang qua Hạ Tuyền, nghiêng đầu khẽ nhìn bộ dạng nhếch nhác và tiều tụy của cô một chút, bàn tay đang buông thõng ở bên người muốn nắm lấy bờ vai của cô, nhưng cuối cùng chỉ hơi cử động một chút, rồi sau đó dứt vào trong túi quần.

“Không đâu, Lệ tiên sinh có chuyện gì cứ việc dặn dò.” Ôn Minh Hạo cúi đầu khom lưng nói.

Xã hội này thật ra chính là như vậy, nếu bạn có tiền có địa vị, thì người ta sẽ nhường đường cho bạn, nhưng nếu bạn không có tiền cũng không có địa vị, muốn dựa vào người khác, thì phải xưng người ta thành ông, thành cụ. Hạ Tuyền nhìn thấy thái độ chênh lệch một trước một sau của Ôn Minh Hạo, cười tự giễu. Thật là buồn cười, cô còn tưởng rằng mình đã mạnh hơn so với trước kia rất nhiều rồi, nhưng mà bây giờ cô mới hiểu được rằng mình còn kém xa lắm, cô vẫn cần phải nỗ lực nhiều hơn thì mới không bị người giẫm ở dưới chân được.

“Vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lệ Tĩnh Lương đứng ở bên cạnh Hạ Tuyền, mặc dù không có nhìn vào cô, nhưng lời nói ra thì lại liên quan tới cô.

“Tôi muốn xin quý công ty hai vị nghệ sĩ để làm người phát ngôn cho một công ty con của tập đoàn Mưu Thuật, Ôn tổng sẽ không từ chối chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi!” Ôn Minh Hạo vui mừng nhướng mày, “Xin hỏi Lệ tiên sinh muốn chọn ai vậy? Tôi sẽ lập tức liên lạc giúp ngài.” Anh ta làm ra vẻ muốn gọi điện thoại.

Lệ Tĩnh Lương khẽ gật đầu, môi mím mấp máy, cười như không cười nói: “Chung Lập Dương, tôi đã gặp anh ta rồi, cấp dưới cũng đã bàn bạc chi tiết với anh ta.”

Ôn Minh Hạo không ngừng gật đầu: “Tiểu Chung là nam nghệ sĩ mà chúng tôi hết lòng nâng đỡ, các phương diện khác đều rất tốt, Lệ tiên sinh sẽ phải không thất vọng đâu. Nhưng mà ngài vừa mới nói rằng muốn chọn ra hai vị, còn một vị nữa là ai?”

Lệ Tịnh Lương nhàn nhạt nhìn về phía bên cạnh, sau khi Hạ Tuyền chống lại tầm mắt của anh thì không nhìn được mà ngẩn ra, trong lòng có một loại dự cảm, nhưng lại không dám khẳng định.

Ở dưới cái nhìn không thể tin được của cô, Lệ Tịnh Lương giờ ngón tay lên chỉ vào Hạ Tuyền, xa cách hờ hững nói: “Cô ấy.”

Diệp Minh Tâm vẫn luôn trầm mặc chột trực tiếp đứng lên, giống như là gà mẹ xù lông nói: “Anh muốn chọn cô ta ư? Không thể nào! Tôi không cho phép!”

Chân mày của Lệ Tịnh Lương cũng chẳng thèm nâng lên đến một cái, thong thả ung dung hỏi cô ta: “Nếu thế thì xin hỏi Diệp tiểu thư đây lấy thân phận gì để tới từ chối tôi chứ? Cổ đông của Giải trí Trung Hoa? Hay là cổ đông của tập đoàn Muru Thuật?”

Cả hai Diệp Minh Tâm đều không phải. Mặc dù cô ta là con gái của Diệp Hân, nhưng vẫn chưa được nhận cổ phần của Giải trí Trung Hoa, vậy thì đồng nghĩa với việc cô ta không có tư cách để đại diện cho Giải trí Trung Hoa tới từ chối. Mà suy nghĩ theo một hướng khác, thì cô ta cũng không phải là cổ đông của tập đoàn Muru Thuật, vậy thì chuyện tập đoàn chọn ai làm người phát ngôn cho công ty con lại càng không liên quan tới cô ta. d/đ/l/q/đ/tiểu ốc

Nói một cách đơn giản thì ý tứ của Lệ Tịnh Lương chính là: Cô ta không có tư cách để quản anh làm chuyện khi gió gì cả.

Diệp Minh Tâm không thể nhìn được nữa, kìm nén nửa ngày mới thốt ra một câu: “Tôi là vị hôn thê của anh!”

Lệ Tịnh Lương khoanh tay cười nhạt, đảo qua cô ta từ trên xuống dưới, vẻ mặt ôn hoà nói: “Cô rất nhanh sẽ không phải.”

Trong lòng Diệp Minh Tâm lộp bộp một phen, biết có chuyện không ổn.

Hạ Tuyền cúi đầu, nhìn vào cánh tay đang để ở đằng sau của Lệ Tịnh Lương, thừa dịp những người khác không để ý tới, liếc lạng lẽ cảm lấy.

Lệ Tịnh Lương cảm thấy ở trên tay có loại cảm giác lạnh lẽo như đang chạm vào băng, không khỏi nghiêng đầu nhìn quần áo Hạ Tuyền đang mặc một chút. Ăn mặc ít như vậy, khó trách tay lại lạnh như thế. Nhưng hình như lực chú ý của anh đặt ở sai chỗ rồi, anh nên chú ý tới việc cô dám to gan nắm lấy tay anh ở dưới tình huống không phù hợp này chứ?

Chống lại tầm mắt của Lệ Tịnh Lương, Hạ Tuyền dịu dàng xinh đẹp nở một nụ cười, trong mắt lộ ra sự tin cậy và dựa dẫm chưa bao giờ có. Không hề có nguyên nhân, tâm tình vốn đang vô cùng mất kiên nhẫn của Lệ Tịnh Lương chột bình tĩnh lại, giống như là tất cả những chuyện “ngu xuẩn” mà trước đó anh đã từng làm vì cô đều đáng giá.

Thật là hoang đường mà, miệng người phụ nữ này đầy lời dối trá, vậy mà anh vẫn còn muốn tin tưởng vào cô.

Đừng dẫm lên vết xe đổ nữa, ánh mắt Lệ Tịnh Lương dò đi, trong mắt là một mảnh lạnh lẽo.

Spoil một trích đoạn của chương sau:

“Anh giúp tôi nhiều như vậy chắc hẳn là sẽ đòi báo đáp, trừ phi anh yêu tôi.”

“Hạ Tuyền, tôi giúp em những chuyện này đều chỉ là vì một mục đích mà thôi, tôi muốn em đáp ứng tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn em đi theo tôi tới bệnh viện làm xét nghiệm DNA.”

Lưu ý nhỏ: Khi mang thai được 16-22 tuần thì có thể đi làm phẫu thuật lấy mẫu nước ối để giám định DNA. (Đây là lời của tác giả, không phải ta)

Bạn đang đọc truyện *Ám Muru Gia (Kẻ Lập Muru)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Người phá vỡ yên lặng trước tiên chính là Ôn Minh Hạo, anh ta có thể trở thành quản lý cao cấp trong công ty giải trí Hoa Hạ dưới trướng của Diệp Hân thì đương nhiên cũng không phải người tầm thường.

Anh ta nhanh chóng đưa ra lựa chọn có lợi nhất, gật đầu nói: “Nếu như Lệ tiên sinh muốn Hạ Tuyền thì đương nhiên là được rồi.” Nói xong, anh ta nhìn

về phía Hạ Tuyền nói: “Nếu như Lê tiên sinh đã lên tiếng vậy thì Hạ Tuyền, cô về nhà nghỉ ngơi cho tốt, chờ công ty bàn bạc hợp đồng với tập đoàn Mưu Thuật xong thì sẽ thông báo chi tiết với cô.”

“Vậy người quản lý và xe bảo mẫu của tôi thì sao?” Hạ Tuyền hỏi.

Ôn Minh Hạo cười đến mức hào hoa phong nhã: “Đương nhiên vẫn là của cô rồi.”

Lúc này Hạ Tuyền mới cong môi nở nụ cười, gật đầu rời đi. Nhưng sao Diệp Minh Tâm có thể để cô đi như vậy, cô ta lập tức nhắc chân muốn đuổi theo, lúc đi ngang qua Lê Tịnh Lương thì lại bị anh kéo lại.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc da thịt một cách thân mật như vậy, nhưng mà lại là vì người phụ nữ khác, còn là ác ý, sao cô ta có thể nhẫn nhịn được chứ?

“Anh buông ra!” Diệp Minh Tâm cắn môi nói.

Lê Tịnh Lương cup mắt xuống nhìn cô ta, ánh mắt mang theo một tia thương hại. Người bị anh nhìn thì trong lòng cảm thấy không thoải mái, thật giống như cô chỉ là một con kiến bé nhỏ.

“Anh không buông thì tôi cũng sẽ không khách khí nữa đâu.” Diệp Minh Tâm mạnh mẽ chống đỡ, nói.

Lê Tịnh Lương nở nụ cười, anh vẫn là anh, anh tuân bất phạm. Khóe miệng khẽ nâng khiến cho bề ngoài lạnh lùng mềm mại đi, môi hồng răng trắng, đáng vẻ ôn ôn hòa hòa, thế nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo đến mức đóng băng người khác.

“Cô có thể làm gì tôi chứ?”

Câu hỏi ngược lại này khiến cho Diệp Minh Tâm không biết trả lời thế nào.

Phải rồi, cô ta lớn như vậy nhưng từ trước đến nay, chỉ cần cô muốn thì sẽ không có gì không có được. Trên đời này, tất cả những điều mà cô cảm thấy không vừa lòng thì dường như đều có bóng dáng của Lê Tịnh Lương. Cho dù có ngu xuẩn, cho dù có không chịu thừa nhận thì giờ khắc này cô cũng ý thức được rằng người đàn ông trước mặt này còn mạnh hơn của cha cô. Cho dù hôm nay anh có động thủ đánh cô thì Diệp Hân cũng không thể làm gì anh.

Diệp Minh Tâm hít sâu một hơi, dùng sức muốn thoát khỏi tay anh, dường như Lê Tịnh Lương cũng cảm thấy giữ đủ rồi, không hề báo trước mà buông lỏng tay. Điều này khiến cho Diệp Minh Tâm không hề chuẩn bị, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Ôn Minh Hạo nhanh chóng chạy tới đỡ Diệp Minh Tâm dậy. Hai mắt Diệp Minh Tâm đỏ bừng, lấy điện thoại di động ra, không cần nói cũng biết là lại muốn cáo trạng. Ôn Minh Hạo vô cùng bất đắc dĩ những không thể ngăn cản cô. Diệp Minh Tâm vốn tưởng rằng cô làm như vậy thì Lê Tịnh Lương sẽ có chút kiêng kị, ít nhất thì cũng sẽ dừng lại, cho Diệp Hân một lời giải thích. Nhưng mà anh.... anh lại bỏ đi rồi!

Lê Tịnh Lương khinh thường quét mắt nhìn cô ta và Ôn Minh Hạo một chút, nhắc chân rời khỏi phòng làm việc. Diệp Minh Tâm hoàn toàn tuyệt vọng, điện thoại di động rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang chói tai.

Lúc này chỉ cách thời điểm Hạ Tuyền ra ngoài có mấy phút. Cô và Lê Tịnh Lương người trước người sau đến bên ngoài thang máy, bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát rồi lại ăn ý cùng rời tầm mắt.

Thang máy sắp tới tầng trệt, mắt hai người đều nhìn thẳng vào cửa thang máy, những người khác muốn vào thang máy thấy vẻ mặt của họ thì đều lùi bước, sáng suốt lựa chọn rời khỏi thang máy này.

Cứ như vậy, trong thang máy chỉ còn hai người bọn họ. Hạ Tuyền xuyên qua hình ảnh phản chiếu trong thang máy, quan sát người đàn ông cao gầy điển trai mặc tây trang ở bên cạnh. Thực ra chiều cao của cô ở trong số phụ nữ thì cũng đã là khá cao rồi, hơn nữa còn đi thêm giày cao gót, tổng thể phải cao đến 1m75. Khi chụp ảnh còn có rất nhiều nam minh tinh phải đứng trên ghế tựa mới có thể phối hợp với chiều cao của cô. Thế nhưng đối mặt với Lê Tịnh Lương thì hoàn toàn không có chuyện này. Lê Tịnh Lương chỉ cần tùy tiện đứng ở đó thì cũng đã cao hơn cô rất nhiều, hẳn là anh phải cao đến 1m90? Hạ Tuyền im lặng suy đoán.

Sau khi thang máy giảm xuống mấy tầng, Lê Tịnh Lương bỗng nhiên đưa tay cởi khuy áo sơ mi bên trong, sau đó liếc mắt nhìn người bên cạnh, khẽ cười giễu cợt: “Nếu như anh không tới thì em phải làm sao? Hạ tiểu thư, làm phiền em sau này làm việc chú ý chừng mực, trước đây anh cảm thấy em có chút thông minh, nhưng bây giờ, em vì đứa bé này mà có dự định thân bại danh liệt sao?”

Hạ Tuyền cười nói: “Không phải là em đã không có chuyện gì sao? Còn nữa, cho dù Lê tiên sinh không tới, em cũng có biện pháp đối phó với Diệp đại tiểu thư.”

Lê Tịnh Lương nhíu nhíu mày, đút tay vào túi quần, đôi mắt lãnh tuấn có một tia khinh thường giống như muốn nói: em thì có thể có biện pháp gì?

Hạ Tuyền nghiêm túc nói thật: “Thực ra biện pháp của em cũng không phải biện pháp tốt gì. Đại khái là em sẽ nắm lấy chuyện Diệp Minh Tâm đã hãm hại em để cản cô ta. Em không biết Diệp Hạo có cho cô ta biết giao dịch của em với ông ta hay không, nếu như không thì Diệp Minh Tâm chắc chắn sẽ bị dọa.”

“Một nhược điểm dùng cho mấy người liên, Hạ tiểu thư thực sự biết khai thác hết tác dụng của chuyện này.”

Ngữ khí của Lê Tịnh Lương không mặn không nhạt nhưng thế nào cũng thấy là anh đang cười nhạo cô.

Hạ Tuyền ngoan ngoãn cúi đầu: “Hết cách rồi, em chỉ là một cô gái yếu đuối, bước vào vòng tròn này không tới năm năm, để có thể đạt được mục đích thì chỉ có thể hủy thành Đông để bù tường Tây như vậy thôi.”

Lúc này, thang máy đã xuống tới lầu 1, theo lý thuyết, Lê Tịnh Lương và Hạ Tuyền, một người đến từ cửa chính, một người đến từ cửa sau, nên chia nhau ra để rồi đi. Nhưng mà trong nháy mắt khi cửa thang máy mở ra, Lê Tịnh Lương kín đáo đưa chìa khóa xe của mình cho cô, lúc nhắc chân rồi đi thì bỏ lại một câu: “Giúp anh lái xe.”

Hạ Tuyền sáng tỏ, biết được anh đang nói với cô, nhưng mà hoàn cảnh bây giờ của cô có chút không tiện ra ngoài, vì thế chậm chạp không bước tới.

Lê Tịnh Lương đi mấy bước thì ngoái đầu lại nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng kia khiến cho Hạ Tuyền không thể nào từ chối. Cô hoàn toàn có lý do để tin tưởng rằng nếu như cô còn chưa bước tới thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, Hạ Tuyền vẫn gánh chịu áp lực bị truyền thông phát hiện mà cùng anh ra khỏi công ty giải trí Hoa Hạ, bước lên xe của anh.

Ngồi ở vị trí lái xe, Hạ Tuyền thắt dây an toàn thật chặt, nhìn người đàn ông mặt không biểu cảm đang ngồi trên ghế phụ, trong lòng hơi sợ hãi.

Cô chậm rãi khởi động xe, cười đùa để giảm bớt bầu không khí áp lực: “Anh trai tốt, lần đầu tiên em được lái xe tốt như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì thì đừng có trách em nha.”

Lê Tịnh Lương dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, không trả lời. Hạ Tuyền thầm nghĩ, anh đã không sợ, vậy tôi cần gì phải sợ chứ?

Xe chậm rãi chuyển động, đi lung tung, không có mục đích trên đường. Cô không hỏi anh muốn đi đâu, anh cũng không nói mình muốn đi đâu, hai người cứ đi dạo trên đường như vậy, qua quãng đường rất dài cũng không có ai mở miệng.

Chờ đến khi sắp ra đến ngoại ô thành phố, Lê Tịnh Lương mới mở mắt ra.

Anh yên tĩnh nhìn phía trước một hồi, nói: “Đứa bé này quan trọng như vậy?”

Hạ Tuyền thực sự không biết nên nói với anh thế nào, một mặt vì những chuyện xảy ra khi còn bé nên nàng có một loại quan tâm và không thể vứt bỏ đối với đứa bé. Mặt khác, cho dù không được anh cho phép sinh ra nhưng chung quy vẫn là huyết mạch của nhà họ Lê. Bất luận là sinh ra con trai hay con gái thì đều là lá bài chưa lật mạnh nhất của cô.

Lợi dụng đứa con còn chưa ra đời của mình, lời này nghe vô cùng ích kỷ nhưng mà Hạ Tuyền biết rằng, lấy thực lực nhỏ nhoi và vòng xã giao hiện tại của cô thì không thể gây ra đả kích lớn cho Diệp Hân.

Lê Tịnh Lương không nóng vội, anh rất có tính nhẫn nại, đối với công ty giải trí Hoa Hạ, anh dự định đánh lâu dài, anh chờ được nhưng mà Hạ Tuyền không chờ được. Thực ra cô không kiên cường như những gì mình thể hiện, cô đã trải qua nhiều phong ba, cô đã không thể kiên trì được nữa rồi. Gần đây, tối nào cô cũng ngủ không ngon, thường tỉnh lại giữa đêm, sau khi tỉnh lại đều nhớ đến những chuyện cũ kia, sau đó không thể ngủ lại được nữa. Cô không ngừng tự nói với mình, chống đỡ thêm một thời gian nữa là tốt rồi. Nhưng mà, cô không thể nào tự nói với mình, cuộc sống của cô đến bao giờ mới có thể không cần dựa vào chống đỡ nữa.

Trong lòng có rất nhiều suy nghĩ khiến cho cô không thể nào chuyên tâm lái xe, Hạ Tuyền trực tiếp dừng xe ở ven đường, lúc này, về mặt của cô bớt đi phần hài hước thường ngày, có thêm mấy phần nghiêm nghị. Điều này cũng khiến cho Lê Tịnh Lương thấy được sự nghiêm túc của cô.

“Xem ra đứa bé này thực sự rất quan trọng với em.”

Anh mỉm môi cười, nụ cười có chút lạnh lẽo, trong mắt là một vùng hoang vắng.

“Thực ra em cũng không muốn như vậy.” Rốt cuộc Hạ Tuyền cũng mở miệng, giọng điệu chớ hơi sa sút: “Nhưng dường như lúc này em không có cách nào khác tốt hơn. Có lúc em cũng muốn từ bỏ, nhưng hiện thực đẩy em về phía trước. Em cũng muốn mình có thể nhìn thấy thứ gì đó ngoài thù hận, chỉ khi nào em thanh tĩnh lại, chân của em giống như sẽ nhũn ra. Nó sẽ khiến cho em giống như vừa rồi, ở trước mặt Diệp Minh Tâm, bị người ta mạnh mẽ giẫm đạp. Bây giờ, đối với em mà nói, chỉ tiếp tục tiến lên phía trước cũng đã đủ khó khăn rồi. Anh có thể hiểu ý của em không?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, anh vẫn không có biểu cảm, cô cười trào phúng, tự nói: “Làm sao anh có thể hiểu chứ? Em thực sự sợ mình không thể đứng dậy nữa.” Nói đến đây, về mặt của cô lại trở về gương mặt hoàn mỹ không một kẻ hở như trước kia: “Nhưng mà lần này thực sự phải cảm tạ Lê tiên sinh, anh giúp đỡ khiến cho em rất bất ngờ, bất luận là khoản tiền kia hay là vừa rồi ở trước mặt Diệp Minh Tâm.”

Đúng, khi Lê Tịnh Lương xuất hiện trong phòng làm việc, giải vây giúp cô, thay cô dạy dỗ Diệp Minh Tâm, cùng với câu nói “Cô sẽ nhanh chóng không còn là vị hôn thê của tôi nữa” của anh khiến cho Hạ Tuyền cực kỳ vui sướng, khiến cho trái tim như tro tàn của cô cũng thấy vui sướng.

“Anh không chấp nhận lời cảm ơn bằng miệng.”

Lời này của Lê Tịnh Lương, quả thực là từng chữ như băng.

Hạ Tuyền cong mắt cười nói: “Em biết, ngay cả chính em cũng cảm thấy chuyện này là không thể nào, trừ phi anh yêu em.”

Nghe được câu 'Anh yêu em', đôi mắt của Lê Tịnh Lương giống như thanh kiếm sắc bén bắn thẳng về phía Hạ Tuyền. Hạ Tuyền bị nhìn, dù đã chuẩn bị tinh thần như vẫn sợ hết hồn.

Lê Tịnh Lương hơi khép mắt, giọng nói trầm thấp dù vẫn còn lạnh lùng nhưng vẫn có sức mạnh mê hoặc lòng người.

“Hạ Tuyền, anh giúp em những chuyện này đều chỉ vì một mục đích thôi, muốn em đồng ý với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh muốn em theo tôi đến bệnh viện xét nghiệm DNA.”

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe thấy lời này Hạ Tuyền vẫn im lặng. Cô nhìn anh thật lâu cũng không có phản ứng.

Lê Tịnh Lương cũng không vội, kiên nhẫn chờ cô, anh luôn là chuyên gia trong việc chờ đợi người khác. Thực ra anh cũng không rõ mình hy vọng Hạ Tuyền sẽ có phản ứng thế nào, nhìn gương mặt xinh đẹp đang đắm chiều của cô, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ: không muốn bị cô lừa dối nữa.

Hạ Tuyền suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng, cô hỏi anh: “Trong lòng anh hy vọng em trả lời anh thế nào? Anh hy vọng kết quả xét nghiệm sẽ thế nào?”

Lê Tịnh Lương chuyển tầm mắt ra ngoài cửa xe, từ tốn nói: “Nếu như đứa bé không phải của anh, vậy thì lập tức bỏ nó đi.”

“Nếu như phải thì sao?” Ánh mắt Hạ Tuyền dừng trên khuôn mặt của anh.

Khóe miệng Lê Tịnh Lương khẽ cong lên, thu hồi tầm mắt, nhìn vào cô một hồi, dịu dàng nói rằng: “Nếu như là của anh, thì nói sau.”

Là của anh thì nói sau? Hạ Tuyền không nói gì, nở nụ cười. Cô bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy cổ áo của anh, nghiêng người qua, mạnh mẽ hôn lên môi của anh, xé tung vạt áo tây trang và sơ mi nghiêm chỉnh của anh. Hai tay đặt trên lồng ngực tinh tế của anh, vuốt ve lung tung. Bờ môi dờ từ khóe miệng của anh xuống cổ và lồng ngực.

Một lúc lâu, Hạ Tuyền buông anh ra, mặt không biến sắc, tim không đập, nhìn anh nói: “Nếu như vậy em nói cho anh biết, em sẽ không đi xét nghiệm với anh, em cũng đảm bảo lời nói của em là thật, anh có tin hay không?”

Lê Tịnh Lương im lặng không nói, trên mặt, trên người đều là dấu son môi, đáng vẻ nhìn qua có hơi buồn cười nhưng Hạ Tuyền không cười nổi.

Im lặng hồi lâu, cô mở miệng một lần nữa, nhìn thẳng vào mắt anh, gần từng chữ một: “Là con của anh, em muốn sinh ra, cứ như vậy đi.”

Dứt lời, cô mở cửa bước xuống xe, vừa kéo mũ áo khoác che kín đầu, vừa đeo kính râm, vừa bước đi.

Lê Tịnh Lương ngồi ở vị trí ghế phụ nhìn bóng lưng tinh tế đang rời đi của cô, bên tai lặp đi lặp lại lời nói vừa rồi của cô.

Lê Tịnh Lương sớm biết mình có cảm tình với cô, nhưng không ngờ tới tình cảm này còn nhiều hơn so với tưởng tượng của anh. Đối với một người phụ nữ đã vô số lần lừa gạt mình mà sau khi nghe cô nói xong, phản ứng đầu tiên của anh lại là.... tin tưởng.

Ai nói rằng con gái khi yêu là ngốc nhất? Đàn ông khi yêu căn bản cũng không tốt hơn gì!

Lê Tịnh Lương không đuổi theo cô, anh xuống xe, vòng lại ghé lái, rút khăn lụa từ túi áo tây trang, mặt không biến sắc lau sạch dấu son môi trên môi và trên cổ, các định đã lau sạch sẽ, anh ném khăn lụa qua một bên, lấy điện thoại gọi cho Thủy Tu Tề.

Tiếng chuông vang lên không bao lâu thì Thủy Tu Tề đã nhận điện thoại, thấp giọng hỏi: “Lê tiên sinh, tôi đang ở bệnh viện tổng hợp đợi ngài và Hạ tiểu thư, tất cả đều đã sắp xếp xong xuôi, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.”

“Hủy bỏ đi.” Lê Tịnh Lương nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình nhưng đang nhìn xem bên trên có thứ dơ bẩn gì không, giọng điệu bình thản đến mức quỷ dị, dường như than thở, nghe có chút không chân thực “Không cần thiết nữa.”

Rốt cuộc, anh vẫn tin cô một lần nữa.

Có lẽ bắt đầu từ khi anh biết cô mang thai mà không xác định được có phải con anh hay không thì đã nhất định có kết quả ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Editor: Tiểu Ốc

Gần đây thân thể Lệ Tịnh Lương không được tốt lắm.

Có thể là do dạo này hút thuốc quá nhiều, phổi bị ảnh hưởng không nhỏ, nên thường xuyên ho khan. Hơn nữa Nguyên Đán đã qua, Giang Thành đã bước vào mùa đông tháng giêng, thời tiết giá lạnh, nhưng anh lại ăn mặc phong phanh, nên bị cảm mạo.

Không thể không nói, bệnh phong hàn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng khi bị mắc phải thì vô cùng khó chịu. Lệ Tịnh Lương nhắm hai mắt tựa vào ghế sofa trong phòng làm việc, uống thuốc không có tác dụng với anh, nên chỉ có thể lựa chọn như thế này.

Hạ Tuyền vốn tưởng rằng sau cái ngày kết thúc cuộc nói chuyện đó, Lệ Tịnh Lương sẽ dành thời gian để đưa cô đi phá thai, nhưng trong khoảng thời gian lâu như vậy vẫn không thấy tin tức của anh, cô an tâm dưỡng thai ở trong căn nhà tại ngoại ô thành phố, thỉnh thoảng vẫn có thể bắt gặp tin tức có liên quan đến tập đoàn AR, đều là một số thông tin về sáp nhập này nọ, điều này chứng minh rằng Lệ lão bản cũng không hề nhàn rỗi đâu nha, trong tay có rất nhiều chuyện, có lẽ là do chưa có thời gian để xử lý chuyện của cô thôi.

Đã gần tới cuối tháng giêng, khi Hạ Tuyền đã quên luôn chuyện kia là gì rồi thì rốt cuộc Lệ Tịnh Lương cũng xuất hiện.

Vào lúc Hạ Tuyền mở cửa ra thì người đầu tiên mà cô nhìn thấy không phải là anh, mà là một người đàn ông cao lớn ăn mặc đồng phục, anh ta mỉm cười nói: “Xin chào Hạ tiểu thư.”

Hạ Tuyền khó hiểu nhìn anh ta, anh ta nghiêng người né sang một bên, lúc này cô mới nhìn thấy Lệ Tịnh Lương đang từ từ đi lên cầu thang.

Một tay Lệ Tịnh Lương để ở trong túi quần, mặc một chiếc áo khoác màu đen, một tay kia đang kẹp điều thuốc lá, đeo kính không gọng đoan trang nghiêm túc, vẻ mặt của anh cũng rất hợp trang phục của anh, lạnh nhạt đến gần như lạnh lùng.

“Là anh.”

Hạ Tuyền có chút không xác định được ý định tới đây của anh, nếu như cô nhìn không lầm, thì bộ đồng phục đang mặc trên thân người đàn ông này có ghi tên của một công ty chuyển nhà.

“Có chuyện gì không?” Cô giả vờ ngây thơ như cái gì cũng không nhìn thấy hỏi.

Lệ Tịnh Lương đi tới trước mặt cô, nhìn cô một lúc lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, khóe miệng khẽ cong lên, dịu dàng như nước.

“Không nhìn ra được sao?” Giọng nói của anh rất lạnh nhạt hỏi.

Hạ Tuyền thấy hơi lạnh, lúc mở cửa không nghĩ tới sẽ phải trì hoãn lâu như vậy, bộ quần áo mỏng manh ở nhà căn bản không đủ để chống cự cái rét ở bên ngoài, mang thai bốn tháng cũng không thích hợp để đứng ở bên ngoài cái rét lâu như vậy.

Lệ Tịnh Lương thấy cô ôm hai tay cũng hiểu được. Anh đưa điều thuốc trong tay cho cấp dưới ở bên cạnh, cởi áo khoác đưa cho cô, cô cũng không từ chối, nhân lấy khoác lên người.

“Lệ tiên sinh muốn giúp tôi chuyển nhà sao?” Hạ Tuyền tỉnh táo hỏi.

Lệ Tịnh Lương nghiêng người tựa vào tường, liếc những người mặc đồng phục kia một cái, những người kia liền nôi đuôi nhau đi vào, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Chờ một chút.” Hạ Tuyền đi vào trong nhà nói: “Phiền mọi người đợi một chút, đợi tôi và Lệ tiên sinh nói xong đã.”

Những người đàn ông mặc đồng phục liền dừng động tác lại, đồng loạt nhìn về phía Lệ Tịnh Lương, đôi mắt phượng xinh đẹp của Lệ Tịnh Lương nhìn Hạ Tuyền chăm chú, giống như đang chờ đợi cô nói chuyện. Hạ Tuyền sắp xếp suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng.

“Lệ tiên sinh muốn tôi chuyển đến chỗ khác dưỡng thai?” Cô nói xong, lẳng lặng quan sát vẻ mặt của anh.

Lệ Tịnh Lương không phủ nhận, ngón tay thon dài trắng nõn ung dung thông thả sửa sang caravat (Nguyên văn là nơ nhưng ta thấy nam giới chỉ đeo nơ khi mặc lễ phục dự tiệc hoặc đám cưới, bình thường ít người đeo nơ với tây trang lắm nên mạn phép sửa thành caravat)

Đúng là như vậy sao?

Hạ Tuyền suy nghĩ một chút, thật lòng nói: “Thưa ra tôi cảm thấy ở đây rất tốt, yên tĩnh, cách trung tâm thành phố cũng không xa, sẽ không khiến quá nhiều người chú ý.”

Nghe những lời này xong, Lệ Tịnh Lương nhẹ nhàng nâng mắt lên, đuôi mắt hơi xếch lên, trong mắt ngoài ý tứ thì chính là trêu chọc.

“Em cảm thấy đám chó săn đó sẽ vì đường xa mà không tìm tới nơi này sao?”

Điều này... Đương nhiên là sẽ không.

Hạ Tuyền im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên chuyển đề tài nói: “Vì thế em có thể lý giải là anh cho phép em sinh đứa bé này rồi sao?”

Lệ Tịnh Lương chấp tay phía sau, dáng người cao ngất như một ngọn núi to lớn, nhìn qua vô cùng đáng tin, cũng vô cùng khó vượt qua.

Nhìn thấy anh thì bạn sẽ rõ cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong.

“Em có thể hiểu là như vậy.” Lệ Tịnh Lương nhẹ giọng nói: “Nhưng tôi muốn em đáp ứng một điều kiện.”

Biết ngay là sẽ không đơn giản như vậy, có điều đã có cách đương nhiên là muốn thử một lần.

“Xin cứ nói.” Hạ Tuyền nhìn thẳng vào mắt anh.

Nhìn đôi mắt hoa đào long lanh xinh đẹp kia, Lệ Tịnh Lương bỗng nhiên chuyển tầm mắt, nhìn đi chỗ khác.

“Tôi sẽ nói cho em biết nhưng không phải là bây giờ, hiện tại điều em phải làm chính là chuẩn bị rời khỏi chỗ này.” Giống như là sợ cô nói thêm điều gì, anh bổ sung: “Điều kiện của anh, em nhất định sẽ tính nguyện và cũng có đủ năng lực để hoàn thành.”

Nếu đã như vậy thì cô cũng không thể cự tuyệt. Hạ Tuyền khẽ vuốt cằm, chỉ huy những người của công ty chuyển nhà chuyển đồ đạc đi, thuận tiện sắp xếp quần áo của mình.

Thấy có quá nhiều quần áo muốn cất vào túi như vậy, Lệ Tịnh Lương liền bảo mấy người đi giúp cô sắp xếp nhưng mà cô lại từ chối.

“Quần áo mặc lên người, em không quen bị đàn ông khác chạm vào.” Hạ Tuyền cười duyên dáng: “Có điều, nếu như là anh thì được.” Cô tính toán nhìn Lệ Tịnh Lương.

Lệ Tịnh Lương vẫn đứng ngoài cửa phòng, từ đầu đến cuối cũng không nói gì, lúc này, anh chậm rãi đi vào, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Đi tới phòng để quần áo của cô, đi một vòng quanh căn phòng nhỏ tràn ngập hơi thở nữ tính, ngón tay có khớp xương rõ ràng xẹt quần áo và đồ dùng hàng ngày của cô, cuối cùng dừng chân ở bên cạnh cô, cặp mắt liếc nhìn cô, lắc lắc đầu:

“Anh không biết gấp quần áo.”

Thân phận như Lệ Tịnh Lương như vậy, đương nhiên không cần tự mình gấp quần áo, có điều...

“Tùy tiện gấp lại mấy lần là được rồi, Lệ tiên sinh cũng đâu phải người tàn tật.” Cô hờn dỗi liếc anh một cái, tiếp tục gấp quần áo của mình.

Hai tay Lệ Tịnh Lương chấp sau lưng nhìn động tác của cô. Cô đã treo áo khoác của anh lên mắc áo, trong phòng rất ấm áp, đương nhiên là không cần mặc. Cứ như vậy, khi cô hơi khom lưng có thể nhìn thấy cái bụng hơi nhô lên, thì ra đã qua một thời gian dài như vậy, cô cũng đã mang thai.

Thực ra, anh mới ở tuổi xây dựng sự nghiệp, vốn chưa muốn có con sớm như vậy, cho tới bây giờ anh vẫn không rõ cảm giác của mình đối với đứa bé này là như thế nào, nhưng ít ra cũng không ghét.

Thấy Lệ Tịnh Lương nhìn chằm chằm bụng của mình, vẻ mặt Hạ Tuyền không hề thay đổi nói: “Em đồng ý theo anh chuyển sang chỗ khác những sẽ không đồng ý giao đứa bé cho anh đâu.”

Lời nói này rất thẳng thắn, có điều trên mặt Lệ Tịnh Lương không hề có tia mất lòng, anh hờ hững nói: “Nếu như vậy thì quá tốt rồi.”

“.....” Lời này sao nghe vào lại thấy khó chịu như vậy? Hơn nữa, đây là đứa con đầu tiên của anh, để nói chuyện như vậy sao? Hạ Tuyền hoài nghi liếc mắt nhìn anh.

“Hy vọng sau này em vẫn có suy nghĩ này, đừng có về sau lại tới tìm anh, yêu cầu anh để cho đứa bé này nhận tổ quy tông.”

Nói xong, Lệ Tịnh Lương thu ánh mắt lại rời khỏi phòng quần áo, để cho cô một bóng lưng lạnh như băng.

Ừ, tuy rằng ngoài miệng vẫn ngoan cố nhưng thực ra trong lòng vẫn không vui. Nói cách khác, chính là ngạo kiều.

Thực ra, cho dù đó có là suy nghĩ thật của anh thì Hạ Tuyền cũng không cảm thấy quá khó chịu bởi vì cô biết tương lai khẳng định sẽ không như vậy. Thực ra Lệ Tịnh Lương sẽ không đối xử như vậy mới giọt máu của mình, nếu không cô cũng sẽ không coi đứa bé là lá bài chưa lật lợi hại nhất của mình.

Hơn nữa, tuy rằng đã có ý nghĩ rằng đứa bé sẽ vĩnh viễn không có cha nhưng chỉ cần còn có một tia hy vọng, cô vẫn hy vọng cho con một gia đình hoàn chỉnh, không muốn đứa bé giống như mình, cho nên cô biết mình phải... vô cùng nỗ lực.

Chỉ ít hiện tại đều đang phát triển theo hướng tốt, không phải sao? Lệ Tịnh Lương muốn giải trừ hôn ước với Diệp Minh Tâm, anh cũng cho phép cô sinh đứa bé này ra, quản lý và trợ lý của cô cũng sẽ không bị công ty thu hồi, tất cả, đều cho cô hy vọng.

Ước chừng một tiếng rưỡi, Hạ Tuyền ngồi trên xe của Lệ Tịnh Lương, lái xe vẫn là tài xế cũ, Thủy Tu Tề ngồi ở vị trí ghế phụ, Lệ Tịnh Lương ngồi ở bên người cô, nghiêng người dựa vào ghế tựa xem máy tính. Hạ Tuyền liếc qua, màn hình là thị trường chứng khoán ngày hôm nay.

Thấy anh chăm chú như vậy không bị vì sao Hạ Tuyền có một loại cảm giác buồn bực vì bị xem nhẹ. Cô suy nghĩ một chút, xích lại gần anh hơn một

chút.

Lệ Tĩnh Lương liếc mắt nhìn sang, ánh mắt có chút phân tán, không biết vì sao Hạ Tuyền cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô mang theo một chút tức giận, hy vọng là cô nhìn nhầm rồi.

“Khanh Đa, con mau lớn lên đi, sau khi ra ngoài cũng học một chút chứng khoán.” Hạ Tuyền ôm bụng, nghiêm túc trịnh trọng nói.

Lệ Tĩnh Lương nheo mắt lặp lại: “Khanh Đa (*)?”

(*) Khanh Đa: Là một thuật ngữ mạng xuất hiện cùng với game World of Warcraft, thường mang nghĩa trào phúng, khinh thường hoặc bất mãn, ý chỉ một sự việc xảy ra ngoài ý muốn, không theo mong muốn của mình.

Hạ Tuyền cười híp mắt nói: “Đúng vậy, là nhũ danh(*) em đặt con con đó, êm tai không?”

(*) Nhũ danh, còn được gọi là tên tục, chúng ta còn gọi là biệt danh hay tên gọi ở nhà.

Khóe miệng Lệ Tĩnh Lương giật giật, nhũ danh của đứa bé này đúng là đang xứng với thực.

“Đại danh(*) thì em còn chưa nghĩ ra, nên là gì đây? Hạ Thiên? Hạ Dạ? Hạ Tuyền Từ?” Cô nói lan man.

(*) Đại danh: tên thật.

Lệ Tĩnh Lương vẫn rất yên tĩnh, bất luận cô nói cái gì cũng không có phản ứng, Hạ Tuyền cảm thấy vô vị cũng không chủ động tìm đề tài nói chuyện nữa. Lệ Tĩnh Lương lại chăm chú nhìn thị trường chứng khoán.

Qua một hồi lâu, ô tô đi vào khu náo nhiệt, Lệ Tĩnh Lương mở miệng, giọng nói êm tai mang theo giọng mũi nhàn nhạt, đó là do cảm mạo gây ra nhưng lại khiến cho giọng của anh càng dễ nghe hơn.

“Lệ Hạ.”

Đột nhiên nghe thấy anh nói chuyện, Hạ Tuyền tưởng mình nghe nhầm rồi, kinh ngạc quay đầu qua hỏi: “Cái gì?”

Lệ Tĩnh Lương không ngại phiền phức nói lại một lần: “Lệ Hạ.”

“.....” Đây là tên anh đặt cho con sao? Nhưng không phải là anh đã nói không có ý định nhận đứa bé này sao?

“Đứa bé sẽ không mang họ Lệ.” Hạ Tuyền mở miệng, gương mặt vô cùng quyến rũ xinh đẹp có chút thương cảm: “Bất luận sau này đứa bé họ gì thì cũng sẽ không mang họ Lệ.”

Về mặt Lệ Tĩnh Lương không hề thay đổi, chỉ là yên tĩnh nhìn cô, cô nhìn anh nở một nụ cười chân thành, nói: “Bởi vì chính anh đã nói sẽ không nhận đứa bé.”

Thù dai thật, người phụ nữ này đúng là không thay đổi chút nào?

Lệ Tĩnh Lương mở miệng muốn nói gì đó, Hạ Tuyền chợt nghiêng người hôn anh một cái, không hề e ngại phía trước còn có tài xế và trợ lý. Ôm chặt lấy cổ của anh, khiến cho nụ hôn này càng sâu thêm.

Mãi đến khi xe dừng lại bọn họ mới dần tách ra, Lệ Tĩnh Lương cau mày nói: “Anh bị bệnh.”

Ý là, truyền cho cô sẽ không tốt. Mặc dù chỉ rất bình thường như từ miệng anh nói ra, Hạ Tuyền lại cảm thấy vô cùng uất ức. Dù sao, mặc dù anh bị cảm nhưng vừa rồi ở nhà cô vẫn đưa áo khoác của mình cho cô.

“Không sao, thân thể em rất tốt.” Dứt lời, Hạ Tuyền nhìn ra ngoài cửa xe hỏi: “Đến rồi sao?”

Lệ Tĩnh Lương nhìn về phía ngoài, mở cửa xuống xe. Hạ Tuyền cũng không hy vọng anh sẽ giúp cô mở cửa xe, tự mình xuống xe đến đứng bên cạnh anh.

Bởi vì mang thai nên Hạ Tuyền đi giày đế bằng, điều này khiến cho chênh lệch chiều cao khi bọn họ đứng chung một chỗ càng lớn hơn. Cô cũng phải ngẩng đầu lên mới nhìn được anh.

Có điều, điều đáng lưu ý hơn chính là: “Sao anh lại đưa em đến nhà anh?”

Lệ Tĩnh Lương không trả lời, dường như là do bị bệnh nên Lệ Tĩnh Lương không thích nói chuyện, không nói một lời đã đi về phía trước dẫn đường. Công ty chuyển nhà đã sớm chuyển đồ đạc của Hạ Tuyền tới vị thế tài xế và Thủy Tu Tề không cần đi lên nữa, bọn họ trực tiếp lái xe rời đi.

Trong lòng Hạ Tuyền cảm thấy vô cùng kỳ quái và khó chịu, mãi đến khi bước vào cửa lớn nhà Lệ Tĩnh Lương cũng không mở miệng nói gì, đến lúc đóng cửa mới phát hiện sắc mặt anh rất có coi, đôi môi trắng bệch. Cô không nhìn được đưa tay áp lên trán anh nhưng lại bị anh tránh né.

“Anh bị sốt rồi.” Hạ Tuyền nhíu mày nói: “Hộp thuốc trong nhà để ở đâu?”

Lệ Tịnh Lương chỉ một phương hướng xong liền nhấc chân đi lên lầu hai. Hạ Tuyền tìm được thuốc xong đi đun nước nóng sau đó tìm được Lệ Tịnh Lương ở lầu hai đã cởi áo khoác tây trang đỡ đầu gối ở bên giường.

Cô đi tới, đặt cốc nước và thuốc xuống, nắm lấy tay Lệ Tịnh Lương để anh buông tay ra, dùng đôi tay mềm mại ấm áp của mình khẽ sát đầu anh, thuận thực xoa bóp giúp anh.

“Không ngờ em còn biết làm cái này.” Giọng nói của anh nghe không rõ vui buồn.

“Trước đây từng diễn vai một nữ nhân viên massage mù, học được một chút.” Hạ Tuyền thành thực trả lời.

Thủ pháp của cô tuy không phải rất giỏi nhưng lực rất phù hợp, Lệ Tịnh Lương nhắm hai mắt để mặc cô xoa bóp. Sau đó chậm rãi kéo tay cô xuống: “Được rồi, cảm ơn.”

Hạ Tuyền cũng không kiên trì, đưa cốc nước cho anh để anh uống thuốc. Anh không thèm nhìn đã uống viên thuốc vào, uống hết 1 cốc nước.

Hạ Tuyền lại rót thêm một cốc, không đầu không đuôi nói một câu: “Anh xem chúng ta như thế này có giống vợ chồng già không?” Nói xong cô nở một nụ cười vừa ngại ngùng vừa ấm muội.

Lệ Tịnh Lương xì một tiếng, nói: “Em nói sai rồi.”

Hạ Tuyền nghiêng đầu chờ giải thích.

Lệ Tịnh Lương lạnh như băng phun ra một câu: “Đây chỉ là sinh hoạt hàng ngày của nữ minh tinh được bao nuôi và ông chủ lớn mà thôi.”

“Vậy cũng rất tốt.” Hạ Tuyền hơi hột nói, đẩy Lệ Tịnh Lương ngã xuống giường, cúi xuống nhìn anh nói: “Ngủ một chút đi.” Nói xong thì thay anh cởi giày, đắp kín chăn.

Ánh mắt của Lệ Tịnh Lương vẫn nhìn cô, chờ cô nhìn sang thì lại rời tầm mắt đi, giống như chưa bao giờ chú ý đến cô.

Hạ Tuyền cầm cốc nước ra ngoài, Lệ Tịnh Lương nhắm mắt lại. Bởi vì bị sốt nên đầu óc không tỉnh táo lắm, cứ như vậy chớp mắt một lát. Chỉ chốc lát sau, dường như cảm thấy có động tĩnh gì, anh nhíu mày nhưng không mở mắt ra. Không lâu sau chần trên người bị xốc lên, một thân thể mềm mại ấm áp dựa vào anh, kéo cánh tay của anh, chui vào trong lòng anh. Giương mặt cô dán vào lồng ngực anh nói một câu:

“Nữ minh tinh được bao nuôi đến thực hiện nghĩa vụ làm ấm giường đây, ngủ đi, ông chủ.”

Tác giả có lời muốn nói: Khanh Đa và Lệ Hạ đều là tên ta lấy trong bình luận, ta có chăm chú xem bình luận nha! Vì thế mọi người bình luận thật nhiều nha, càng nhiều càng tốt! Yêu mọi người moa moa! Ngày mai tiếp tục đăng chương mới -3- Chúc ngủ ngon!

Editor có lời muốn nói: Tiểu Ốc có việc bận nên ta edit chương này giúp nàng ấy. Chúng ta cũng hy vọng mọi người bình luận thật nhiều nha. Còn cái ngày mai đăng chương mới thì... Cái đó là của tác giả, không liên quan gì đến chúng ta hết, ahhihi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Editor: Tiểu Ốc

Dáng người của Hạ Tuyền thật sự không hề tệ, hơn nữa quần áo còn mỏng manh, khoảng cách giữa hai người rất gần, nên lúc ôm vào trong ngực rất khó để không suy nghĩ vẩn vơ.

Lệ Tịnh Lương nhìn thấy cô đặt cánh tay của anh lên trên người của mình, lại còn cọ xát ở trong ngực anh, rất giống với một con mèo nhỏ đang ăn vụng, bộ dạng kia thật sự vô cùng đáng yêu.

Trong đầu chợt nảy lên những suy nghĩ vẩn vơ, anh ý loạn tình mê cúi đầu xuống, khẽ dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu của cô.

Hạ Tuyền cảm thấy anh đáp lại, không nhận được mà cười hỏi: “Ông chủ, có phải là do bị bệnh cho nên anh mới mềm lòng như vậy?”

Dù sao thì hành động dịu dàng chủ động giống như yêu rất say đắm như vậy cũng không giống như là việc mà Lệ lão bản sẽ làm.

Lệ Tịnh Lương nghe thấy thế không nói một tiếng nào, chỉ phát ra một tiếng hừ đầy khinh miệt từ trong cổ họng, bởi vì bị sốt nên bàn tay đã trở nên nóng bóng từ từ nắm lấy cổ tay nhỏ bé của cô, uy hiếp nắm chặt lấy, nhưng căn bản không hề gây ra cảm giác đau đớn gì.

Hạ Tuyền chỉ cảm thấy nếu như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này thì thật là tốt, cô không cần phải suy nghĩ đến những thù hận kia, không cần phải nghĩ đến sự chênh lệch giữa thân phận của hai người, cũng không cần phải nghĩ đến ngày mai sẽ đi đến đâu.

Thật là tốt biết bao.

Nửa đêm hơn một giờ sáng, Lệ Tịnh Lương tỉnh lại, cơ thể đã bớt nóng đi một nửa, vàng trán thì nhẹ nhàng thoải mái.

Anh giờ tay chạm vào, là một chiếc khăn lông sạch sẽ hơi lạnh.

Nghiêng đầu nhìn chỗ bên cạnh, không có bóng dáng của cô gái kia, tất cả mọi chuyện vào ban ngày đều giống như một giấc mộng.

Lệ Tịnh Lương ôm trán ngồi dậy, nhẹ nhàng đi dép vào rồi tao nhã chậm rãi đi xuống lầu.

Anh nhìn thấy cô ở trong phòng bếp tầng một, cô đang đeo tạp dề để nấu ăn. Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu lại, trên gương mặt non nớt mà xinh đẹp nở một nụ cười quan tâm.

“Thức dậy làm gì vậy? Đói bụng không?”

“Một giờ.” Anh hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

Hạ Tuyền cũng không so đo, thu hồi tầm mắt rồi chăm chú nấu ăn, nghiêm túc nói: “Chắc là do anh đói quá nên tỉnh lại, để em làm chút gì đó cho anh ăn, có phải là thấy em rất nghiêm ngặt thực hiện bổn phận không?”

Bổn phận? Cô có cái bổn phận gì? Đơn giản chính là..... bổn phận của nữ minh tinh được bao nuôi.

Lệ Tịnh Lương cảm thấy những lời mà chính anh đã nói ra sớm muộn gì cũng sẽ khiến anh nếm thử được hậu quả rất xấu.

Bởi vì mặc áo sơ mi ngủ rất lâu, nên quần áo trên người Lệ Tịnh Lương đã bị nhăn nhúm, sau khi Hạ Tuyền đẩy kín nắp nôi thì lập tức xoay người đi tới trước mặt anh, vừa cởi cúc áo sơ mi của anh ra vừa nói: “Đi thay bộ khác đi, em giặt giúp anh.”

Lệ Tịnh Lương có chút không thích nghi được với cuộc sống hai người vô cùng tự nhiên này, giống như là bọn họ đã sinh sống với nhau như thế này từ lâu lắm rồi, nhưng rõ ràng là không phải như thế.

“Không cần đâu, ngày mai người giúp việc sẽ tới.”

Anh lui về phía sau một bước từ chối, trên gương mặt thanh quý mang theo sự mệt mỏi không dễ phát giác, nhưng cặp mắt xéch thâm thúy và tuyệt đẹp kia vẫn không che được vào đâu, giống như vĩnh viễn mang theo sự sắc bén vốn có của nó.

Hạ Tuyền cười một tiếng: “Có em ở đây thì cần người giúp việc làm gì nữa? Lệ lão bản thật đúng là vô cùng giàu có, trả em nhiều tiền như thế, vậy mà chỉ cần em làm ấm giường thôi sao?”

Lệ Tịnh Lương liếc xéo cô không nói gì, cô ho một tiếng rồi tiến lên lôi kéo tay của anh đi lên lầu, hai người đi thẳng tới phòng thay quần áo của anh, sau khi nhìn thấy cảnh tượng nguy nga và diện tích rộng lớn, thì Hạ Tuyền không khỏi che mặt nói: “Thật đúng là xấu hổ mà, thân là một người phụ nữ, nhưng em lại không có nhiều quần áo như Lệ lão bản.”

“.....”

Bình thường cũng không suy nghĩ gì cả, nhưng sao hôm nay lại đột nhiên cảm thấy chuyện quá nhiều quần áo cũng không phải chuyện đáng giá tự hào gì.

“Hạ Tuyền.”

Lệ Tịnh Lương mở miệng, ý vào ưu thế chiều cao mà ấn tay lên trên đỉnh đầu của cô, khiến cho cô không thể nào động đậy. Cô không phục giùng giởng muốn đá anh, nhưng anh lại lui về phía sau một bước khiến cho cô rất khó đề với tới.

“..... Cái này không công bằng.” Hạ Tuyền nán lòng nói.

Lệ Tịnh Lương nhếch mép lên, lộ ra một nụ cười y như đang trêu đùa: “Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Biết chứ, anh vừa mới nói xong, một giờ.” Cô chớp đôi mắt to, nhìn trông rất ngây thơ.

“Một giờ thì nên làm gì?”

“..... Ngủ.”

“Vậy tại sao em còn đứng ở đây?”

“Không phải vừa rồi em nấu cơm cho anh ăn sao, anh vẫn chưa ăn cơm tối, bây giờ nhất định rất đói bụng.....”

“Anh sẽ đi ăn, em có thể đi nghỉ ngơi rồi đấy.”

Anh chuyển hướng người cô, khẽ đẩy cô về phía cánh cửa phòng.

Hạ Tuyền lưu luyến không nỡ quay đầu lại: “Anh thật sự không muốn thay quần áo sao?”

“Có thay thì cũng là thay áo ngủ.”

Giọng nói của anh hơi lạnh nhạt, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo biểu cảm thúc giục, bởi vì vừa mới thức dậy, nên anh không đeo mắt kính, không có lớp kính che chở, gương mặt tuấn tú dịu dàng của anh càng thêm động lòng người như tranh vẽ.

Hạ Tuyền không nhẹ không nặng nói ra một câu: “Em muốn nhìn thấy anh cởi quần áo.....”

Lệ Tịnh Lương trực tiếp cầm lấy tay cô rồi đuổi cô ra khỏi phòng thay quần áo, mấy phút sau, anh mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại đi xuống tầng một để tìm đồ ăn.

Thật đúng là thất vọng mà, đây không phải là bộ áo ngủ mà cô mong muốn.

Hạ Tuyền từ chỗ cầu thang nhìn thấy anh đi vào trong phòng ăn, khi nhớ tới việc mình đã nấu một chút cho anh ăn thì cô duyên dáng trở lại phòng ngủ, chui vào trong chăn rồi thoải mái nhắm nghiền hai mắt lại.

Khi Lệ Tịnh Lương trở về thì cô đã ngủ mất rồi, anh nằm ở bên cạnh cô, mở laptop ra, trong lúc kiểm tra thư điện tử thì sẽ thỉnh thoảng liếc sang cô một cái.

Nói như thế nào đây, có một bài thơ vô cùng nổi tiếng có thể hình dung hình ảnh này——Em sẽ nhìn anh, sẽ ngắm mây, anh cảm thấy, lúc nhìn anh, em thấy rất xa, khi ngắm mây, em thấy rất gần*.

(*)Đây là bài thơ “Xa và gần” của Cổ Thành.

Hạ Tuyền cứ như vậy mà thật sự ở lại nơi đó.

Khi Hứa Cách Phi vội vàng tới tặng quà cho cô, thì vẫn có chút không phản ứng kịp.

Cô đứng ở trong phòng ngủ của Lệ Tịnh Lương, nhìn vào các thiết bị xa hoa được lắp đặt ở trong phòng, rồi lại nhìn vào Hạ Tuyền đang giống y như nữ chủ nhân, không khỏi cảm thán một câu: Xem ra ngay cả khuôn mặt của trái đất cũng không cứu giúp được rồi.

“《Lĩnh Nam Hồng》 sắp công chiếu rồi đó, thật là vui.” Hạ Tuyền nhìn vào vé xem phim trong tay mà cảm khái. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Hứa Cách Phi nhặt nhổ nói: “Ha ha, em cũng sắp làm mẹ rồi, cũng thật là nhanh.”

“Chị Phi.” Hạ Tuyền xoay chuyển tròn mắt nhìn cô, “Gần đây công ty có động tĩnh gì không? Diệp Minh Tâm đã giải trừ hôn ước với Lệ Tịnh Lương chưa?”

Hứa Cách Phi liếc cô một cái nói: “Em có thể đừng có mà giống như hồ ly tinh như vậy được không, khi liên lạc với chị cũng đã hỏi một lần rồi đó?”

“Bây giờ em phải kiềm chế vua để điều khiển chư hầu*.” Hạ Tuyền vỗ vỗ cái bụng của mình.

(*)Cái này xuất phát từ hành động của Tào Tháo thời Tam quốc. Ý của Hạ Tuyền là phải giữ được Lương ca vì đứa con.

Hứa Cách Phi còn chưa kịp lên tiếng, thì một tràng tiếng gõ cửa lập tức vang lên. Hai người ngẩng ngốc quay đầu nhìn về cửa phòng. Lệ Tịnh Lương mặt không biểu cảm đứng ở đó, trong tay cầm một túi giấy, không biết đựng cái gì ở bên trong.

“Lệ tiên sinh.” Hứa Cách Phi bỗng đứng phắt dậy, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Hạ Tuyền lúng túng kéo chăn lên, nịnh nọt nói: “Anh trở về rồi à.”

Lệ Tịnh Lương cười như không cười nhìn lướt qua cái bụng của cô, không chút lưu luyến xoay người đi vào thư phòng, đáng về lúc bước đi còn giống như là đang nói: Lại còn vua nữa chứ?

Hứa Cách Phi thấy anh rời đi, xoa xoa lớp mồ hôi lạnh trên vàng trán, nói với Hạ Tuyền: “Chị không nghe thấy tin tức bọn họ sẽ giải trừ hôn ước, nhưng mà dạo gần đây Diệp Minh Tâm không hề đi tới công ty, có thể là do không tìm được em nên không thấy có ý nghĩa nữa. Tốt nhất là em nên nghỉ ngơi đi, chị phải về rồi.”

Hạ Tuyền ngăn cô lại nói: “Chị đừng đi vội như vậy mà, em định xuất ngoại mấy ngày, muốn nói trước với chị một tiếng, có chuyện gì thì gửi thư điện tử cho em.”

“Em định ra nước ngoài? Lệ Tịnh Lương dẫn em đi à?”

“Không phải, em tự mình đi.”

“Đừng làm loạn nha đại tiểu thư, cô định nâng cao cái bụng bầu này đi đâu?” Hứa Cách Phi tỏ vẻ không đồng ý.

“Vẫn chưa đến năm tháng mà, em đi du lịch một chút sẽ không sao đâu, người lớn như vậy rồi sao có thể khiến cho chính mình mệt mỏi được? Gần đây nhà của người chủ trước kia giúp đỡ em đi học có việc mừng, em muốn đi tham dự.” Hạ Tuyền ôm bụng nói.

Hứa Cách Phi dừng lại một chút rồi gật đầu nói: “Chị thấy không thành vấn đề, nhưng em còn phải nói với ông chủ của mình nữa.”

“Ông chủ của em?” Hạ Tuyền liếc cánh cửa một cái, “Đúng rồi, còn anh ấy nữa.”

Hứa Cách Phi bắt đầu đi vỗ vỗ bả vai của cô, đứng dậy rồi đi. Mặc dù chỗ này cao sang, nhưng cũng không phải là nơi thích hợp để ở lại lâu, nếu còn phải ở đây thêm một lúc nào nữa thì chắc cô sẽ toát hết mồ hôi lạnh mất, sau này vẫn là không nên tới đây nhiều lần.

Sau khi Hứa Cách Phi rời đi, Hạ Tuyền xuống giường đi đến thư phòng, tìm thấy Lệ Tịnh Lương đang làm việc ở trong đó.

Anh chuyển tầm mắt từ trên máy tính sang cô, rồi nhìn lướt qua cái túi trên bàn, sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Hạ Tuyền giống như chợt hiểu ra, đi tới mép bàn, cầm lấy chiếc túi nói: “Cho em?”

Lệ Tịnh Lương gật đầu.

“Anh tặng quà cho em sao? Thật là hiếm có nha.” Hạ Tuyền kinh ngạc nói.

Lệ Tịnh Lương ý vị sâu xa liếc cô một cái, thong thả ung dung nói: “Em nhìn kỹ đi rồi hãy nói.”

Hạ Tuyền không hiểu chuyện gì mở túi ra, vừa mới nhìn vào thì..... Quà tặng cái gì chứ, lại là một vài cuốn sách, ngoại trừ sách dạy nấu ăn ra, thì chính là sách về một số điều cần lưu ý khi mang thai, hoặc là về dưỡng thai, cái người này đúng là.....

“Em muốn ra khỏi nước.” Hạ Tuyền xách chiếc túi lên, dùng giọng điệu không quá thân mật nói.

Lệ Tịnh Lương vẫn không ngừng gõ phím, lập tức mở miệng nói: “Không được.”

“Tại sao?” Hạ Tuyền không hiểu, “Em đi ra ngoài một chuyến thì có làm sao, ở trong nước em muốn đi đâu cũng không hề dễ dàng, lúc nào cũng lo bị chụp ảnh, em sắp buồn chết rồi.”

“Chỉ vì chuyện này nên em muốn xuất ngoại?”

“Ách.....”

Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, Lệ Tịnh Lương cũng không còn tâm trạng để trả lời cô, khép máy tính lại rồi nói một câu “Không cần xuống lầu” sau đó rời đi.

Mặc dù anh không để cho cô xuống lầu, nhưng mà cô vẫn có thể đứng ở tầng hai nhìn lên chứ sao. Hạ Tuyền lặng lẽ chạy tới chỗ ngã rẽ của cầu thang, bám vào lan can nhìn xuống, nhìn thấy vị khách lần này của Lệ Tịnh Lương.

Diệp Minh Tâm và Diệp Hân, còn có..... Lương Ngâm

Suy nghĩ dường như trở lại rất nhiều năm trước, vào lần đầu tiên khi cô nhìn thấy Lương Ngâm đã cảm thấy rất sợ hãi, đó là ý thức nhạy cảm của một đứa trẻ khi muốn tự bảo vệ chính mình. Khi đó dù thế nào cô cũng không nghĩ rằng, chính bà ta sẽ cướp đi cha của cô, hủy diệt gia đình vốn mỹ mãn của cô.

“Diệp tổng?”

Trước khi bọn họ đến hình như không thông báo với Lệ Tịnh Lương, ánh mắt Lệ Tịnh Lương nhìn một nhà ba người bọn họ có ý mang theo sự bất ngờ và trêu chọc.

Diệp Hân ôn hòa cười nói: “Nha đầu Tâm Tâm này nói rằng hôm nay là sinh nhật của anh, nhất quyết muốn tới tham dự sinh nhật, tôi thấy chúng ta đã lâu lắm rồi chưa gặp mặt cho nên cũng đi cùng.”

Thì ra hôm nay là sinh nhật của Lệ Tịnh Lương? Nhưng sao anh một chút tin tức cũng không có? Trong một ngày sinh nhật trọng đại như vậy mà anh lại trở về nhà tìm cô sao?

“Hôm nay tôi bận việc rồi.” Lệ Tịnh Lương lộ ra vẻ mặt vô cùng tiếc nuối, thậm chí còn không thèm mời ba người bọn họ vào nhà, “Cho nên xin lỗi Diệp tổng, làm ơn trở về đi.”

Diệp Minh Tâm vẫn luôn nhin, cô ta nghĩ rằng chỉ cần mình cùng cha mẹ kiên nhẫn “lấy lòng” anh, thì dù thế nào Lê Tịnh Lương cũng sẽ tiếp nhận, nhưng anh thậm chí ngay cả cửa cũng không cho bọn họ vào, rõ ràng chính là có quý!

“Tôi thấy anh không phải là bận công việc, mà chính là đang giấu phụ nữ ở trong này đi!” Diệp Minh Tâm lớn tiếng nói, muốn xông vào.

Lê Tịnh Lương nâng cánh tay lên, chặn ở trước mặt cô ta, mặc cho cô ăn vạ thế nào thì cũng đều không thể tiến lên phía trước một bước.

Diệp Hân cau mày liếc Lương Ngâm bên cạnh một cái, Lương Ngâm lập tức đi lên giữ chặt lấy Diệp Minh Tâm, ngượng ngùng cười cười với Lê Tịnh Lương.

Lê Tịnh Lương buông cánh tay xuống, giữa đôi lông mày như ngọc mang theo nụ cười khách sáo, cổ áo sơ mi trắng như tuyết càng làm nổi bật lên màu da trắng đến nỗi gần như có thể phát sáng của anh, anh mở đôi chân dài, làm ra tư thế “mời”.

“Tạm biệt.” Anh một lần nữa hạ lệnh đuổi khách, quả nhiên là không cho gia đình Diệp Hân một chút mặt mũi nào.

Chuyện không cho khách vào nhà không lớn cũng không nhỏ, nên ngược lại Diệp Hân có thể chịu được, nhưng hai mẹ con ở bên cạnh thì lại không như vậy.

Diệp Minh Tâm đã sớm nghi ngờ Lê Tịnh Lương giấu Hạ Tuyền đi, bởi vì kể từ ngày anh và Hạ Tuyền một trước một sau rời đi thì cô ta đã lập tức không tìm thấy người phụ nữ kia nữa, bây giờ anh còn không cho cô ta vào nhà, rõ ràng chính là đang giấu cô ở trong đó.

Diệp Minh Tâm nháy mắt với mẹ, Lương Ngâm vỗ vỗ tay cô ta, ý bảo cô ta hãy bình tĩnh đừng nóng vội, bày ra tư thế trưởng bối nói: “Tịnh Lương, nói như thế nào thì chúng tôi cũng đã tới rồi, coi như anh có việc bận đi chăng nữa, thì cũng không thể để cho chúng tôi ngồi một chút được sao? Tuy nói hôm nay là sinh nhật của anh, nhưng người được chúc phúc thì cũng không thể nào vô lễ với trưởng bối được.” Bà ta ôn hòa nháy mắt mấy cái, nhìn thì như đang nói đùa, nhưng thật ra là đang dùng lễ tiết để chặn họng anh. d/d/l/q/d/tiểu ốc

Trong lòng Hạ Tuyền không khỏi có chút bồn chồn, nếu như bọn Lương Ngâm thật sự đi vào, thì có khi Diệp Minh Tâm sẽ đi lên lầu để kiểm tra, nếu như cô ta thật sự phát hiện ra cô thì nên làm cái gì? Cô đương nhiên sẽ rất vui lòng khi đã kích bọn họ, nhưng mà dưới tình huống bây giờ của cô, thì cô căn bản không hề có ý định và điều kiện để xử lý những chuyện gay go này, hơn nữa, có khi Lê Tịnh Lương cũng sẽ rất không vui.

Việc duy nhất mà bây giờ cô có thể làm chính là hi vọng Lê Tịnh Lương sẽ không đồng ý cho bọn họ vào nhà.

Nhưng rất dễ để nhận thấy rằng Lê lão bản không hề nghe thấy tiếng cầu nguyện trong lòng của cô.

Anh ngọc thụ lâm phong đứng ở cửa ra vào, sau khi nghe xong lời nói của Lương Ngâm, thì bờ môi chứa đựng một nụ cười càng lúc càng không kiềm chế được, mang theo sự mỉa mai và chán ghét rất khó để nhận ra, nhưng nhìn thế nào cũng đều thấy có chút nguy hiểm.

“Nếu đã như thế, thì mời ba người vào nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: Anh Thor

Rốt cuộc cũng được phép vào nhà, ba người nhà họ Diệp nhìn nhau vài lần, chậm rãi bước vào.

Lê Tịnh Lương không giống những người khác, anh không thích mời người giúp việc, cho dù là nhân viên làm theo giờ thì cũng chỉ đến đây trong thời gian nhất định, phải rời đi trước khi anh trở về, như vậy khiến cho biệt thự to lớn có vẻ rất lạnh lẽo.

Đây là lần đầu tiên Diệp Minh Tâm đến nhà anh, lần trước tới đưa cơm cho anh cũng là do nhân viên làm theo giờ nhận, không được phép bước vào vì thế nên lần này cô ta nhìn rất chăm chú.

Sau khi nhìn khắp xung quanh, Diệp Minh Tâm hỏi Lê Tịnh Lương: “Sao anh không mời một người giúp việc, chuyện gì cũng tự mình làm không phải sẽ rất mệt sao?”

Lê Tịnh Lương không hề liếc mắt nhìn cô ta một cái, trực tiếp ngồi trên sofa ở phòng khách, giơ tay chỉ về sofa phía đối diện ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống.

Lương Ngâm kéo tay con gái lại, không tiếng động ra hiệu cho cô ta không cần nói nhiều. Diệp Minh Tâm không thể làm gì khác hơn là mím mím môi, theo mẹ ngồi xuống.

Diệp Hân ngồi đối diện với Lê Tịnh Lương, so với ông chủ Lê thanh thản tùy ý thì bất luận là về mặt hay cách ăn mặt của Diệp Hân đều rất đoan chính, nghiêm túc.

Lê Tịnh Lương như suy ngẫm nhìn người đàn ông trung niên có không ít giá trị với mình, mặc dù ở cái tuổi này như Diệp Hân nhìn qua vẫn rất phong độ, hơn nữa trong chuyện làm ăn, ông ta thực sự có sự quyết đoán và tài năng không tồi, có thể dẫm trên người phụ nữ của mình là đạt được vị trí này cũng không có gì bất ngờ.

Người lên tiếng trước vẫn là Diệp Hân, bởi vì hôm nay mang theo mục đích bảo vệ hôn nhân của con gái và Lê Tịnh Lương mà đến nên khi ông nói chuyện vẫn không khỏi có hơi nhún nhường.

“Tịnh Lương, hôm nay là sinh nhật của cậu, tại sao lại không chúc mừng một chút? Ở nhà một mình không khỏi quá cô quạnh rồi.” Diệp Hân hòa ái nói.

Lê Tịnh Lương đâu có ở nhà một mình? Người ở cùng anh đang ở khúc quanh của lầu hai nghe lên đây, Hạ Tuyền khinh thường hừ một tiếng.

Lê Tịnh Lương chậm rãi thả tay áo sơ mi hơi kéo lên xuống, chậm rãi cài khuy ở cổ tay áo làm từ đá quý màu lam vào, mi mắt hơi rũ xuống, ôn nhã nói: “Có lẽ Diệp tổng không biết, tôi chưa bao giờ tổ chức sinh nhật.”

Lần này không chỉ là Diệp Hân, ngay cả Diệp Minh Tâm và Lương Ngâm cũng rất kinh ngạc.

Diệp Minh Tâm không nhịn được, hỏi anh: “Tại sao anh không tổ chức?”

Lúc này Lê Tịnh Lương mới đưa mắt liếc nhìn cô ta, không thể không nói, ông chủ Lê đúng là mỹ nam khó gặp. Vóc người cao gầy dong dỏng, khuôn mặt tuấn tú mà lạnh lùng như ngọc hơn nữa cả người toát ra khí chất của người bày mưu tính kế, không chê tất cả, rất khó khiến cho người ta không động lòng.

Tuy rằng lúc đầu Diệp Minh Tâm vẫn chưa tiếp xúc nhiều với anh nhưng trong thời gian đính hôn không ngắn thì cũng đã thích người đàn ông này.

Ngưỡng mộ người mạnh là bệnh chung của mỗi người phụ nữ, cho dù là Hạ Tuyền đang nghe lên ở lầu hai cũng không khỏi có tâm lý này.

Thực ra Hạ Tuyền cũng rất tò mò tại sao Lê Tịnh Lương không tổ chức sinh nhật, ông chủ của cô cũng sẽ nhanh chóng giải đáp nghi hoặc này.

“Diệp tổng, là như vậy.”

Rõ là là vấn đề do Diệp Minh Tâm hỏi những anh lại trả lời Diệp Hân, thâm ý của những lời này, tất cả mọi người đều rất rõ ràng.

“Bởi vì mẹ của tôi khi sinh tôi vì khó sinh mà chết, vì thế tôi và cha liền quyết định sau này cũng sẽ không tổ chức sinh nhật của tôi.” Ngón tay trắng nõn như ngọc của anh đẩy gọng kính gác trên chiếc mũi cao thẳng, con ngươi sâu thẳm mang đầy vẻ khiếm tốn, nói: “Không biết người khác nghĩ thế nào, chỉ ít chúng tôi cho rằng là một người đàn ông đương nhiên phải tôn kính và đối xử tử tế với người phụ nữ đã trải qua nỗi đau sinh nở.”

Lời này, có thể người nói vô tâm nhưng người nghe lại hữu ý.

Năm đó Diệp Minh Tâm vẫn là một đứa trẻ cũng không rõ khúc mắc trong đó vì thế chỉ hiểu ý nghĩa trên mặt chữ nhưng Diệp Hân và Lương Ngâm lại không như vậy. Đối với người mẹ Khang Vũ của Hạ Tuyền, bọn họ mắc nợ mà không thể nào bù đắp nổi.

Dù sao Diệp Hân cũng là người lão luyện, cho dù trong lòng có vô vàn suy nghĩ nhưng trên mặt vẫn không hề thay đổi, vẫn dùng giọng nói ôn hòa nói: “Lệnh tôn(*) đúng là người có tình, không biết gần đây Lê lão tiên sinh đang bận rộn việc gì?”

(*) Lệnh tôn: cách gọi cha của người khác một cách lịch sự, tôn trọng.

Lê Tịnh Lương mỉm cười giống như lời nói của ông ta đúng như anh mong muốn, dùng giọng nói gần như trên choker nói: “Cha của tôi đem theo ảnh của mẹ tôi đi du lịch khắp thế giới.”

Về mặt Lương Ngâm biến hóa thất thường, dường như sợ bị người khác nhìn ra đầu mối, chậm rãi cúi đầu.

Về mặt của Diệp Hân cứng lại, khóe miệng dương lên, trầm thấp nặng nề nói: “Tôi rất kính phục tình cảm của Lê lão tiên sinh và phu nhân.”

Lê Tịnh Lương bày ra vẻ mặt sợ hãi vì được yêu thích: “Diệp tổng quá khen rồi, gia phụ(*) vẫn luôn giáo dục tôi làm một người đàn ông có trách nhiệm, vợ chết rồi lại tái giá hay là đối xử không tốt với vợ và con gái đều là chuyện mà người nhà họ Lê không thể làm.

(*) Gia phụ: cách gọi cha mình một cách tôn kính, trang trọng.

Hạ Tuyền ở lầu hai đã không biết hình dung tâm tình của mình thế nào rồi.

Người khác nghe không hiểu như cô rất rõ ràng, Lê Tịnh Lương nói những câu này với Diệp Hân đều là vì cô. Trước đây cô không thể tự tin nói rằng Lê Tịnh Lương có bao nhiêu tình cảm với cô, nhưng bây giờ, cô cảm thấy lời nói anh nói thích cô rất đáng tin.

Dù sao thương nhiên chưa bao giờ nguyện ý đối địch một cách rõ ràng với người này chứ đừng nói đến chê cười trực tiếp, đánh rần động cò như vậy.

Lệ Tịnh Lương còn đang muốn nuốt trọng công ty giải trí Hoa Hạ nữa đấy, hiện tại không chỉ hủy bỏ hôn ước mà còn dùng thái độ như vậy đối xử với Diệp Hân, trong lòng Hạ Tuyền có sự chua xót, áy náy cùng với niềm hạnh phúc biến thái cùng tồn tại.

Diệp Hân là người thông minh, lúc này liền cảm giác được có lẽ Lệ Tịnh Lương biết điều gì đó rồi. Ông chậm rãi vắt chéo hai chân, mặt không đổi sắc đứng trước mặt người đàn ông trẻ tuổi kia, lúc ông bằng tuổi anh còn chưa có được thành tựu như vậy, so với ông, vị hậu bối này còn có năng lực lớn hơn.

Đương nhiên điều này cũng không tránh khỏi việc anh có xuất thân tốt, được tiếp nhận nền giáo dục tiên tiến, có tài nguyên và ngân sách lớn nhất, những thứ này, trước kia ông đều không có.

Mất thấy Diệp Hân đang suy nghĩ một số chuyện, Lệ Tịnh Lương cũng không cho đối phương thời gian suy nghĩ quá dài, chuyển đề tài, nói: “Nói tới trường bố, cha của Diệp phu nhân cũng là trường bố, Lương lão tiên sinh gần đây đang làm gì?”

Nhìn như dò hỏi một cách khách khí nhưng lại khiến cho Lương Ngâm kinh hãi. Bà ta do dự một lát mới cẩn thận mở miệng.

“Cha của ta tuổi tác không nhỏ, sau khi về hưu thì chỉ an dưỡng tuổi già.”

Nghe thấy lời của vợ, Diệp Hân hơn nhếch miệng hài lòng, phản ứng như vậy khiến cho Lương Ngâm hơi yên tâm.

.... Nhìn xem, lời nói thực êm tai, còn về hưu sao? Rõ ràng chính là bị ép giao công ty cho Diệp Hân chứ gì?

Lệ Tịnh Lương cười một tiếng không rõ hàm ý, một tay chống cằm, vô cùng chân thành nói: “Diệp phu nhân nói đúng, Diệp tiểu thư cũng đã lớn như vậy, Lương lão tiên sinh cũng nên hưởng phúc con cháu rồi.”

Diệp Hân cười nhạo bắt đầu cố gắng chuyển đề tài đến chuyện chính: “Nào có, cô con gái này của tôi, đối xử với ông ngoại của nó vẫn tính là hiếu thuận nhưng lại bị tôi làm hư, mấy lần trước làm không ít chuyện sai lầm, Tịnh Lương, cậu nể tình tôi, đừng để trong lòng.”

Rốt cuộc cũng nghe đến máu chốt, Hạ Tuyền nhếch môi tập trung tinh thần lắng nghe, thân thể chậm rãi dịch sang, cố gắng nhìn dáng vẻ của bọn họ.

So với Hạ Tuyền đang rất căng thẳng thì biểu hiện của Lệ Tịnh Lương vẫn rất bình thản, anh vuốt cằm khẽ nói: “Không sai, Diệp tổng chỉ có một cô con gái như vậy, cũng không còn ai khác, nuông chiều một chút cũng có thể hiểu được.”

Chỉ có một cô con gái, không còn ai khác..... lần này ngay cả Diệp Minh Tâm cũng chột dạ.

Cho dù Hạ Tuyền có cố gắng kiềm chế tâm tình, nhưng đến thời khắc này cũng không kiềm chế được trái tim đang đập mạnh, tay cô nắm chặt tay vịn cầu thang để cho tay của mình không quá run rẩy.

Diệp Hân hí hóp mắt nhìn Lệ Tịnh Lương, Lệ Tịnh Lương tùy ý để cho ông xem, đối với người trẻ tuổi sâu không lường được này, Diệp Hân không thể biết được mục đích của anh nhưng nghĩ tới hai người hợp tác, còn có quan hệ thông gia sắp đạt được giữa hai người thì cũng không muốn rời đi như vậy.

Ước chừng Diệp Hân nghĩ sắp xong rồi, Lệ Tịnh Lương mới mở miệng lần nữa, trực tiếp trả lời câu hỏi vừa rồi của ông.

“Có điều, Diệp tổng.” Lòng mày của anh khẽ giương lên, giọng nói kéo dài: “Lần trước, điều ta nói với tiểu thư đây cũng không phải nói đùa.”

Diệp Minh Tâm dường như đã đặt toàn bộ hy vọng vào ngày hôm nay, hy vọng có thể khiến cho Lệ Tịnh Lương hồi tâm chuyển ý nhưng không ngờ ngay cha mẹ của cô ta mà anh cũng không cho chút mặt mũi nào. Như vậy, sao cô ta có thể nhận được chứ?

Không đợi Diệp Hân nói cái gì, Diệp Minh Tâm đã mở miệng trước một bước: “Tại sao? Em có gì không tốt? Cho dù em không tốt thì cũng không quá đáng như anh!” Cô ta kể lại chuyện lần trước Lệ Tịnh Lương đùa giỡn cô ta, lại nói ra âm mưu giữa anh và Hạ Tuyền, hoàn toàn không để ý mà nói xấu Lệ Tịnh Lương trước mặt cha mẹ cô ta. Hơn nữa, Lệ Tịnh Lương thân là người trong cuộc nhưng dường như cũng không quá để ý.

“Nói xong rồi sao?” Anh ôn nhu thấp giọng hỏi.

Nhìn đôi mắt phượng mím cười kia, không biết vì sao Diệp Minh Tâm lại thấy e sợ nhưng mà cô ta lại nghĩ chỗ dựa mạnh mẽ nhất của mình ở ngay bên cạnh, có gì phải sợ chứ? Kết quả là, cô ta ưỡn ngực, cố chấp trừng mắt nhìn lại.

“Thế nào, em nói không đúng sao?” Cô ta lạnh lùng nói.

Lệ Tịnh Lương đứng dậy, hay tay ở trong túi quần, thoải mái nở nụ cười. Trong phút chốc giống như tuyết tan xuân tới, nụ cười kia chiếu vào ba người nhà họ Diệp khiến cho họ không thể nào mở mắt nổi.

“Cô nói rất đúng.” Lệ Tịnh Lương tăng âm lượng, nghiêng đầu nhìn về phía lầu hai, sang sảng nói: “Bảo bố, xuống đây đi.”

Hạ Tuyền hoàn toàn ngỡ ngàng, đây không phải là gọi cô chứ?”

“Bảo bố?”

Thấy không có ai bước xuống, Lê Tịnh Lương lại hô một tiếng.

Lần này có thể xác định là gọi cô rồi.

Sau khi xác định, Hạ Tuyền không chút do dự mà đi xuống lầu, lúc đi xuống thì không quên sửa sang tóc tai và vẽ mặt.

Sự xuất hiện của cô khiến cho ba người nhà họ Diệp sợ ngây người, trong đó kích động nhất chính là Diệp Minh Tâm.

“Tôi biết ngay là tiện nhân cô ở đây!”

Diệp Minh Tâm không thể nhịn được nữa, xông lên muốn lý luận với Hạ Tuyền, nhưng nửa đường lại bị người ngăn cản, người ngăn cản không phải ai khác chính là vị hôn phu trước kia của cô ta.

“Anh thả tôi ra!” Diệp Minh Tâm đỏ mắt lên, nói: “Anh, tên cận bã này!”

Lê Tịnh Lương hơi ngả đầu về sau, tránh ngụm nước miếng mà Diệp Minh Tâm phun ra vì quá kích động, hơi híp mắt, lạnh nhạt nói: “Diệp tiểu thư, phiền cô nhìn rõ xem mình đang ở đâu, nơi này còn không đến lượt cô ngang ngược.”

Nói xong, tay anh dùng sức vung một cái, Diệp Minh Tâm trực tiếp bị ném vào lồng ngực Lương Ngâm.

Lương Ngâm nói: “Lê tiên sinh, đùa giỡn cũng phải có mức độ, cô ta chỉ là một con hát, sao có thể so sánh với Tâm Tâm nhà chúng ta?”

Lúc này Hạ Tuyền đã đi tới bên người Lê Tịnh Lương, cô kéo cánh tay của anh, dịu dàng dựa sau người anh một chút, nở một nụ cười hoàn mỹ với Diệp Hân, ôn hòa nói: “Diệp tổng, đã lâu không gặp.”

Theo lý thuyết, hiện tại Diệp Hân không thể bình tĩnh mới đúng. Nhưng thật bất ngờ là vẻ mặt của ông vẫn ôn hòa, ngoại trừ ánh mắt nhìn Hạ Tuyền có hơi phức tạp thì một chút biến hóa cũng không có.

Nghe thấy Hạ Tuyền chào hỏi ông, ông đứng lên gật đầu nói: “Đã lâu không gặp, ở lại nhà Tịnh Lương đã quen chưa?”

Lời nói này thực giống như bọn họ có quan hệ gì, những người ở chỗ này, ngoại trừ Lê Tịnh Lương ra thì đều hơi kinh ngạc.

“Ba ba?!” Diệp Minh Tâm không thể tin nhìn cha của mình.

Diệp Hân động viên nhìn cô ta một cái, hất cằm về phía Lương Ngâm. Dù Lương Ngâm không muốn nhưng rất sợ hãi chồng, khi ông ra hiệu thì đã kéo Diệp Minh Tâm đi.

Đội hai mẹ con bọn họ rời đi, Diệp Hân mới mở miệng lần nữa, nói với Hạ Tuyền và Lê Tịnh Lương đang dựa vào nhau: “Thật là bất ngờ, thì ra hai vị là một đôi. Có điều, Lê tiên sinh, có hôn ước cùng với cậu chính là con gái của tôi, hiện tại câu vi phạm hôn ước, muốn ở cùng một chỗ với Hạ tiểu thư, có phải là nên cho tôi và nhà họ Diệp một câu trả lời hợp lý hay không?”

Lê Tịnh Lương cười như không cười nói: “Hà, nếu tôi không nghĩ sai thì Diệp tổng đang muốn tôi bồi thường cho ông sao?”

Diệp Hân cười mà không nói.

Lê Tịnh Lương như nghe được chuyện gì vô cùng buồn cười, đùa cợt nói: “Diệp tổng, ông tiết tác phong của tôi mà, có thể lấy tiền từ tôi đều là người sẽ cho tôi lợi ích to lớn hơn, ông có thể cho tôi cái gì?”

Diệp Hân chấp tay nói: “Vậy chính là không thể thương lượng?”

“Có thể thương lượng.” Lê Tịnh Lương ung dung, chậm rãi nói: “Hôm nào chúng ta nói chuyện một chút, bảo bối của tôi hủy hợp đồng với công ty giải trí Hoa Hạ thì cần những thủ tục gì.”

Cái gì? Anh muốn cô hủy hợp đồng với công ty giải trí Hoa Hạ?

Hạ Tuyền không khỏi nhìn về phía Lê Tịnh Lương, anh cũng liếc mắt nhìn cô một chút. Trong con ngươi sâu không lường được chợt lóe lên cảm xúc khiến cho cô nghĩ đến một câu nói.... Đêm tối đã qua, tương lai có hy vọng.

Bất luận anh làm chuyện này cho cô có mục đích gì thì trong đó lại có vài phần cảm tình chân thực, cô nghĩ, cô nguyện ý vì vậy mà có thể hy sinh tất cả của cô.

Tác giả có lời muốn nói: Đêm tối đã qua, tương lai có hy vọng! Tuyền Tuyền cố lên! Lương Tử cố lên! Khanh Đa cố lên! Moa moa mọi người! Nội dung câu chuyện sau này sẽ vô cùng đặc sắc! Cao trào sắp tới rồi! Ký giả sẽ làm gì! Nhà họ Diệp sắp bị đá kích rồi! Chỉ chờ Tuyền Tuyền của chúng ta thay đổi công ty là Lương tử sẽ bắt đầu nuốt công ty giải trí Hoa Hạ rồi! Hai, ba chương tiếp theo coi như là chương chuyển tiếp, mọi người chờ mong nội dung đặc sắc bên dưới nhé. ♪(^w^)

Chương 26

Editor: Tiểu Ốc

Lệ Tịnh Lương là loại đàn ông chỉ yên lặng trả giá mà không cần hỏi đáp sao? Đáp án hiển nhiên là không.

Tiến bước ba người nhà họ Diệp, ông chủ Lệ thông thả ung dung đi vào trong biệt thự, Hạ Tuyền đang ngồi ở trên ghế sofa suy nghĩ về chuyện kia, nên không hề nhận ra anh đang đến gần, chờ đến khi phát hiện ra thì anh đã đứng ở trước mặt cô, trên mặt treo một nụ cười mê người khó lường, đôi môi mỏng gợi lên một loại cảm giác bạc tình lạnh lẽo.

“Anh làm em sợ muốn chết.” Hạ Tuyền vỗ vỗ ngực, “Lúc nào bước đi cũng không phát tiếng động.”

Lệ Tịnh Lương đứng thẳng thân nhiên nhìn xuống cô nói: “Là do em suy nghĩ quá chăm chú nên mới không nghe thấy.”

“..... Thật sao?” Hạ Tuyền đứng dậy, lại phát hiện ra vẫn phải ngửa đầu lên nhìn anh như vậy, có chút đau cổ khẽ vuốt cái gáy, “Hôm nay cảm ơn anh, nhưng anh cũng không cần phải trắng trợn ra mặt giúp em như vậy chứ.”

Trên mặt Lệ Tịnh Lương nở một nụ cười, anh tiêu sái ngồi xuống, cánh tay khoác lên trên lưng ghế sofa, ngón tay với các khớp xương rõ ràng cũng khẽ gõ nhịp.

“Ừ, rất tự biết mình biết ta.”

Hạ Tuyền liếc anh một cái.

“Mấy ngày nữa anh sẽ cho em tham dự một buổi họp báo.” Anh nói rất bình tĩnh, giống như là đang bàn luận về thời tiết ngày mai như thế nào vậy, căn bản không phải là tin tức để cho một người phụ nữ có thai đi tham dự một buổi họp báo, “Em hãy chuẩn bị tâm lý một chút, suy nghĩ xem nên làm như thế nào để vạch trần người cha không bằng cảm thú kia.”

Nửa sau của câu nói hấp dẫn sự chú ý của Hạ Tuyền, mặt cô lập tức trầm xuống bình tĩnh hỏi: “Anh định chủ động ra tay sao?”

“Anh vẫn luôn rất chủ động.” Lệ Tịnh Lương nói xong liền đứng dậy, chiếc quần tây màu đen càng làm nổi bật đôi chân thon dài thẳng tắp của anh hơn, anh xoay người, để lại một bóng lưng anh tuấn bất phàm, “Đừng khiến cho anh thất vọng.” Dứt lời, lập tức nhấc chân đi lên lầu.

Chỉ cần suy nghĩ về những chuyện sẽ xảy ra sau đó thôi cũng đủ để khiến mỗi sợi dây thần kinh của Hạ Tuyền trở nên kích động rồi, cô đâu cần phải chuẩn bị chứ, cô đã lặp đi lặp lại những lời nói đó trong lòng ngàn vạn lần rồi, chỉ luôn chờ một cơ hội để có thể quang minh chính đại thông báo cho cả thế giới này biết thôi, rốt cuộc bây giờ cơ hội này đã tới rồi, cô quá thật hưng phấn đến nỗi ngủ cũng không yên.

Một mình cô hưng phấn dẫn tới việc người gặp họa chính là Lệ tiên sinh vẫn đang bị bệnh. Lệ tiên sinh ngủ không sâu, bất kỳ động tĩnh nào trong đêm khuya đều có thể đánh thức anh, cả đêm Hạ Tuyền trần trọc trở mình, lúc thì đối mặt với anh, lúc thì đưa lưng về phía anh, mặc dù anh nhắm hai mắt, hô hấp cũng đều đặn, nhưng đã sớm bị cô đánh thức rồi.

“Em mấy tháng rồi.”

Trong bóng tối chợt vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn của người đàn ông, Hạ Tuyền không hiểu ý tứ của anh, nhưng vẫn dịu dàng trả lời: “Sắp 5 tháng rồi, sao anh còn chưa ngủ? Là em đánh thức anh à? Thật xin lỗi, em không cử động nữa.”

“Muộn rồi.”

Sau khi hai chữ trầm thấp mà đầy từ tính này được nói ra, thì người đàn ông lập tức không thêm che giấu hành vi ái muội của mình nữa, Hạ Tuyền gần như không thờ nổi, cảm giác toàn thân mất đi sự tự chủ, còn không biết xấu hổ mà tiến sát lại gần anh, nghênh đón động tác của anh.

Hóa ra anh hỏi cô mang thai bao nhiêu tháng là để xác định xem đã có thể làm chuyện này hay chưa.

Đêm còn rất dài, hai người không có tâm trạng để ngủ đang quán quýt lấy nhau.

Trong những ngày sau đó, Hạ Tuyền luôn chú ý tới từng tin tức một, vì chỉ sợ bản thân sẽ bỏ qua một thông tin quan trọng nào đó.

Sự thật không có như cô dự đoán, các diễn đàn trên website rất nhanh liền có những người đăng bài viết kiểu dạng “Theo như người biết chuyện nói”, những bài viết này có liên quan đến nguyên nhân cô không xuất đầu lộ diện.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, nhưng mọi người vẫn luôn suy đoán rốt cuộc cô đột nhiên rút lui nghỉ ngơi một năm là bởi vì mắc bệnh hay là vì mang thai, nhưng điều mọi người tuyệt đối không ngờ tới chính là, bài viết này lại nói cho họ biết rằng, lý do cô dừng mọi hoạt động giải trí lại, là bởi vì bị công ty đóng băng!

Một nữ diễn viên rõ ràng vẫn đang nổi tiếng, còn nắm giữ trong tay hợp đồng đóng phim với một đạo diễn tầm quốc tế, tại sao có thể bị đóng băng như vậy được?

Lý luận của bài viết này vô cùng rõ ràng, đó là bởi vì nữ diễn viên danh tính X này có một mối quan hệ không thể nói cho ai biết với ông chủ lớn của công ty.

Bài viết tới đó là kết thúc, để lại cho người ta cảm giác rất thần bí, cũng tuyên bố với bên ngoài rằng, chân tướng của sự việc sẽ được giải đáp vào hai ngày tới, khi đó mọi người rồi sẽ biết, rốt cuộc nữ diễn viên danh tính X này có quan hệ gì với ông chủ của công ty.

Một bài viết mang theo ý tứ ám chỉ vô cùng rõ ràng như vậy rất khó để không khiến cho người ta suy nghĩ lung tung, tất cả mọi người đều suy đoán có phải Hạ Tuyền đang lén phét với Diệp Hân hay không. Liệu chân tướng có phải là Diệp Hân bao nuôi cô ở bên ngoài, nên hôm nay đóng băng cô là bởi vì không muốn bị trong nhà phát hiện ra, hay là bởi vì cô đã mang thai đứa bé của ông, cho nên mới che giấu để đường thai?

Dù sao thì Diệp tổng cũng chỉ có một cô con gái, không có con trai, vì không muốn gia sản lớn như thế trở thành của hồi môn tặng cho người khác, cho nên nếu có làm như vậy thì cũng rất có thể.

Hạ Tuyền đó, bề ngoài xinh đẹp như vậy, lại còn có nhiều xì căng đan, nhìn cũng giống như là loại người có thể làm ra chuyện đó.

Trong lúc nhất thời, dân cư mạng lập tức không ngừng chửi rủa Hạ Tuyền, thậm chí có rất nhiều người hâm mộ của cô cũng trở thành anti-fan.

Nhìn những bài viết kia, rồi lại nhìn những dòng bình luận khó coi trên mạng, Hạ Tuyền nhếch mép mỉm cười, hết sức khinh miệt.

Có lẽ ngay cả một người đàn ông khi đối mặt với những câu bình luận này cũng phải cười trừ, điều này chứng tỏ rằng nội tâm của cô đã mạnh mẽ hơn so trước trước rất nhiều.

Hạ Tuyền rất rõ ràng, những bài viết này nhất định là do Lê Tịnh Lương sắp xếp cho người đăng lên, anh đánh vào phương diện mạng xã hội, bây giờ phải nhìn xem công ty Hoa Hạ sẽ tiếp chiến như thế nào đã.

Nhưng mà thời gian hai ngày này thật sự quá ngắn, căn bản không đủ để bọn họ truy tìm tài khoản của người đăng bài. Coi như bọn họ có tìm được đi chăng nữa, thì chỉ sợ cũng không có cách nào nào để thuyết phục người đó giữ mồm giữ miệng.

Hơn nữa điều kiện mà ông ta đưa ra, làm sao có thể hấp dẫn như ông chủ Lê được? Anh nhất định đã tìm ra được nhược điểm của người đó.

Mấy ngày nay Hạ Tuyền không hề thấy mặt Lê Tịnh Lương, anh đang sắp xếp cho buổi họp báo. Cô nghĩ, chắc phải khi nào đến buổi họp báo thì cô mới được gặp anh rồi.

Thời gian hai ngày thanh thần trôi qua, tài khoản kia đúng hẹn đăng lên bài biết, nội dung của bài viết tiết lộ toàn bộ chuyện cũ của Hạ Tuyền, Diệp Hân và Khang Vũ cùng với người vợ hiện tại của ông ta là Lương Ngâm, thậm chí ngay cả vấn đề ngoài lề là chuyện ông ta luôn cho rằng Diệp Minh Tâm là con ruột của mình nhưng thật ra là con nuôi cũng bị lộ ra ngoài ánh sáng.

Tin tức này vừa được tung ra thì rất nhanh đã chiếm đóng trang đầu của các cuốn tạp chí báo lớn, từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên mạng xã hội cũng là tất cả tên của những người trong cuộc, các chuyện cũ vốn đã sớm bị lãng quên của công ty và những người khác cũng dần nổi lên mặt nước, một đồng người chen lách hết vào một chỗ giống như là đang tiến hành một cuộc hỗn chiến.

Hạ Tuyền vốn là mục tiêu công kích của mọi người nhưng thoát một cái liên biến thành người bị hại, mặc dù vẫn còn nhiều người khác cho rằng đây chỉ là lăng xê, nhưng lại càng có nhiều người đã lựa chọn tin tưởng, dù sao thì bài đăng ngày đó cũng được viết rất chân thành tha thiết, còn bổ sung thêm cả ảnh chụp nữa.

Hạ Tuyền không còn nhớ rõ cô chụp bức ảnh đó với cha mẹ từ khi nào nữa, sau khi Diệp Hân ly hôn với mẹ, mẹ lập tức hủy đi tất cả bức ảnh chụp chung với cha, hơn nữa còn không cho phép cô nhắc tới bất kỳ chuyện gì liên quan đến cha.

Khi đó vẫn còn rất bé nên làm sao cô có thể hiểu được lý do mẹ mình làm vậy? Mà chỉ luôn cảm thấy người khác đều có cha, nhưng chỉ mình là không có, cảm thấy rất uất ức, thậm chí có lúc còn chạy trốn đi chất vấn mẹ, rốt cuộc vì sao cha lại rời bỏ chúng ta?

Trong trí nhớ liên hiện rõ một cảnh tượng, đó chính là ngày Diệp Hân mang theo hành lý rời đi, cô đuổi theo chiếc xe liên tục chạy qua mấy con phố, bị ngã rất nhiều lần, nhưng từ đầu tới cuối chiếc xe kia vẫn chưa từng dừng lại.

Cô thật sự không nghĩ ra được lý do có thể giải thích cho việc người cha đã từng yêu thương cô như thế lại trở nên khinh thường mình.

Thôi, hồi tưởng những thứ kia có tác dụng gì chứ? Đó chẳng phải là tự vạch trần vết sẹo của mình hay sao. Điều cô mong muốn nhất bây giờ chính là cuộc điện thoại của Lê Tịnh Lương, chờ đợi cuộc họp báo kia.

Buổi họp báo diễn ra đúng giờ, vào hôm nhận được tin tức đó, Hứa Cách Phi mang theo thợ trang điểm tới nhà Lê Tịnh Lương để trang điểm tạo hình giúp cô.

Ngồi ở trước gương, nhìn thấy người phụ nữ ở trong đó từ từ trở nên xinh đẹp quyến rũ, Hạ Tuyền nhất thời có chút hoảng hốt. Những ngày qua cô gần như không hề trang điểm, cô tự nhận mặt mộc của mình tương đối dễ nhìn, nhưng vẫn khác biệt rất lớn so với người phụ nữ kêu gọi quyến rũ khi được trang điểm kia.

Suy nghĩ một lúc, Hạ Tuyền hỏi “Mỹ phẩm mà cô dùng không gây ảnh hưởng tới phụ nữ có thai chứ?”

Thợ trang điểm cười nói: “Chị yên tâm đi, Lệ tiên sinh đã dặn dò rồi, tất cả những vật dụng trang điểm đều phải đổi thành dành riêng cho phụ nữ có thai hết.”

“Anh ấy dặn dò?” Cô có chút bất ngờ.

“Đúng vậy đó, Lệ tiên sinh còn dặn dò bọn em là phải chọn lễ phục che bụng cho chị, để đến lúc đó chị chỉ cần ngồi ở sau bàn là được rồi, giới truyền thông sẽ không nhìn thấy bụng của chị.” Hứa Cách Phi đứng ở một bên ôm ngực nói: “Bây giờ chị thật sự ân hận vì lúc đầu đã làm sai, chị không nên ngăn cản em liên lạc với ông chủ Lệ, nếu như sau này anh ta biết được thì có khi sẽ hận chết chị mất.”

Hạ Tuyền khẽ nhếch mép nói: “Anh ấy sẽ không để ý đâu, chị nghĩ chuyện này quá phức tạp rồi, anh ấy không thích em như vậy đâu.”

Hứa Cách Phi đổi thành tư thế tay chống cằm “Không biết nữa, em thử nhìn xem, anh ta đã ép người bên Hoa Hạ phải giải trừ hôn ước rồi, bây giờ còn cử hành buổi họp báo, giải quyết những chuyện quá khứ này giúp em, chẳng lẽ đây không phải là yêu em sao?”

Hạ Tuyền nháy mắt mấy cái, cô cũng muốn tự thuyết phục chính mình như vậy, nhưng mà yếu tố yêu thích trong chuyện này chiếm số lượng quá ít ỏi, tất cả những gì mà ông chủ Lệ làm bây giờ đều là những chuyện có lợi cho bản thân anh thôi. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Giúp cô khôi phục lại thân phận là để mượn cơ hội chen ép Hoa Hạ, thu tóm cả công ty giải trí Hoa Hạ, chẳng những không bị mang tiếng là “vị hôn thê trước” của công ty mưu mô, mà còn có thể được người tán dương là kỹ sư chính nghĩa. Ngay cả việc anh bắt chột hủy hôn cũng sẽ được coi là về tình có thể tha thứ, bởi vì dù sao thì Diệp Minh Tâm cũng chỉ là con nuôi của Diệp Hân, mà Diệp Hân và Lương Ngâm lại là hai người cận bã không từ thủ đoạn như thế.

Tóm lại, kế hoạch lần này của Lệ Tịnh Lương phải nói là vô cùng được, không những biến cô trở thành người thiếu nợ anh, mà còn được hưởng cả danh lẫn lợi trước mặt rất nhiều người.

“Anh ấy thật đúng là rất thông minh.” Trang điểm xong, Hạ Tuyền không nhịn được mà cảm khái một câu.

Hứa Cách Phi không hiểu chuyện gì, liếc mắt nhìn Mã Nghi, Mã Nghi đang cố gắng bấm điện thoại đi động gửi nhắn tin, gần đây anh có liên lạc với Hòa Chu Trắc, muốn thực hiện ngay khi lửa còn nóng, không biết có thể tu thành chính quả hay không.

Nhưng điều này rất rõ ràng là không hề thực tế, một người là trợ lý nhỏ bé, một người lại là nữ minh tinh nổi tiếng, tuy sự chênh lệch giữa bọn họ vẫn không thể nào bị được sự chênh lệch giữa Lệ Tịnh Lương và Hạ Tuyền, nhưng nếu như có thể có con với hậu phương, vậy thì việc có con với tiền phương cũng không phải là không thể?

Sau khi trang điểm, người thợ trang điểm tỉ mỉ chuẩn bị lễ phục, Hạ Tuyền đi tới trước gương ngắm nhìn bản thân mình sắp bước vào cuộc chiến, ý chí chiến đấu trong lòng sục sôi.

Mẹ, mẹ có nhìn thấy không, con gái của mẹ sắp sửa giúp mẹ trừng trị tên đàn ông cận bã đó rồi, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc chúng ta cũng có thể để cho mọi người chứng kiến bộ mặt thật sự của ông ta, con rất vui mừng.....

“Sao em lại khóc?” Hứa Cách Phi tiến lên giúp cô chỉnh sửa lại mặt mũi, “Trang điểm xinh đẹp như vậy rồi mà còn khóc nữa thì sẽ lem hết đấy, không đẹp đâu, hôm nay là một ngày tốt lành, em nên vui mừng mới phải chứ.”

“Đúng vậy.” Mặc dù Hạ Tuyền đang cười, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, “Nhưng nó không chịu dừng lại, em cũng không muốn khóc như vậy.....”

Kết quả của việc cứ rơi nước mắt như thế chính là đôi mắt của cô sưng đỏ khi ở trong hậu trường của buổi họp báo, đến nỗi ngay cả thợ trang điểm cũng không có biện pháp.

Ngay khi bọn họ đang mặt ừ ừ thì cánh cửa phòng chợt vang lên những tiếng gõ, sau đó bước vào chính là Lệ Tịnh Lương đã mấy ngày không xuất hiện.

Hôm nay ông chủ Lệ mặc bộ tây trang màu xanh đậm in hoa văn, ở trên phần túi áo phộc được thêu một bông hoa hồng vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ.

Hạ Tuyền nhớ rõ đây chính là bộ tây trang phái nam cao cấp kiểu dáng mới nhất mùa này, khi cô nhầm chán ngồi ở nhà thì có xem qua rất nhiều tạp chí, nhưng cô lại không ngờ rằng khi Lệ Tịnh Lương mặc vào trông còn đẹp mắt hơn cả người mẫu xuất thân từ Âu Mỹ.

“Anh đến rồi à.” Hạ Tuyền mở miệng, cô không ngờ giọng nói của mình lại dịu dàng, nghe êm tai như vậy, đến nỗi ngay cả bản thân cô cũng thấy hơi xấu hổ, không tự chủ được cúi thấp đầu xuống.

Lệ Tịnh Lương khẽ gật đầu, phất phất tay ý bảo những người khác đi ra ngoài trước, điều này rõ ràng thể hiện rằng anh có chuyện muốn nói riêng với cô.

Hứa Cách Phi dẫn đầu một đám “người ngoài” rời khỏi đó, trong phòng chỉ còn lại hai người trong cuộc, Lê Tịnh Lương bước chậm đến bên cạnh cô rồi ngồi xuống, chiếc ghế không cao lắm, nên sau khi anh ngồi xuống thì hai chân phải khoanh lại rất miễn cưỡng vì quá dài, nhưng chính vì cái tư thế này lại khiến cho người ta không thể nào rời mắt khỏi cặp bắp đùi săn chắc kia.

“Khóc à?” Anh mở miệng, hỏi một câu không mặn không nhạt, cũng không giống như quá quan tâm

Hạ Tuyền gật đầu nói: “Thật xin lỗi, hình tượng này có thể sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả.”

“Chưa chắc.”

“Hả?”

“Hiệu quả như vậy sẽ tốt hơn.” Anh không giải thích, chỉ nói một câu trần thuật đơn giản, nhưng Hạ Tuyền lại không hề ngu ngốc, anh nói như vậy cô còn có thể không hiểu sao?

Bởi vì vấn đề nội dung bài viết ngày đó, nên nếu đôi mắt sưng đỏ như vậy của Hạ Tuyền xuất hiện trước mặt truyền thông thì sẽ càng thể hiện rõ hơn rằng cô chính là người bị hại, cũng khiến cho phần lớn dân chúng càng thêm chán ghét và khiển trách Diệp Hân hơn, đúng thật là rất tốt.

“Có hối hận không?” Nhìn dáng vẻ trầm tư của cô, Lê Tịnh Lương giống như lơ đãng hỏi.

Dù sao thì đó cũng là cha ruột của cô, khiến cho ông ta nhận mọi sự khiển trách của công chúng và mất đi tất cả, làm con gái ruột thịt như vậy chẳng phải rất nhẫn tâm sao?

Hạ Tuyền không khỏi cười một tiếng, giọng nói dịu dàng hơi thấp: “Từ giây phút Lương Ngâm ném em ra ngoài mà ông ta không hề đi tìm em, thì chúng em đã không còn là cha con nữa rồi.”

Lời nói bạc bẽo vô tình như vậy cũng rất hợp với khẩu vị của Lê Tịnh Lương, hai người bạc tình ở chung một chỗ, sẽ tạo dựng nên hai khí thế hoàn toàn khác nhau.

Hoàn toàn yên tĩnh, hai người hình như cũng không còn lời nào để nói, nhưng thời gian vẫn chưa tới, bọn họ lại không muốn đi ra ngoài, vì vậy.....

Lê Tịnh Lương rơi tầm mắt vào trên bụng Hạ Tuyền, phần eo với các tua rua được thắt lên rất cao, hơn nửa lần váy còn theo dáng xuống, nên ngược lại không hề lộ bụng, nếu chỉ nhìn như vậy thì thật đúng là không thể nào phát hiện ra Hạ Tuyền chính là một người phụ nữ mang thai hơn bốn tháng.

Thật ra thì những lời nói dùng để chèn ép Diệp Hân khi ở nhà không phải chỉ vì cảm thấy chán ghét đối phương, mà trên căn bản tất cả đều là sự thật.

Đối với con cháu, mặc dù Lê Tịnh Lương chưa từng nghiêm túc nói chuyện với Hạ Tuyền, nhưng có người nào lại không để ý đến con của mình chứ?

Hồ dữ còn không ăn thịt con, chứ đừng nói gì đến Lê Tịnh Lương.

Thấy anh vẫn nhìn chằm chằm vào bụng của mình, Hạ Tuyền nhin nửa ngày mới mở miệng nói: “Chẳng lẽ nhìn ra được sao?”

Lê Tịnh Lương lắc đầu một cái, bỗng nhiên vươn tay sờ lên bụng của cô, cũng không nói chuyện, cứ nhẹ nhàng đặt lên như vậy, giống như là đang cảm nhận nhịp tim thuộc về đứa bé ở nơi đó, cho dù anh căn bản không thể cảm giác được.

Qua một lúc lâu, anh mới thu tay về, gương mặt nhìn thẳng vào mắt cô, xuyên qua lớp kính trong suốt sạch sẽ, cô có thể nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh.

“Khi buổi họp báo ngày hôm nay kết thúc, giải trí Hoa Hạ sẽ nhanh chóng bị AR thu mua, anh sẽ sáp nhập nó thành một công ty giải trí thống nhất dưới cờ của AR, đến lúc đó.....”

Lời của anh còn chưa kịp nói hết, thì Hạ Tuyền đã lập tức tiếp tục: “Đến lúc đó anh sẽ thật sự trở thành ông chủ chân chính của em.”

Lê Tịnh Lương bật cười, một lát sau mới nói: “Đến lúc đó có muốn tiếp tục đóng phim hay không, sẽ do chính em quyết định.”

..... Đây là?

“Chuyên ngành đại học của em rất tốt, nếu như em muốn chuyển sang ngành y, thì anh có thể góp chút sức lực cho em”

Anh nói thành khẩn như vậy, Hạ Tuyền không nghi ngờ thành ý của anh, nhưng cô bắt đầu suy nghĩ về bản thân mình. d'đ'l'q'd'tiểu ốc

Năm đó, bởi vì mục đích báo thù, nên Hạ Tuyền đã từ bỏ nghề nghiệp mà mình ao ước nhất, sau khi tốt nghiệp thì liền bước chân vào Làng Giải Trí. Nhưng đến khi thật sự chuyển sang ngành giải trí, thì cô đã không còn phân biệt rõ rệt cuộc mình coi đây là công việc, hay đã coi đây là sự nghiệp để cố gắng tiến lên. Bây giờ chợt có người nói: em có thể không cần làm nữa, bởi vì em đã đạt được mục đích, em tự do rồi —— cô lại cảm thấy trống rỗng.

“Em thật sự giống như cần phải suy nghĩ.” Lê Tịnh Lương bày tỏ rằng đã hiểu, đứng lên như muốn rời đi, nhưng mới đi được vài bước thì chợt dừng lại, một tay để ở trong túi quần xoay người lại, nhìn cô nói, “Thật ra thì có chuyện này anh vẫn chưa nói, anh cũng không chán ghét đứa bé này, chỉ là vẫn

chưa quyết định được có nên kết hôn với em hay không thôi.”

Hạ Tuyền khiếp sợ nhìn anh, cặp mắt xinh đẹp mở ra thật lớn, những lời nói này còn khiến cô cảm thấy ngạc nhiên hơn cả việc mình có thể lập tức đạt được mục đích.

“Tí nữa lên sân khấu đừng khần trương.”

Nói một câu đơn giản, Lê Tịnh Lương xoay người rời đi, lần này anh không hề dừng lại, chờ đến khi anh rời khỏi, Hạ Tuyền vẫn không thể nào thu hồi tầm mắt khỏi cánh cửa được.

Nếu như cô không hiểu nhầm, vậy thì ý tứ của anh chính là..... Anh đang suy nghĩ có nên kết hôn với cô hay không?

Một người đàn ông như Lê Tịnh Lương lại muốn suy nghĩ có nên kết hôn với cô hay không?

Thật đúng là tam quan* bất chính rồi, nhưng sao cô lại có cảm giác —— chân thật như vậy.

(*)tam quan: thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Nếu như tất cả mọi chuyện đều có thể như mình mong đợi thì quá tốt rồi, nhưng thực tế thì ông trời luôn thích đùa giỡn người cả ở lúc mấu chốt.

Hai mươi phút trước khi cuộc họp báo của Hạ Tuyền bắt đầu, tất cả truyền thông đều nhận được tin nhắn. Diệp Minh Tâm thông qua công ty giải trí Hoa Hạ đăng một bài viết, xem như là đáp lại nghi vấn cô ta có phải là con ruột của cha mình hay không trên mạng internet.

Hạ Tuyền lập tức nhìn thấy bài viết này vì Ôn Minh Hạo trực tiếp gửi bài viết này đến điện thoại của cô.

Điện thoại của Lê Tịnh Lương cũng đồng thời vang lên âm báo tin nhắn cùng với điện thoại của Hạ Tuyền. Bọn họ một ở trong phòng, một ở bên ngoài, cùng cầm điện thoại lên đọc. Bài viết đó quả thực khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Trong bài viết, Diệp Minh Tâm đau lòng khiển trách Hạ Tuyền tìm mọi cách để tiếp cận cô ta, nhúng tay vào tình cảm giữa cô ta và chồng chưa cưới, cướp đi chồng chưa cưới của cô ta, thậm chí còn lên lút mang thai. Hiện nay ở bên ngoài, những tin tức liên quan đến cha cô ta Diệp Hân chỉ là thủ đoạn che dấu của chủ tịch tập đoàn AR Lê Tịnh Lương. Hạ Tuyền căn bản không phải con gái của Diệp Hân, cô ta mới là con gái ruột duy nhất của Diệp Hân.

Bên trong bài viết này không hề nhắc đến chuyện gì liên quan đến Khang Vũ, hành văn mượt mà lưu loát miêu tả Diệp Minh Tâm trở thành người phụ nữ đáng thương bị vứt bỏ. Thủ đoạn khiến người ta đồng tình như vậy, nhìn mà chán ghét.

Sau khi Hứa Cách Phi xem xong bài viết này liền lập tức chạy vào phòng chờ tìm Hạ Tuyền, lúc đó Hạ Tuyền cũng vừa trang điểm xong, đỏ mặt với sốt sáng của Hứa Cách Phi, cô chỉ nở nụ cười bình thản.

“Đừng lo lắng, bài viết này viết không tồi, vừa nhìn đã biết là sản phẩm của phòng quan hệ xã hội của công ty, nhà họ Diệp bắt đầu phản kích, đây là chuyện tốt, lo gì chứ?”

“Em không lo sao? Một lúc nữa em ra ngoài, đám phòng viên kia nhất định sẽ bám không tha vào cái bụng của em, lúc đó em phải làm sao?”

Hạ Tuyền suy nghĩ một chút, nhìn mình trong gương, qua một hồi lâu mới nói: “Thực ra những chuyện này không nên hỏi em.”

“Vậy thì phải hỏi ai?” Hứa Cách Phi nhíu mày lại.

Hạ Tuyền đứng dậy, sửa sang lại đồ trang sức của mình: “Chị nên hỏi Lê Tịnh Lương, những chuyện này là do anh ấy sắp xếp, chắc chắn là anh ấy cũng đã nhìn thấy bài viết này rồi, anh ấy nên đưa ra quyết định.”

Hứa Cách Phi im lặng không nói, yên tĩnh nhìn cô đi ra ngoài hội trường tổ chức buổi họp báo, Mã Nghi đi phía sau cô, hơi lo lắng nhìn về mặt của cô.

Lê Tịnh Lương đứng ở một góc khuất mà truyền thông không thể nhìn thấy, mặt không thay đổi nhìn cô đang đến gần.

Sắp đi tới trước mặt truyền thông, Hạ Tuyền hí mắt nhìn về phía Lê Tịnh Lương, đôi mắt hoa đào lộ ra tia tình cảm, dựa vào trí thông minh của Lê Tịnh Lương, đương nhiên là hiểu được ý tứ của cô.

Lệ Tịnh Lương đương nhiên thấy được bài viết, truyền thông cũng đã đến, nếu như lúc này hủy bỏ buổi họp báo thì lại có vẻ là Hạ Tuyền chột dạ. Nếu như đã không thể hủy bỏ thì cũng chỉ có thể suy nghĩ làm thế nào để chặn miệng truyền thông, nghĩ ra lý do hoàn hảo để giải quyết vấn đề đứa bé.

Hiện nay anh đã nghĩ được hai phương án giải quyết. Một, đẩy một người ra tự nhận mình là cha của đứa bé. Hai, để cho cô bỏ đứa bé, phủ nhận chuyện mang thai, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì hết.

Hiển nhiên là phương án thứ hai không được vị Hạ Tuyền kiên quyết phản đối. Phương án thứ nhất thì không biết nên tìm ai tới, tìm ai anh cũng không yên lòng.

Thực ra cũng có lựa chọn thứ ba, đó chính là anh đi ra nhận đứa bé là của anh, anh có tự tin là có thể dùng tài ăn nói xuất sắc của mình để chặn miệng truyền thông. Nhưng mà... có đi ra hay không, đây là quyết định khó nhất của anh.

Trong nháy mắt khi Hạ Tuyền lên khán đài, tất cả đèn flash của phóng viên đều sáng lên. Cô đã sớm quen với những thức này, cho dù anh sáng không ngừng nhấp nháy thì cô cũng không hề chớp mắt.

Cô vững vàng ngồi xuống vị trí trung tâm hội trường, mặt không biến sắc nhìn một đám phóng viên bên dưới, dường như chưa từng nhìn thấy bài viết kia.

Hứa Cách Phi cầm mic bước lên trước, sau khi nói phần giới thiệu mở màn thì tuyên bố Hạ Tuyền có thể bắt đầu nói chuyện.

Chỉnh lại mic một chút, Hạ Tuyền ôn hòa mở miệng nói: “Chào các bạn phóng viên, rất vui vì mọi người có thể gác lại trăm công nghìn việc, nể mặt tôi mà đến tham gia buổi họp báo này, cảm ơn mọi người.” Cô đứng đây cúi người thật sâu. Bởi vì thợ trang điểm cố ý che dấu nên tạm thời vẫn không nhìn ra bụng cô có vấn đề gì.

Sau khi ngồi xuống, Hạ Tuyền im lặng một lát rồi mới mở miệng một lần nữa, bình tĩnh nói rằng: “Mấy ngày trước, trên mạng xuất hiện một số tin tức liên quan đến tôi cùng với Diệp tổng, Tổng giám đốc công ty giải trí Hoa Hạ, hôm nay tổ chức buổi họp báo này chính là muốn nói về chuyện này.”

Nghe thấy cô dứt khoát nói thẳng vào vấn đề như vậy, các phóng viên có vẻ rất kích động, bọn họ không ngừng ấn máy ảnh, không buông tha bất kì biến hóa nào trên mặt cô.

“Tin tưởng mọi người đều tò mò về bức ảnh được lưu truyền trên mạng, nghi ngờ bên trên là tôi và Diệp tổng. Thực sự thì đó chính là chúng tôi, mà tôi...” Hơi ngừng lại, cô lộ ra vẻ mặt tự giễu: “Tuy rằng điều này nghe có vẻ vô lý nhưng thực sự tôi là con gái ruột của ông ấy.” Hạ Tuyền đưa tay ra, Mã Nghi lập tức đưa một tập tài liệu đến, đó là thứ Lệ Tịnh Lương giao cho cô, cô hoàn toàn không nghi ngờ độ tin cậy của nó.

“Đây là kết quả giám định ở bệnh viện nhân dân Giang Thành, nếu như mọi người còn nghi ngờ chuyện tôi là con gái ruột của Diệp tổng có thể yêu cầu tôi đưa tài liệu này để chứng minh.” Hạ Tuyền nói xong, để kết quả giám định lên bàn.

Ba người nhà họ Diệp đang xem truyền hình trực tiếp thấy cô lấy kết quả giám định ra để chứng minh thì trong lòng đều kinh ngạc. Lương Ngâm nhìn về phía chồng, trong mắt mang theo oán giận.

Diệp Hân bụng cóc uống trà, suy tư nghĩ mình bị người khác chui chỗ trống lúc nào, khả năng duy nhất chính là bên cạnh ông ta có người của Lệ Tịnh Lương.

“Tôi bước vào giới giải trí cũng gần năm năm rồi, vẫn dùng thân phận cô nhi. Thực ra từ nhất nhiều năm trước, con gái chủ tịch tập đoàn Khang Thị, Khang Vũ chính là mẹ của tôi. Lúc mẹ sinh ra tôi, Diệp Hân và mẹ tôi vẫn ở cùng nhau. Nhưng, năm tôi tám tuổi, Diệp Hân bỏ rơi mẹ con tôi, kết hôn cùng thiên kim của tập đoàn Lương Thị, Lương Ngâm. Thân thể của mẹ tôi vốn không tốt, không bao lâu sau liền qua đời, công ty của ông ngoại cũng vì bị Diệp Hân cướp mất rất nhiều khách hàng mà nhanh chóng sụp đổ, mấy tháng sau ông ngoại của tôi cũng rời khỏi nhân thế.”

Lệ Tịnh Lương đứng dưới đài nghe Hạ Tuyền nói rõ ràng hết chuyện cũ ra, ít nhiều cũng hơi bất ngờ. Đúng là anh không ngờ cô lại có thể kể hết quá khứ và cả mục đích báo thù của mình ra, hiện tại ngoài anh và cô cùng nhau lập mưu ra thì tất cả giới truyền thông cũng đều biết rồi.

Đúng là một vở kịch lớn mở đầu năm mới.

“Có phải là có chút nực cười hay không?” Nói xong quá khứ bị mẹ kế vứt bỏ, Hạ Tuyền bắt đầu nói đến mình bây giờ: “Giống như rất nhiều người nghĩ đến, tôi thực sự không phải người tốt, tôi đã từng cố gắng quyến rũ chồng chưa cưới của Diệp tiểu thư, tôi trở về nước, tiến vào công ty giải trí Hoa Hạ, tất cả những điều này cũng là vì muốn đòi lại công đạo cho mẹ và ông ngoại đã chết của mình.” Cô đứng dậy, cúi người trước đám phóng viên một lần nữa, nghiêng mình nói: “Làm phiền mọi người đến đây nghe những chuyện vụn vặt này của tôi, làm mất thời gian của mọi người rồi. Xin mọi người không cần kiêng kỵ gì mà đưa những tin này đúng sự thật ra ngoài. Việc đến nước này, tôi cũng không vọng tưởng được mọi người thông cảm, tôi chỉ hy vọng những người có lỗi đều không được buông tha, không chỉ tôi mà còn cả Diệp tổng.”

Buổi họp báo này có truyền hình trực tiếp trên mạng internet, khi Hạ Tuyền nói chuyện thì trên mạng cũng đã sôi sùng sục, vở kịch tra nam vứt vợ con, con gái trở về báo thù này thực sự khiến cho cư dân mạng thỏa mãn.

Những người từng nghiêng về một phía mà mắng chửi Hạ Tuyền giờ đã trở lại vị trí cũ, đứng về phía cô, mắng chửi 'người thứ ba' Lương Ngâm và 'người đập lên phụ nữ để tiến thân' Diệp tổng.

Tuy rằng Diệp Minh Tâm cũng đăng một tin thanh minh nhưng mà bài đăng kia phủ nhận huyết thống của Hạ Tuyền và Diệp Hân, lúc này Hạ Tuyền lại lấy kết quả giám định ra, điều này đủ để chứng minh bài đăng của Diệp Minh Tâm lúc trước là không đáng tin.

Ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết, không có ai là kẻ ngu cả.

Lệ Tĩnh Lương tựa vào tường, hồ hững nhìn động thái của dư luận, mặc dù không tán thành cách làm ăn ngay nói thật, tìm đường sống trong chỗ chết của Hạ Tuyền nhưng cũng không thể phủ nhận hiệu quả của nó.

Nhưng mà, sao truyền thông có thể buông tha một chút lỗ hổng nào chứ? Cho dù chuyện của Hạ Tuyền và Diệp Hân đã nói rõ nhưng chuyện của đứa bé còn chưa nói.

Sau tuyên bố bắt đầu phản hồi đáp với phóng viên của Hứa Cách Phi, người đầu tiên lên tiếng là phóng viên của một tờ báo giải trí có tiếng, phóng viên nhận mic, đứng lên nói: “Hạ tiểu thư, chuyện cũ vừa rồi thực sự rất cảm động nhưng tôi có một nghi vấn, tôi muốn hỏi, rốt cuộc Hạ tiểu thư có mang thai hay không?” Mặc dù là hỏi nhưng thực ra phóng viên này không cần trả lời, trực tiếp hỏi: “Cha của đứa bé rốt cuộc là ai?”

Hạ Tuyền muốn phủ nhận chuyện mang thai nhưng nhìn về mặt nhất định muốn có câu trả lời của phóng viên thì cô cũng rõ là đối phương nhất định đã nắm giữ bằng chứng xác thực chuyện cô mang thai, như vậy thì cô không thể phủ nhận, một khi phủ nhận thì sẽ rơi vào bẫy của đối phương.

Tuy rằng không thể phủ nhận nhưng cũng không thể thẳng thắn. Nếu như quả thực nói cho quần chúng biết đứa bé này là của Lệ Tĩnh Lương thì bài đăng lúc trước của Diệp Minh Tâm sẽ có một phần sự thật. Khẳng định là mọi người sẽ bắt đầu hoài nghi thực hư những lời vừa rồi của cô, vậy thì hiệu quả của những tuyên bố kia sẽ giảm đi rất nhiều.

Không biết tiếp tục nên làm thế nào, Hạ Tuyền liền ngậm miệng không nói. Đèn flash không ngừng sáng lên, mọi người chụp được gương mặt không hề có cảm xúc của cô, bắt đầu vì sự im lặng của cô mà rối loạn, gần như đã sắp kết luận đứa bé là của Lệ Tĩnh Lương rồi.

Hai tay của Lệ Tĩnh Lương khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào tường, ngoảnh mặt làm ngơ với tia cầu cứu của Hứa Cách Phi. Anh yên lặng nhìn Hạ Tuyền, ánh mắt đánh giá cô mang theo một chút xem xét và suy tư, thật giống như đang đánh giá xem người phụ nữ này có đáng để anh đứng ra bảo vệ, thừa nhận đứa bé này là của anh hay không.

Lát sau, Lệ Tĩnh Lương nở nụ cười, giống như có chút bất đắc dĩ, đứng thẳng người sửa sang tây trang, nhắc chân bước ra ngoài.

Nhưng ai ngờ.... người đàn ông vốn không nên xuất hiện lại xông vào từ phía sau truyền thông, dưới sự tránh đường của đám phóng viên, chậm rãi đi tới trung tâm hội trường, vòng qua bàn, ngồi xuống bên cạnh Hạ Tuyền.

Là Vân Nhượng Châu.

Sao anh ta lại có thể xuất hiện ở đây?

Đèn flash của đám phóng viên càng chớp lên điên cuồng, trong lúc nhất thời, ngoại trừ tiếng nói chuyện ầm ĩ thì chính là tiếng đèn flash chói tai.

Trên mặt Vân thiên vương đột nhiên xuất hiện lại không hề có một chút căng thẳng nào, anh khẽ mỉm cười, bình tĩnh ôn hòa nói: “Để các vị đợi lâu, tôi tới là muốn nói cho các vị, xin mọi người đừng bức Hạ Tuyền nữa, đứa bé của cô ấy... là của tôi.”

Hạ Tuyền tròn mắt, mở miệng muốn phủ nhận nhưng Vân Nhượng Châu trực tiếp lấy mic của cô, thuận tay cầm lấy cổ tay cô, nhìn như dịu dàng những lại vô cùng cố chấp giữ chặt cô.

Hạ Tuyền hoảng thực sự rồi, quay đầu nhìn về phía Lệ Tĩnh Lương, ánh mắt mang theo sự chờ đợi và sợ hãi không nói thành lời, giống như là vừa chờ mong anh có thể bước ra lại vừa lo lắng nếu như anh thực sự bước ra thì sẽ dẫn đến cục diện không thể thu dọn được.

So với cô đang vô cùng căng thẳng thì Vân Nhượng Châu bình tĩnh hơn rất nhiều, anh cười yếu ớt đối mặt với truyền thông, trên mặt là sự tự tin không chệch vào đâu được.

“Rất xin lỗi vì đã giấu mọi người lâu như vậy, tôi và Hạ Tuyền quen biết từ khi hợp tác bộ phim đầu tiên, sau đó tôi bắt đầu theo đuổi cô ấy, thật vất vả cô ấy mới chấp nhận sự theo đuổi của tôi, xin các vị giờ cao đánh khẽ, cho chúng tôi một chút không gian cá nhân.”

Độ thiện cảm và địa vị của Vân Nhượng Châu trong lòng khán giả không phải nói chơi, anh vừa xuất hiện, trên đám người xem trực tiếp trên mạng đều bùng nổ, tất cả đều nói tin Hạ Tuyền, coi bài viết của Diệp Minh Tâm trở thành trò cười.

Hạ Tuyền thu tầm mắt lại, không nhìn vị trí phía sau kia nữa, sắc mặt trở lại bình thường mặc cho phóng viên quay chụp, mãi đến khi Vân thiên vương mở miệng tuyên bố kết thúc thì tất cả mới lắng lại.

Không biết giờ khắc này, trong lòng Lệ Tĩnh Lương ở hậu trường có cảm tưởng gì, cô chỉ biết trong lòng mình đang như có mưa to gió lớn, đáy lòng là một vùng mông lung, giống nhưng tất cả những ngày tháng ngọt ngào đã biến mất, cảm tình cũng bị che mất, tất cả đều không thấy. Giống như một thành phố trống trải, không có ai ra vào, chỉ có một bức tường, một bức tường rất cao, ép tới mức cô không thở nổi.

Vân Nhượng Châu nắm tay Hạ Tuyền bước xuống bậc thang, đi từng bước về phía phòng chờ sau sân khấu, anh nhìn thấy Lệ Tĩnh Lương đứng ở phía sau sân khấu nhưng lại vô như không thấy gì hết, mỉm cười ôm vai Hạ Tuyền, vô cùng săn sóc nói lời những lời động viên kiểu như 'anh sẽ chăm sóc, yêu thương đứa bé như con ruột của mình'.

Hạ Tuyền cảm thấy thật buồn cười, lại cảm thấy mọi chuyện cũng chỉ là như vậy, tất cả như bụi trần lắng đọng, không còn cơ hội thay đổi.

“Cảm ơn anh.” Im lặng hồi lâu, rốt cuộc Hạ Tuyền cũng mở miệng nói ra câu nói đầu tiên với Vân Nhựt Châu sau rất nhiều ngày tháng. Câu nói này phát ra, nụ cười trên gương mặt Vân Nhựt Châu mới có vài phần chân thành.

“Em không cần cảm ơn anh, anh cũng vì mình mà thôi.” Vân Nhựt Châu nhẹ giọng nói: “Anh thực sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn có thể làm em cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh.”

“Anh chờ em một chút.” Hạ Tuyền chợt dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Em muốn rời đi một lúc.”

Đương nhiên là Vân Nhựt Châu hiểu cô muốn đi tìm ai, cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, thẳng thắn buông tay, mỉm cười nói: “Đi đi, anh ở phòng chờ đợi em.”

Hạ Tuyền xoay người rời đi, đến một căn phòng gần hội trường gặp Lê Tịnh Lương.

Người đàn ông dáng người thon dài điển trai đang ngồi trên sofa hút thuốc, khuôn mặt lạnh lùng tuần tú nhìn chằm chằm chén nước trên khay. Cuộc họp báo kết thúc tốt đẹp nhưng dường như anh cũng không thấy vui vẻ.

Nghe thấy cửa phòng mở, Lê Tịnh Lương dập thuốc lá, giọng nói trầm thấp dễ nghe, nghe không ra một chút kẻ hở nào.

“Anh ta là cứu binh mà em mời tới sao?” Anh hỏi.

Hiển nhiên là anh cũng không ngờ Vân Nhựt Châu sẽ xuất hiện. Hạ Tuyền đi vào, đóng kín cửa, dựa vào cửa nhìn anh một hồi, lắc đầu.

“Ah, nói như vậy là Vân tiên sinh tự động tới.” Trên gương mặt tuần tú của Lê Tịnh Lương mang theo nụ cười trào phúng: “Để cuộc họp báo này không có sơ hở, tôi đã đặc biệt tăng cường bảo an, xem ra Vân tiên sinh thực sự rất thích em, vì vậy mới không để ý nhiều người ngăn cản đề xống vào.”

Vệ sĩ của Vân thiên vương mạnh hơn đội bảo an của khách sạn sao? Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc lo nghĩ chuyện này.

Đối mặt với sự chế cười của anh, biểu hiện của Hạ Tuyền rất bình thản, cô không có tâm tình gì, nói: “Em còn tưởng là anh mời anh ấy đến đây, ai ngờ khách sạn tăng cường bảo an còn không bằng vệ sĩ của người ta.” Dừng một chút, cô đổi ngữ điệu: “Hơn nữa, nếu như anh ấy không xuất hiện, chẳng lẽ anh sẽ bước ra tự nhận đứa bé này là của anh sao?”

Dừng lại ở ánh mắt nóng bỏng của Hạ Tuyền, Lê Tịnh Lương hững hờ quay đầu ra chỗ khác, không nói gì. Anh cũng không nói cho cô biết rằng anh đã chuẩn bị bước ra, nếu như không phải Vân Nhựt Châu bỗng nhiên xuất hiện thì chỉ sợ là cả thiên hạ đều đã biết quan hệ giữa anh và cô rồi.

Đương nhiên Hạ Tuyền không biết hành động đó của anh, thấy anh im lặng thì cho rằng anh chấp nhận, nở nụ cười mềm mại nói: “Thực ra anh làm như vậy là đúng, nhưng mà em vẫn hơi khó chịu. Thời điểm Vân Nhựt Châu nói đứa bé là của anh ấy, em thực sự rất hy vọng anh có thể bước ra, nhưng em biết rõ không thể nào. Từ trước đến giờ, người có thể khiến em thương tâm chỉ có một mình anh. Thực ra em không để ý người khác nhìn em thế nào, không để ý bọn họ nói gì, làm gì, em chỉ quan tâm anh.” Cô đi về phía trước, nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, sau đó nhanh chóng thu tay, xoay người rời đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Có thể thái độ này có vẻ cố tình gây sự và không để ý đến đại cục nhưng em vẫn muốn nói, em đã thực hiện lời hứa, không để cho anh thất vọng, nhưng mà anh khiến em thực thất vọng.” Cửa phòng đóng lại sau khi cô dứt lời phát ra tiếng chói tai, tất cả lại trở lại yên tĩnh.

Thủy Tu Tề nghe tiếng thì chạy đến, thấy vẻ mặt ông chủ nhà mình có hơi u ám, không khỏi lo lắng hỏi: “Lê tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Không sao chứ? Có thể không có chuyện gì sao? Ngày hôm nay thật đặc sắc, sướng vui đau buồn đều được thể nghiệm, nếu muốn nói còn thiếu cái gì thì đó chính là....

“Đi thôi.” Lê Tịnh Lương bước chân về phía cửa, lúc đi ngang qua Thủy Tu Tề thì nói: “Đi uống rượu.”

Thủy Tu Tề hoàn toàn bối rối nhưng mà không hề do dự đuổi theo bước chân ông chủ đi uống rượu.

Ở tập đoàn AR, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, một người đàn ông mái tóc hoa râm chậm rãi tắt máy tính, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, gương mặt lộ vẻ suy tư.

Đây không phải ai khác mà chính là Lê lão tiên sinh mang theo tấm ảnh của phu nhân đi du lịch khắp thế giới trong miệng của Lê Tịnh Lương. Hôm nay ông vừa về nước, đúng lúc thấy được buổi họp báo đặc sắc này, may mà vẫn kịp gọi điện ngăn cản con trai làm ra chuyện hồ đồ gì.

Ông rất vui mừng vì con trai mình không ngốc đến mức xông lên tranh đoạt phụ nữ cùng một người đàn ông khác, không thể làm mất mặt nhà họ Lê trước mặt truyền thông. Nhưng mà, để cho con cháu của nhà họ Lê lưu lạc ở bên ngoài cũng không phải là phong cách của ông. Nếu như con trai thích, muốn cướp cả mẹ lẫn con trở về cũng không phải chuyện khó.

Ông suy nghĩ một hồi rồi đứng lên rời khỏi nơi này.

Bên này, người thắng trận vì rất nhiều nguyên nhân mà không vui vẻ nổi thì bên kia, người bị đánh bại càng khỏi phải nói.

Điện thoại bị gọi tới liên tục, Diệp Hân sút đầu mẻ trán vì Hội đồng quản trị của công ty tổ chức họp, vị trí của ông ta đang tràn ngập nguy cơ.

--- -----

Tác giả có lời muốn nói: Vũng nước bị quấy đục rồi, có nam phụ đến nam chính sắp bị ngược rồi! Lão Lương tử có thừa biện pháp để Tiểu Lương tử danh chính ngôn thuận cưới người về nhà, chỉ là không hy vọng Tiểu Lương tử mất mặt trước truyền thông mà thôi. Nhưng là Tiểu Lương tử và Lão Lương tử đều như vậy, đều là người thích nói tâm ý của mình ra miệng. Đàn ông như vậy, chính là muốn bị ngược nha~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Editor: Tiểu Ốc

Hạ Tuyền chưa trở về chỗ ở của Lệ Tịnh Lương, đây là điều mà bản thân Lệ Tịnh Lương phát hiện ra khi về nhà vào buổi tối.

Trong nhà thiếu đi rất nhiều bộ quần áo của cô, cái rương màu hồng trong phòng cất quần áo thuộc về cô cũng không thấy đâu nữa, trên mặt bàn có một mẫu giấy bị chiếc bình hoa đè lên, phía trên viết một câu: Ra khỏi nước mấy ngày, đừng nhớ.

Anh nhớ mấy ngày trước cô có đề cập tới chuyện muốn xuất ngoại, hình như là người đã từng giúp đỡ cô thời đi học có chuyện vui nào đó, muốn mời cô tham dự. Lúc đó anh không cho phép, nhưng mà hiển nhiên rằng tiểu hồ ly này không thể nào nghe lời rồi, vậy mà lại dám lên lên lút lút rồi đi cơ chứ.

Lệ Tịnh Lương đi tới ban công, nhìn màn đêm chìm trong ngày mùa đông lạnh lẽo, không chút để ý còi nút cổ áo sơ mi ra, khi thu tay lại thì làn môi thuận tiện hít một hơi thuốc, gõ gõ tro thuốc lá sang một bên, đôi môi lạnh bạc phả ra một làn khói mù mịt.

Cùng bị mất ngủ giống anh chính là Diệp Hân đã bị Hạ Tuyền hạ cho một cú. Đêm đã rất khuya rồi, nhưng ông vẫn không hề về nhà mà ở lại công ty, ông không muốn trở về để nghe lời cầu nhàu của Lương Ngâm, càng không muốn nhìn thấy vẻ mặt không cam lòng và uất ức của Diệp Minh Tâm.

Trên mặt bàn chính là tấm áp-phích của bộ phim mà Hạ Tuyền đóng vai chính, mặc dù cô đã được trang điểm rất đậm, nhưng vẫn không thể ngăn cản được ông nhìn ra nét giống nhau giữa cô và Khang Vũ - người vợ trước của ông, không phải là ông chưa từng nghi ngờ, chỉ là ông thật sự không ngờ rằng đứa bé kia vẫn còn sống, hơn nữa còn sống tốt như vậy.

Nhưng điều khiến cho ông càng không ngờ tới chính là, đứa bé kia lại thật sự chính là con gái ruột thịt của ông.

Thật ra thì ông cũng không còn nhớ rõ vào cái năm rời bỏ Khang Vũ đó thì đứa bé kia đã nói cái gì, nhưng ông vẫn còn nhớ rằng đứa bé kia đã chạy vài con phố để đuổi theo xe của ông. Không phải là chưa từng nghĩ tới việc sẽ bước xuống đỡ cô dậy, ngăn cản cô, nhưng cứ nghĩ đến việc có lẽ vợ mình đã phản bội mình, lại nghĩ đến việc đứa bé kia có thể không phải là ruột thịt của mình, tám năm nay mình đều nuôi con của thằng khác, bị cấm sùng nhiều năm như vậy mà lại không hề hay biết, thì trong lòng ông ta liền tràn đầy phẫn nộ.

Kết quả cứ như vậy, anh rời bỏ họ, từ đó hoàn toàn bất âm vô tín, cho đến khi anh nhận được tin Khang Vũ qua đời.

Khang Vũ là mối tình đầu của Diệp Hân, bọn họ đã từng vô cùng yêu nhau, cuộc sống sau khi cưới cũng rất hạnh phúc, ông cũng rất cẩn trọng khi làm việc cho bố vợ, nhưng chuyện xấu ra vào năm Hạ Tuyền tám tuổi ấy đã hoàn toàn phá vỡ cuộc sống của bọn họ.

Từ từ uống một hớp trà, Diệp Hân rũ mắt liếc nhìn tấm ảnh gia đình đặt ở trên bàn, phía trên là Lương Ngâm, Diệp Minh Tâm còn có ông, ba người bọn họ cũng đã sống cùng nhau rất nhiều năm, thậm chí còn vượt qua cả quãng thời gian ông sống chung với Khang Vũ, nhưng cho tới bây giờ ông vẫn luôn cảm thấy như có một bức tường ngăn cản giữa hai người bọn họ. Ông luôn không nghĩ ra được đây là vì cái gì, nhưng bây giờ thì ông biết rồi.

Nếu như Hạ Tuyền là con gái ruột của ông, vậy thì điều này đồng nghĩa với việc ông đã trách lầm Khang Vũ. Anh nhớ tới chuyện Hạ Tuyền bị mất tích, cùng với những hành động, việc làm của Lương Ngâm, trong lòng chợt bộc phát một cỗ tức giận, phun không ra, nuốt không trôi.

“Lệ Tịnh Lương, tôi phải cảm ơn cậu.....” Giống như tự nói, Diệp Hân thì thầm.

Khi máy bay hạ cánh ở Fiji thì đã là hơn một giờ đêm.

Hạ Tuyền bước xuống từ trên máy bay, đi theo phía sau là Vân Nhục Châu dù có làm thế nào cũng không chịu dứt ra.

“Bản thân anh cũng có một buổi quảng cáo phải quay ở bên này, thật đúng là trùng hợp, thuận đường.” Vân Nhục Châu không ngừng lặp lại những lời này ở phía sau cô.

Hạ Tuyền bắt đầu đi đẩy kính râm một cái: “Tôi biết rồi, anh đừng có lặp lại nữa, tôi không đuổi anh đi là được rồi chứ gì.”

Vân Nhục Châu cười một tiếng, nhận lấy rương hành lý của cô nói: “Em đang mang thai, anh cầm giúp em.”

Hạ Tuyền cũng không kieu cách, gật đầu một cái rồi giao cái rương cho anh, lấy điện thoại di động ra liên lạc với người mà cô muốn gặp ở nơi này.

Bất tri bất giác đã trôi qua lâu như vậy rồi, người đàn ông đã từng nuôi dưỡng cô và cho cô đi học nay cũng đã bốn mươi tuổi rồi. Vẫn còn nhớ năm đó khi ở độ tuổi thiếu nữ mộng mơ, cô đã sinh ra một loại tình cảm không phù hợp luân thường đạo lý với vị ân nhân của mình, mặc dù đã viết vô số lá thư tình cho vị uncle(chú) này, nhưng cuối cùng vẫn thành đá chìm đáy giếng. Cô nghĩ, cô phải cảm ơn đối phương đã coi thường mình, vì nếu không cho tới bây giờ, cô gần như có thể khẳng định rằng mình sẽ hối hận cả đời.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Hạ Tuyền vừa nhận điện thoại vừa tìm kiếm gương mặt quen thuộc trong đám người vừa nói: “Chú Niếp, cháu đến rồi, chú ở đâu vậy?”

Đầu dây bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam ôn hòa chừng chặc, đối phương trầm thấp nói: “Cháu nhìn về phía bên trái.”

Hạ Tuyền vừa nhìn về phía bên trái, thì đã thấy một người đàn ông trung niên đi giày Tây mặt mũi ôn hòa nhìn cô, mặc dù đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, nhưng năm tháng lại không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt ông, thứ duy nhất lưu lại chính là khí chất trầm ổn và cơ trí.

“Kéo hành lý ra ngoài giúp tôi, tôi đi trước đây.”

Hạ Tuyền có chút gấp gáp dặn dò Vân Nhượng Châu một tiếng rồi nhanh chóng đảo bước về phía bên kia, Vân Nhượng Châu đương nhiên sẽ không từ chối, chỉ là mặc dù anh đeo kính râm, nhưng những người Trung Quốc đi cùng chuyến bay vẫn có thể nhận ra anh, hơn nữa còn có không ít người da trắng nhìn anh chằm chằm, điều này cũng dễ hiểu, vì dù sao so với một nữ diễn viên không ai biết như Hạ Tuyền, thì trình độ nổi tiếng của Vân Nhượng Châu thật sự vượt quá sức tưởng tượng.

Bước nhanh đuổi theo Hạ Tuyền, anh không hề để ý tới những người đang nhìn anh kia, mà chỉ cho rằng bọn họ đã nhận ra anh, nhưng trong những con người, không có một ai thật sự nhìn anh vì quen biết anh cả.

Fiji là một thắng cảnh nghỉ mát nổi tiếng, Nhiếp Chính hẹn Hạ Tuyền đến đây cũng là vì mong muốn cô có thể giải sầu. Nhưng mà, chuyện của Hạ Tuyền và Vân Nhượng Châu lại gây rất nhiều huyền ảo xôn xao ở trong nước, mặc dù đã ra nước ngoài, nhưng vẫn có rất nhiều truyền thông chăm chú để ý tới bọn họ, một số phóng viên lợi hại còn bám sát bọn họ tới tận Fiji, hơn nữa..... một ông lão nào đó cũng phải người đến đây.

Ngành du lịch ở Fiji vô cùng phát triển, phong cảnh cũng rất đẹp, tập đoàn AR có đầu tư xây dựng một tòa khách sạn xa hoa nổi tiếng ở đây, ngay từ khi nhận được tin tức Hạ Tuyền đi đến Fiji thì Lê Tịnh Lương - cha của Lê Tịnh Lương đã sắp xếp một nhân viên làm việc ở sân bay đứng chờ bọn họ, cũng đồng thời xác định luôn địa điểm bọn họ nghỉ ngơi.

So với những dãy khách sạn bản địa cao cấp kia, thì người Hoa thường thích ở khách sạn của người Hoa hơn, và sự thật cũng y như dự đoán của ông Lê, khách sạn mà Hạ Tuyền và Nhiếp Chính vào ở chính là của tập đoàn AR.

Đương nhiên, Hạ Tuyền không biết những điều này, cô chỉ là tuân theo sự sắp xếp của Nhiếp Chính mà thôi.

“Đợi một chút.” Hạ Tuyền nhìn tấm thẻ phòng ở trong tay, có chút bất đắc dĩ nói, “Chú Niếp, chú hiểu lầm rồi, Vân tiên sinh và cháu không phải là quan hệ nam nữ, cho nên chúng cháu sẽ ở hai phòng khác biệt.”

Nhiếp Chính nhìn lướt qua bụng của cô, mặc dù không lên tiếng, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Hạ Tuyền cười nói: “Chú nhìn ra rồi à? Cháu đang mang thai, chỉ là.....” Lời của cô còn chưa nói hết, thì Vân Nhượng Châu đã lập tức tiếp lời.

Anh ôm lấy eo của cô, vẻ mặt thành thật nói: “Cô ấy đang mang thai, cho nên cháu cùng cô ấy đi ra ngoài giải sầu, nghỉ ngơi một năm. Hoàn cảnh bên này rất tốt, nếu như thời gian cho phép, thì cháu rất muốn cô ấy sinh con ở đây.”

Lời nói này rất hay, mặc dù không trực tiếp nói rằng mình là cha đứa bé, nhưng lại vẫn có thể cho thấy được quan hệ giữa anh và cô không hề tầm thường. Một người đàn ông không quen không biết có thể thân thiết suy nghĩ đến chuyện sinh con của người phụ nữ như vậy, ngoại trừ là cha của đứa bé ra, thì không còn lời giải thích nào tốt hơn nữa.

Nhiếp Chính bật cười, khẽ đánh giá trên dưới của Vân Nhượng Châu, gật đầu nói: “Ánh mắt không tệ.”

Hạ Tuyền lúng túng muốn giải thích, nhưng Nhiếp Chính đã xoay người đi mở cửa phòng cho cô, cô có nói lại nhưng ông không thèm nghe, nên không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại.

Trong khi bên này cô rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi sau một chuyến bay dài vượt biển, thì trang đầu các báo chí trong nước đã đăng tin Vân Thiên vương mang theo bạn gái mang thai ra nước ngoài để du lịch giải sầu.

Nhìn thấy những tin tức này, ngay cả Lê Tịnh Lương vốn cuồn cuộn công việc cũng không còn tâm tình để làm gì nữa.

Anh một tay chống đầu ngồi ở vị trí trung tâm nhất trong phòng họp, hai chân vắt chéo, dáng người thon dài, trên sống mũi cao thẳng là cặp kính không gọng, đôi mắt phượng nhả nhận thâm thúy nửa mở nửa khép, bình thản và tuần tú.

Bên tai anh chính là những lời báo cáo phân tích rủi ro của cấp dưới, câu được câu không rơi vào trong tai. Chờ đến sau khi đối phương báo cáo xong và đứng đợi lời nhận xét thì anh mới hơi ngước mắt lên, không chút để ý nói: “Lặp lại một lần nữa.”

“.....” Mọi người im lặng.

Hình như ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy làm vậy không tốt lắm, Lê Tịnh Lương giơ tay lên ấn một cái vào trán, đôi mi dài khẽ nhũn chặt nói: “Hội nghị ngày hôm nay tạm dừng tại đây, giao tất cả tài liệu trong tay các người cho Thủy Tu Tề, tôi xem qua rồi sẽ bàn bạc lại sau.”

Cấp dưới đương nhiên sẽ không làm trái với yêu cầu của ông chủ, tự giác nộp tài liệu sau đó rời đi. Thủy Tu Tề sắp xếp ổn thỏa các tài liệu rồi đi tới bên cạnh Lê Tịnh Lương, hỏi: “Lê tiên sinh, đưa những thứ này vào phòng làm việc của ngài sao?”

Lê Tịnh Lương gật đầu, trông mặt đen thâm thúy không có tiêu cự, tâm trí hiển nhiên không hề đặt trên công việc.

Thủy Tu Tề bình tĩnh cảm đồ chuẩn bị rời đi, nhưng đi chưa được mấy bước thì điện thoại cậu chợt rung lên, trên đó hiện ra một cái tên làm cho cậu sợ đến nổi phải vội vã tiếp nhận.

“Chào Lê tiên sinh.”

Lê tiên sinh này đương nhiên không phải là Lê tiên sinh đang ngồi phía sau, Lê Tịnh Lương vừa nghe thấy Thủy Tu Tề nói vậy thì cũng biết được rằng đó chính là người cha vì không gọi được điện thoại của anh cho nên mới gọi cho trợ lý của anh.

Anh cũng không để ý, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng Thủy Tu Tề liền nhanh chóng cúp điện thoại, nói với anh đang chuẩn bị ra khỏi cửa là: “Lê tiên sinh, mới vừa rồi chủ tịch gọi điện thoại nói rằng Hạ tiểu thư đang ở khách sạn Cessy tại Fiji, ngoài ra còn có Vân Nhượng Châu và ông chủ sản chứng khoán Nhiếp Chính đi cùng.”

Vân Nhượng Châu thì không có gì lạ, nhưng mà Nhiếp Chính..... Thì ra là ông ta chính là người đã nuôi dưỡng cô và giúp cô đi học, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lê Tịnh Lương dừng bước, một tay cho vào túi quần ngoái đầu lại liếc cậu nói: “Ông ấy còn nói gì nữa không?”

Thủy Tu Tề kính cẩn đáp: “Chủ tịch còn nói, nếu như không có mặt khi con mình chào đời, thì đó sẽ là chuyện vô cùng nuối tiếc.”

Thật ra thì Lê Tịnh Lương cũng hiểu ý tứ của cha, mặc dù ông ngăn cản không cho anh “giành” phụ nữ với Vân Nhượng Châu trước mặt truyền thông, nhưng ông cũng không ngại anh cưới một nữ minh tinh làm vợ. Đơn giản mà nói, chỉ cần anh thích, hơn nữa người cũng không tệ, thì cho dù là địa vị hay thân phận nào thì cũng không thành vấn đề. Bởi vì điều kiện của bản thân đã đủ ưu việt, cho nên nhà họ Lê cũng không cần phải dựa vào hôn nhân thương mại để thêm gấm thêm hoa.

Lê Tịnh Lương vẫn trầm mặc, giữa hai đầu lông mày ngưng tụ một loại khí chất vương giả trời sinh, chỉ cần đứng như vậy và không mở miệng nói một câu nào cũng đã đủ để bộc lộ sự tao nhã vô tận.

Thật ra thì Thủy Tu Tề đi theo Lê Tịnh Lương nhiều năm như vậy, vẫn luôn rất tò mò về việc rốt cuộc anh sẽ kết đôi với một người như thế nào. Bởi vì người đàn ông hoàn mỹ giống như Lê tiên sinh thường xuyên đem lại cho người ta loại cảm giác người phụ nữ kia vẫn chưa đủ xứng đôi với anh.

Nhưng dù thế nào anh cũng không nghĩ tới, ông chủ của mình cũng sẽ giống như mấy ông chủ nhỏ bắt lương kia, coi trọng một nữ minh tinh.....

“Đang suy nghĩ gì thế?”

Câu hỏi bất chợt này làm cho cậu hồi hồn, cậu lại thất thần trước mặt ông chủ rồi, thật đúng là tội đáng chết vạn lần.

“Thật xin lỗi Lê tiên sinh, tôi.....” Cậu còn chưa kịp nói hết, thì Lê Tịnh Lương đã lập tức phát tay cắt lời cậu, chỉ đơn giản dặn dò một câu.

Anh dặn Thủy Tu Tề đặt cho anh một vé máy bay đi Fiji, thời gian là ngay ngày hôm nay —— và là vé một chiều.

Đêm nay Hạ Tuyên ngủ không được ngon giấc.

Theo lý thuyết thì cô không bị mắc bệnh quen giường, bởi vì trước kia khi đi quay phim thường xuyên phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi cũng không cảm thấy khó ngủ, mặc dù bây giờ có thể tự do tự tại ngủ nướng, nhưng ngược lại cô thức dậy rất sớm.

Đứng ở trên ban công, nhìn vùng biển mênh mông bát ngát thì sự rạo rực trong lòng mới thoáng bình tĩnh lại một chút.

Cô chợt muốn đi ra bờ biển ngắm mặt trời mọc, vì vậy cô thay váy đi ra khỏi phòng. Thang máy hạ xuống tầng một, khi đi qua quầy bar ở đại sảnh, cô chợt quay đầu lại nhìn về phía cửa chính, một người đàn ông cao gầy tuấn mỹ, vô cùng quen thuộc đang đứng ở đó.

Lê Tịnh Lương.

Tại sao anh lại ở đây?

Phía bên cô vừa mới dừng bước chân lại, thì đôi mắt nhạy bén như thần của ông chủ Lê đã lập tức quay đầu nhìn lại, trong tích tắc khi đối diện với tầm mắt của cô, ánh mắt lạnh lẽo phòng bị của anh lập tức trở nên mềm mại rất nhiều, bộc phát sự vui vẻ không dễ phát hiện.

Chỉ thấy ông chủ Lê trực tiếp ném cặp công sở sang một bên, cởi nút áo tây trang ra, vừa nói lỏng cả vạt vừa đi về phía cô, trên mặt không hề có chút sự mệt mỏi nào bởi vì thức đêm. d/d/l/q/d/tiêu ốc

Sắc mặt của anh tùy ý lại bình tĩnh, còn lộ ra một luồng khí lạnh thấu xương, khiến cho lưng người xem rét run kèm với trái tim không ngừng run rẩy.

Hạ Tuyền xoay người muốn chạy, tiếc rằng Lê Tịnh Lương chân dài bước lớn, chỉ cần một bước dài là đã có thể đuổi kịp bắt lấy cổ tay của cô, hai người cứ gặp nhau ở trong khách sạn tại Fiji vào rạng sáng như vậy, cô đưa lưng về phía anh, bị anh kéo vào trong ngực, anh cười như không cười nói ở bên tai cô ——

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hạ Tuyền xoay người muốn chạy, tiếc rằng Lê Tịnh Lương chân dài bước lớn, chỉ cần một bước dài là đã có thể đuổi kịp bắt lấy cổ tay của cô, hai người cứ gặp nhau ở trong khách sạn tại Fiji vào rạng sáng như vậy, cô đưa lưng về phía anh, bị anh kéo vào trong ngực, anh cười như không cười nói ở bên tai cô.....

“Còn muốn chạy sao?”

Vượt qua trăm sông ngàn núi, gặp nhau ở nơi đất khách quê người này, Hạ Tuyền sẽ không phí công thuyết phục mình rằng đây chỉ là trùng hợp. Cô rất rõ ràng rằng Lê Tịnh Lương đến tìm cô, bất luận xuất phát từ mục đích gì nhưng cô có thể xác định tâm ý của anh.

Ngoài đầu nhìn lại, Hạ Tuyền hồ hững mà xa cách nhìn anh nhưng khi đôi mắt hoa đào của cô hơi nheo lại, mỉm cười lại toát ra vẻ quyến rũ mà chính cô cũng không nhận ra, một đôi môi kiều diễm ướt át ở gần anh như vậy, nếu như đây không phải là đại sảnh khách sạn, chỉ sợ anh đã sớm...

“Anh buông tay ra.” Hạ Tuyền mở miệng nói ra lời nói vô tình: “Vừa muốn ngựa chạy nhanh lại muốn ngựa không ăn cỏ, Lê tiên sinh thật là biết buồn bán.” Cô thử tránh thoát khỏi tay anh, có lẽ là do lo lắng cho cái bụng của cô nên Lê Tịnh Lương không dùng nhiều sức, cô vừa giãy một cái đã có thể tránh thoát.

Lê Tịnh Lương đứng thẳng người, phui những hạt bụi không tồn tại trên áo khoác, ánh mắt nghiêng nghiêng, đáng vẻ cao ngạo thanh lãnh kia thực sự vô cùng gọi cảm

“Em nói xem, một người phụ nữ mang thai năm tháng, vào lúc sáng sớm 5 giờ ra ngoài là muốn làm chuyện gì đây?”

Câu hỏi này rõ ràng chính là nói cô, nói bóng nói gió như vậy rất vui sao? Hạ Tuyền mở miệng muốn phản bác nhưng giám đốc khách sạn lại đi tới, đi theo ông chính là cô nhân viên tiếp tân vừa đi gọi ông. Giám đốc dùng vốn tiếng Trung sứt sọ của mình nói: “Ông chủ muốn ở trong phòng nào? Tôi sẽ cho người đưa hành lý của ngài tới đó trước.”

Hả? Tại sao giám đốc của khách sạn lại gọi anh là ông chủ? Chẳng lẽ chỉ là xưng hô theo lễ phép? Không đúng, cô không thấy ông ấy gọi Nhiếp Chính là ông chủ nhà.

Hạ Tuyền đang suy nghĩ, nhất thời không chú ý động tác của Lê Tịnh Lương, cho đến khi Lê Tịnh Lương ôm ngang cô lên thì mới giật mình.

“Anh làm cái gì vậy!” Cô kinh sợ nhìn chằm chằm vào anh, ôm chặt cổ của anh, chỉ sợ ngã từ trong lòng anh xuống sẽ động thai khí.

Lê Tịnh Lương an an ổn ổn ôm cô, đôi mắt phượng thon dài khẽ lướt qua một bên, bình thản nói: “Đưa đến phòng của cô ấy là được.”

___ Tiếng Anh lưu loát, còn là giọng Anh tiêu chuẩn thực sự giải vây cho vị giám đốc không giỏi tiếng Trung kia.

Người kia thở phào nhẹ nhõm, vội cho người đưa hành lý của Lê Tịnh Lương đến gian phòng của Hạ Tuyền, Hạ Tuyền nói: “Đó là phòng của tôi, anh ta muốn vào phải có sự đồng ý của tôi chứ?”

Giám đốc khách sạn nhìn cô một cách khó hiểu, gương mặt như đang nói, xin cô nói chậm một chút, tôi nghe không hiểu.

Hạ Tuyền..... phục rồi.

Lê Tịnh Lương cứ ôm cô như vậy vào trong thang máy, chờ cửa thang máy đóng lại mới thả cô xuống.

Chân vừa đặt xuống đất, Hạ Tuyền lập tức dùng sức véo cánh tay của Lê Tịnh Lương, thuận tiện lùi về sau một bước, cách anh rất xa. Có lẽ là muốn trừng anh nhưng cuối cùng ánh mắt lại phong tình vạn chủng, vô cùng quyến rũ người khác.

Haizz, đôi mắt hoa đào quyến rũ này.

Lê Tịnh Lương rời mắt đi chỗ khác, tránh né ánh mắt của cô. Nói thật, ai cũng không thể phủ nhận vẻ bề ngoài trời sinh bất phàm của ông chủ Lê. Lúc

không cười thì uy nghi nghiêm túc, lúc mỉm cười thì phong lưu thoải mái, khí chất cao quý. Chỉ cần đứng ở nơi đó cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy muốn nhìn lại không dám nhìn.

May là thang máy sắp tới tầng có phòng của cô, trong lòng cô đã có quyết định, vì thế không cần phí lời với Lê Tịnh Lương, lập tức nhấc chân bước ra ngoài, khi đi đến một gian phòng thì nhẹ nhàng gõ cửa. Nhìn động tác này của cô thì đã biết rằng đây không phải phòng của cô.

Quả nhiên cô nhanh chóng mở miệng nói: “Nếu ông chủ Lê thích phòng của tôi thì tôi cho anh là được, đôi có thể chen chúc cùng với người khác.”

Cô lễ phép nở nụ cười, khi cửa phòng mở ra thì gương mặt đơng đầy ý cười hướng về người bên trong phòng.

“Chú Nhiếp, chủ đây sớm vậy?”

Thực ra Nhiếp Chính đã sớm tỉnh rồi, đã ra ngoài chạy một vòng, vừa trở về tắm rửa thay quần áo xong. Ông gật đầu chào Hạ Tuyền trước sau đó nhìn về phía sau cô, ánh mắt mang theo chút nghi vấn.

Hạ Tuyền bày ra dáng vẻ ưu sầu: “Chú Nhiếp, cháu thực sự không có cách nào mới đến quấy rầy chú, chủ xem đi, cháu ở bên ngoài có một người, bên trong lại có một người, nhiều đàn ông cũng không có chỗ ở, không thể làm gì khác hơn là tặng phòng của mình cho anh ấy. Trước khi cháu đăng ký một căn phòng khác thì có thể cho cháu nghỉ ngơi ở trong này một chút được không?”

Đương nhiên là Nhiếp Chính sẽ không cự tuyệt, nghiêng người nhường đường cho Hạ Tuyền, nhưng là sao Lê Tịnh Lương có thể để cho cô ngủ nhờ phòng một người đàn ông khác chứ? Mặc dù người đàn ông kia đã ngoài bốn mươi tuổi.

“Nhiếp tổng, rất vui được gặp ông.”

Một tay Lê Tịnh Lương cầm lấy tay Hạ Tuyền, ánh mắt xa xăm tùy ý nhìn vào Nhiếp Chính, con mắt thâm sâu mang theo tia sắc bén.

Nhiếp Chính mỉm cười nói: “Có thể gặp được Lê tiên sinh ở đây, tôi mới là người có phúc.”

“Hai người quen biết sao?” Hạ Tuyền chen miệng nói.

Lê Tịnh Lương nghiêng ngẫm nhìn cô: “Không thân bằng em.”

Lời này nói ra tại sao lại mang theo vị chua không rõ vậy?

Chính Lê Tịnh Lương cũng hơi nhíu mày, muốn sửa lại nhưng không biết làm thế nào cho tốt nên cuối cùng vẫn im lặng.

“Ông chủ tập đoàn AR, muốn không quen cũng khó.” Tuy nói lời khen tặng nhưng trên mặt Nhiếp Chính lại không có một tia sùng bái, ông lạnh nhạt nói: “Không phải là cháu một mối sao? Đi vào nghỉ ngơi đi.”

Hạ Tuyền muốn thoát khỏi Lê Tịnh Lương nhưng lần này làm thế nào cũng không thành công, cô bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ.

“Quên đi, chú Nhiếp, chú nghỉ ngơi trước đi, cháu về phòng là được.”

Nhìn cô hơi nhụt trí, Nhiếp Chính suy tư một hồi, nói: “Lê tiên sinh là gì của cháu?”

Vấn đề này thực sự đúng ý của người nào đó, trước khi Hạ Tuyền mở miệng thì anh đã ngoái đầu lại nói: “Tôi là người đàn ông của cô ấy.” Hơi cúi đầu đưa mắt nhìn bụng của cô, bổ sung nói: “Là cha của đứa bé.”

Hạ Tuyền đầu đầu ẩn thái dương, nếu như anh nói những lời này trong buổi họp báo cô nhất định sẽ mừng muốn khóc, nhưng bây giờ nói thì còn có tác dụng gì chứ? Trong mắt tất cả mọi người, cô đã là người phụ nữ của Văn Nhượ Châu.

Đối với tuyên bố của ông chủ Lê, Nhiếp Chính chỉ hơi vuốt cằm, thờ dãi nói với Hạ Tuyền: “Cả hai người cũng không tồi.”

..... Ông chủ Nhiếp cũng không phải ngồi không, lời này thực sự giết người trong vô hình.

Mất thấy sắc mặt của Lê Tịnh Lương trầm xuống, Hạ Tuyền vội vàng kéo anh về phòng, chỉ lo anh nói cái gì khiến cho Nhiếp Chính lúng túng, dù sao đó cũng là ân nhân mà cô kính trọng.

Vào phòng, đóng kín cửa, vị tổ tông này mới buông lỏng tay. Anh thô lỗ kéo áo khoác xuống, ném lên giường, lần thứ hai ôm ngang cô lên. Tuy có chút vội vàng nhưng vô cùng dịu dàng, đặt cô lên giường. Tiếp theo những nụ hôn rơi xuống, trong lòng cô buồn bực nhưng lại không thể không sa vào sự dịu dàng cần trọng của anh.

Khi Lê Tịnh Lương mệt mỏi ngã xuống bên người cô thì trên mặt anh đã không còn biểu cảm gì rồi.

Hạ Tuyền kéo chăn che kín cơ thể mình, hơi nhắm mắt, cách anh một khoảng cách bằng một cánh tay. Ai cũng không nói lời này, bầu không khí ít đi một chút ám muội, nhiều thêm một chút nặng nề.

“Lê tiên sinh hài lòng chưa? Hài lòng rồi có thể đi được chưa?”

Rất lâu sau, Hạ Tuyền mở miệng nói chuyện, ngữ điệu rất nhẹ nhàng như là rất mệt mỏi nhưng trong câu nói lại mang theo một chút ác độc.

Lệ Tịnh Lương không nói gì, rất lâu sau đến khi lời nói của cô trôi qua đã lâu thì giọng nói của anh mới vang lên.

“Bao giờ em đi thì anh sẽ đi.”

Hạ Tuyền kinh ngạc liếc mắt nhìn sang: “Anh không cần phải để ý công ty của anh sao?”

“Internet.” Lời ít mà ý nhiều.

Hạ Tuyền hừ lạnh một tiếng, khoe miệng lộ ra nụ cười có hơi đáng sợ: “Vậy anh coi em là gì? Nhớ tới thì đến vui đùa một chút, liên quan đến lợi ích của anh thì vứt qua một bên. Em là đồ chơi của anh sao?”

Lệ Tịnh Lương vén chăn xuống giường, thân thể trần trụi nhặt quần áo của anh ở trên đất, mặt không thay đổi, nhìn cô nói: “Em không phải đồ chơi của anh, ngược lại, anh đúng là con mẹ nó sắp thành đồ chơi của em rồi.”

Không thể tin được Lệ tiên sinh phong độ lịch lãm lại có thể nói ra lời thô tục, miệng của Hạ Tuyền trực tiếp biến thành hình chữ o.

Lệ Tịnh Lương liếc cô một cái rồi xoay người vào phòng tắm thay quần áo. Đến khi anh ăn mặc chỉnh tề bước ra thì trời đã sáng rõ.

Anh kéo màn cửa sổ ra, dựa vào cửa sổ yên tĩnh một lúc sau đó cầm hộp thuốc lá nhấc chân đi về phía cửa.

“Đợi em gấp Nhiếp Chính xong thì anh sẽ trở về.” Lúc đóng cửa phòng thì anh đã kẹp điếu thuốc trong tay rồi.

Đợi cô gấp Nhiếp Chính xong? Đây là có ý gì? Lệ tiên sinh nói chuyện càng ngày càng khó hiểu.

Mặc dù có nghi vấn nhưng sau khi Hạ Tuyền đánh răng rửa mặt xong thì Nhiếp Chính quả thực đã đến tìm cô.

Nhớ tới gian phòng vô cùng bừa bộn của mình, Hạ Tuyền đi theo Nhiếp Chính đến phòng ăn, hai người vừa ăn sáng vừa nói chuyện, hoàn toàn quên còn có một người họ Vân nào đó.

Nếu vậy, Vân Nhược Châu không tới tìm Hạ Tuyền ăn sáng, vậy anh ta đi đâu rồi?

Bên ngoài khác sạn, trên bãi biển xanh biếc của đảo Fiji, Lệ Tịnh Lương sóng vai ngồi cùng Vân Nhược Châu, ai cũng không mở miệng trước.

“Chú Nhiếp có chuyện muốn nói với cháu sao?”

Bởi vì nhớ đến câu nói không thể giải thích được của Lệ Tịnh Lương nên Hạ Tuyền nghi ngờ hỏi. Cánh tay cầm nĩa của Nhiếp Chính hơi ngừng một chút, sau khi thả nĩa xuống thì cười nói: “Cháu nhìn ra sao?”

“.... Chú muốn nói gì với cháu?” Hạ Tuyền hỏi. “Đúng rồi, lúc trước chú nói có chuyện vui, là chuyện vui gì vậy?”

Nhiếp Chính bưng chén nước lên uống một ngụm, một lát sau mới nói: “Chuyện vui cũng chính là chuyện ta muốn nói với cháu.” Ông rút khăn ăn ra, mím môi nói: “Cháu đã trưởng thành rồi, có một số chuyện cuối cùng cũng có thể nói cho cháu biết, chú cũng được giải thoát, không phải là chuyện vui sao?”

“Chuyện gì?” Cô mở to đôi mắt xinh đẹp, gương mặt tinh xảo hoàn mỹ kia giống hệt người đó.

Nhiếp Chính trầm ngâm một lát, nói: “Ta có quen Khang Vũ, mẹ của cháu.”

“Cái gì?” Lần này Hạ Tuyền thực sự kinh ngạc, còn có một chút mờ mịt, cô không hề che dấu, tất cả đều hiện lên mặt.

Nhiếp Chính nhẹ nhàng nói: “Năm đó, sau khi cha mẹ cháu ly hôn ta vẫn chú ý tình huống của hai mẹ con cháu nhưng vì thân phận cho nên không tham dự tang lễ của mẹ cháu, càng không có tư cách nhìn bà ấy lần cuối.”

Lúc Nhiếp Chính nói những lời này, sự thương cảm và áy náy trên mặt khiến cho Hạ Tuyền không thể không hoài nghi mẹ của mình và ông ấy có quan hệ gì.

“Hắn là cháu rất tò mò quan hệ của ta và mẹ cháu.” Ông giống như đang tự nói với mình: “Thực ra ta cũng không biết rốt cuộc chúng ta tính là quan hệ gì, ta chỉ có thể nói, bà ấy có ơn tri ngộ với ta.”

Hạ Tuyền đã bình tĩnh lại, cô dường như đã hiểu điều gì đó nhưng cũng không nói thẳng. Nhiếp Chính thấy cô như vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Ông cười mỉa mai: “Nói ra thực xấu hổ, ta coi như là đã yêu đơn phương mẹ của cháu. Rất xin lỗi, tuy mẹ cháu lớn hơn ta vài tuổi nhưng ta... rất thích bà ấy. Năm đó cha mẹ cháu ly hôn cũng có trách nhiệm lớn thuộc về ta, cha của cháu hiểu lầm ta và mẹ của cháu.”

“Thực sự là hiểu lầm?” Hạ Tuyền dùng giọng điệu bình tĩnh khiến chính cô cũng phải bất ngờ.

“Thực sự là hiểu lầm.” Nhiếp Chính hạ thấp giọng nói: “Cái hiểu lầm này có quan hệ với người vợ hiện tại của cha cháu, Lương Ngâm.”

Nói đến, quả là một chuyện xưa rất cầu huyết. Năm đó Lương Ngâm, thiên kim của tập đoàn Lương thị nhìn trúng phó tổng Diệp Hân của tập đoàn Khang thị, muốn chiếm được ông ta cho nên tính kế hãm hại Khang Vũ và cấp dưới của bà ấy, để cho Diệp Hân nhìn thấy hình ảnh hai người kia thân mật.

Diệp Hân không thể nhìn được hai người này cấu kết làm bấy dưới mắt ông ta lâu như vậy nên làm ầm ĩ với Khang Vũ, Lương Ngâm nhân lúc này nhảy vào.

Kết quả cuối cùng chính là cha mẹ của Hạ Tuyền ly hôn, mẹ của cô cũng bị chuyện này đá kích mà bị bệnh không dậy nổi, nhanh chóng qua đời. Nhiếp Chính vì tránh nghi ngờ nên không xuất hiện trong tang lễ của bà, ra nước ngoài phát triển sự nghiệp. Nhiều năm như vậy đã trở thành ông chủ sản chứng khoán lớn nhất bang.

Ông vẫn lên chú ý tin tức của hai mẹ con Hạ Tuyền, lúc nghe nói Hạ Tuyền bị Lương Ngâm vứt bỏ thì phẫn rất nhiều người ra ngoài tìm kiếm, sau khi tìm được cô thì vẫn tiếp tế cho cô, lấy thân phận 'người hảo tâm' để chăm sóc cho cô mãi đến khi cô học xong đại học, bước chân vào làng giải trí bắt đầu báo thù.....

“Thì ra là như vậy.” Không ngờ Hạ Tuyền lại rất bình tĩnh, chỉ là bàn tay nắm chặt khăn ăn tiết lộ tâm tình thực sự của cô. Cô yên tĩnh ngồi rất lâu mới nhẹ nhàng hỏi: “Cho nên nói Diệp Hân vì nghĩ mẹ cháu phản bội ông ta nên mới bỏ rơi hai mẹ con cháu, ở cùng một chỗ với Lương Ngâm?”

“Có thể hiểu như vậy.” Ánh mắt của Nhiếp Chính đầy vẻ áy náy và thương cảm: “Thật xin lỗi vì đã giấu cháu lâu như vậy, thực ra ta mới là tội nhân lớn nhất, nếu như ta chú ý một chút thì sẽ không để cho Lương Ngâm có cơ hội đó. Sau đó ta nghĩ, riêng chuyện kia cũng không đủ để cha của cháu dứt bỏ cảm tình nhiều năm với cháu và mẹ như vậy. Có thể là do Lương Ngâm ngầm xúi dục ông ta rằng cháu không phải con ruột của ông ta.”

Hạ Tuyền không biết nên khóc hay nên cười, đứng lên muốn đi, đi được mấy bước lại quay trở về, hai tay chống trên mặt bàn, nói: “Cháu hỏi chú, chuyện này có những ai biết?”

“Chuyện bê bối thế này, đương nhiên là chú không nói cho ai hết.” Nhiếp Chính nói như vậy.

“Lệ Tịnh Lương có biết không?” Tuy trong lòng Hạ Tuyền đã có đáp án nhưng vẫn mở miệng hỏi.

Nhiếp Chính cũng không hề che giấu, gật đầu nói: “Cậu ta đã biết rất lâu rồi.”

“.....”

Vì thế nên trước cuộc họp báo anh mới hỏi cô có hối hận hay không?

Cha của cô không ghê tởm như cô nghĩ, như vậy thì sao chứ? Ông ta vẫn phụ bạc mẹ con cô, ở bên cạnh người phụ nữ khác nhiều năm như vậy! Ông ta đã ô uế rồi, mãi mãi cũng không tắm sạch được, ông ta đáng đời!

Hạ Tuyền tức giận đến mức hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cũng không biết là đang tức giận ai.

Nhiếp Chính cho rằng cô áy náy vì đã hại cha của mình, không đành lòng nói: “Tuyền Tuyền, cháu cũng đừng tự trách mình, Diệp tổng có kết cục như bây giờ cũng là gieo gió gặt bão, năm đó ông ta không nên trả thù nhà họ Khang, hại ông ngoại cháu phá sản, bây giờ cháu làm như vậy với ông ta cũng là trừng phạt mà ông ta nên chịu.”

Hạ Tuyền tức đến mức cười thành tiếng: “Tại sao cháu phải tự trách chứ? Cháu không tự trách, cháu tức giận là bởi vì cháu càng hận ông ta hơn. Một người đàn ông hồ đồ như vậy, bị một người phụ nữ lừa gạt nhiều năm như vậy có gì đáng để cháu phải tự trách? Bất luận vì nguyên nhân gì, ông ta cũng có lỗi với mẹ con cháu, nếu như không có cháu, không biết cháu có thể sống đến bây giờ hay không, cháu việc gì phải tự trách chứ? Cháu hận ông ta, điều này vĩnh viễn cũng không thay đổi được bởi vì ông ta đáng chết, không đến mức cháu có lỗi thì làm sao có khối.” Dứt lời, Hạ Tuyền bỏ đi không hề quay đầu lại, tất cả người trong phòng ăn đều nhìn hai người bọn họ với gương mặt tò mò.

Nhiếp Chính thở phào nhẹ nhõm, chân tướng tích tụ trong lòng nhiều năm cuối cùng cũng nói cho cô, ông cảm thấy như được giải thoát, cùng với một chút ngỡ ngàng.

Hạ Tuyền trở lại phòng mình, sau khi tìm một vòng thì phát hiện Lệ Tịnh Lương ở ban ông. Anh ngồi nghiêng ở trên ghế, thả mắt ngắm nhìn quang cảnh phía xa, sáng vẻ kiêu ngạo mà tuần tú. Nghe thấy tiếng vang, anh quay người lại, đôi mắt phượng hơi xéch lên tỏa ra ánh sáng lung linh, bình tĩnh mà quyết đoán.

“Tôi đã gặp ông ấy rồi.” Hạ Tuyền nói thẳng vào điểm chính.” Ông chủ Lệ quả nhiên là thâm tàng bất lộ(*) đã sớm tra được những chuyện xấu xa của gia đình tôi, còn có thể nhìn đến bây giờ cũng không nói, thực sự khiến cho tôi khâm phục sát đất.”

(*) Thâm tàng bất lộ: Không để lộ tài năng.

Lệ Tịnh Lương đứng lên đi về phía cô, lúc cách cô một đoạn thì bị cô ngăn cản.

“Anh đừng có tới đây, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh, thực sự là tôi quá làm phiền anh rồi. Tôi đã không yêu nổi anh nữa rồi. Lệ Tịnh Lương, sao anh có thể xấu xa như vậy? Anh rõ ràng đã có cơ hội nói sớm cho tôi biết lại còn muốn Nhiếp Chính đến nói. Không lẽ anh sợ sau khi tôi biết rồi thì sẽ

hủy buổi họp báo kia, khiến cho anh thiếu đi một lý do để danh chính ngôn thuận nuốt lấy công ty giải trí Hoa Hạ sao?”

Câu chất vấn này giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng người. Lệ Tịnh Lương đứng thẳng ở đó nói: “Để anh hỏi em một câu.”

Hạ Tuyền cau mày.

“Hạ Tuyền, anh hỏi em, nếu như anh nói cho em thì sao? Trái lại, em vẫn sẽ tiếp tục buổi họp báo. Anh không phải Nhiếp Chính, anh hiểu em hơn ông ấy.” Anh từng bước áp sát cô, vẻ mặt có thể nói là vô cùng lạnh lẽo. “Còn nữa, ở trong lòng em, anh mềm yếu vô năng thế nào mà chỉ vì một người phụ nữ lùi bước thì có thể phá hỏng mọi kế hoạch?”

.... Dường như, quả thực anh không vô năng như vậy, đôi chân mày của Hạ Tuyền càng nhíu chặt.

“Anh thấy em biết chân tướng quá đột ngột cho nên không biết phải làm gì. Anh không nói cho em chỉ là vì hy vọng Nhiếp Chính tự mình tháo gỡ khúc mắc giữa hai người, dù sao, đối với em mà nói... anh chỉ là người ngoài.”

Lệ Tịnh Lương đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô, giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽo, đại khái là bởi vì anh tự giác ngộ mình chỉ là 'người ngoài'.

Anh ở nụ cười tự giễu: “Hạ Tuyền, đây là lần đầu tiên có người dám coi anh như thùng trút giận, anh tùy em làm như vậy là bởi vì trong lòng anh có em, nhưng nhớ kỹ, không có lần sau.”

Dứt lời, anh lướt qua cô muốn rời đi nhưng đi được vài bước thì tiếng khóc rung rức từ phía sau truyền đến khiến anh không thể bước thêm một bước nào nữa.

Giống như chấp nhận hiện thực, Lệ Tịnh Lương tự mắng mình nhưng vẫn quay người lại ôm lấy cô, ép chặt cô vào lồng ngực của mình, dịu dàng an ủi: “Gần đây nước mắt của em cũng thật nhiều, đây không phải là Hạ Tuyền mà anh biết, ngẩng cao đầu của em lên, kiêu ngạo một chút cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Editor: Tiểu Ốc

“Anh cũng đâu để cho em được kiêu ngạo một chút.” Hít mũi một cái, âm thanh đặc giọng mũi của người phụ nữ vang lên từ trong ngực người đàn ông.

Trong nháy mắt đó, dường như khóe miệng Lệ Tịnh Lương hơi nhếch lên một chút, ý tứ bên trong cặp mắt xé đen nhánh đằng sau mắt kính kia rõ ràng là “Anh biết ngay mà” nhưng lại không thể làm gì khác.

“Em lại muốn làm cái gì.”

Ai, thật ra thì phụ nữ ghét nhất là cái từ này, cái gì gọi là “lại” cơ chứ? Cô đề cập tới vấn đề này rất nhiều lần sao?

Nhưng khi nghĩ lại thì hình như..... đúng là như vậy rồi.

Có chút ngưng đọng nắm chặt lấy vạt áo của anh, Hạ Tuyền trầm mặc một lúc lâu, hơi híp mắt ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, túm lấy vạt áo để kéo đầu anh xuống, hai người cứ mắt đối mắt như vậy.

“Nói chuyện.”

Ông chủ Lệ thấy đối phương cứ nhìn chăm chăm vào mình mà không chịu đưa ra điều kiện thì chau mày, nhìn thử xem, đàn ông đẹp chính là đàn ông đẹp, ngay cả khi nhíu mày cũng anh tuấn như vậy. Hạ Tuyền cười lộ lên, giờ tay nhẹ nhàng mon tron trên khuôn mặt như tranh vẽ của anh, một lúc lâu mới thu tay lại, hơi xúc động thờ dài.

“Lệ Tịnh Lương, nếu như anh đi đóng phim, thì nhất định sẽ còn nổi tiếng hơn cả Vân Nhượng Châu.”

Giống như đụng đến chỗ hiểm của ông chủ Lệ, Lệ mở trực tiếp buông cô ra rồi xoay người muốn rời đi, Hạ Tuyền cười híp mắt kéo tay anh nói: “Đi đâu thế? Không đề cập tới anh ta nữa là được rồi chứ gì?”

Lệ Tịnh Lương ngoái đầu lại nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt kia thật đúng là ngoan độc mà, giống như muốn ăn sống nuốt tươi cô vậy.

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn em, em sẽ bị tổn thương đấy.” Cô ôm ngực, bộ dạng giống như là không thể chịu được.

Về mặt Lệ Tĩnh Lương khựng lại mấy giây, sau đó lại trở về như cũ, anh trực tiếp ngồi lên trên giường, từ từ bình tĩnh miêu tả từ đầu đến cuối thân hình của cô, cô là diễn viên, đã sớm bị người ta nhìn quen rồi, thấy anh như thế còn bày ra một tư thế tạo hình để cho anh nhìn, còn thuận tiện sờ sờ bụng của mình nữa.

“Thấy thế nào, nhìn có được không? Có cảm thấy em nâng cao bụng bầu như thế này rất đẹp hay không?”

Đôi mắt cô vẫn ửng hồng như cũ, mặc dù đã cố gắng hết sức để thể hiện mình vui vẻ, nhưng hiệu quả vẫn quá kém.

Lệ Tĩnh Lương khẽ vỗ vào vị trí ở bên cạnh, sau đó quay đầu sang một bên, giống như là đang suy tư cái gì đó.

Ban đầu Hạ Tuyền có chút do dự, nhưng khi thấy anh dời tầm mắt đi chỗ khác thì cũng cảm thấy tự nhiên hơn đôi chút, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh.

Cảm giác vị trí bên cạnh lờ mờ xuống, Lệ Tĩnh Lương mới quay đầu lại nhìn thẳng về phía trước nói: “Xem ra em đã bình tĩnh lại.”

Thật ra thì tâm trạng bây giờ của Hạ Tuyền vô cùng vô cùng phức tạp, cô biết vừa rồi Lệ Tĩnh Lương quay đầu đi không phải là vì đang suy tư, mà là vì sợ cô không được tự nhiên. Anh suy nghĩ ân cần chu đáo như vậy, không hề có chút mưu mô quỷ quái gì, cô tự thẹn mình không bằng, nhưng lại cảm thấy rất có cảm giác an toàn.

Cô nhìn anh, bờ vai của anh rộng như vậy, cô nhìn một lúc cũng không tự chủ mà dịch tới gần, rúc vào đầu vai của anh.

“Thật ra thì em cũng không nghĩ ra muốn làm cái gì.” Cô chậm rãi nói ra từng lời trong tim mình, “Em chỉ là muốn hỏi anh một vài vấn đề.”

Lệ Tĩnh Lương rũ mắt nhìn cô, trầm trầm thấp thấp phát ra một tiếng nghi vấn: “Hả?”

Tầm mắt Hạ Tuyền chuyển lên nhìn thẳng vào anh, hỏi: “Về sau anh sẽ đối xử tốt với em chứ?”

“Sẽ.”

“Vậy anh có thật sự muốn em và đứa bé này không?”

“Muốn.”

“Vậy anh có thể đảm bảo rằng cả đời này sẽ không nuốt lời không?”

“Có thể.”

“Không đúng.” Hạ Tuyền ngồi thẳng người nói: “Với tính tình của Lệ tiên sinh, chẳng phải là nên nói cái gì mà ‘tôi không đoán được chuyện của tương lai, chỉ có thể đảm bảo chuyện của hiện tại’ thôi sao?”

Lệ Tĩnh Lương cười như không cười trêu chọc: “Em đang đoán suy nghĩ của anh sao?”

“Đây là sự tò mò trong tình yêu.” Về mặt cô vô cùng nghiêm túc, bộ dạng giống như là mình đang nói đúng.

Lệ Tĩnh Lương khẽ cười một tiếng, giờ tay đè lên đôi bàn tay không ngừng di trái di phải của cô, đặc biệt là bàn tay sắp chạm đến eo của anh, hơn nữa chúng còn giống như đang hợp tác làm loạn trên eo anh, sao anh có thể không ngăn cản được?

“Vừa nãy còn chất vấn anh ở trên ban công, vậy mà bây giờ còn nói cái gì mà sự tò mò trong ‘tình yêu’, chính bản thân em có tin được không?”

“Em đương nhiên tin.” Cô rất cố chấp muốn chạm vào eo của anh, mặc dù anh đã ngăn cô lại rất nhiều lần, nhưng cô vẫn lúc thua lúc thắng.

Cuối cùng, Lệ Tĩnh Lương không nhịn được nữa, bắt lấy cổ tay của cô chau mày nói: “Còn lộn xộn nữa thì lập tức lên giường.”

Những lời này tuyệt đối không phải ý tứ trên mặt chữ, nhất định là có một ẩn ý nào đó. Nhưng Hạ Tuyền là ai chứ? Sao cô có thể sợ được?

“Ngay cả một cái yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy của em mà anh cũng không chịu đáp ứng, anh còn nói rằng về sau sẽ đối xử tốt với em sao.” Hạ Tuyền ưỡn cổ chặc khặc, “Em ngay cả sờ một chút cũng không được à? Em cũng đâu có sờ phần dưới của anh, chỉ là muốn sờ eo của anh thôi mà.”

“Eo của đàn ông có gì tốt mà sờ vào.” Anh không mẫn không nhạt nói, không cử động.

“Eo của anh không giống với những người đàn ông khác!”

“Anh không phải là đàn ông sao?” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

“Anh là đàn ông, nhưng anh không phải là đàn ông thối, anh là một người đàn ông thơm ngát.” Cô hôn một cái lên trên mặt anh, bây giờ thật sự vui vẻ hơn rất nhiều.

Lệ Tĩnh Lương liếc mắt nhìn cô, nghiền ngẫm nói: “À, bây giờ anh không phải là người xấu nữa rồi, em có thể yêu anh lại một lần nữa.”

“.....” Người đàn ông này thật đúng là thù dai, Hạ Tuyền ho một tiếng nói sang chuyện khác, “Buổi sáng vẫn chưa được ăn nhiều lắm nên hơi đói, em đi ra ngoài ăn một chút đây.” Nói xong cô đứng dậy chuẩn bị rời đi, Lê Tịnh Lương cũng không ngăn cản cô, đợi đến khi cô sắp rời khỏi phòng ngủ thì mới mở miệng nói chuyện.

“Hạ Tuyền em nhớ này, anh không phải là những người đàn ông trong ấn tượng kia của em, anh sẽ không thay đổi trong tương lai, tự anh biết.”

Ý của lời này có phải là đang khẳng định rằng, những lời mà anh đã nói kia đều là sự thật, về sau cũng sẽ không thay đổi sao?

Hạ Tuyền nhớ lại cha của cô, người đàn ông đã thay đổi rất nhiều đó. Cô quay đầu lại nhìn chăm chú vào người đàn ông anh tuần đang ngồi ở mép giường, nếu nói một người đàn ông vừa trẻ tuổi vừa tuấn tú lại vừa nhiều tiền rằng sẽ một lòng chung thủy thì thật sự rất khó tin, nhưng theo như trong lịch sử, có rất nhiều tên đàn ông cận bã, mà không chỉ cận bã lại còn xấu trai nữa, cho nên..... Nếu tất cả đàn ông đều là cận bã, vậy thì phải tìm một người đẹp trai thôi.

“Mặc dù trước kia em không quá tin tưởng.” Hạ Tuyền tựa vào cửa nỏ nụ cười tươi như hoa, “Nhưng lần này em tin anh.”

Lê Tịnh Lương vắt chéo hai chân nhìn cô từ xa, cô trầm mặc một lúc rồi tiếp tục nói: “Em còn một câu hỏi cuối.”

Anh khẽ giơ tay lên, ý bảo cô cứ hỏi.

Hạ Tuyền trầm ngâm một lúc, giống như lấy hết dũng khí hỏi “Vậy anh có lấy em không?”

Lê Tịnh Lương chột nỏ nụ cười, giống như rút cuộc cô cũng đi vào cạm bẫy của anh. Anh đứng lên đi tới trước mặt cô, dưới cái nhìn chăm chú căng thẳng của cô từ từ lấy ra một hộp trang sức tinh xảo từ trong túi quần, chậm rãi mở nó lên trước mặt cô.

“Nhẫn kim cương?” Nhìn vào chiếc nhẫn kim cương xa xỉ ở bên trong, trái tim Hạ Tuyền lỡ một nhịp, nói chuyện cũng có chút mất tự nhiên, “Lần trước anh đưa em một chiếc chìa khóa, lần này lại đưa một chiếc nhẫn kim cương, ý nghĩa cũng giống nhau à?”

“Không phải là bị em ném đi rồi sao.”

Chắc là vì đang nói đến chiếc chìa khóa kia nên giọng nói còn mang theo một chút ghét bỏ, rõ ràng là đang cảm thấy cô phụ lòng anh mà.

Hạ Tuyền hừ nhẹ một tiếng, chạy vòng qua anh đến chỗ hành lý lật đi lật lại, tìm được một cái hộp thì lấy ra rồi mở lên cho anh nhìn: “Anh xem đây là cái gì?”

Thấy chiếc chìa khóa quen thuộc kia, Lê Tịnh Lương trầm mặc, qua một lúc lâu mới giống như lơ đãng hỏi: “Em nhặt lại?”

“Là tự nó mọc chân chạy về.” Hạ Tuyền lè lưỡi, vô cùng tự giác cầm lấy cái hộp đựng nhẫn kim cương từ trong tay anh, ngây ngốc nói, “Em biết mà, anh sẽ lấy em, đúng không?”

Lê Tịnh Lương không phủ nhận, người đàn ông này rất ít khi thừa nhận điều gì đó, vì anh thường cho rằng không phủ nhận chính là thừa nhận.

“Nhưng mà.....” Hạ Tuyền lại có chút lo lắng, vẻ mặt vui mừng cũng thu lại không ít.

“Sao thế?”

“Bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng con của em là của Vân Nhược Châu.” Hạ Tuyền mím môi nói, “Anh định giải thích cái này thế nào?”

Lê Tịnh Lương xoay người đi về phía giường: “Tự anh sẽ có biện pháp.”

“Biện pháp gì, nói thử xem nào?” Hạ Tuyền bám theo.

“Không phải là em đói bụng sao, đi ăn cái gì đó đi, anh muốn nghỉ ngơi.”

Anh không trả lời, chỉ cời áo khoác và giày rồi vịn chần lên nằm xuống, nhắm hai mắt không để ý tới cô.

“Đáng lẽ ra anh nên nói với em anh định làm gì chứ, em cũng phải phối hợp với anh thật tốt mà.” Hạ Tuyền sốt ruột tiến lại gần.

Lê Tịnh Lương mở mắt tháo kính ra, khẽ dè vào huyết thái dương, giữa lông mày thấp thoáng sự mệt mỏi.

Nhắc tới cũng đúng, hình như sau khi đến đây anh vẫn chưa được nghỉ ngơi, lúc cô nhìn thấy anh là vào năm giờ sáng, vừa mới xuống máy bay chưa được bao lâu, anh có mệt mỏi thì cũng hợp tình hợp lý, hơn nữa cô cũng không quá săn sóc.....

“Anh nghỉ ngơi trước đi.” Hạ Tuyền mềm lòng đến nỗi rối tinh rối mù, “Em đi kiếm chút gì ăn đây, không quấy rầy anh nữa.”

Lê Tịnh Lương gạt đầu một cái rồi để kính sang một bên, anh nhìn cô một lúc, sau đó khẽ nghiêng người hôn một cái lên mặt cô.

“Đi đi.”

Giọng nói của anh dịu dàng như vậy, cô chưa bao giờ dám mơ tưởng xa vời tới sự thân mật như thế này, nhưng bây giờ điều này đã xảy ra, trong nháy mắt hốc mắt cô chợt nóng lên, nhưng vì mặt mũi nên vẫn nhìn xuống.

“Em phải đi rồi, nhưng mà trước khi đi em còn phải làm một việc khác.”

Lệ Tịnh Lương nhíu mày thắc mắc, Hạ Tuyền lấy điện thoại di động ra rồi cúi người xuống chụp một tấm hình cho bọn họ, sau đó khi đang hạ hê xoay người đi còn nói thêm: “Em muốn đăng bức ảnh này lên mạng để khoe người đàn ông của em một chút, dù sao thì anh cũng sẽ giải quyết tất cả mà, đúng không?”

Không đợi Lệ Tịnh Lương nói cái gì, cô đã lập tức vội vã rời đi, giống như là sợ bị anh ngăn cản vậy. Điều này cũng khiến cho cô không nhìn thấy được Lệ Tịnh Lương sau khi cô rời đi đã khẽ nở một nụ cười.

Anh cũng thường xuyên cười, nhưng đó hoặc là cười như không cười, hoặc là cười nhạt, nhưng nụ cười thật lòng như thế nào thì thật sự đã ít lại càng ít hơn.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, loại đàn ông luôn bày mưu tính kế như anh, sao lại có thể không lường trước được sự việc này chứ?

Anh đã sớm biết cô sẽ đến chất vấn anh sau khi nói chuyện với Nhiếp Chính, nên ngay cả nhẵn anh cũng đã chuẩn bị xong rồi, chuyến đi Fiji lần này căn bản là do tình thế bắt buộc, sao anh lại không nghĩ ra được biện pháp tốt hơn để đối phó với sự kiện Vân Nhượng Châu chứ?

Đối với nhà đầu tư thông minh và nham hiểm như ông chủ Lệ, thì giải quyết vấn đề khó khăn cùng với nhìn thấu bản chất của sự việc thông qua bề ngoài là sở trường của anh.

Bởi vì đã qua thời gian, nên phòng ăn không còn phục vụ đồ ăn sáng nữa, Hạ Tuyền chỉ có thể chọn các món khác để ăn thôi.

Cô ngồi ở trong phòng ăn nhìn thực đơn, không hề chú ý tới người ở bên cạnh, cho đến khi ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Vân Nhượng Châu đang ngồi đối diện với cô.

“Vì sao không phát ra tiếng động gì khi tới vậy.” Hạ Tuyền khép cuốn thực đơn lại rồi gọi vài món, chờ đến sau khi nữ phục vụ rời đi thì mới mở miệng lần nữa, “Ngủ ngon không?”

Vân Nhượng Châu tháo kính râm xuống, quàng thâm mắt lộ ra, anh trầm mặc một lúc mới nói: “Lệ Tịnh Lương tới rồi.”

Hạ Tuyền gật đầu một cái, thản nhiên nói: “Rạng sáng đến, thời gian chưa được bao lâu.”

“Xem ra anh ta không hề nói dối, hai người đã gặp mặt rồi.”

“Anh đã gặp mặt anh ấy rồi hả?” Sắc mặt Hạ Tuyền trầm xuống.

“Yên tâm đi, mọi người đều là người trưởng thành cả rồi, sẽ không đánh nhau giống như trong phim đâu.” Vân Nhượng Châu bật cười nói, “Sáng hôm nay anh có gặp mặt anh ta một lần, nhưng mà không nói gì đặc biệt cả, chỉ nói một chút chuyện về em và Nhiếp Chính thôi.”

“Thật sao?” Hai tình địch ở chung một chỗ lại đi nói chuyện về cô và một ông chủ lớn?

“Hạ Tuyền, em thích anh ta.” Vân Nhượng Châu vô cùng khẳng định nói, nhưng sau khi nói xong lại giống như cảm thấy mình thật trớ trêu, nên lại đeo kính râm lên lần nữa.

Mặc dù Hạ Tuyền không nói rõ, nhưng ánh mắt của cô đã cho anh biết đáp án, trong mắt của cô tràn đầy áy náy.

“Không sao đâu.”

Vân Nhượng Châu đứng dậy, vẫn nụ cười vô cùng dịu dàng như trước kia, hình như anh vẫn luôn đối xử với cô dịu dàng như thế, từ đầu tới cuối đều khiến cho người khác hiểu nhầm rằng anh có mưu đồ bất chính. Nhưng nếu như thật sự là như vậy, thì dù sao đã nhiều năm như vậy rồi, chẳng phải là nên lộ ra chút đầu mối gì đó sao? Nhưng mà không hề, cho tới bây giờ cũng không hề.

Nếu như không phải là anh thật sự thật sự rất tốt, thì đó chính là anh thật sự thật sự rất lợi hại, có thể chỉ vì một mục đích nào đó mà nín nhịn rất lâu như vậy.

Nhưng cô có cái gì đáng giá để khiến cho người khác bỏ trí tí mĩ như thế đây? Cô phát hiện ra mình đã biến thành một người phụ nữ lòng dạ cực kỳ hẹp hòi rồi, giống như khi cô nghĩ rằng mình là loại người hay tính kế người khác, thì người khác nhất định cũng như vậy.

Nhìn về mặt không ngừng thay đổi của Hạ Tuyền, Vân Nhượng Châu cảm thấy tâm tình của mình trở nên tốt hơn một chút: “Anh phải lập tức rời khỏi đây để đi quay quảng cáo rồi, có thể mấy ngày này sẽ không gặp mặt em rồi, vì quay xong quảng cáo còn phải chạy lịch trình nữa, anh sẽ trực tiếp trở về nước luôn.”

Hạ Tuyền bám theo đòi đưa tiễn anh, nhưng anh giơ tay ngăn lại, rồi không quay đầu lại rời đi, thoáng nhìn trông có vẻ quả quyết.

Hạ Tuyền nhất thời hơi xúc động, suy nghĩ phiêu dạt về rất nhiều năm trước vào lần đầu tiên gặp anh, khi đó cô vẫn chỉ là một tiểu bối vô danh, nhưng anh đã là ngôi sao tỏa sáng nhất, khi đó anh đối xử với cô rất tốt, vậy mà bây giờ cô còn nghi ngờ anh có âm mưu, nếu như phải nói anh có mưu đồ gì đó, thì trải qua nhiều năm như vậy, anh cũng chỉ là muốn cô mà thôi. Đáng tiếc, điều này không thể được rồi.

“È hèm.”

Sau lưng truyền tới tiếng hừ nhẹ của người đàn ông, giống như là đang nhắc nhở cô hồi hồn vậy. Cô vừa ngoái đầu lại nhìn thì, ôi —— đây không phải là ông chủ Lệ vừa mới nói rằng cần nghỉ ngơi một chút sao? Dáng vẻ ăn mặc tây trang giày da chỉnh tề giống như định đi buôn bán lớn thế này là ý bảo anh chuẩn bị đi làm sao?

Hạ Tuyền không tự chủ bấu môi, mắt thấy anh đi tới bên cạnh cô, anh ngạo mạn quét một vòng cái ghế mà Vân Nhượng Châu vừa ngồi kia, hơi cau mày, lạnh nhạt nói: “Chuyển sang chỗ khác.” Dứt lời, liền xoay người bước đi, thật giống như là đang hết sức khẳng định rằng cô sẽ đi cùng.

Hạ Tuyền cũng không chút do dự đứng dậy bước nhanh đuổi theo, đi sóng vai với anh, anh chuẩn xác không chút lệch lạc cầm lấy tay của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Editor: Anh Thor

Thực ra Hạ Tuyền cũng không để câu nói 'khi nào em đi thì anh đi' của Lệ Tịnh Lương ở trong lòng bởi vì cô biết tính chất công việc của Lệ Tịnh Lương, anh có thể rút thời gian đến Fiji thăm cô, cô đã cảm thấy rất hiếm có rồi.

Nhưng dường như ông chủ Lệ tuyệt đối tuân thủ lời hứa của mình, sau khi đạt được tin tức Hạ Tuyền muốn ở Fiji sinh con rồi mới về nước thì anh cũng không rời đi.

Hạ Tuyền nằm trong phòng ngủ, Lệ tiên sinh ngồi ở phòng khách đánh chữ rất nhanh, cô ngồi bên cạnh vừa xem sách dưỡng thai vừa lén nhìn anh, nghĩ thầm, mọi người đều nói đàn ông quyền rũ nhất là khi nghiêm túc làm việc, lời này quả thực không sai chút nào. Giống như loại nhân vật lớn ký hai chữ đã trị giá mấy trăm vạn như Lệ tiên sinh, khi nghiêm túc làm việc quả thực là điểm quang bắn ra tứ phía.

Cho dù khoảng cách hai người không gần nhưng trong mắt Hạ Tuyền, quả thực là anh đang phát sáng lấp lánh.

Từ miêu tả ở trên có thể thấy được ánh mắt Hạ Tuyền nhìn Lệ Tịnh Lương đói khát đến mức độ nào.

Tốc độ đánh chữ của Lệ Tịnh Lương không dừng lại nhưng mày dần dần nhíu lại, điều này khiến cho người đang chat webcam với anh hoảng sợ, lo lắng có phải mình nói sai gì không.

Lát sau, Lệ Tịnh Lương đột nhiên lập laptop lại nhìn về phía phòng ngủ. Hạ Tuyền đang mang về mặt si mê bị bắt quả tang, không những không đỏ mặt mà còn vô cùng quyền rũ nháy mắt với anh.

Lệ Tịnh Lương đưa tay dè lên thái dương đang giật giật của mình, đứng dậy, hai tay nhét vào túi quần, bước ra ngoài.

Trước khi đóng cửa lại, giọng nói bình tĩnh lại hơi cứng ngắt của anh truyền tới: “Anh ra ngoài một chút.”

Hạ Tuyền bị hành động của anh chọc cười thành tiếng, nắm trên giường cười lăn lộn nhưng vẫn chú ý không đụng đến bụng.

Mắt thấy mang thai đã hơn năm tháng, còn chưa đến năm tháng nữa là có thể nhìn thấy bảo bảo của mình, trong lòng Hạ Tuyền vô cùng chờ mong.

Tại nơi đất khách quê người này, lần đầu tiên cô có cơ hội để Lệ Tịnh Lương đưa mình đi khám thai, hơn nữa không cần trốn tránh như đặc vụ.

Hai người sóng vai ngồi trên ghế chờ, trên tay Lệ tiên sinh là chiếc điện thoại không bao giờ rời tay. Hạ Tuyền tới gần nhìn thoáng qua, lại là màn hình chứng khoán mà cô không hiểu.

Lệ Tịnh Lương thấy cô rõ ràng là không hiểu gì nhưng vẫn nhìn say sưa thì liếc mắt hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

Hạ Tuyền 'khụ' một tiếng, nói như thật: “Tình thế khá khả quan!”

Lệ Tịnh Lương cân nhắc nói: “Tình thế khả quan? Em vẫn nên im lặng đi, tất cả đều là màu đỏ mà khả quan sao?”

Hạ Tuyền khó hiểu nói: “không phải là màu xanh có nghĩa là hạ xuống, màu đỏ là tăng lên sao?”

“Đó là ở Trung Quốc.” Tuy nói vấn đề này có vẻ ngu ngốc nhưng Lệ tiên sinh vẫn hào phóng giải thích: “Ở nước ngoài, màu xanh có nghĩa là suôn sẻ mà màu đỏ có nghĩa là chấm dứt, không giống với màu đỏ đại biểu cho vui mừng của người Trung Quốc.”

“Cho nên hiện tại đang rớt giá sao?” Hạ Tuyền kinh ngạc nói: “Cổ phiếu mà anh xem trọng cũng sẽ rớt giá sao?”

Lệ Tĩnh Lương cười âm thầm, đôi mắt xéch híp thành một vòng cung xinh đẹp, vẻ tự tin cao ngạo kia bất luận ai cũng không bắt chước được.

“Vài ngày sau sẽ không phải như thế này nữa.” Dứt lời liền tắt điện thoại không xem nữa.

Hạ Tuyền chờ đợi hơi nhàm chán, không nhìn được kéo ống tay áo của anh nói: “Anh hát một bài cho em nghe đi.”

Lệ Tĩnh Lương không cần suy nghĩ đã cự tuyệt: “Đây là bệnh viện.”

“Chúng ta đi qua một bên là được.” Cô cương quyết lôi kéo anh đứng dậy xuyên qua hành lang, Lệ Tĩnh Lương không muốn đi nhưng lại không dám dùng lực quá lớn, sợ cô sẽ bị ngã. Vì thế kết quả liền biến thành anh ôm ờ đi theo cô.

“Được rồi, hát đi.” Cô ôm thắt lưng anh, ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt lấp lánh còn mang theo một tầng hơi nước. Bất kì người đàn ông nào nhìn vào cũng không cự tuyệt được, càng không nói đến ông chủ Lệ vốn có cô trong lòng.

“Anh không biết hát.” Anh mím môi nói.

“Không sao, em không ngại, em chỉ muốn anh hát cho em nghe, hát tình ca.” Cô kiễng chân hôn anh một cái, đáng vẻ chờ mong nhìn anh.

Đối mặt với ánh mắt như vậy, nói lời cự tuyệt, hơn nữa còn phải nói như thật thì hơi khó, Lệ Tĩnh Lương suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng thỏa hiệp. (Lệ tiên sinh nhà chúng ta có tiềm chất thê nô =))

“Anh không biết nên hát cái gì, em muốn nghe cái gì?”

“Em phát cho anh nghe một lần, anh có thể nhớ được hát thế nào không?” Hạ Tuyền hỏi.

“Có thể.” Anh trả lời không hề do dự.

“Lợi hại như vậy sao?” Cô vừa cầm điện thoại ra tìm bài hát vừa nói: “Chẳng lẽ là tổ chất chủng tộc sao?”

“Chúng ta đều là người da vàng.”

Lệ Tĩnh Lương không mặn không nhạt nói một câu, mi mắt liếc xuống màn hình di động của cô... Người này, chẳng những đối mặt màn hình máy tính mà màn hình điện thoại cũng đối thành ảnh chụp chung của bọn họ.

“Phải rồi, em cũng hát được, cho nên mới nói là tổ chất chủng tộc.” Hạ Tuyền đắc ý cười, hát ca khúc vừa mới tìm ra một lần, hát xong liền nói với Lệ Tĩnh Lương: “Em muốn anh hát bài này cho em nghe.”

Lệ Tĩnh Lương hơi do dự vì ca từ của bài hát. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, lại nhìn điện thoại di động, một lúc lâu cũng không nói gì. Hạ Tuyền sốt ruột lắc cánh tay anh làm nũng. Giọng mặt kiêu diễm và giọng nói dịu dàng khiến cho người ta không thể suy nghĩ lý trí, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại gật đầu.

Vì thế, một cách chậm rãi, người đàn ông dù trong mơ nhìn thấy cũng khiến người ta cười tỉnh lại dùng giọng trầm ấm hát lên ca khúc cô muốn nghe.

Trước đó Hạ Tuyền còn có thể bình tĩnh nhưng khi anh hát đến điệp khúc thì cô không khỏi cảm thán thiên phú và trí nhớ của anh, thuận tiện còn có chút... mặt đỏ tim đập, như say như si.

“Không có anh em sẽ ra sao, nước mắt của em ai sẽ lau khô?”

Mắt lấp lánh.

“Ai sẽ giúp em mở dù, an ủi khi em buồn phiền?”

Muốn say.

“Những đêm mất ngủ em sợ nhất là cô đơn.”

Tuyệt vời.

“Không có anh em sẽ ra sao, tâm sự của em còn có ai hiểu được?”

Anh hiểu được!

“Vì sao lại buông tay, vì sao lại rời bỏ.”

Em không rời bỏ!

“Không phải đã nói sẽ yêu nhau cả đời sao?”

“Em yêu anh.” Hạ Tuyền trực tiếp ôm cổ hôn anh, Lê Tịnh Lương ôm cô, hơi cúi người đáp lại. Cô rất vui vẻ, anh...cũng đang cười. (Vì không để được link ở đây nên mình sẽ để link bài hát ở comt dưới nhé. Bài này là nhạc phim Tiểu lý phi đao)

Thời gian của nụ hôn này rất lâu, mãi đến khi bác sĩ gọi tên cô thì cô mới lưu luyến không rời, theo sát ông chủ Lê cùng đi khám thai.

Quá trình khám thai rất thuận lợi, Lê tiên sinh vẫn im lặng đi theo, không hề dị nghị, làm một quần chúng đứng xem, anh rất đù tư cách.

Tất cả diễn ra tuần tự sau khi lấy được kết quả khỏe mạnh thì cả hai người đều nhẹ nhàng thở ra, chỉ là biểu hiện của Lê tiên sinh không ai nhìn ra mà thôi.

“Nhưng mà cô cần chú ý một chút.” Bác sĩ nói bằng tiếng anh: “Gần đây cảm xúc của cô liên xuống khá nhiều, xin hãy giữ tâm trạng vui vẻ bình tĩnh, như vậy thì mới tốt cho thai nhi.”

Nghĩ tới mình vì những chuyện quá khứ mà thiếu chút nữa làm ảnh hưởng đến bào bối trong bụng, Hạ Tuyền có cảm giác biết vậy chẳng làm, liên tục đáp: “Bác sĩ, tôi biết rồi, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Ra khỏi bệnh viện, Lê Tịnh Lương đi lấy xe, Hạ Tuyền đứng tại chỗ nhìn thời gian trên di động.

Bỗng nhiên trước mắt lóe sáng, cô nhú mày nhìn sang, cách đó không xa có một người Trung Quốc đội mũ cảm máy chụp hình chạy rất nhanh.

Cô ngẩn ra, nhìn xung quanh, thấy động tĩnh không bình thường phía sau một lùm cây.

Lê Tịnh Lương nhanh chóng lái chiếc ô tô màu đen của mình qua, lúc này Hạ Tuyền đã cởi áo khoác vây quanh mặt, Lê Tịnh Lương thấy dáng vẻ này của cô thì không khỏi nhú mày.

“Tại sao lại hóa trang thành quỷ rồi.”

Hạ Tuyền thấp giọng nói: “Anh về trước đi, em tự về sau.”

Lê Tịnh Lương cũng hiểu nguyên do: “Có người chụp em sao?”

“Ừ, nhưng mà bọn họ vẫn chưa phát hiện ra anh, anh về....”

“Lên xe.”

Lê Tịnh Lương trực tiếp xuống xe, không hề kiên dè mà mở cửa bên vị trí phụ lái cho cô.

Thấy Hạ Tuyền giật mình không kịp phản ứng thì Lê Tịnh Lương ngẩng đầu nhìn cô, không tiếng động thúc giục.

Hạ Tuyền lên xe với tâm tình phức tạp, Lê Tịnh Lương trở lại vị trí, lái xe rời đi. Tên chó săn vừa rồi không đi xa chụp được những hình ảnh này thì về mặt vô cùng hưng phấn.

“Nhìn thấy không, người đưa Hạ Tuyền đi khám thai là Lê Tịnh Lương đó!” Phóng viên kia kích động nói.

“Tin tức lớn, nhanh chuyển về tòa soạn.” Phóng viên khác nói.

Bên này, bọn họ vội vàng chuyển tin tức lớn về tòa soạn nhưng bên kia tòa soạn vẫn chần chừ không công bố ra ngoài, hai phóng viên bên này cũng không hiểu.

Vài ngày sau, bọn họ thu được tin tức tòa soạn muốn bọn họ trở về, tòa soạn còn nói không cần chụp nữa.

Không chỉ những phóng viên này không hiểu mà Hạ Tuyền cũng không rõ, cô đặc biệt chú ý mạng tin tức trong nước gần đây nhưng cũng không phát hiện tin tức mới gì về mình, ngay cả những tin cũ đều đã gỡ xuống không ít, những tin tức bôi đen thì càng ít hơn.

Cô mơ hồ đoán được là bút tích của ai, nhiều lần muốn hỏi nhưng lại thấy không cần hỏi, ngoài anh ra thì làm gì còn ai có bản lĩnh đó.

Thời gian tiếp theo vô cùng an nhàn thuận lợi, Lê Tịnh Lương không rời đi, ở làng du lịch Fiji dưỡng thai cùng cô. Vì là khách sạn của mình cho nên không những phục vụ tốt mà còn không cần lo lắng chuyện tiền bạc, Hạ Tuyền ở đây cũng yên tâm. Cuộc sống mỗi ngày giống như sâu gạo, trừ những khi bắt buộc phải vận động thì cô rất ít khi ra ngoài bởi vì ở trong phòng cũng có thể nhìn thấy biển lớn xanh thẳm.

Lệ Tịnh Lương cũng không ra ngoài là vì có công việc phải làm. Bởi vì không ở công ty cho nên cũng không thể đi làm việc, anh càng phải cẩn thận xử lý công việc hơn nhưng việc Hạ Tuyền ít khi ra ngoài lại khiến cho anh không hài lòng.

“Em nhất định phải ra ngoài.”

Đây là lần thứ ba anh đề nghị với cô như vậy, hai lần trước đều bị cô từ chối khéo cho nên lần này anh thêm hai chữ 'nhất định'.

Hạ Tuyền khó xử nói: “Em không muốn đi, em có rèn luyện mà, anh cũng thấy được, hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến việc sinh sản đâu.”

“Em nhất định phải ra ngoài, đừng để cho anh nói lần thứ ba.”

Chút rèn luyện đó của cô thì tính là cái gì? Lại còn sẽ không ảnh hưởng đến việc sinh sản, cô cho rằng cô là bác sĩ sao?

Thấy Lệ Tịnh Lương kiên trì, Hạ Tuyền đành phải không tình nguyện thay quần áo, thời gian đã qua hơn một tháng, Hạ tiểu thư đã mang thai sáu tháng, thân thể bắt đầu nặng nề. Đi vài bước đã thở một hơi, mặc dù trong đó có chút diễn kịch nhưng vẫn khiến cho người ta không yên tâm.

“Chờ em sinh xong trở về quay phim, nhất định có thể lấy được cái danh ảnh hậu.”

Lệ Tịnh Lương trêu chọc khiến cho Hạ Tuyền đỏ mặt, cô dựa vào tường liếc mắt đưa tình với anh, anh thờ ơ im lặng nhìn, cô đành phải ôm vẻ mặt thương tâm quay người rời đi.

Nhưng mà khi Hạ Tuyền bước qua cánh cửa thì một người khác cũng ra theo, người này đúng là ông chủ Lệ đang vô cùng bận rộn.

“Tại sao anh cũng ra ngoài rồi? Hôm nay không cần gọi điện thoại vượt đại dương cho mấy người kia sao?” Hạ Tuyền hàm xúc nói.

Lệ Tịnh Lương không trả lời, mặc không thay đổi khoác chiếc áo choàng màu vàng nhạt lên người cô, hơi cong cánh tay.

Hạ Tuyền tự giác khoát tay anh, trong nháy mắt khi tựa vào người anh, cô bỗng cảm thấy đi ra ngoài một chút cũng rất tốt nhưng với điều kiện tiên quyết là có anh làm bạn.

Hai người rời khỏi khách sạn, đi bộ đến bãi biển cách đó không xa, tản bộ bên bờ biển, thưởng thức biển lớn mênh mông và bầu trời xanh thẳm không dễ nhìn thấy khi ở trong nước.

Hạ Tuyền hít sâu một hơi, lười biếng nói: “Bên này thật sự là quá tốt, khiến cho em không muốn về nước nữa.”

Lệ Tịnh Lương nhìn cô, tuy vẫn im lặng nhưng ánh mắt lại vô cùng ôn nhu.

Thực ra Hạ Tuyền không biết rằng tuy Lệ Tịnh Lương đã áp chế không ít tin tức xấu về cô nhưng có một chút chuyện vẫn truyền bá ra ngoài, đều là do người qua đường chụp được, tạo ra oanh động không nhỏ trên các trang mạng xã hội.

Mọi người cũng đang thảo luận cái người đàn ông mờ ảo kia có phải là tổng giám đốc tập đoàn AR hay không. Trong tập đoàn AR, mọi người đều biết đến chuyện của Hạ Tuyền, cô lại có thể khiến cho ông chủ cuồng công việc của bọn họ không trở về công ty lâu như vậy, sắp trở thành hồng nhan họa thủy rồi.

Lúc Hạ Tuyền còn không biết gì thì cô đã trở thành người phụ nữ làm cho ông chủ Lệ 'vui đến quên cả trời đất' rồi.

Lúc Hạ Tuyền mang thai bảy tháng thì Lệ Tịnh Lương rời khỏi Fiji, hẹn sẽ trở lại trong vòng mười ngày, cô đợi đến mòn con mắt.

Vào ngày thứ 7 sau khi anh rời khỏi, Hạ Tuyền vẫn không nhận được mà gọi điện qua, hỏi anh có thể trở về sớm hơn một chút được không.

Tuy Lệ Tịnh Lương không cho cô câu trả lời chính xác nhưng trong lời nói cũng hơi buông lỏng.

Hạ Tuyền mệt mỏi cúp điện thoại, ban đêm cô hơi mất ngủ, buổi sáng dậy rất sớm vì gặp ác mộng.

Cô mơ thấy mình muốn sinh nhưng Lệ Tịnh Lương không ở đây, không có một ai đến giúp cô. Cô một mình sinh con ở khách sạn sau đó hai mẹ con cô đều bị vứt bỏ. Ác mộng quả thực quá khủng khiếp.

Mọi người đều nói phụ nữ mang thai có vẻ miễn cảm, xem ra lời đó không sai. Hạ Tuyền bị giấc mộng khiến cho tâm thần hoảng hốt, vài ngày sau cũng không ra ngoài tản bộ theo lời của Lệ Tịnh Lương. Ngược lại còn ôm máy tính cẩn thận xem những tin tức mới nổi lên, quan sát toàn bộ động thái của Lệ Tịnh Lương, suy tính khi nào anh có thể trở về.

Khi người thích một người, lại chỉ có thể biết được tin tức về người đó qua miệng của người khác, chuyện này quả thực là đáng buồn.

Nhưng mà cô quan sát cẩn thận như vậy, kết quả không phải là nhìn thấy tin tức của Lệ Tịnh Lương mà lại là tin tức về cô.

Trong một trang web giải trí nổi danh trong nước viết một hàng chữ lớn: “Nghĩ ngờ nữ diễn viên Hạ Tuyền sảy thai, vì vậy chia tay cùng bạn trai Vân Nhượng Châu.”

Hạ Tuyền lập tức cúi đầu nhìn bụng mình, thấy nó vẫn tròn trĩnh thì mới tiếp tục xem tin tức.

Tin tức này cũng nói rất có lý, còn có một người gọi là 'người biết chuyện' để lộ ra ảnh về mặt chán nản của cô, nhưng đây không phải là ảnh chụp từ trước kia sao? Không biết là ai chụp vào lúc nào.

Nhưng mà những điều này cũng không quan trọng, quan trọng là... có một hãng truyền thông uy tín nói cô sảy thai, vậy cô thực sự sảy thai rồi sao?

Đây là cách của Lê Tịnh Lương sao? Hạ Tuyền hơi lờ mờ. Anh đã hứa sẽ nhận đứa bé, hiện tại lại đưa tin cô sảy thai, vậy thì phải giải thích về đứa bé này thế nào? Chẳng lẽ muốn đứa bé cả đời không thể quang minh chính đại trở thành con ruột của anh sao?

Hạ Tuyền nghĩ không hiểu, Lê Tịnh Lương cũng đã dự liệu được. Tin tức vừa tuôn ra vài ngày thì anh trở lại Fiji, lúc này Hạ Tuyền đã mang thai gần tám tháng, vì lo lắng những tin tức này nên sắc mặt cô vẻ tiêu tụy hơn trước rất nhiều.

Khi anh trở về, Hạ Tuyền đang nằm nghiêng ở bên giường nghĩ chuyện gì đó, cũng không nhận ra có người vào nhà. Lúc phát hiện ra thì anh cũng đã đi đến gần bên người cô rồi.

“Anh về rồi?” Cô muốn ngồi thẳng dậy nhưng lúc này thân thể đã không như trước đây, nghĩ thấy hơi khó. (khó quá bỏ qua =))

“Chân hơi sưng.” Hạ Tuyền chậm rãi nói xong lại nằm trở về.

Biểu tình của Lê Tịnh Lương hơi lạnh nhạt, nhìn qua có vẻ không vui mừng. Hạ Tuyền không đoán được tâm tư của anh liền không thèm nhìn anh.

Vị trí bên người hơi lõm xuống, bàn tay thon dài trắng nõn truyền một cái hộp tới, thanh âm lạnh lạnh không mang theo một tia tình cảm: “Quà.”

Hạ Tuyền giương mắt nhìn anh, tuy anh tặng quà nhưng biểu tình hại không hề thay đổi, hừ, không chân thành, không nhận!

Thấy cô lại cúi đầu, cũng không nhận quà, Lê Tịnh Lương đổi giọng nói: “Vì sao không ngủ cho tốt? Không phải đã nói với em là anh sẽ nhanh chóng trở về sao?”

.... Thì ra là anh mất hứng vì chuyện này.

Không biết vì sao phiền muộn vừa rồi lại trở thành hư không. Hạ Tuyền vô cùng tình cảm nói với anh: “Bởi vì em nhớ anh.”

Lê Tịnh Lương nhìn cô một lúc lâu, lúc cô cho rằng anh muốn nói ra lời nào đó không tốt thì lại thấy anh chậm rãi mở miệng, nhẹ giọng nói:

“Anh cũng nhớ em”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Tiểu Ốc

Ban đêm mười một giờ, trong phòng bao lớn nhất của quán bar Giang Thành, dưới ánh đèn mờ ảo có mấy người đàn ông đang ôm hôn trên choker mấy người phụ nữ xinh đẹp, còn có hai người ngồi ở một bên bình thần nhìn một màn trước mắt, một người trong đó mặt mày dịu dàng, khóe miệng vẫn luôn mỉm cười, có cái gì đó không hề phù hợp với không khí mập mờ xa hoa phung phí của nơi này, anh thân nhiên tựa lưng vào ghế sofa, hai chân vắt chéo lạnh nhạt liếc nhìn về phía trước, giống như người lớn tuổi ngắm nhìn một đám con nít chơi đùa.

“Ông chủ Lê không cần người bồi bên cạnh sao?”

Người đàn ông vừa cười vừa nháy mắt về một phía, lập tức có một cô gái quyến rũ nhẹ nhàng dựa vào Lê Tịnh Lương, khi cô gái đó còn chưa kịp chạm vào Lê Tịnh Lương thì anh đã cười như không cười nhìn cô ta, cũng không biết tại sao, cô gái đó không còn dám tiến lên nữa, lùi về phía sau một bước theo bản năng, khi phản ứng lại thì phát hiện ra người đàn ông vừa nãy đưa mắt ra hiệu cho cô ta đã sớm xụ mặt xuống.

“Ông chủ Lê thật đúng là giữ mình trong sạch.” Vân Nhượng Châu bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, gương mặt nuốt nà như ngọc đã từng đóng qua rất nhiều vai diễn nam thần, anh có thể đóng vai bất kỳ nhân vật nào phù hợp với tất cả các hoàn cảnh —— chỉ cần anh muốn.

Lê Tịnh Lương tùy ý xoay xoay chiếc điện thoại di động, bên tai là những tiếng hát không ra hồn của mấy người được gọi là “bạn bè”, hình như họ đồng tình với lời nói của Vân Nhượng Châu, nhưng anh ngoảnh mặt làm ngơ.

Những người tụ hội ở nơi này tối nay đều là mấy vị khách quý của nghi thức khai trương một tòa nhà bán hoặc cho thuê của bất động sản Lâm Châu nào đó, Lê Tịnh Lương đến đây là bởi vì công ty này có cổ phần của tập đoàn AR, Vân Nhượng Châu ở đây có lẽ là vì anh ta là khách quý cất băng.

“Lệ tiên sinh cần gì phải cách xa người ngoài ngàn dặm như vậy.” Vân Nhượng Châu rót cho một ly rượu đưa cho anh nói, “Gần đây sống chung với Hạ Tuyên có tốt không? Cô ấy yêu anh như vậy, nhất định đã đối xử với anh rất dịu dàng.”

Lệ Tĩnh Lương giương mắt liếc anh một cái, không có nhận lấy ly rượu.

Vân Nhượng Châu tiếp tục nói: “Thật ra thì lúc ở Fiji tôi có thể không rời đi, nếu như tôi mà kiên trì ở lại, thì anh cũng sẽ không được dễ dàng ôm người đẹp về nhà như vậy đâu.” Anh cười tủm tỉm nói, “Tóm lại, chẳng lẽ anh không cảm thấy đang nợ tôi một ân tình sao?”

Lệ Tĩnh Lương nghiêng ngả nói: “Anh cảm thấy bạn đồng giống với người yêu sao?”

Vân Nhượng Châu mặt không biến sắc: “Cô ấy không phải là bạn đồng hành của tôi, bây giờ cô ấy là bạn đồng hành của anh rồi, nhưng đối với tôi thì đó cũng chỉ là người tình mà thôi. Nếu như lòng của cô ấy vẫn còn có vài phần đặt ở trên người tôi giống như trước, thì đương nhiên tôi sẽ không để cô ấy làm người tình đâu.”

Lệ Tĩnh Lương nghe xong chỉ cười: “Xem ra Vân tiên sinh có thể bỏ tới vị trí này ở trong Làng Giải Trí cũng không phải là không có nguyên nhân.”

Sau khi nói một câu ý vị sâu xa, anh lấy điện thoại ra xem đồng hồ, rồi lập tức nảy sinh ý nghĩ muốn ra về.

Thật vất vả Vân Nhượng Châu mới sắp xếp được cuộc gặp gỡ lần này, sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy được?

Anh ta thấy hình như Lệ Tĩnh Lương sắp rời đi, lập tức để ly rượu xuống bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Thật ra thì tôi có một chuyện muốn thương lượng với Lệ tiên sinh.” Anh ta nghiêm túc nói.

“Hả? Thương lượng với tôi?”

Lệ Tĩnh Lương nhìn sang một lần nữa, nhưng ánh mắt của anh lần này mang theo một chút thăm dò và cảnh cáo, chống lại ánh mắt khiến cho người ta không tự chủ được rung mình như thế, nhưng mà dù sao Vân Nhượng Châu cũng là một nhân vật ảnh đế lớn thường xuyên xuất hiện, nên vẫn có thể chịu đựng được loại khí thế này.

“Theo như tôi được biết, thì Lệ Lão Tiên Sinh đã về nước rồi, tôi muốn gặp ông ấy.” Ông tay áo Vân Nhượng Châu đã hoàn toàn được thả xuống, nhưng bởi vì ánh sáng mờ ảo, nên cũng không ai chú ý tới những điều này.

Lệ Tĩnh Lương chỉnh lại chiếc caravat cầu kỳ tinh xảo của mình, cử chỉ vô cùng ưu nhã, gặp gỡ một người đàn ông phi phàm, thông minh lại năng lực như vậy, cũng khó trách Hạ Tuyên lại lưu luyến không rời. Vân Nhượng Châu ngẫm nghĩ, bưng ly rượu lên uống một hớp.

“Anh muốn gặp cha của tôi.” Lệ Tĩnh Lương kéo dài giọng điệu nói: “Để tôi nghĩ thử xem rốt cuộc là vì cái gì.” Anh híp mắt lại, sự cao ngạo phong lưu không nói thành lời, “Chẳng lẽ anh lại là con riêng của ông ấy?”

Giọng điệu giống như là nói đùa nhưng lại thật sự chọc trúng tim đen của người nào đó, vẻ mặt Vân Nhượng Châu khẽ trầm xuống, khiến cho ánh mắt của Lệ Tĩnh Lương cũng trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

“Ha ha.” Khóe miệng Lệ Tĩnh Lương nâng lên một nụ cười, “Tôi chỉ đùa một chút thôi, Vân tiên sinh tưởng thật à?”

Vân Nhượng Châu miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Thật ra thì, tôi cũng có cách để trực tiếp gặp cha của Lệ tiên sinh mà không cần thông qua ngài.” Đột nhiên, anh hạ thấp giọng, “Nhưng tôi cảm thấy với tính tình của Lệ tiên sinh, nếu như mà tôi thật sự làm như vậy, chỉ sợ rằng sẽ chết rất thảm.”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi muốn trung cầu ý kiến của anh trước.” Vân Nhượng Châu rũ mắt, “Nhưng thật đáng tiếc, một câu nói đùa của Lệ tiên sinh vừa đúng là điều tôi muốn nói. Bên ngoài đều cho rằng gia đình của tôi trọn vẹn, nhưng thật ra đó không phải là cha mẹ ruột của tôi, mẹ ruột của tôi đã qua đời bảy năm trước rồi.”

“Trước khi bà ấy ra đi đã nói cho anh biết, anh là con riêng của cha tôi?”

Lệ Tĩnh Lương hoàn thiện câu nói thay cho anh, giống như là đang nghe được một chuyện gì đó rất buồn cười.

Vân Nhượng Châu quả không hổ là Vân Nhượng Châu, mặt vẫn không biến sắc như cũ bình tĩnh nói: “Lệ tiên sinh hãy suy nghĩ một chút, vào bảy năm trước khi bà ấy qua đời đã nói cho tôi biết chuyện này rồi, nhưng vì sao bảy năm qua tôi không hề đề cập gì tới mà bây giờ mới có tình nói ra?”

Mắt phượng Lệ Tĩnh Lương xéch lên, có vẻ như anh thấy hơi hứng thú rồi.

“Tôi đã điều tra rất nhiều năm, nhưng bởi vì thân phận khi đó nên không thể tra ra những bí mật này, tuy nhiên những năm gần đây vận may của tôi tăng lên không ít, địa vị cũng cao hơn rất nhiều, cho nên..... Tôi đã phát hiện một số nội dung đáng chú ý—— mẹ tôi năm đó, đúng là có liên quan đến người đàn ông kia.”

“Cha của tôi có liên quan tới rất nhiều phụ nữ, nếu như mỗi người bọn họ đều có một đứa con, vậy thì chẳng phải em trai em gái của tôi trải rộng khắp

thế giới sao.”

Sự lạnh lùng và mĩa mai như vậy vẫn không đủ để khiến cho Vân Nhượng Châu lùi bước, anh có chút dè dặt nói: “Tôi hi vọng Lệ tiên sinh có thể cẩn thận suy nghĩ về chuyện này.”

“À, được thôi.” Lệ Tịnh Lương ngồi thẳng người, “Đừng có nói tôi không cho anh cơ hội, bây giờ làm ơn hãy nói cho tôi biết, mẹ của anh là ai.”

Môi mông Vân Nhượng Châu khẽ mấp máy, khắc ra hai chữ: “Đàm Nhu.”

Là bà ta?

Nghe thấy cái tên này, rốt cuộc Lệ Tịnh Lương cũng trở nên nghiêm túc một chút. Cũng không phải là vì tin tưởng, mà chỉ là vì Đàm Nhu này đúng thật là có chút liên quan đến cha anh. Mẹ Lệ Tịnh Lương qua đời bởi vì khó sinh, đã ra đi rất nhiều năm rồi, khi Đàm Nhu này xuất hiện, thì không chỉ cha anh, mà ngay cả anh cũng có chút kinh ngạc, bởi vì dáng dấp của bà ta vô cùng giống với mẹ anh.

Đương nhiên, cũng chỉ là giống nhau mà thôi, chứ không phải là cùng một người, nên luôn có một sự khác biệt nào đó. Cha Lệ Tịnh Lương qua lại một thời gian rồi nhanh chóng thấy chán, cho đối phương một khoản tiền rồi sau đó liền không liên lạc nữa, chẳng lẽ —— người phụ nữ kia đã lên lên có con?

Nghĩ đến điều này liền không thể nào không nghĩ tới người phụ nữ của chính anh, chẳng phải Hạ Tuyền cũng như vậy sao?

——Trở lại phần đầu, là khi Lệ Tịnh Lương trở về Fiji sau khi gặp mặt Vân Nhượng Châu.

Trở về Fiji, gặp mặt Hạ Tuyền, Lệ Tịnh Lương vẫn suy nghĩ về chuyện này.

Đối với sự sắp xếp của anh ta, anh đã suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn quyết định rằng tự cha anh sẽ giải quyết.

Tục ngữ nói đúng, còi chuông phải do người buộc chuông, anh không phải là người trong cuộc, cũng không thể thay người nhà làm chủ được, nếu như Vân Nhượng Châu thật sự là anh em của anh, vậy thì không phải tên họ Vân kia sẽ ghé thăm chết sao?

Có lẽ Hạ Tuyền cũng sẽ thấy hơi ghê tởm, vì người đã từng có thể trở thành người yêu nay lại biến thành em hoặc là chị dâu của chính mình, điều này còn không ghê tởm sao?

Ban đêm, Hạ Tuyền không ngủ được, tay cứ vung lên loạn xạ, không cẩn thận nắm vào một chỗ không nên nắm, nhưng cô còn giống như cảm thấy rất an tâm, một lát sau liền ngủ thiếp đi, nhưng vấn đề chính là không chịu buông tay.

Lệ Tịnh Lương rũ mắt liếc nhìn bàn tay dưới chân của cô, vật nằm trong tay của cô hơi xảy ra biến hóa, cuối cùng chính cô cũng cảm thấy không đúng lắm, nên liền cau mày nắm chặt một cái, rồi có chút chán ghét buông tay ra, khoác cánh tay lên trên eo của anh.

Lệ Tịnh Lương mặt không đổi sắc thu hồi tầm mắt tiếp tục nhìn máy tính, gõ mấy dòng tin nhắn cho cha, sau đó khép máy tính lại bật đèn đầu giường lên, vén cái chăn bên cạnh, nửa ngồi cạnh giường xem đôi chân sưng vù thay cô.

Mang thai gần bảy tháng, cơ thể Hạ Tuyền rất nặng, cô đã lâu lắm rồi không trang điểm, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp rạng ngời như cũ.

Xuyên qua ánh đèn ban đêm, Lệ Tịnh Lương nhẹ nhàng mát xa chân cho cô, Hạ Tuyền đang ngủ cảm thấy thoải mái, không kiềm chế được liền hừ một tiếng.

Một tiếng hừ nhẹ này khiến Lệ Tịnh Lương hồi hồn, anh chợt ý thức được mình đang làm gì, đột nhiên đứng phắt lên, trên mặt là biểu cảm buồn cười, nhưng mà không phải là vì người khác, mà là vì chính anh.

Nhìn mà xem, một ông chủ Lệ đã từng rất tự phụ lại có thể mát xa chân cho một nữ minh tinh luôn vây quanh bởi các tin đồn xấu vào đêm khuya, nếu để cho người khác biết chuyện này thì còn không cười đến rụng răng sao?

Không có người phục vụ, Hạ Tuyền bất mãn tròn mắt nhìn nhìn chân, chiếc bụng lớn khiến cho chân nhô lên thật cao, cái nhìn mảy may nhử mi làm cho người khác thương yêu.

Vì vậy, Lệ Tịnh Lương lại ngồi bên cạnh giường, tiếp tục xoa chân cho cô, mãi cho đến gần rạng sáng mới dừng lại, đổi quần áo đi chạy bộ.

Khi Hạ Tuyền tỉnh lại, thì Lệ Tịnh Lương đã tắm xong đang chuẩn bị ăn sáng, anh ngồi trên chiếc ghế trong phòng ngủ xem điện thoại di động.

Cô lạng lẽ đi ngang qua liếc mắt một cái, một đồng chữ tiếng Anh, chắc là các văn kiện tài liệu linh tinh gì đó.

“Em tỉnh rồi à.” Anh cất điện thoại di động đi không cho cô xem.

Cô ghét bỏ chuyển sang chỗ khác nói: “Có cái gì hay mà phải giấu, em nhìn thấy hết rồi.”

“Em thấy cái gì.” Anh giống như lơ đãng hỏi.

“A, b, c, d?” Cô đi dõm nhảy mất mấy cái, lười biếng hỏi, “Cái người này vừa mới trở về đã muốn đi rồi sao?”

Lệ Tịnh Lương lắc đầu: “Chờ đến khi nào em sinh con xong thì chúng ta cùng trở về.”

Hạ Tuyền nhớ tới tới hôm qua thế nhưng mình lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không hỏi được tin tức chuyện sinh non, vội vàng bổ sung thêm: “Mấy ngày trước em có đọc một tin tức nói rằng em đã sảy thai, là do anh truyền ra ngoài à?”

Lệ Tịnh Lương lạnh lùng nhìn sang nói: “Chẳng lẽ anh lại muốn rửa em?”

“..... Không phải anh sao?” Cô kinh ngạc há hốc mồm.

“Là Vân Nhượng Châu.” Anh cho ra một đáp án khiến cho người ta sợ hãi.

“Anh ta? Tại sao?” Hạ Tuyền không nghĩ ra được lý do liền trực tiếp hỏi người thông minh.

Lệ Tịnh Lương nhìn về phía trước, trầm mặc một lúc mới nói: “Anh ta đang lấy lòng anh.”

“Lấy lòng anh?”

“Truyền tin tức đó ra ngoài, anh sẽ không phải gánh chịu áp lực từ dư luận, cũng có thể giúp em khôi phục lại trạng thái độc thân, nhưng chỉ có một mình anh ta là phải gánh vác cái danh tiếng kẻ bạc tình vứt bỏ bạn gái bởi vì bạn gái sinh non mà thôi.”

“..... Tại sao anh ta lại làm vậy.” Theo như cô được biết thì Lệ Tịnh Lương và Vân Nhượng Châu là hai người hoàn toàn ưa ị nhau. Không chỉ không có quan hệ tốt, mà bọn họ còn là tình địch nữa, cho dù Vân Nhượng Châu có ngu ngốc đi chăng nữa thì cũng sẽ không chịu tiếng xấu thay cho Lệ Tịnh Lương.

Lệ Tịnh Lương cười như không cười véo mặt cô một cái: “Em không cần phải quan tâm, em chỉ cần chăm sóc cái bụng của mình thật tốt rồi bình an sinh con ra là được rồi.”

Nói đến chuyện này Hạ Tuyền liền mất hứng, trầm mặt nói: “Sinh xong rồi thì sao? Anh định nói với bên ngoài rằng mới nhận con nuôi à?”

“Về điều này thì em phải cảm ơn người phụ trách em trước kia.” Lệ Tịnh Lương khiêm tốn nói, “Dù sao thì bản thân anh chắc chắn sẽ không làm ra loại chuyện trốn tránh trách nhiệm, không nhận con ruột thịt này.”

“..... Vậy anh vẫn còn biện pháp để cứu vãn sao?” Hạ Tuyền đáng thương nói: “Anh cũng không muốn sau khi con của chúng ta ra đời bị người khác nói thành con riêng hoặc con nuôi của anh chứ? Sau khi đứa bé lớn lên nghe người khác nói như vậy sẽ rất buồn đấy.”

Nhìn thử xem, lúc nhờ vả người khác cũng biết cách giả vờ đáng thương tội nghiệp, sức hấp dẫn của bộ dạng cầu xin nài nỉ này như tơ trời lòng người, quả thật vô cùng quyến rũ.

“Em cảm thấy tại sao những thứ truyền thông giải trí kia lại muốn tung ra các tin tức bát quái mỗi ngày?” Anh hỏi.

Hạ Tuyền nói: “Do muốn giành sự chú ý, hoặc chỉ vì kiếm tiền?”

Lệ Tịnh Lương gật đầu: “Vậy thì chỉ cần có tiền, không có chuyện gì là bọn họ không thể làm.”

“Bao gồm cả chế tạo tin tức giả.” Hạ Tuyền nhớ tới tin tức cô sinh non đó, chẳng lẽ đó cũng là tin tức giả? Vân Nhượng Châu có thể tạo ra, thì bọn họ cũng có thể làm tương tự, “Vậy anh định làm gì?” Cô truy hỏi đến cùng.

“Anh muốn suy nghĩ thật kỹ, em không cần phải quan tâm đến những điều này, chăm sóc tốt cho bản thân, buổi chiều chúng ta đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài làm gì?”

“Đăng ký kết hôn.”

Bốn chữ làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào đến cỡ nào, nhưng Hạ Tuyền vẫn rất đề ý tới vấn đề trước đó.

“Vậy rốt cuộc anh định giải thích đứa bé là con ruột của anh như thế nào?” Hạ Tuyền rất muốn biết.

Lệ Tịnh Lương khó hiểu nói: “Sao anh phải giải thích với giới truyền thông điều này? Người phụ nữ của anh sinh con cho anh, mắc mớ gì tới bọn họ?”

..... Hình như không có gì là không đúng.

“Chỉ cần anh mở miệng thì sẽ không có người hoài nghi đâu.” Đột nhiên giống như muốn trấn an Hạ Tuyền, anh nhấn mạnh, “Em phải biết rằng anh không phải người của Làng Giải Trí, nếu như bọn họ cứ cố theo dõi những thông tin riêng tư này, thì luật sư sẽ giải quyết tất cả.”

Suy nghĩ một chút cũng thấy không sai, ông chủ Lệ là một người tai to mắt lớn, gia tài hàng tỷ giàu có nhiều tiền, nếu như không phải là con ruột thì sao có thể thừa nhận chứ? Cũng có bị ngu đâu. Nếu như chính miệng anh thừa nhận, thì điều này đúng là không có gì để hoài nghi.

Nhưng mà giống như, lại không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Nói là đợi khi Hạ Tuyền dưỡng lại khí sắc thì sẽ đi đăng ký kết hôn nhưng thực ra là đến khi Hạ Tuyền sắp đến ngày sinh thì Lê Tịnh Lương mới không nhanh không chậm lái xe đưa cô đi làm thủ tục đăng ký kết hôn.

Nói thế nào đây, sau khi lấy được giấy kết hôn hợp pháp, trở về xe của Lê tiên sinh, Hạ Tuyền vẫn có cảm giác không chân thật.

Suy luận một chút, mục tiêu mà bạn vẫn cho rằng không bao giờ đạt được nay bỗng đạt được, người bạn vẫn cho rằng là không thể với tới nay bỗng ở bên cạnh bạn, lại còn thuận lợi như vậy, trong khoảnh khắc đó, bạn nhất định cảm nhận được....

“Anh nhéo em một cái đi, không phải là em nằm mơ chứ?” Hạ Tuyền nghiêng mắt nhìn Lê Tịnh Lương đang lái xe.

Lê Tịnh Lương liếc cô một cái, nói: “Là anh đang nằm mơ, không phải em.”

“Hà?”

“Anh có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ kết hôn sớm như vậy.”

“Càng không nghĩ sẽ lấy một người phụ nữ như em?” Hạ Tuyền tiếp nhận đề tài, vô cùng đắc ý nói.

Lê Tịnh Lương nhẹ nhàng cười, dù không nói nhưng trên mặt lại có niềm vui sướng không thể che dấu.

Xem ra anh cũng rất vừa lòng với việc kết hôn của bọn họ, Hạ Tuyền hiểu được điều này, trong lòng càng yên ổn hơn.

Trong khoảng thời gian bọn họ dưỡng thai ở Fiji thì trong nước có rất ít tin tức về hai người. Làm một thương nhân, tin tức về ông chủ Lê chỉ dừng ở mạng tài chính kinh tế. Nữ minh tinh đang trong thời gian mai danh ẩn tích, nghỉ ngơi và khôi phục sức khỏe còn từng trải qua nhiều phong ba như Hạ Tuyền tạm thời bị khán giả lãng quên cũng là lẽ thường.

Hoàn cảnh yên tĩnh như vậy rất có lợi cho bọn họ đợi sinh con xong thì mới giải quyết những vấn đề còn lại.

Ngày đứa bé được sinh ra, thời tiết ở Fiji rất tốt, ánh nắng tươi sáng, Lê Tịnh Lương chờ đợi ở bên ngoài phòng sinh, ngoài cửa sổ là bầu trời xanh thẳm và không khí trong lành. Tại một nơi xinh đẹp như vậy chào đón một sinh mệnh mới là một chuyện khiến người ta vô cùng khó quên.

Quá trình sinh sản của Hạ Tuyền cực kỳ thuận lợi, thời gian sinh cũng rất ngắn, dường như không phải chịu đau đớn gì đã kết thúc.

Cô sinh cho Lê Tịnh Lương một đứa con trai, nặng bảy cân sáu lượng(*), vô cùng khỏe mạnh.

(*) Một cân của Trung Quốc tương đương với 0,5kg, vậy nên đứa bé nặng khoảng 3,8kg

Khi cô tỉnh lại, tuy bên người không có cha mẹ như những sản phụ khác nhưng lại có Lê Tịnh Lương và bảo bảo.

Anh ngồi cạnh giường bệnh, bên người là giường của trẻ sơ sinh, bảo bảo đang ngủ say trên đó. Cha của bảo bảo thấy cô tỉnh lại thì nhú mày nhìn qua.

“Em cảm thấy thế nào?”

Thực ra ông chủ Lê là người vô cùng lạnh nhạt trong chuyện tình cảm, cho dù là Hạ Tuyền lúc này cũng rất ít khi cảm thấy anh thể hiện tình cảm của mình cho nên ngữ điệu thân thiết và lo lắng lúc này của anh là vô cùng hiếm thấy.

“Em rất tốt.” Giọng nói hơi khàn khàn nhưng tinh thần của Hạ Tuyền không tệ lắm, điều này khiến cho lời của cô có độ tin cậy cao hơn một chút. “Bảo bảo thế nào?” Cô vội vàng hỏi.

Lê Tịnh Lương đứng dậy đi đến bên giường dành cho trẻ sơ sinh, khom lưng ôm thẳng nhóc đang say ngủ kia đến bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Là con trai, vô cùng khỏe mạnh.”

Hạ Tuyền cười nói: “Em thấy được.”

Cô muốn xoa mặt của đứa bé nhưng lại cảm thấy như vậy không thoải mái vì thế nên đành từ bỏ, dù sao về sau còn rất nhiều thời gian.

“Nhưng mà...” Cô bỗng nhiên nhú mày, nhìn mặt của con trai, nói: “Tại sao lại khó coi như vậy?”

“....Trẻ sơ sinh đều như vậy, lớn lên một chút sẽ tốt hơn.” Lê Tịnh Lương miễn cưỡng giải thích.

“Chẳng lẽ trước kia anh từng sinh rồi sao?”

“Đây là hiểu biết thông thường.” Anh nhấn mạnh.

Hạ Tuyền buồn cười nói: “Em biết, chọc anh thôi, đáng về cha của Khanh Đa quốc sắc thiên hương như vậy, tương lai thằng bé nhất định cũng là lam nhan họa thủy.

“Không ai dùng cụm từ quốc sắc thiên hương để miêu tả đàn ông cả.” Lê Tịnh Lương không hề giận nhú mày.

“Vậy hại nước hại dân thì sao?”

“.....”

“Chẳng lẽ anh thích khuynh quốc khuynh thành?”

Thấy cô càng nói càng quá đáng Lê Tịnh Lương đành phải đổi đề tài.

“Anh không hiểu chuyện ở cữ của phụ nữ cho lắm nên đã mời hộ lý giúp em rồi, đợi hết tháng rồi chúng ta về nước.”

“Cảm ơn.”

Tuy rất không tình nguyện trở về nhưng Hạ Tuyền biết không thể trốn tránh, vì con trai của cô, vì có thể càng tốt hơn để ở bên cạnh anh, cô chuẩn bị cố gắng nỗ lực rồi.

Lê Tịnh Lương ngồi trên ghế, dùng một chút rồi hỏi cô: “Sao khi em trở về vẫn muốn quay phim sao?”

“Ừ, em muốn quay bộ phim mới của Trần Quyền, vẫn còn hợp đồng.” Hạ Tuyền nghiêng đầu nói: “Phải rồi, em đã lâu rồi không chú ý chuyện của nhà họ Diệp, bọn họ thế nào rồi?”

Lê Tịnh Lương cười như có như không nói: “Em về nước thì biết.”

Tuy Hạ Tuyền vui đùa gọi bảo bảo là Khanh Đa nhưng dù sao thằng bé cũng là đứa con đầu tiên của Lê Tịnh Lương, đương nhiên không thể qua loa tùy tiện quyết định tên như vậy.

Khi Hạ Tuyền ở cữ thì cha của Lê Tịnh Lương đang cân nhắc tên của đứa bé, nhân tiện điều tra chuyện của Vân Nhượng Châu khắp nơi.

Tục ngữ nói đúng, có một câu là "tuổi già khó giữ được khí tiết", câu này dùng để hình dung Lê Chấn thì rất đúng.

Khi nhận được tin tức này từ chỗ Lê Tịnh Lương, Lê Chấn quả thật không biết nên khóc hay nên cười, ông cũng không nói gì với Lê Tịnh Lương, trực tiếp hẹn ngày gặp mặt Vân Nhượng Châu, cho đối phương biết thái độ của ông.

“Đầu tiên, Vân tiên sinh.” Lão gia từ cười nói: “Tôi muốn nói rõ, trừ những đứa bé do vợ của tôi sinh ra, tôi sẽ không thừa nhận những người "tự xưng" là con cháu của nhà họ Lê.”

Vân Nhượng Châu xem như bình tĩnh, không có ý phản bác.

Lão gia từ thấy hần như vậy, ánh mắt có tia khen ngợi, tiếp tục nói: “Tiếp theo, tôi rất tiếc phải nói cho cậu, mẹ của cậu chẳng có chút quan hệ nào với tôi cả.”

Lần này Vân Nhượng Châu nhú mày lại, dường như có phần không tin.

“Cậu trai trẻ, cậu hơi u mê rồi. Có lẽ là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Tại sao cậu không nghĩ lại, cậu chỉ kém Tịnh Lương vài tuổi. Khi mẹ cậu sinh cậu sinh cậu thì Tịnh Lương còn chưa đến ba tuổi, còn chưa hiểu chuyện, nhưng mà thằng bé lại có thể nhớ kỹ diện mạo của Đàm Nhu, điều này chứng tỏ cái gì?”

“.....”

“Chúng mình mẹ cậu vẫn lừa cậu, cậu vốn không phải con của tôi.”

“Có lẽ có gì đó hiểu nhầm....” Vân Nhượng Châu chưa từ bỏ ý định.

“Không có gì hiểu nhầm hết.” Lê Chấn thu lại nụ cười, ông như vậy khiến cho mỗi lời nói ra đều có năng lực làm người ta tin phục. “Tôi thẳng thắn nói cho cậu, tôi chưa từng lên giường với mẹ của cậu cho nên bà ấy không thể sinh ra con của tôi. Còn nữa, không nói đến chuyện tôi sẽ không lên giường

với nữ nhân khác trừ vợ của tôi, cho dù có lên giường thì cũng thực xin lỗi vì khi vợ của tôi qua đời thì tôi đã làm phẫu thuật thất ổng dẫn tính.” Nói xong Lê Chấp đứng dậy, sửa sang lại áo khoác, mỉm cười nói: “Cậu trai trẻ, cậu rất có tiền đồ, đừng để lòng tham che mờ ánh mắt của cậu.”

Lòng tham sao? Thực ra là không cam lòng.

Không cam lòng, Vân thiên vương oai phong một cõi trong làng giải trí lại là một người không biết cha đẻ là ai, không cam lòng cả đời không thể biết được người cha đã sinh ra mình là ai.

Có lẽ lúc Đàm Nhu nói dối cũng không đoán được Vân Nhượng Chu lại có một ngày có địa vị có thể liên hệ với người nhà họ Lê. Có lẽ bà chỉ muốn con của mình có kỷ ức tốt, cảm thấy mình là con cháu lưu lạc bên ngoài của một gia đình rất lợi hại, có thể có chút tự tin.

Nhưng kết quả lại mang đến cho Vân Nhượng Châu tổn thương gấp đôi.

Có lẽ cha ruột của hắn chỉ là một người không có danh tiếng gì thậm chí còn không có phẩm hạnh tốt, thậm chí ông ta dơ bẩn đến mức Đàm Nhu cũng không muốn nhắc tới, nếu không thì bà cần gì phải nói dối?

Lê Tịnh Lương mang theo Khanh Đa và Hạ Tuyền về tới Giang Thành.

Ở Fiji khí hậu rất tốt để điều dưỡng cơ thể, sau khi sinh, Hạ Tuyền khôi phục rất tốt, bụng không có một vết sẹo nào, những vết rạn do mang thai cũng đã được mỹ phẩm dưỡng da mà Lê Tịnh Lương mua về làm cho bóng loáng trở lại.

Trở về ngôi biệt thự từng quen thuộc, nhìn bảo bảo mình sinh ra nằm trên giường dành cho trẻ sơ sinh, Hạ Tuyền lại cảm thán thế giới quá kỳ diệu.

Cô không khỏi nhớ đến một dòng quảng cáo của một sản phẩm nào đó: chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ngày hôm sau khi Hạ Tuyền về nước, Hứa Cách Phi đến biệt thự của Lê Tịnh Lương, gặp mặt Hạ Tuyền.

Đây là lần gặp mặt đầu tiên của hai người sau gần một năm, hai người đều hơi kích động, ôm nhau một lúc lâu rồi mới trấn an nhau vài câu, nói vào chuyện chính.

Mấy hôm trước đạo diễn Trần Quyền lại gọi điện thoại đến thúc dục, bảo em đi chụp ảnh tạo hình, trạng thái hiện tại của em có được không?” Hứa Cách Phi nhìn Khanh Đa đang tự chơi đùa, nhún mày hỏi.

“Chỉ sợ hơi quá sức.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Bên kia đã thúc giục nhiều lần rồi.” Hứa Cách Phi nói xong, bỗng nhiên mắt sáng lên: “A, em nói ông chủ Lê nhà em nói một tiếng với đạo diễn Trần giúp em đi, để cho ông ấy thư thả mấy tháng được không? Dù sao con em sinh ra cũng là của anh ta.”

Hạ Tuyền thực sự suy nghĩ khả năng của chuyện này, sau khi nghĩ rõ ràng thì phát hiện Hứa Cách Phi đang nhìn đồng nhìn tây.

“Chị nhìn gì vậy?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Ông chủ Lê đâu? Không ở nhà với em và con sao?”

Khóe miệng Hạ Tuyền giật giật: “Anh ấy bận rộn nhiều việc, làm sao có thời gian chứ, nói là thuê một bảo mẫu cho em, tối nay sẽ đến.”

“Thực là không có tình thương của cha.” Hứa Cách Phi vô cùng đau đớn.

Hạ Tuyền cười cười nói: “Hôm nay vất vả cho chị rồi, em sẽ xem kỹ kịch bản [Hắc vũ] sẽ liên lạc lại với chị sau.

Hứa Cách Phi đồng ý, lại hàn huyên với cô một hồi rồi rời đi bởi vì bảo bảo làm loạn, không thể nào nói chuyện thật tốt.

Thực ra Khanh Đa cũng rất ngoan, chỉ cần không có người ngoài thì thằng bé cũng không làm loạn, tự mình chơi đùa, cho dù mẹ ông ở bên cạnh cũng không làm loạn. Chỉ có lúc đói bụng mới khóc hai tiếng, ăn nói lại tự mình chơi đùa, đặc biệt không bám người.

Tính cách này của thằng bé, Hạ Tuyền cảm thấy khẳng định không giống cô, có lẽ là giống Lê tiên sinh độc lập sớm. Lê tiên sinh nghe Hạ Tuyền nói chuyện này lại không hề phủ nhận.

“Con trai giống cha là chuyện kinh thiên địa nghĩa.” Anh thân nhiên nói xong lại hỏi cô: “Có vừa lòng với bảo mẫu mới tới không?”

Nhớ tới bảo mẫu tới lúc chiều, tuổi tác không nhỏ, làm việc lưu loát, miệng cũng kín, Hạ Tuyền gật đầu nói: “Rất tốt, Khanh Đa cũng không ghét bà ấy, anh rất biết chọn người, nhất là chọn vợ lại càng tinh mắt.”

Lúc này còn không quên tự khen mình, tác phong như vậy của Hạ Tuyền chỉ rước lấy sự thờ ơ của Lê Tịnh Lương. Cô cười tí mắt cảm lấy kịch bản từ từ xem, càng xem càng chăm chú, dường như đang nhập vai.

Lê Tịnh Lương ở bên cạnh dù ám chỉ rất nhiều lần nhưng Hạ Tuyền không có một chút phản ứng nào, điều này khiến cho Lê Tịnh Lương chưa bao giờ bị làm nger rất không vui vẻ, trực tiếp đắp chăn quay lưng về phía cô.

Một lát sau, Hạ Tuyền chủ động nói chuyện với anh, chỉ là anh không quá thích nội dung này.

“Hiện tại tất cả mọi người đều đã quên em rồi, em cũng nên tái xuất nhưng mà Khanh Đa còn nhỏ, nếu như thằng bé nhớ em thì phải làm sao bây giờ?” Về mặt Hạ Tuyền buồn rầu “Đa số cảnh quay trong [Hắc vũ] đều phải đi quay ở Hồng Kông, cho dù Khanh Đa không nhớ em thì em cũng nhớ thằng bé.”

“Không cần gọi cái tên này nữa.”

“.....” Cái tên thật hay, tại sao lại không cho gọi? Hạ Tuyền nhìn anh một cách chân thành.

“Em định trở lại đóng phim nhanh như vậy sao?”

Lệ Tịnh Lương ngồi dậy, bày ra tư thế nói chuyện chuyện lâu dài, nếu như cô trả lời là đúng vậy thì anh sẽ thuyết phục cô, đến khi cô nói "không phải" mới thôi.

“Thực ra em cũng không muốn nhanh như vậy.” Hạ Tuyền ôm ngực: “Nhưng mà phó đạo diễn đã gọi điện đến thúc giục nhiều lần rồi, em cũng không có cách nào.

Lệ Tịnh Lương cười lạnh một tiếng: “Không cần nói bóng nói gió, anh hiểu ý của em.” Dứt lời thì lại quay lưng nằm xuống, không cho cô bất kỳ phản ứng nào, Hạ Tuyền cho rằng anh không để trong lòng nhưng sáng hôm sau Hứa Cách Phi gọi điện thoại đến nói chuyện đã giải quyết rồi.

“Phó đạo diễn Chu nói em có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần phải gấp, tổ kịch có thể đợi em.” Hứa Cách Phi nói xong, chính cô cũng phải cảm thán: “Aizz, tin tức này truyền ra có phải là như truyền kỳ hay không? Trần Quyền quay phim mà còn phải đợi một nữ minh tinh một năm.

Hạ Tuyền biết đây đều là công lao của ông chủ Lệ, đêm đó đã bồi thường cho anh ở trên giường, khi ông chủ Lệ đề nghị muốn đi ra phòng khách nhỏ ở lầu hai thì cần rằng không cự tuyệt. Khi cô bị anh lấn qua lấn lại trên sofa đến mức sức cùng lực kiệt vẫn không quên hấp hối nói một tiếng cảm ơn.

Khỏe mới Lệ Tịnh Lương nhếch lên, lật cô lại, tiếp tục tùy ý làm. Nhấn nhẹn một thời gian dài như vậy, cuối cùng hôm nay cũng có thể tận hưởng rồi.

Nhưng mà những ngày lành phu xướng phụ tùy không được bao lâu, Hạ Tuyền vẫn phải vui đầu vào việc ghi hình, cùng lúc đó cô cũng rõ thân phận hiện tại của mình.

Công ty giải trí Hoa Hạ đã bị tập đoàn AR thu mua, hiện tại cùng với công ty giải trí mới do tập đoàn AR lập ra gọi chung là công ty giải trí AR, là công ty con của tập đoàn AR.

Hạ Tuyền vốn là nghệ sĩ của công ty giải trí Hoa Hạ, hiện tại cũng chuyển thành nghệ sĩ của công ty AR, sau này không còn Diệp tổng day Diệp đại tiểu thư nữa.

Chỉ là, Diệp Hân sẽ ngã xuống dễ dàng như vậy sao? Rất không có khả năng. Dù sao ông ta cũng lăn lộn ở Thượng Hải nhiều năm như vậy, sao có thể không có đường lui chứ.

Tuy mất đi công ty giải trí nhưng trên danh nghĩa Lương Ngâm còn có mấy công ty nhỏ mà Diệp Hân kinh doanh, tuy kinh doanh không tốt lắm nhưng cũng đủ để nuôi sống một nhà ba người bọn họ.

Nhưng mà Diệp đại tiểu thư đang quen sống sung sướng căn bản không thể tiếp thu loại biến hóa này, hoàn toàn coi việc này là trách nhiệm của Hạ Tuyền. Trước kia không tìm được cô thì không nói, hiện nay biết cô đã về nước lại còn nghiêng ngàng trở lại quay phim thì trực tiếp mua vé máy bay đến studio mà Hạ Tuyền đang ghi hình.

Nhưng mà Diệp đại tiểu thư đã trải qua sóng gió gia đình không còn là thiên kim tiểu thư ngốc nghếch lỗ mưng kia nữa, cô ta đã học được nhẫn nại. Cô ta tự nói với mình, cô ta phải báo thù cho cha mẹ, khiến cho Hạ Tuyền và Lệ Tịnh Lương đều phải trả giá đắt.

Lần này cô ta đến studio không có ý trực diện đối đầu với Hạ Tuyền, cô ta muốn khinh thường, ghê tởm loại con gái riêng không có được tình thương của cha như Hạ Tuyền.

Đúng vậy, trong lòng Diệp Minh Tâm vốn không tồn tại người vợ cả Khang Vũ, mẹ của cô ta mới chính là vợ cả, còn cô ta, chỉ cần Diệp Hân nói cô ta là con ruột thì cô ta sẽ không hoài nghi.

Chẳng ngờ, cô ta ngu xuẩn lại tự tin như vậy khiến cho cô ta trở thành chuyện cười lớn nhất trong mắt những người hiểu rõ mọi chuyện.

Ở nhà, Lương Ngâm biết được tin tức Diệp Minh Tâm rời đi, tức giận đến mức ném vỡ cốc nước, bà ta thấy người giúp việc muốn đi dọn dẹp thì quát lớn: “Không được dọn.”

Người giúp việc hoảng sợ, vội vàng lui ra ngoài, vì thế những mảnh gốm sứ đầy đất trở thành "quả gặp mặt" chào đón Diệp Hân về nhà.

Diệp Hân rũ mắt nhìn đồng hồ bãi bãi trên đấy lại nhìn Lương Ngâm đang ngồi trên sofa, mặc không đổi sắc thay đổi giày, đi thẳng lên lầu hai.

Lương Ngâm càng tức giận, giận dữ nói: “Ông đứng lại đó cho tôi!”

Diệp Hân không hề dừng chân, Lương Ngâm thấy vậy thực sự tức điên lên: “Họ Diệp kia, ông đứng lại cho tôi! Ông rút cuộc còn muốn tiếp tục như vậy sao!”

Rút cuộc Diệp Hân cũng dừng bước, quay đầu lại tỉ mỉ nhìn Lương Ngâm một lượt, lạnh nhạt nói: “Tôi thực sự không muốn tiếp tục cùng bà nữa.”

Lương Ngâm kinh hoàng, sau một lúc lóang lổng cuồng thì vội nói sang chuyện khác: “Tâm Tâm chạy đến studio ở Hồng Kông rồi!”

“Hả...?” Đường như Diệp Hân có hứng thú với chuyện này, quay người bước xuống cầu thang: “Con bé đi làm gì hả?”

“Hạ Tuyền quay phim ở đó, là bộ phim mới của Trần Quyền, hẳn là con bé nhận được tin tức nên mới đến đó.” Lương Ngâm nói chi tiết.

Diệp Hân nhú mày nói: “Bà quản giáo con gái thế vào vậy? Con bé ra ngoài làm mất mặt như vậy cũng không quản? Tôi thực sự đã đủ mất mặt trước mặt Trần Quyền rồi!”

Thấy chồng mất hứng, Lương Ngâm cũng cực kỳ ủy khuất: “Lúc tôi biết tin tức thì con bé đã đi rồi, tôi làm sao biết con bé lại chạy đến đó? Nhưng mà chuyện này cũng rất bình thường, nếu không phải là vì tiện nhân kia thì sao nhà của chúng ta lại trở nên như vậy?”

Diệp Hân cười như không cười nói: “Tiện nhân? Bà đang nói con gái bà hay là nói chính bà?”

Lương Ngâm kinh ngạc nhìn ông ta: “Diệp Hân, ông có ý gì?”

Diệp Hân tới gần bà ta, dịu dàng nói: “Tôi có ý gì? Tôi không có ý gì. Lương Ngâm, bà đừng tưởng chuyện bà đã làm có thể đầu cả đời, sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng.”

“Ông còn nói tôi?” Nhìn qua, Lương Ngâm rất nhu nhược: “Tôi làm sai ở đâu? Ngược lại là ông, công ty của cha tôi cũng đã giao cho ông, nhưng hiện tại ông lại đối xử với mẹ con tôi như vậy....”

“Năm đó bà chỉ nóng lòng tìm đàn ông để làm người cha tiện nghi con con của bà, cho dù không phải tôi cũng sẽ có người khác, không cần phải cảm thấy mình rất cao thượng.” Diệp Hân lạnh như băng nói: “Còn nữa, ta làm sai, đã bị báo ứng, nhưng của bà thì chưa có đâu.”

Lương Ngâm lo sợ lùi về phía sau một bước, dường như rất sợ hãi chồng của mình.

Diệp Hân không tới gần nữa, chỉ đứng cách vài thước lẳng lặng nhìn bà ta, sau đó nở một nụ cười vô cùng nguy hiểm.

“Báo ứng của bà, bà có thể yên tâm, tuyệt đối không phải là bị tôi vứt bỏ.” Ông ta mỉm cười nói: “Tôi sẽ không vứt bỏ bà, không phải là năm đó bà dùng trăm phương nghìn kế muốn kết hôn với tôi sao? Chúng ta nhất định phải ở chung một chỗ cả đời, thời gian sau đó, bà sẽ....” Ông nói đến đây thì không nói nữa, xoay người lên lầu nhưng Lương Ngâm ở bên cạnh ông nhiều năm như vậy rất rõ lời ông không nói hết là gì.

Ông muốn khiến cho bà ta phải chịu hết hành hạ.

Ở Hồng Kông xa xôi, lúc này Hạ Tuyền đang để cho chuyên viên trang điểm cho mình, cô cúi đầu nhìn ảnh chụp của bảo bối mà Lê Tịnh Lương gửi đến, trong lòng không biết là mùi vị gì.

Rất muốn quay về, rất muốn quay về! Khanh Đa, mẹ rất nhớ con!

Chuyên viên trang điểm lơ đãng liếc qua màn hình di động của cô, trong lòng kinh sợ.

Gương mặt của người trong hình kia không phải là tổng giám đốc tập đoàn AR sao?

Tại sao anh ta lại chụp ảnh chung với Hạ Tuyền? Hạ Tuyền còn lấy tấm ảnh đó làm màn hình điện thoại?

Thấy có người nhìn lên, Hạ Tuyền khóa điện thoại di động lại, giận tái mặt, chuyên viên trang điểm không phải do cô mang đến mà là của tổ kịch, cũng là người của Trần Quyền, không ngờ lại không có tố chất như vậy, lại dám nhìn lên điện thoại di động của nghệ sĩ.

Khi hóa trang cho diễn viên không nên nhìn thứ gì ở trong tay người ta, đây không phải là đạo đức nghề nghiệp sao?

Chuyên viên trang điểm bị gương mặt lạnh lùng của Hạ Tuyền dọa sợ. Cô ở trong làng giải trí gặp qua không ít người tai to mắt lớn, quay phim cho Trần Tuyền làm gì có ai là nhân vật nhỏ chứ, nhưng mà hôm nay cô lại bị Hạ Tuyền - một diễn viên mai danh ẩn tích rất lâu mới xuất hiện dọa sợ, đúng là thực xấu hổ.

Nhưng mà nghe nói nữ diễn viên này có chỗ dựa vững chắc, cô cũng không ngờ chỗ dựa của Hạ Tuyền lại là người kia.

Nếu như quả thực là anh thì chỗ dựa vững chắc kia thực sự... quá là cứng rắn rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Tiểu Ốc

Tổng thể quá trình quay phim của Hạ Tuyền coi như là thuận lợi, điểm duy nhất mà cô thấy rất không hài lòng đó chính là diễn viên đóng nhân vật nam chính không quá phối hợp với cô.

Nói như thế nào đây, thật ra thì điều này cũng rất bình thường, bởi vì Kiều Mộc Thiên là bạn của Vân Nhựt Châu, mà cô và Vân Nhựt Châu đã tạo ra một tin tức như vậy, bây giờ lại còn qua lại với người khác, anh ta không thích cô cũng là một chuyện vô cùng bình thường. Chỉ là, Kiều thiên vương có thể chuyên nghiệp một chút được không? Đừng có mà dùng ánh mắt căm hận như nhìn kẻ thù khi diễn cảnh tình cảm được không? Cô thì không sao, nhưng việc phải quay đi quay lại một cảnh thì không sao với đạo diễn Trần Quyền chắc.

“Mộc Thiên, không nên mang tình cảm riêng tư của anh vào trong công việc.” Trần Quyền nghiêm mặt nói, “Nếu như cậu còn tiếp tục cái trạng thái này, thì tôi sẽ suy nghĩ đến việc thay đổi diễn viên.”

Kiều Mộc Thiên đen mặt đáp trả: “Xin lỗi đạo diễn Trần, tôi sẽ cố gắng không ché, không có lần sau đâu.”

“Cậu đã làm đến mười lần rồi.” Trần Quyền lạnh nhạt nói một câu, xoay người đi nghỉ ngơi, ý tứ này chính là sáng hôm nay tới đây là kết thúc.

Hạ Tuyền chậm rãi xoay người muốn rời đi, Kiều Mộc Thiên không thích cái bộ dạng thờ ơ của cô, bước nhanh tới cau mày nói: “Rốt cuộc tình cảnh bây giờ của cô là như thế nào?”

Hạ Tuyền khó hiểu nói: “Tình cảnh của tôi liên quan gì đến Kiều thiên vương sao?”

Kiều Mộc Thiên mặt không đổi sắc nói: “Thời gian trước Nhựt Châu đến Fiji cùng cô, nhưng cuối cùng lại trở về một mình, cô cũng đã rất lâu rồi không hề xuất hiện, là do thật sự đi chữa trị sau khi bị sinh non, hay là do đi theo một người đàn ông khác?”

“Từ đầu đến cuối tôi đều không hề qua lại với Vân tiên sinh.” Hạ Tuyền nhấn mạnh, “Cho nên cũng không tồn tại cái khái niệm ‘đi theo người đàn ông khác’ này.”

Kiều Mộc Thiên nhìn cô chằm chằm nói: “Nếu như cô chưa từng ở chung một chỗ với Nhựt Châu, thì cậu ấy bị đàn độn mới nói với truyền thông rằng cậu ấy chính là cha của đứa bé!”

Hạ Tuyền cứng họng, một lát sau mới nói: “Tôi nợ Vân tiên sinh rất nhiều, nhưng về phương diện cảm tình thì không thể nào bồi thường cho anh ấy, sau này nếu như anh ấy có chuyện gì cần tôi giúp một tay, thì làm phiền anh chuyển lời cho anh ấy rằng có thể đến tìm tôi bất kỳ lúc nào.” Nói xong, cô vội vã rời đi, không muốn tiếp xúc quá nhiều với nam diễn viên ở trường quay.

Thứ nhất là, cô lo lắng truyền thông sẽ viết linh tinh, thứ hai là, kể từ khi công ty công ty Hoa Hạ bị tập đoàn AR thu mua, cô là nữ nghệ sĩ được đãi ngộ tốt nhất trong công ty, đơn giản mà nói thì cô biến thành một chị lớn, tất cả tài nguyên tốt nhất cũng đều tặng cho cô, tuy rằng như vậy rất tốt, nhưng mà cũng có mặt xấu, ví dụ như mỗi khi đi ra ngoài sẽ có rất nhiều cấp dưới đi theo cô, và trong đám người bảo vệ đi theo sẽ có tai mắt của Lê Tịnh Lương, nếu như cô không giữ mình trong sạch một chút, thì sẽ rất dễ khó nói liệu ông chủ Lê còn cho phép cô đi ra ngoài “xuất đầu lộ diện” hay không.

Ông chủ Lê được cô nhớ tới bây giờ đang ở trong nhà tại Giang Thành ngắm nhìn đứa bé nằm trên giường trẻ con, cầm trong tay anh là chiếc máy tính, trên màn hình là mấy cái tên mà Lê Chấp gửi tới, bảo anh chọn một cái cho thằng bé.

Xem tới xem lui rất nhiều lần, Lê Tịnh Lương vẫn cảm thấy cái tên mà ban đầu anh quyết định cùng với Hạ Tuyền là hay nhất.

Lê Hạ, có anh cũng có cô, không thể bắt bẻ, nhưng mà hình như thích hợp với con gái hơn.

Hơi suy nghĩ một chút, Lê Tịnh Lương quyết định sẽ dùng cái tên này, không thay đổi.

Lê Lão Gia Từ nhận được tin nhắn của con trai, thấy tên của cháu trai mình thì vạch mặt đầy mặt, than thở một tiếng.

Thăm nghĩ, cháu ngoan, về sau khi cháu trưởng thành nếu bị bạn học trêu là con gái, thì ngàn vạn lần đừng trách ông già này nhé.

Hạ Tuyền cũng không biết chuyện chồng của mình đã đặt tên cho con trai bảo bối, cô vẫn muốn gọi con là Khanh Đa* như cũ, bởi vì cái tên này đúng với thực tế.

(*)Khanh Đa: “Khang” (trong hán việt là khanh) nghĩa là lừa bịp, “đa” bên tiếng Trung nghĩa là cha, bố. Ở đây ý chỉ là chị Tuyền sinh được đứa con này ra là nhờ lừa gạt cha của đứa bé (chính là anh Tịnh Lương của chúng ta đó).

Nhớ tới đứa bé, thì ngay cả sự mệt mỏi khi quay phim cũng phai nhạt đi rất nhiều, nhưng nếu như cái người không có ý tốt là Diệp Minh Tâm không xuất hiện, thì tất cả lại càng hoàn mỹ hơn.

Diệp Minh Tâm không phải là diễn viên, bây giờ cũng không phải là người của công ty Hoa Hạ, cô ta không có bất kỳ thân phận và lập trường nào để xuất hiện ở đây cả, nhưng mà khi cô ta tới, không thèm nhìn những ánh mắt khó lường của người khác liền chạy thẳng tới tổ diễn xuất ở chính giữa, đi tới chỗ Trần Quyền đang nói chuyện mặt đối mặt với Hạ Tuyền.

“Chú Trần.” Diệp Minh Tâm ngọt ngào kêu lên một tiếng.

À, đúng rồi, mặc dù Diệp Hân đã mất đi công ty Hoa Hạ, nhưng ông ta vẫn còn một vài công ty con nữa có thể kinh doanh, Diệp Minh Tâm cũng miễn cưỡng có thể duy trì được cuộc sống tiêu thụ, chỉ là không thể nào tiêu xài giống như trước kia mà thôi.

Diệp Hân là bạn cũ, Diệp Minh Tâm vẫn có thể đến tìm, nhất là người đã từng có quan hệ rất tốt với Diệp Hân là Trần Quyền này.

Nhưng mà hiển nhiên rằng Diệp Minh Tâm đã sai, vì dù quan hệ có tốt đi chăng nữa thì cũng chỉ là trước kia rồi, Trần Quyền là một người biết phân biệt phải trái, tất cả mọi người trên thế giới này đều biết được những chuyện xấu trong quá khứ của Diệp Hân, ông cũng biết Diệp Minh Tâm là loại người nào, bây giờ đối phương tới tìm ông, ông lại không phải là kẻ ngu, biết rất rõ cô ta đến đây vì ai.

Cô gái này tuổi không lớn lắm, nhưng lá gan lại không hề nhỏ, dám coi ông như một quân cờ ư, đúng là đã sớm bị Diệp Hân chiều hư rồi.

“Đến rồi à.” Trần Quyền lạnh nhạt nói, “Sao hôm nay lại có thời gian tới đây vậy?”

Diệp Minh Tâm cười nói: “Cháu cũng không phải tới cảng thành phố để chơi đâu, chỉ là nghe nói chú Trần đang quay phim ở đây, cho nên mới muốn đến xem chú một chút thôi.” Cô ta khoác cánh tay Trần Quyền làm nũng, “Cháu cũng đã lâu lắm rồi không gặp chú Trần, gần đây chú rất bận sao? Hãy cố gắng giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé.”

Trần Quyền liếc về phía Hạ Tuyền một cái, cô gái kia đang chăm chú đọc kịch bản, đôi môi đỏ mọng không ngừng khép mở, chắc là đang nhắm lời thoại.

Cô vẫn còn tâm trạng dễ làm điều, ông thật đúng là đã xem thường cô rồi.

“Chắc cô đến đây không chỉ vì thăm tôi thôi đâu nhì.” Trần Quyền nói một cách đầy ẩn ý, thu cánh tay lại, “Tôi bận chút việc, cô tùy tiện ngồi đi.” Nói xong, nháy mắt với Phó Đạo Diễn, đối phương lập tức ngăn cản Diệp Minh Tâm muốn định đuổi theo.

Thấy chú Trần đã từng đối xử với mình rất tốt nay lại coi cô ta như người dưng, Diệp Minh Tâm đứng yên tại chỗ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cứ như vậy, khi cô ta đi tới bất kỳ nơi nào ở tổ diễn xuất đều cảm thấy như mọi người đang cười nhạo mình, dường như ngay cả nhân viên của trường quay cũng dám chỉ chỉ chỏ chỏ cô ta.

Diệp Minh Tâm thật sự rất khó chịu, mọi chuyện không nên như vậy, cô ta vẫn luôn là một đại tiểu thư cao cao tại thượng, đi tới đâu cũng nhận được sự khen ngợi, tại sao trong một đêm đã thay đổi rồi? Chẳng lẽ là bởi vì cha của cô bị mất đi quyền thế sao?

Giương mắt nhìn về phía Hạ Tuyền, cô ta vẫn còn có thể cười sao? Nhìn những diễn viên kia không hề để cô ta vào trong mắt, nhưng lại đối xử với Hạ Tuyền hòa ái dễ gần như vậy, điều này có nghĩ là gì? Có nghĩa là cô ta(HT) đã lấy đi tất cả, Hạ Tuyền là một kẻ trộm, trộm đi tất cả những thứ vốn nên thuộc về cô ta!

“Hạ Tuyền!” Diệp Minh Tâm đi tới sau lưng Hạ Tuyền, cố gắng đè nén lửa giận, miễn cưỡng bình tĩnh nói, “Cô có thể tới đây một chút không, tôi có lời muốn nói với cô.”

Hạ Tuyền hiểu rất rõ Diệp Minh Tâm, mặc dù đầu óc cô ta đã có chút chuyển biến bởi vì chuyện của cha, nhưng nếu như cô từ chối, cô ta nhất định sẽ bộc phát.

Hạ Tuyền không muốn bị mất mặt ở tổ diễn xuất, cho nên liền đóng vai rộng lượng ở trước mặt mọi người, gật đầu đồng ý.

Đi theo Diệp Minh Tâm tới một góc khuất không người, Hạ Tuyền nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Diệp tiểu thư có lời gì cứ nói thẳng đi, thời gian của tôi không nhiều lắm, một lát nữa còn phải quay phim.”

Diệp Minh Tâm cười lạnh nói: “Lòng của cô thật đúng là kiên cường, đối mặt với tôi mà vẫn có thể bình tĩnh được như vậy?”

“Sao tôi lại không thể bình tĩnh?” Hạ Tuyền nghi ngờ hỏi. Tiểu ốc

“Cô nợ tôi nhiều như vậy, cô nói thử xem?” Diệp Minh Tâm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi nợ cô? Sai rồi.” Hạ Tuyền buồn cười nói, “Tiểu thư, làm phiền cô hãy suy nghĩ thông suốt một chút rồi hãy tới tìm tôi, chính là mẹ của cô đã cướp đi cha của tôi, mẹ tôi mới là người vợ đầu, cô cướp đi của tôi nhiều thứ như vậy, ngày lành tháng tốt tôi không so đo với cô, vậy mà bây giờ cô còn nói tôi nợ cô sao?”

Nhìn vẻ mặt chán ghét của Hạ Tuyền, Diệp Minh Tâm nắm chặt tay: “Cô đừng cho rằng cô chiếm được Lệ Tĩnh Lương là có thể vô pháp vô thiên*, coi như lời cô nói đều là sự thật đi, nhưng dù sao ngay từ đầu Lệ Tĩnh Lương cũng là người đàn ông của tôi! Là cô đã cướp đi anh ấy!”

(*)vô pháp vô thiên: vì câu này có nghĩa rất rộng nên ta cũng không chắc lắm, nhưng theo như ngữ cảnh thì là “không coi ai ra gì”.

“Coi như tôi có không xuất hiện đi chẳng nữa, thì anh ta cũng sẽ không cưới loại phụ nữ như cô đâu.” Hạ Tuyền gần từng chữ một, “Còn nữa, tôi cảnh cáo cô đừng có mà đánh chủ ý lên anh ấy, anh ấy là người đàn ông của tôi, coi như cô có nằm mơ thấy anh ấy cả trăm vạn lần đi nữa, thì anh ấy thích vẫn chỉ có thể là tôi.” Dứt lời, cô liền nhấc chân rời đi, lúc đi ngang qua người Diệp Minh Tâm còn dịu dàng nói, “Ngoài ra, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo, tôi muốn nhắc nhở cô một câu, đừng có ở lại chỗ này để khiến cho cha cô mất thể diện nữa. Cô không nhìn ra được sao? Đạo diễn Trần rất khinh thường cô..... À không đúng, là cả nhà các người chứ.” Lần này dứt lời, cô liền không chút lưu luyến, bước nhanh trở về trường quay, tiếp tục đọc thuộc lời thoại.

Diệp Minh Tâm tức giận đến nổi lệ rơi đầy mặt, cô ta khoanh tay ngồi chồm hóm xuống, vừa mới nức nở được một lúc thì điện thoại di động vang lên, nhìn thấy trên màn hình là chữ “Cha”, lòng cô ta lập tức mất cảm giác.

“A lô.....”

Cô ta nhận được điện thoại, vốn định phát tiết sự tức giận, kể khổ một chút, nhưng ai ngờ Diệp Hân bên kia lại trực tiếp quăng ra một câu khiến cho cô ta hoàn toàn tuyệt vọng.

——’Nhanh chóng cút về đây cho tao, đừng có đi ngoài khiến tao mất mặt nữa.”

Vợ đi ra ngoài quay phim, Lệ tiên sinh ở nhà một mình cảm thấy không quen.

Bọn họ đã sống với nhau gần một năm, bây giờ lại bất chợt tách ra như thế nào làm cho anh cảm thấy thiếu đi cái gì đó.

Mặc dù công việc của anh cũng vô cùng bận rộn, nhưng bởi vì con trai nên mỗi ngày anh đều cố gắng về nhà đúng giờ.

Bởi vì lo lắng bảo mẫu đối xử với con không tốt, nên Lệ Tịnh Lương lắp camera ở trong nhà, khi buổi tối trở về thì sẽ xem lại màn hình giám sát, sau khi xác định bảo mẫu làm đúng trách nhiệm của mình thì mới thoảng yên tâm.

Ngồi ở trên giường, ngắm nhìn bảo bối đang nằm trong nôi, thằng bé vẫn chưa chịu ngủ, chỉ chảy nước miếng nhìn về phía cha của mình, ánh mắt lấp lánh như sao, cực kỳ giống với Hạ Tuyền khi đang suy nghĩ một ý tưởng xấu nào đó.

Lệ Tịnh Lương nhìn một chút, tâm liền mềm xuống, dùng từ ngữ của Hạ Tuyền để hình dung, thì đó chính là tình cảm ngập tràn.

Lệ Chấp chậm rãi đỗ xe vào gara, ấn mật mã nhà, rồi đứng ở phòng khách tầng một cao giọng nói: “Lệ Tịnh Lương, đi ra ngoài!”

Lệ Tịnh Lương nghe thấy vậy, liền chau mày, khẽ vuốt đầu con trai, đắp kín chăn cho con rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Ở khúc rẽ cầu thang tầng hai, Lệ Tịnh Lương lạnh lùng nói: “Sao cha lại tới đây.”

Lệ Chấp cười nói: “Cha là cha của con, cha tới thăm con một chút không được sao?”

“Con rất bận, không có thời gian để tiếp cha.” Lệ Tịnh Lương vẫn rất lạnh nhạt như cũ.

“Thoải được rồi, cha đã giải quyết xong chuyện của Vân Nhược Châu, cậu nhóc kia không phải là em trai của con, con đừng có mà bày ra vẻ mặt người chết như vậy.” Lệ Chấp đã lên tới tầng hai, vô cùng hưng phấn nói, “Cháu của cha đâu?”

Lệ Tịnh Lương khẽ chỉ vào phòng ngủ, Lệ Chấp không nói hai lời liền trực tiếp đi tới đó.

Thật đúng là đáp lại cho câu nói “cách xa vợ mới cưới”. (ý là Lệ Chấp mong gặp cháu như người chồng mong gặp lại người vợ vừa mới cưới đã phải cách xa)

Lấy điện thoại di động ra, Lệ Tịnh Lương mở màn hình, chọn chuông Hạ Tuyền, ấn vào nút ghi âm nói: “Em còn không về nữa, thì con cũng xong luôn đây.”

Hạ Tuyền đang quay phim trong một quán bar lộn xộn có bối cảnh ban đêm, sau khi quay xong toàn bộ thì Mã Nghi vội vàng đưa điện thoại di động tới.

Cô nhìn một cái cũng biết được đó là tin nhắn của ai, bởi vì ngoại trừ Lệ Tịnh Lương ra, thì chẳng còn ai có thể khiến Mã Nghi sợ hãi như vậy cả.

“Chị, tin nhắn của ông chủ Lệ.” Mã Nghi thận trọng nói.

Hạ Tuyền gật đầu, nhận lấy điện thoại di động rồi giơ lên tai để nghe đoạn ghi âm, sau khi nghe xong thì vội vàng gọi điện về.

Điện thoại vừa mới được kết nối, giọng nói lạnh lẽo chất vấn của Lệ Tịnh Lương liền truyền tới: “Đã qua nửa tiếng rồi, nếu như nó bị bắt cóc, thì bây giờ cũng đã đến lúc giết con tin rồi.” d/d/l/q/d/tiểu ốc

“Nó” này đương nhiên là để chỉ Tiểu Khanh Đa, Hạ Tuyền lo lắng nói: “Con sao rồi? Em sẽ lập tức trở về, anh ngàn vạn lần đừng có mà khiến con gặp chuyện không may.”

Khỏe miệng Lê Tịnh Lương có chút co quắp nói: “Thế nếu như anh nói anh có chuyện, thì liệu em có trở về nhanh như vậy không?”

Hạ Tuyền không hiểu gì nói: “Sao anh có thể có chuyện được? Kể cả ai có chuyện đi chẳng nữa thì anh cũng sẽ không có chuyện.” Ở trong suy nghĩ của cô, ông chủ Lê như một vị thần vậy, không hề giống người chút nào.

“.....”

“Rốt cuộc Khanh Đa có sao không? Anh cứ nghĩ biện pháp trước đi, em sẽ lập tức khởi hành.” Hạ Tuyền càng thu xếp đồ đạc, thì Hứa Cách Phi lại càng không ngừng kêu rên.

“Anh không có biện pháp.” Ông chủ Lê nói như đinh chém sắt.

“Anh có thể không có biện pháp sao? Anh phải có biện pháp gì chứ!” Hạ Tuyền khóc không ra nước mắt, “Em sai rồi ông xã, lần sau em không dám nữa, vẫn còn hai tháng, anh cố gắng kiên trì một chút, khi nào quay xong em sẽ nghe theo tất cả những gì anh nói!”

Lê Tịnh Lương không có hứng thú đối với những lời sau đó của cô, mà chỉ vô cùng tò mò với xưng hô ở phần đầu.

“Em vừa mới gọi gì cơ?”

Hạ Tuyền che miệng lại, nghĩ tới tiếng gọi mà mình vừa bật thốt lên cũng thấy sợ hết hồn, cô nhìn về phía bên cạnh, Mã Nghi, Hứa Cách Phi và cả tổ diễn xuất đều đang kinh ngạc nhìn cô, cô cười cười, ho khan một tiếng tiếp tục nói: “Lâm Triết, anh không thể nào đối xử với em như thế được, em là bà xã của anh đấy.” Cô nhớ tới lời thoại trong một phân cảnh, từ từ vừa đi vừa nói, Hứa Cách Phi vội vàng giải thích giúp cô.

“Là diễn thử ý mà, gọi điện thoại cho Kiều thiên vương tập luyện một chút.” Hứa Cách Phi nhấn mạnh.

Nhân viên của tổ diễn xuất nghe được lời giải thích này cũng bình thường trở lại, tiếp tục làm việc của họ. Mà tâm tình của ông chủ Lê vừa mới bị gọi thành “Lâm Triết” cũng không được tốt cho lắm.

“Hạ Tuyền, anh cho em hai sự lựa chọn, thứ nhất, em trở về.”

“Thứ hai là gì?” Cô tò mò hỏi.

Lê Tịnh Lương liếc nhìn cảnh ông nội chơi đùa với cháu trai quên cả trời đất, không chút do dự nói: “Thứ hai, anh sẽ mang đứa bé tới chỗ em.”

Điều này còn cần phải hỏi sao?

“Em chọn cái thứ hai!”

Cuộc sống gần đây của Hạ Tuyền thật sự chỉ có thể dùng từ thăng quan tiến chức thuận lợi để hình dung, nhưng mà luôn có một cụm từ đi kèm với nó là vui quá hóa buồn, vào lúc cô đang thuận buồm xuôi gió, thì nhà họ Diệp lại xảy ra một chút vấn đề.

Cuộc điện thoại của Diệp Hân không hề khiến cho Diệp Minh Tâm muốn trở về, mà ngược lại còn khơi dậy khao khát trả thù trong lòng cô ta. Cô ta liên lạc với người tài xế mà trước đây đã chụp ảnh Hạ Tuyền nhưng sau đó bị bắt giam, bây giờ đối phương đã được thả ra, cô ta sử dụng rất thuận tay, quyết định tiếp tục sai khiến đối phương.

“Anh hãy nhớ cho kỹ, nhất định phải cẩn thận một chút, đừng có gây phiền toái cho tôi.” Diệp Minh Tâm dặn dò.

Người đàn ông nhỏ giọng nói: “Xin Diệp tiểu thư yên tâm, lần này sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, chỉ là sau khi chuyện này thành công.....”

“Đây là tiền đặt cọc.” Diệp Minh Tâm đặt vòng tay của cô ta vào trong lòng bàn tay của hắn, “Anh cầm cái này mang đi bán, chắc chắn phải hơn mười vạn.”

Người đàn ông mỉm cười nhận lấy: “Diệp tiểu thư yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm xong xuôi mọi việc giúp ngài.”

Diệp Minh Tâm hài lòng nhìn người đàn ông rời đi, kéo thấp vành mũ xuống bước nhanh trở về khách sạn, đi vào thang máy lên đến tầng mà mình ở.

Nhưng mà, lúc đi đến ngã rẽ của phòng nghỉ, ở trước cửa phòng của chính mình, cô ta nhìn thấy Diệp Hân cùng với..... gương mặt sung vù của Lương Ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sudio của bộ phim Hắc Vũ, cảnh quay thứ 47. Mặt trời gay gắt khiến cho toàn thân đôi nam nữ đang diễn dưới ánh nắng đều là mồ hôi, người điều chỉnh ánh sáng cũng hơi chật vật. Đạo diễn vừa hô cắt là lập tức có trợ lý tiến lên đưa nước, chuyên viên trang điểm cũng tranh thủ trang điểm lại, chỉ là nam nữ diễn viên chính không thèm nhìn nhau, vừa diễn xong thì lập tức cách xa vạ đảm. Đạo diễn nhìn cảnh này cũng có cảm giác không nói nên lời.

Hạ Tuyền được Mã Nghi và ba trợ lý mới khác vây quanh, đi đến chỗ ngồi của mình, bên trên có dù che nắng, ngồi xuống thì thấy thoải mái hơn một chút.

Mã Nghi không ngừng quạt cho cô nhưng Hạ Tuyền vẫn thấy nóng nực, từ từ nhắm hai mắt nằm một lúc, thực sự không chịu nổi, đứng lên nói: “Tôi vào trong xe cho mát một chút.”

Nhóm trợ lý đương nhiên sẽ không phản đối, đi theo Hạ Tuyền ra xe bảo mẫu ở phía bên kia, chưa đi được mấy bước đã thấy Hạ Tuyền dừng chân, dụi dụi mắt, kinh ngạc nhìn chiếc xe bên kia, lầm bầm nói: “Nhanh như vậy?”

Lệ Tịnh Lương xuất hiện giống như một hồ nước trong vắt giữa ngày hè, cửa xe bảo mẫu mở ra, anh nửa ngồi ở bên trong, chân dài duỗi ra ngoài, giày da trơn bóng như mới đập xuống mặt đất. Dù thời tiết nóng như vậy nhưng anh vẫn mặc tây trang, cẩn thận tỉ mỉ, không thấy một giọt mồ hôi nào.

Hạ Tuyền xác nhận mình không nhìn nhầm, vui mừng chạy đến, trực tiếp nhào vào lòng anh, lực quá lớn trực tiếp làm cho ông chủ Lệ áp vào ghế tựa. Đám trợ lý của cô ở phía sau đều bị dọa ngốc, bọn họ không nhìn lầm chứ, không phải kia là ông chủ lớn sao!

“Em đứng lên đi.” Lệ Tịnh Lương nhíu mày, không vui nói.

Hạ Tuyền cọ cọ trong ngực anh: “Em không đứng!”

“Mồ hôi của em đều lau hết lên người anh rồi.”

Lời này khiến cho Hạ Tuyền chú ý một chút, cô hơi nâng người lên nhìn một chút, trên quần áo màu trắng quả nhiên có một chút mồ hôi, thật là chứng minh.

“Em giúp anh giặt.” Hạ Tuyền yêu quý vuốt ve một chút, chân thành nói.

Lệ Tịnh Lương đặt tay lên đầu vai của nàng hơi đẩy nàng ra, lạnh nhạt nói: “Không cần, có người giúp việc theo giờ.”

“Sao người giúp việc theo giờ có thể phục vụ tốt như em chứ?” Hạ Tuyền nháy mắt với anh: “Em không những phục vụ trên giường tốt mà phục vụ dưới giường lại càng tốt.”

Lệ Tịnh Lương trực tiếp đẩy cô qua một bên, nói với những trợ lý đang vây quanh sau lưng cô: “Đi báo cho đạo diễn Trần Quyền một tiếng, nói tôi đã tới đây.”

Mã Nghi lập tức rời đi, những người khác cũng nghiêm túc bỏ đi, chỉ chớp mắt đã không còn ai. Lệ Tịnh Lương chỉnh lại áo khoác tây trang sau đó nghiêng đầu nhìn Hạ Tuyền bị đẩy qua một bên. Thấy cô nước mắt lưng tròng nhìn anh, trong lòng anh hơi co rút nhưng lại phát hiện ra tia giảo hoạt trong đáy mắt của cô, lập tức nhíu mày, nở một nụ cười như có như không.

“Xem ra diễn xuất của em thực sự có tiến bộ, khi bộ phim này được công chiếu không chừng thực sự có thể lấy được danh hiệu ảnh hậu.”

Hạ Tuyền chu môi nói: “Vẫn còn tốt, về sau đỡ bị người khác nói là bình hoa.”

“Bình hoa thì có gì không tốt.” Lệ Tịnh Lương đưa mắt nhìn mặt trời nóng nực trên cao, kéo Hạ Tuyền ở bên cạnh vào trong xe, đóng cửa xe lại, bật điều hòa. Hạ Tuyền tựa vào ngực anh an tâm nhắm mắt lại, nghe anh chậm rãi nói: “Ít nhất bình hoa còn có vẻ ngoài xinh đẹp.”

Hạ Tuyền mỉm cười, mị nhãn như tơ nói: “Cho nên anh đang vòng vo khen em đẹp sao?”

Lệ Tịnh Lương chuyển mắt nhìn cô, một lát sau lại nói: “Nếu không phải đã cho người đi gọi Trần Quyền thì anh sẽ ở trong xe này.....”

Còn chưa nói xong thì cửa xe đã bị người bên ngoài mở ra, Trần Quyền đứng ở bên ngoài, cười như không cười nói: “Ồ, thật là hương điểm.”

Hạ Tuyền lập tức tránh khỏi lồng ngực của Lệ Tịnh Lương, ngồi ở một bên lúng túng nói: “Đạo diễn Trần.”

Trần Quyền liếc mắt nhìn cô một cái lại nhìn về phía Lệ Tịnh Lương, chế nhạo nói: “Không thể ngờ được ông chủ Lệ không gần gũi sắc trong mắt người khác lại có khẩu vị như thế này.”

Lệ Tịnh Lương bình tĩnh bước ra ngoài, đứng thẳng ở đó nói: “Còn có người có khẩu vị giống tôi sao?”

Hạ Tuyền lặng lẽ quay đầu đi, cô không muốn tham gia vào cái đề tài này.

“Không phải sao? Người bạn thích bênh vực kẻ yếu của người kia cũng không quay phim thật tốt rồi.” Trần Quyền cười híp mắt nói.

Lệ Tịnh Lương nhìn Kiều Mục Thiên đang tập trung tinh thần nhìn về bên này, anh ta cũng không nghỉ ngơi, trừng mắt nhìn Lệ Tịnh Lương giống như giây tiếp theo sẽ lao tới xả giận cho huynh đệ.

“Tình tình kém như vậy, thật không biết anh ta làm thế nào để đi được đến ngày hôm nay.”

Thuận miệng nói một câu, Lê Tịnh Lương nâng tay ý bảo Hạ Tuyền và Trần Quyền vào xe nói chuyện, bên ngoài thực sự quá nóng.

Cứ như vậy ba người lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Kiều Mục Thiên, anh ta cầm điện thoại gọi cho Vân Nhượng Châu nhưng sau khi đối phương nghe được tin tức này thì chỉ nói: “Minh còn có việc, lần sau lại nói.” rồi cúp máy.

Kiều Mục Thiên đương nhiên là nghĩ vết thương thất tình của Vân Nhượng Châu còn chưa lành, lại càng có thêm thành kiến với Hạ Tuyền.

Trong xe, Hạ Tuyền ngồi bên cạnh Lê Tịnh Lương, Trần Quyền ngồi đối diện bọn họ, hòa nhã hỏi: “Sao Tịnh Lương lại đến đây? Đến thăm bạn gái sao?”

Hạ Tuyền ngoan ngoãn cúi đầu, trên mặt không hề có chút xấu hổ khi Trần Quyền biết quan hệ của cô và Lê Tịnh Lương, đáng về không quan tâm như vậy lại càng khiến cho Trần Quyền thương thức cô hơn.

Lê Tịnh Lương lấy từ túi áo ra một cái phong bì đưa cho Hạ Tuyền, mặt vẫn hướng về phía Trần Quyền nói: “Ừ, gần đây không có nhiều việc lắm, vừa vận cũng đến xem bộ phim mới của ông.” Anh bắt chéo chân lên, nhướn mày nói: “Lần trước xem kịch bản của Hạ Tuyền phát hiện bộ phim này có không ít cảnh thân mật.”

Hạ Tuyền vốn đang xem một xấp ảnh của bảo bảo trong phong bì, nghe thấy câu này thì không khỏi ngẩng đầu lên.

Trần Quyền cười ha ha: “Tên tiểu tử nhà người ngay cả chuyện này cũng muốn quản sao? Đều là giả mà thôi.”

“Đóng thế sao?” Lê Tịnh Lương hỏi cực kỳ nghiêm túc.

Trần Quyền che dấu ý cười nói: “Không phải là đóng thế nhưng cũng chỉ là đụng chạm một chút, cũng không làm gì, không có tình cảm, cậu phải hiểu được đây là điều mà một diễn viên phải chấp nhận hy sinh.”

Hạ Tuyền nghe đến đâu rằng, che miệng di chuyển đến bên cạnh. Lê Tịnh Lương gật đầu giống như thực sự đồng ý với lời mà Trần Quyền nói nhưng một lát sau anh lại nói: “Tôi tài trợ chi phí tuyên truyền ở nước ngoài cho bộ phim, đổi thành đóng thế đi.”

Trần Quyền kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn Hạ Tuyền thấy vẻ mặt khó xử của cô thì Trần Quyền mới hiểu đây không phải là Hạ Tuyền không muốn diễn mà là ông chủ lệ không muốn để cô diễn..

“Chi phí kia cũng không nhỏ.” Trần Quyền nheo mắt lại nói.

Lê Tịnh Lương trực tiếp đưa tay vào túi áo, lấy chi phiếu và bút máy ra, đưa mắt hỏi ông: “Bao nhiêu?”

Trần Quyền lấy tay ra hiệu một con số, Hạ Tuyền trực tiếp dè cánh tay đang muốn viết lên chi phiếu của Lê Tịnh Lương, giật mình nói: “Anh điên rồi sao, thù lao đóng phim của em còn chưa nhiều như vậy.”

Lê Tịnh Lương liếc mắt nhìn cô: “Em rất hy vọng được đóng cảnh tình cảm với Kiều Mục Thiên sao?”

“Đương nhiên không phải.” Cô lập tức phủ nhận.

“Vậy thì buông tay.”

Hạ Tuyền đành phải nhìn về phía đạo diễn Trần: “Đạo diễn, tuy là yêu cầu này không bình thường nhưng ông cũng không thể giờ công phu sư tử ngoạn như vậy chứ.”

Trần Quyền cười ra tiếng: “Xem cô nói kia, giống như tôi là người không có lý lẽ vậy.” Ông suy tư một lúc, tiếp tục nói: “Thôi, không trêu đùa hai người nữa. Lúc trước Mục Thiên đã tìm tôi nói chuyện này rồi, cảnh hôn thì có thể đóng thế, cảnh giường chiếu thì hai người tự khống chế một chút.”

Hạ Tuyền thờ phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn đạo diễn.”

“Thời gian không còn sớm, hai người nói chuyện một lúc rồi tiếp tục quay phim” Trần Quyền mở cửa xe ra ngoài, quay đầu lại nói: “Tịnh Lương, buổi tối nhớ đến nha, cùng nhau ăn cơm.”

Lê Tịnh Lương gật đầu đồng ý, đi tới ra mở cửa xe cho Trần Quyền cũng không nhìn Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền tìm một vòng trong xe cũng không thấy tung tích của con trai, không khỏi hỏi: “Tiểu bảo bối của em đâu? Tại sao chỉ có ảnh chụp?”

“Ồ khách sạn.” Ông chủ Lê vẫn không nhìn cô.

“Anh để con của em ở một mình trong khách sạn?” Hạ Tuyền lo lắng.

Rốt cuộc Lê Tịnh Lương cũng nhìn qua, khẽ hừ một tiếng, nói: “Con trai của em có người ở cùng.”

“Anh đưa cả bảo mẫu tới sao?”

“Không phải.” Lệ Tịnh Lương rử mi nói: “Là cha của anh.”

“....”

Lần này có thể hiểu được tâm tình của ông chủ Lệ rồi. Cha thích cháu trai, vợ cũng thích con trai, địa vị của ông chủ Lệ lập tức hạ xuống rồi.

“Anh đừng có ghen, nói thế nào thì Khanh Đa cũng là con của anh.” Hạ Tuyền lấy lòng nói: “Em và cha thích thằng bé cũng là vì anh nha.”

Đôi mắt lạnh nhạt của Lệ Tịnh Lương nhìn cô chăm chăm: “Đừng gọi cái tên đó nữa, anh đã đặt tên cho thằng bé rồi.”

“Lệ Hạ sao?”

“Sao em biết?”

“Em đoán, anh không phải là người dễ dàng thay đổi suy nghĩ, bất luận là về mặt nào. Cho nên em cảm thấy hẳn là anh sẽ không thay đổi.” Hạ Tuyền nói.

Lệ Tịnh Lương bật cười, mở cửa xe đi xuống, đứng ngược sáng nói: “Em tiếp tục quay phim đi, anh trở về khách sạn, buổi tối cùng anh đi ăn com với Trần Quyền.”

Hạ Tuyền cũng xuống xe, đang muốn nói gì đó với anh thì thấy có phóng viên đi về phía này thì vội vã nói: “Anh mau đi đi, em biết rồi.”

Lệ Tịnh Lương đeo kính, không nhanh không chậm đi về phía xe của anh, Thủy Tu Tề đứng ở bên cạnh xe chờ đợi, dù ánh mặt trời chói chang như vẫn bất động như cũ, từ đây có thể thấy được hàng ngày Lệ tiên sinh rèn luyện cấp dưới như thế nào.

Thấy ông chủ Lệ đã đi xa, Hạ Tuyền mới nhẹ nhàng thở ra nhưng hiển nhiên là cô thở ra hơi sớm vì phóng viên đã nhận ra Lệ Tịnh Lương.

“Xin hỏi Hạ tiểu thư, người vừa rồi nói chuyện với cô là Lệ Tịnh Lương sao?” Phóng viên hỏi thẳng vào vấn đề.

Hạ Tuyền cười nhạt nói: “Đúng vậy, Lệ tiên sinh là ông chủ mới của tôi, đạo diễn của Hắc Vũ cũng là bạn tốt của anh ấy, anh ấy tới đây xem một chút, thuận tiện thăm nghệ sĩ của công ty mình.”

“Xin hỏi chuyện xấu của tiểu thư và Lệ tiên sinh là thật sao? Tiểu thư có suy nghĩ đến chuyện phát triển với Lệ tiên sinh không?”

“...”

Vấn đề này cũng không dễ trả lời, cô không rõ Lệ Tịnh Lương sẽ nhận con trai danh chính ngôn thuận thế nào, nếu như hiện tại trả lời quá chắc chắn thì có lẽ sau này sẽ mâu thuẫn.

Suy nghĩ một chút, Hạ Tuyền nói: “Tôi phải đi quay phim, phiền mọi người tránh đường một chút.” Nhóm trợ lý của cô đã đuổi tới, giải cứu cô từ tay đám phóng viên, tiếp tục quay phim.

Sau khi Lệ Tịnh Lương rời đi thì lập tức đi ô tô đến trước cửa khách sạn. Đây là khách sạn tốt nhất Hồng Kông cũng là nơi mà Diệp Minh Châu đang ở. Diệp Hân và Lương Ngâm đến tìm cô ta nên một nhà ba người bọn họ đều ở tầng trệt vừa vặn, Lệ Tịnh Lương cũng như vậy.

Vì thế, khi Lệ Tịnh Lương lên lầu thì bắt gặp bọn họ, bọn họ đang cảm hành lý, dường như đang muốn rời đi.

Lệ Tịnh Lương không nhanh không chậm nhìn về hướng bọn họ, tay đặt trên cổ áo chậm rãi nói lòng caravat, khi đi đến trước mặt bọn họ thì dừng bước, nghiêng đầu nhìn xuống ba người, ưu thế chiều cao và khí tức đều lộ ra không sót chút gì.

“Đây hẳn không phải là trùng hợp.” Anh hơi dăm chiêu đánh giá vết thương trên mặt Lương Ngân lại nhìn Diệp Minh Tâm: “Theo hiểu biết của tôi về Diệp tiểu thư thì cô xuất hiện ở đây khẳng định là có tính toán.” Anh cời cúc áo khoác tây trang, nghiêng người nói: “Diệp tiểu thư, thứ lỗi nếu tôi mạo muội nhưng tôi nhất định phải nhắc nhở cô, nếu cô lại gây ra chuyện gì quá đáng thì không ai có thể gánh chịu thay cô đâu.”

Diệp Minh Tâm chột dạ nhìn về phía cha mình, cắn môi nói: “Lệ tiên sinh có cần phải bỏ đá xuống giếng như vậy không? Tôi không làm gì hết.”

“Không thể nào.” Người phủ nhân lời của cô ta lại là Diệp Hân, ông ta nhún mày nói: “Có phải là con lại tìm người tài xế kia không?”

Trong lòng Diệp Minh Tâm hoảng sợ lại để lộ sự bối rối rõ ràng trên mặt. Diệp Hân cười lạnh một tiếng, mắt nhìn Lệ Tịnh Lương phía đối diện: “Lần này không cần cậu phải bận tâm, tôi sẽ xử lý tốt.”

“Vậy sao? Thực ra tôi lại rất hy vọng Diệp tiểu thư sẽ ra tay bởi vì tôi sẽ bảo vệ Hạ Tuyền thật tốt, không để cho cô ấy chịu chút thương tổn nào, hơn nữa còn có thể đưa Diệp tiểu thư vào tù. Lần này sẽ công bố với tất cả mọi người, đến lúc đó, chỉ sợ không gia đình có thể diện nào còn chịu chấp nhận con gái của ông đâu.”

Lệ Tĩnh Lương nói rất nhanh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười động lòng người nhưng nụ cười kia trong mắt của những người nhà họ Diệp lại vô cùng u ám, ngay cả ánh đèn ấm áp cũng trở nên lạnh lẽo.

“Lệ Tĩnh Lương, cậu đừng có khinh người quá đáng.” Lương Ngâm phần nộ nói nhưng rốt cuộc bà ta vẫn tốt hơn Diệp Minh Tâm một chút, không làm âm ỉ lên.

Lệ Tĩnh Lương còn không mở miệng thì cửa phòng cách đó không xa liền mở ra, Lệ Cháp ôm đứa bé đi từ bên trong ra, cao giọng nói: “Tĩnh Lương, thằng bé vẫn tìm ba ba, con nhanh tới dỗ nó một chút đi, sao đi thăm mẹ của đứa bé mà không đưa con bé về luôn?”

Lệ Tĩnh Lương nhìn về phía cha mình cũng không sợ người bên cạnh biết bí mật, thản nhiên nói: “Cô ấy còn phải quay phim, tối nay con muốn đưa cô ấy đi ăn cơm với Trần Quyền.”

Diệp Hân không thể tin được, ngoái đầu nhìn Lệ Tĩnh Lương đang đón đứa bé từ tay Lệ Cháp, không kìm lòng được, hỏi: “Đó là cháu ngoại của tôi sao?”

Diệp Minh Tâm kích động giữ chặt tay Lương Ngâm, lo lắng nhìn đứa bé kia, Lương Ngâm cũng hơi tuyệt vọng, đứa bé kia giống như một con dao trực tiếp đâm vào tim bà ta. Bà ta nhớ lại lúc quen biết Diệp Hân, Khang Vũ cũng có một đứa con đáng yêu, bà ta vốn tưởng rằng lần này tuy tình cảm với chồng đã tan vỡ nhưng dù thế nào cũng không chịu ly hôn nhưng nhìn đứa bé trong lòng Lệ Tĩnh Lương, bà ta dao động rồi.

“Ở đây không có cháu ngoại của nhà họ Diệp.” Lệ Cháp lạnh lùng nói: “Ở đây chỉ có cháu đích tôn của nhà họ Lệ.”

Cháu đích tôn của nhà họ Lệ, tương lai sẽ thừa kế gia nghiệp của nhà họ Lệ, đó là một tài sản khổng lồ. Cho dù đứa bé này không học vẫn không nghề nghiệp, chỉ biết sống phóng túng thì cũng đủ cho thằng bé tiêu sài mấy đời. Huống chi, với gia giáo của nhà họ Lệ, đứa bé này tất nhiên sẽ có tiền đồ rộng mở, trên đời này không có ai lại không muốn có quan hệ họ hàng với thằng bé.

Trong lòng Diệp Minh Tâm lúc này chỉ hận khi cô ta vẫn còn là vị hôn thê của Lệ Tĩnh Lương tại sao lại không danh chính ngôn thuận mang thai một đứa bé. Cô ta cố chấp cho rằng cô ta bị Hạ Tuyền đánh bại là bởi vì Hạ Tuyền có con sớm hơn cô ta.

“Thì ra đứa bé thực sự là của anh.” Diệp Minh Tâm không nhịn được nói: “Anh đã phản bội quan hệ hôn phu - hôn thê của chúng ta!”

“Đó đã là chuyện mấy trăm năm trước rồi.” Lệ Cháp không đồng ý nhìn con trai: “Ta vẫn luôn không thích con vì sự nghiệp mà không từ thủ đoạn. Lần này nhận được bài học rồi đúng không? Để cho một người đàn bà chanh chua dính líu tới nhà họ Lệ, đúng là mất mặt.”

Lệ Tĩnh Lương không cãi lại, chỉ đưa đứa bé lại cho cha mình. Lệ Cháp vô cùng thông minh ôm cháu vào phòng, để đám người bên ngoài cho con trai giải quyết.

Lệ Tĩnh Lương lạnh nhạt nhìn Diệp Hân vẫn nhìn về phía này, nụ cười trên khóe miệng cực kỳ tà ác.

“Diệp tổng, trước kia tôi đã gặp Nhiếp Chính, ông ấy đã nói với tôi một chút chuyện về Khang phu nhân, khẳng định là ông sẽ có hứng thú.” Hơi dừng một chút, anh rồi tầm mắt đến chỗ Lương Ngâm: “Nhưng khẳng định là Diệp phu nhân không có hứng thú.”

Lương Ngâm đầu chỉ không hứng thú, bà ta thực sự sợ nghe thấy hai chữ Khang Vũ, dường như đã muốn đi trước nhưng sao Diệp Hân có thể cho phép chứ?

“Bà thành thật đứng lại đó cho tôi.” Diệp Hân nói xong muốn đi nói chuyện với Lệ Tĩnh Lương nhưng anh lại cự tuyệt.

“Hôm nay tôi không có thời gian, cũng không có tâm trạng.” Anh tao nhã quý phái nghiêng người: “Diệp tổng muốn nói chuyện với tôi thì hãy tìm trợ lý của tôi xếp thời gian trước.” Anh bước một bước lên phía trước, nho nhã lễ độ nói: “Tạm biệt.”

Nói xong thì xoay tay nắm cửa bước vào phòng, bỏ ba người nhà họ Diệp ngoài cửa.

Trong lòng Diệp Minh Tâm cảm thấy đau khổ, lúc trước, ai cũng biết người kia là vị hôn phu của cô, anh ưu tú như vậy, nếu như anh vẫn là của cô thì khẳng định là cô sẽ không đi đến bước đường bị người ta coi thường như thế này. Nhưng mà anh rời đi, bị Hạ Tuyền cướp đi, toàn bộ đều là do Hạ Tuyền gây ra, cô ta dựa vào cái gì?

Diệp Minh Tâm cắn chặt môi dưới, nuốt lời chất vấn trong cổ họng xuống, cô ta nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Nhưng mà dường như cô ta đã quên hiện tại cô ta phải đối mặt không chỉ có một mình Hạ Tuyền mà là cả nhà họ Lệ. Cô ta không chịu thua như vậy chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tiểu Lệ Hạ là một đứa bé vô cùng ngoan ngoãn, hoàn toàn không phiền phức như những đứa trẻ cùng tuổi khác, cậu bé chỉ có một sở thích đó là chày nước miếng với ba ba của mình.

Mỗi lần nhìn thấy ba ba của mình, cậu bé sẽ làm bản cái cảm nhỏ mà mẹ vừa lau sạch cho cậu, ngón tay không ngừng đưa vào miệng làm ra động tác mà chỉ có trẻ sơ sinh làm mới có cảm giác thuần khiết đáng yêu.

Hạ Tuyền nhìn ông chủ Lệ đang nằm trên giường, anh có uống một chút rượu, đang nhắm mắt dưỡng thần, trên bụng đặt một tập tài liệu, cánh tay gác lên trên tập tài liệu, hẳn là muốn tỉnh lại rồi tiếp tục xem.

Hạ Tuyền duỗi ngón tay trò ra dấu im lặng với bảo bảo: “Xuyt, Lệ Hạ nghe lời, không được đánh thức ba ba nha.”

Tiểu Lệ Hạ nhìn mẹ, đôi mắt xoay tròn hơi nheo lại, nở nụ cười, tiếng cười đáng yêu khiến người khác vô cùng vui vẻ nhưng cũng hơi quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

Hạ Tuyền nhìn về phía bên giường, quả nhiên là Lệ Tịnh Lương đã mở mắt ra, từ trước đến giờ anh vốn không ngủ sâu, dựa vào thành giường hơi nhấc thái dương, không có kính che trên mắt làm anh thiếu đi vẻ phần nhuệ khí và phong phạm của người trí thức, thứ duy nhất không thay đổi đó là anh luôn tràn đầy sức quyến rũ.

“Anh tỉnh rồi?”

Đi đến bên người chồng mình, Hạ Tuyền ngồi xuống, ánh mắt nhìn anh tràn ngập ái mộ, không có nhiều lần ông có thể chịu được ánh mắt này nhưng mà gần đây ông chủ Lệ thực sự quá bận rộn, giữa trán ngưng tụ vẻ mệt mỏi, thấy vợ mình quyến rũ như vậy, ngoài bất đắc dĩ thì chỉ còn lo lắng.

Bất luận là ai để một báu vật như vậy ở trong lòng giải trí hỗn loạn thì đều phải lo lắng. Lệ Tịnh Lương nhìn như không để ý, bắt đầu lẩm nhẩm đọc hợp đồng, một lát sau mới mở miệng nói chuyện.

“Sau khi quay xong bộ phim này thì em có ý định nghỉ diễn không?”

Vấn đề này khiến cho Hạ Tuyền sợ run, không khỏi hỏi: “Anh không thích em đóng phim sao?”

Lệ Tịnh Lương từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhìn chăm chăm vào tài liệu, thái độ nước đôi lập lờ như vậy khiến cho người ta không thể đoán được rốt cuộc trong lòng anh suy nghĩ điều gì.

Hạ Tuyền suy tư một chút, nói: “Thực ra không đóng phim cũng không phải là không thể, nhưng ngoài cái này ra thì em không biết mình còn có thể làm gì.”

“Em có thể làm nghề nghiệp chuyên môn của em.” Hạ Tuyền chỉ dẫn từng bước.

“Anh xem thanh danh hiện tại của em, anh cảm thấy nếu em đi làm bác sĩ thì sẽ có bao nhiêu người thực sự là tới để khám bệnh?”

Vấn đề này tuy sắc nhọn nhưng cũng là sự thật, nhìn tình hiện tại thì ngoại trừ ngồi ở nhà không làm gì hết hoặc là đổi nghề thành người đứng phía sau màn thì không còn lựa chọn nào khác. Làm những nghề khác chỉ khiến cho cuộc sống của cô càng hỗn loạn hơn mà thôi.”

“Em có thể không làm gì hết.” Lệ Tịnh Lương thần nhiên nói.

Hạ Tuyền nhớ tới tư liệu về nhà họ Lệ, từ trước đến nay, nữ chủ nhân của nhà họ Lệ đều là danh viện(*) của giới thượng lưu, họ vốn không cần làm gì cả, chỉ cần động ngón tay, suy nghĩ nên mua loại quần áo như thế nào, đi chỗ nào bảo dưỡng nhan sắc.

(*)Danh viện: danh là danh tiếng, nổi danh, viện là chỉ người con gái đẹp, mỹ nữ. Cả từ này ý nói những thiên kim tiểu thư giàu có xinh đẹp có danh tiếng địa vị.

Nói cách khác, nữ chủ nhân của Lệ gia chỉ cần biết tiêu tiền là đủ rồi nhưng xuất thân của Hạ Tuyền không giống với những phu nhân danh viện này, muốn cô lập tức không làm gì hết chỉ ở nhà chăm con thì cô sẽ ghen chết mất.

“Em...”

Cô mở miệng dường như có hơi khó xử, Lệ Tịnh Lương cũng không cần đáp án vội, dường như anh đã xem xong tài liệu, khép cặp hồ sơ lại đứng lên nói: “Anh phải đi một thời gian, lâu là hai tháng, ngắn thì mấy ngày, con ở đây cho em, em chăm sóc nó cho tốt.”

“Đột ngột như vậy sao? Vậy anh cũng nên đưa bảo mẫu tới đây chứ, em còn mất cảnh quay nữa, có thể phải đổi địa điểm, con đi theo em sẽ rất vất vả.”

Lệ Tịnh Lương dùng gương mặt không hề biến sắc đối diện với cô, tuy không nói gì nhưng sự im lặng của anh là biểu hiện sự bất mãn với cô.

Hạ Tuyền cũng không muốn mình vì công việc mà chậm trễ việc chăm sóc con, cô biết cô không phải là một người mẹ đạt tiêu chuẩn, vì thế cho dù có thể sẽ xảy ra vấn đề nhưng cô đồng ý.

Lệ Tịnh Lương thu hồi tầm mắt, bắt đầu thu thập các thứ linh tinh, đưa lưng về phía cô nói: “Đêm nay anh sẽ xuất phát, đi từ Hồng Kông.”

“Đi đâu?” Hạ Tuyền hỏi.

Anh không hề quay đầu lại, nói: “Las Vegas.”

“....” Không biết tại sao, Hạ Tuyền cảm thấy Lệ Tịnh Lương đang giận dữ cô, cũng có thể là anh chỉ muốn dùng cách này để buộc cô lựa chọn giữa gia đình và sự nghiệp, nhưng mà làm một người phụ nữ hoàn toàn phụ thuộc vào chồng không phải là phong cách của cô.

Đồ đạc Lệ Tịnh Lương đem đến đây vốn không bỏ ra ngoài nhiều nên anh thu dọn một chút đã xong, không đến mấy giây sau thì đã có người gõ cửa, sau khi mở cửa thì thấy Thủy Tu Tề đã thu dọn chỉnh tề.

“Phu nhân, tôi tới đón Lệ tiên sinh.” Thủy Tu Tề cung kính nói.

Hạ Tuyền cũng không nói gì, nghiêng người nhường đường cho Lệ Tịnh Lương, nhìn bọn họ rời đi.

Khi Lệ Tịnh Lương đi ngang qua người cô thì ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, không thể quay đầu, nhưng mà sau khi ra ngoài mấy bước thì phát hiện phía sau không có tiếng đóng cửa thì quay đầu lại nhìn. Anh thấy cô đứng bên cửa, lưu luyến không rời nhìn bóng lưng của anh. Anh nhú mi, dường như có hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn quay trở lại, nghiêng người hôn khẽ một cái lên mặt cô.

“Đi nghỉ sớm một chút đi.” Sau đó không hề lưu luyến, rời đi cùng Thủy Tu Tề.

Cuối cùng khi không nhìn thấy bóng lưng của anh nữa thì Hạ Tuyền mới đóng cửa trở về phòng, vừa về đã phát hiện ra Lệ Hạ đang khóc, thì ra là tè dầm.

Hạ Tuyền lập tức thay đồ cho cậu bé, ngồi bên giường của trẻ em chăm chú nhìn con trai bảo bối của mình, suy nghĩ về chuyện buông tha sự nghiệp, trở về làm bà nội trợ.

Thực ra, sống xa xỉ cũng không có gì không tốt, theo một khía cạnh nào đó thì giới giải trí rất tôn sùng những nữ minh tinh có thể gả cho phú hào, nói cho oai là người thắng trong cuộc sống, không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài, chỉ cần nghiên cứu tiêu tiền như thế nào, đó là một cuộc sống thật tốt.

Nhưng Hạ Tuyền lại thấy, một người phụ nữ, nếu không có sự nghiệp của mình, cho dù có gả cho một người đàn ông rất nhiều tiền nhưng loại cuộc sống hoàn toàn dựa vào chồng sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Thở dài một tiếng, Hạ Tuyền cầm điện thoại gọi Hứa Cách Phi. Hứa Cách Phi tới chơi đùa với Lệ Hạ một lúc, không lâu sau Lệ Hạ đã ngủ, lúc này hai người mới rời khỏi phòng ngủ để nói chuyện chính.

“Có thể giúp em tìm một người chăm sóc thằng bé không?” Hạ Tuyền cau mày nói: “Còn phải nói với đạo diễn Trần đẩy nhanh phần diễn của em lên một chút. Lệ Tịnh Lương đi công ta, em phải nhanh chóng sắp xếp thời gian chăm sóc thằng bé.”

Hứa Cách Phi nói: “Chị có thể giúp em tìm người nhưng dù sao cũng phải phải là em, khẳng định không thể chăm sóc tốt bằng em.”

Hạ Tuyền nghĩ nghĩ, cầm điện thoại gọi cho bảo mẫu ở nhà, nói chuyện với bà ấy một lúc rồi cúp điện thoại: “Chút nữa em sẽ đưa cho chị tên và số chứng minh thư, chị giúp em đặt một vé máy bay sớm nhất đến đây, em cho bảo mẫu ở nhà tới đây.”

Đương nhiên là Hứa Cách Phi không hề dị nghị nhưng mà cô rất tò mò: “Sắc mặt của em không tốt lắm, có phải là mệt mỏi quá không?”

Nhớ tới những lời của Lệ Tịnh Lương, Hạ Tuyền hơi phiền muộn, cô nói cho Hứa Cách Phi nghe, Hứa Cách Phi không hề do dự nói: “Tuy rằng em rút lui sẽ làm tổn thất một cái cây rụng tiền của chị nhưng em trở về gia đình là chuyện tốt, không ai lại chán ghét cuộc sống không cần làm việc mà cũng được hưởng thụ cả.”

Khỏe miệng Hạ Tuyền hơi co rút, cảm thấy mình và cô ấy không thể có cùng ý nghĩ, chỉ nói vài câu rồi tiễn người đi. Vài ngày sau đó, cô đẩy nhanh tiến độ quay phim, vốn mỗi ngày còn có một đoạn thời gian nghỉ ngơi nhưng lúc này đều xếp kín lịch, trở về khách sạn còn phải chăm sóc Lệ Hạ, cả người gầy đi một vòng.

Tại nước Mỹ xa xôi, Lệ Tịnh Lương nghe thấy cấp dưới báo cáo lại những tình huống này, nhớ tới vì lệch múi giờ mà mình rất ít khi liên lạc với Hạ Tuyền, nhất thời cảm xúc hơi phức tạp.

Anh nhìn đồng hồ, lúc này hẳn là cô đã ngủ rồi, vẫn là không nên quấy rầy cô.

Thực ra theo cuộc sống bình thường của Lệ Tịnh Lương thì anh cũng không có nhiều thời gian ở nhà, theo lý thuyết, anh là một tên cuồng công việc không hơn không kém.

Từ khi ở bên cạnh Hạ Tuyền, có Lệ Hạ, anh đã cố gắng hết sức rút ngắn thời gian làm việc ở bên ngoài của mình, nhưng thực tế là Hạ Tuyền còn bận rộn hơn cả anh.

Thực ra điều này cũng có thể lý giải được, công việc của nghệ sĩ vốn là chạy ngược chạy xuôi quay phim, ca hát, bọn họ muốn duy trì ra sản phẩm thường

xuyên, thường xuyên có tin tức thì mới có thể duy trì sự nổi tiếng và giá trị của bản thân.

Thế nhưng Hạ Tuyền vốn không cần quan tâm những thứ này, cô có được anh nghĩa là đã có toàn bộ, nếu như muốn chú trọng cái trước mà bỏ mặc cái sau thì chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao?

Thôi đi, Lệ Tịnh Lương nhắm mắt, tiếp tục làm việc, di động nắm trong tay nhưng vẫn không gọi đi.

Mấy chục cảnh quay, Hạ Tuyền kết thúc trong một tháng, trong thời gian này vẫn phải thay đổi địa điểm sang thành phố khác, vì phải mang theo bảo mẫu và Lệ Hạ nên cô đi đến đâu cũng phải đặc biệt cẩn thận, lo lắng bị người khác thấy được đứa bé của cô nhưng mà tin tức kia vẫn vị lộ rồi.

Một tờ báo nổi tiếng đăng hình cô mang theo bảo mẫu và Lệ Hạ, ảnh chụp tuy mờ mờ nhưng vẫn có thể thấy được cô thuần thực ôm đứa bé. Nhưng phóng viên này đi theo cô rất lâu mới chụp được những hình ảnh đó, điều này khiến cho Hạ Tuyền không thể không hoài nghi có phải có người sớm đề lộ tin tức đứa bé của cô đã được sinh ra cho bọn họ hay không?

Trong lúc này, tin tức về Hạ Tuyền và đứa bé truyền khắp nơi, cư dân mạng đều hoài nghi có phải là tuyên truyền trước bộ phim Hắc Vũ hay không nhưng sau lại cảm thấy bộ phim của Trần Quyền căn bản không cần phải tuyên truyền. Vậy đứa bé kia là của Hạ Tuyền hay là của nhân viên công tác, tất cả mọi người đều cảm thấy rất hứng thú.

Lùng tìm những tin tức đầu đề có tên mình, thực sự đã rất lâu rồi Hạ Tuyền mới mở weibo, lướt xem một vài bình luận, ít nhiều cũng có những lời khó chịu nhưng cô không để trong lòng, khóa bình luận rồi nằm trên giường cùng Lệ Hạ.

Lệ Hạ làm tổ trong lòng ma ma chơi đùa đám vải ren trên người ma ma. Tuy đứa bé còn nhỏ nhưng sức lực rất lớn, cũng sắp kéo rách áo của mẹ rồi, cậu bé mặc kệ chiếc áo kia có phải là mới mua hết bao nhiêu tiền, ba ba người ta là phú hào đó.

Hạ Tuyền chẳng quan tâm chuyện này, trước mắt thì công ty giải trí AR của cô sẽ không ngồi yên, người bên ngoài không biết nhưng đám quản lý cao cấp của công ty đều rất rõ Hạ Tuyền với ông chủ của bọn họ có quan hệ gì cũng rất rõ ràng đứa bé kia là ai.

Công ty nhanh chóng soạn thảo văn bản giao tiếp, nhưng và văn bản này vẫn phải xin ý kiến của ông chủ lớn, chẳng qua gửi bưu kiện cần phải thời gian chuyển đi, còn cần thời gian trả lời.

Lệ Tịnh Lương nhìn thấy bưu kiện đó thì đã là một ngày sau, sau khi đọc nội dung xong, anh tìm kiếm tin tức trong nước, thấy những tin tức đó của truyền thông. Ảnh chụp trên báo không khác gì ảnh chụp mà công ty gửi tới. Hạ Tuyền nhìn qua đã gây đi rất nhiều, Lệ Hạ được cô bế trong lòng, không nhìn thấy mặt, cô đi rất nhanh, đeo mắt kính, khẩu trang và mũ, không thiếu thứ gì, rất khó nghĩ ra làm sao lại bị người khác nhận ra.

Nếu không phải là phóng viên phân tích những người đi theo bên cạnh cô và cách ăn mặc thì đoán chừng không ai nhận ra cô.

Lệ Tịnh Lương mở lại hòm thư trả lời bưu kiện, nhanh chóng gửi một đoạn trả lời cho tổng quản lý công ty giải trí. Một vị tổng quản lý nào đó nhận được hồi đáp giữa đêm khuya lập tức đứng bật dậy, xem xong thì trợn mắt há hốc mồm.

Thực ra vị tổng quản lý này cũng biết kế hoạch của Lệ Tịnh Lương, hẳn là đợi khi chuyện cũ lắng lại thì chính thức tuyên bố kết giao với Hạ Tuyền, qua vài năm nữa thì một nhà ba người bọn họ lại xuất hiện trước truyền thông, đứa bé cũng đã lớn, nhìn không rõ tuổi tác, anh lại càng không công khai thời điểm sinh con, truyền thông cũng không thể nói gì.

Nhưng mà tình huống hiện nay, đứa bé đã bị phát hiện cũng là do Lệ Tịnh Lương lơ là, nếu như không phải anh đưa đứa bé đến bên cạnh cô thì chuyện này cũng sẽ không xảy ra. Nhưng Hạ Tuyền ở trong nước lại cảm thấy đây là trách nhiệm của mình, nếu không phải là cô ra ngoài quay phim thì Lệ Tịnh Lương có thể chuyên tâm vào công việc của anh, cô có thể ở nhà chăm sóc đứa bé thật tốt thì những tin tức xấu này làm sao có thể xuất hiện?

Hai bên đều tự trách, tự trách mình không bảo vệ con thật tốt nhưng bọn họ lại không liên lạc với nhau, người nào cũng không biết người kia định làm thế nào.

Nhưng mà không lâu sau, một mẩu tin khác lập tức lên đầu đề, đem chuyện của Hạ Tuyền đề xuống dưới, chiếm lĩnh bảng đề tài một thời gian rất dài bởi vì nam chính và nữ chính của tin tức này thực sự rất cao cấp. Đó chính là chuyện xấu của tổng giám đốc tập đoàn AR và ngôi sao Hollywood người Hoa Liêu Hạnh Nhi.

Sơ với cái này thì tin tức bị lộ ảnh bé con của Hạ Tuyền thực sự khiến người ta mất hết hứng thú, mọi người nói chuyện đều say xưa thảo luận về ông chủ lớn có rất ít lời đồn tình cảm và Liêu Hạnh Nhi có phải thực sự đang tìm hiểu nhau hay không. Tuy nói Liêu Hạnh Nhi ở trong giới giải trí rất có địa vị bất phàm lại còn đoạt được nhiều giải thưởng nổi tiếng quốc tế nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một minh tinh, bối cảnh như nhà họ Lệ sẽ chấp nhận nữ chủ nhân như vậy sao?

Hạ Tuyền nhìn tạp chí, bên trên là vô số ảnh chụp của Lệ Tịnh Lương và Liêu Hạnh Nhi, bọn họ ở Las Vegas đi ra đi vào cùng nhau, nhìn qua rất thân mật, trên toàn bộ quảng trường Lệ Tịnh Lương đều tươi cười, đặc biệt ôn nhu, ôn nhu đến chói mắt.

Trong lòng Hạ Tuyền cũng có chút không thoải mái nhưng liên tưởng đến những chuyện gần đây thì lại cảm thấy tin tức này có thể do anh cố ý thả ra.

Trước mắt cũng chỉ có tin tức mới của anh mới có thể giúp cô trốn khỏi những tin đồn náo động kia nhưng mà những tin tức xấu này thực sự có lợi cho anh sao?

Thực ra cũng có chỗ tốt, chỉ là Hạ Tuyền không nghĩ ra mà thôi.

Bởi vì lần này sau khi chuyện xấu với Liêu Hạnh Nhi kết thúc thì sẽ còn rất nhiều tin đồn tình cảm của Lê Tịnh Lương và các nữ minh tinh khác do tập đoàn giải trí AR tạo ra. Mục đích bọn họ làm như vậy là vì dựa theo yêu cầu của ông chủ lớn, kéo hình tượng giữ mình trong sạch của anh xuống, nhào nặn thành một người ăn chơi phóng lưu phóng khoáng, làm nền cho chuyện tương lai của anh và Hạ Tuyền.

Nói cho cùng, Hạ Tuyền cũng là một người phụ nữ đắm chìm trong tình yêu, nhìn thấy những tin tức này đương nhiên sẽ muốn biết toàn bộ mọi chuyện, sẽ vì nội dung của tin tức mà đoán tới đoán lui. Cô xem không ít phim của Liêu Hạnh Nhi, hành động tốt, đáng về tốt, quan trọng nhất là đã giành được không ít giải thưởng lại còn tự mình làm bà chủ, mở quán bar và quán ăn, so sánh với cô thì cô ấy càng thích hợp với ông chủ Lê hơn.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, Hắc Vũ cũng đã quay xong rồi, Lê Tịnh Lương cũng đã đi hơn một tháng, tại sao anh còn chưa trở về?

Chẳng lẽ anh thực sự có gì đó với Liêu Hạnh Nhi.

Không, cô không nên nghĩ như vậy, Lê Tịnh Lương không ngốc, sau khi có những tin tức xấu này truyền ra, anh không hề gọi điện thoại giải thích một lần nào, rõ ràng là vì cảm thấy cô có thể hiểu được ý nghĩa vì sao những tin tức đó lại xuất hiện. Cô nên cảm tạ anh đã giúp đỡ, cảm tạ anh đã dẫn lửa đạn qua chỗ khác, nhưng mà....

“Aizz...” Thở dài một tiếng, Hạ Tuyền nhắm mắt lại, ôm con đi ngủ, ngọn đèn rất sáng nhưng cô lại không tắt.

Từ khi có con, cô rất ít khi tắt đèn bởi vì lo lắng đứa bé xảy ra chuyện gì, nếu đi bật đèn thì sẽ không kịp.

Vì vậy, khi người nào đó về đến nhà thì nhìn thấy trong phòng ngủ sáng đèn, trên giường, một đôi mẹ con tựa sát vào nhau, ngủ rất say.

Lê Tịnh Lương bỏ áo khoác tây trang xuống, nhẹ tay nhẹ chân đến bên giường nhìn Hạ Tuyền.

Tuy Hạ Tuyền ngủ thiếp đi nhưng vẫn nhũn mảy, bên cạnh vẫn đặt một chồng báo, bên trên đều là tin tức chuyện xấu mấy ngày nay của anh và Liêu Hạnh Nhi.

Nhìn thấy những thứ này, Lê Tịnh Lương không nhịn được đưa tay vuốt ve gò má của cô, nụ cười của anh như có chứa hoa đào, đôi mắt hơi xé lên cong lại, tinh tế, mê người.

Hạ Tuyền cảm thấy có người chạm vào liền cảnh giác mở mắt ra, nghĩ rằng gặp trộm liền phản xạ ôm đứa bé muốn tránh né nhưng khi thấy rõ người kia là ai thì biểu tình trên mặt càng suy sụp.

--Tại sao lại mơ thấy anh rồi? Nhưng mà ảo giác này đúng là quá chân thực rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Tiểu Ốc

Thấy vẻ mặt của Hạ Tuyền, Lê Tịnh Lương nhũn mảy, khẽ khóc miệng nói: “Nhìn thấy anh rất mất hứng sao?”

Hạ Tuyền liếc anh một cái rồi nói: “Nếu như anh là thật thì em sẽ vui mừng.”

Một hồi trầm mặc qua đi, Lê Tịnh Lương mở miệng nói: “Anh đã trở về.”

Hạ Tuyền nháy mắt mấy cái, cẩn thận nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, ôm Lê Hạ vẫn còn đang buồn ngủ đến gần anh, khi cảm nhận được nhiệt độ của anh, thì cuối cùng cũng chắc chắn rằng anh đã thật sự trở về.

“Có chút ngoài ý muốn.” Hạ Tuyền dỗ đứa bé nói, “Khi trở lại sao không nói trước một tiếng vậy?”

Lê Tịnh Lương hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Em thường nằm mơ thấy anh?”

Khóe miệng Hạ Tuyền có chút co quắp, đặt Lê Hạ lên giường, dịu dàng nói: “Bảo bối, mau ngủ đi, không có chuyện gì đâu, chỉ là một giấc mơ thôi.”

Tiểu Lê Hạ nhìn về phía ba ba, hình như có chút hoang mang, chỉ vào anh y y nha nha, giống như là đang hỏi: Đây là ai?

Hạ Tuyền nhìn thấy một màn này, không khỏi quay đầu lại liếc Lê Tịnh Lương một cái, nói: “Đứa bé không nhận ra anh.”

Lê Tịnh Lương nghiêng người ngồi xuống, chân dài lười biếng đặt ở trên mặt đất, động tác nghiêng vai kia vừa uy nghiêm lại vừa ưu nhã.

“Thằng bé lớn hơn một chút rồi, cũng không còn giống với lúc ở bên cạnh anh nữa.”

Đây không phải là nói nhảm sao? Thân hình của em bé là phát triển nhanh nhất, không nhìn tận mấy tháng liền đương nhiên phải khác nhau rồi.

Hạ Tuyền không nói gì, sau khi đỡ con ngủ thì tắt đèn nhỏ giọng nói: “Đi ra bên ngoài nói đi.” Nói xong liền bước ra khỏi phòng trước.

Hai người đi thẳng vào thư phòng, Hạ Tuyền bật điều hòa lên, đóng cửa sổ rồi kéo kín rèm vào, tựa vào bàn làm việc nhìn về phía chồng mình đang đứng bên giá đựng sách, mặc dù bọn họ chưa hề cử hành hôn lễ, nhưng cũng đã đăng ký kết hôn, mặc dù người khác không biết, nhưng ở trong lòng cô bọn họ chính là vợ chồng.

Trước khi anh trở lại, trong đầu cô có hàng trăm hàng nghìn suy nghĩ, cũng đã nghĩ tới việc bọn họ lâu lắm rồi chưa gặp mặt nên nhất định sẽ cảm thấy xa lạ, nhưng mà chờ đến khi gặp lại rồi, cô mới phát hiện ra mình không hề có cảm giác xa lạ đối với anh, chẳng qua chỉ cảm thấy..... Khí chất của người đàn ông trước mắt này trầm tĩnh hơn rất nhiều.

“Anh ăn gì chưa?” Hạ Tuyền chủ động mở miệng nói, “Có muốn em làm đồ ăn khuya giúp anh không?”

Lệ Tịnh Lương từ chối, đặt quyển sách trong tay xuống rồi nhìn về phía chiếc hộp đàn đang dựa vào giá sách, chột nói: “Anh kéo đàn cho em nghe?”

Hạ Tuyền đã sớm biết nơi này có đàn violin, nhưng cô vẫn luôn cho rằng cái đó chỉ để trang trí, bởi vì chưa bao giờ thấy anh kéo đàn cả. Nhưng bây giờ anh đã chủ động đưa ra đề nghị này, thì đương nhiên cô sẽ hết sức mong đợi.

“Em đi đóng cửa lại.”

Hạ Tuyền đi tới đóng kín cửa phòng, tựa vào đó dịu dàng gạt đầu một cái. Đây rõ ràng là một động tác rất bình thường, nhưng khi đặt trên người cô thì lại trở nên vô cùng quyến rũ, làm cho người ta hận không thể cầm bút vẽ lại.

Sinh con khiến cho cô càng trở nên thành thực, xinh đẹp thướt tha hơn, đương nhiên cũng khiến cho đáng người của cô càng thêm là lướt và mê người.

Lệ Tịnh Lương thu hồi tầm mắt từ trên người cô, mở hộp đàn lấy cây violin ra, điều chỉnh dây một chút rồi nói bắt đầu kéo đàn.

Một bản nhạc nổi tiếng tầm quốc tế ——《Por una cabeza》，ngoại trừ sự nổi tiếng của chính bản thân nó ra, bản nhạc còn xuất hiện trong bộ phim kinh điển 《Scent of a Woman》，do Alfredo Le Pera phối nhạc khi đang nhảy điệu Tango, nó cũng xuất hiện trong 《Bản danh sách của Schindler》，Hạ Tuyền vô cùng thích.

Tư thế anh kéo đàn vô cùng đẹp mắt, tây trang màu xám đậm, áo sơ mi màu đen, nút cài cổ áo mở ra, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt xé rách khép hờ, theo động tác kéo đàn của anh, các giai điệu từ từ bay bổng, anh như vậy, giống như một con thiên nga đen tao nhã nội liễm, có thể dễ dàng giam cầm trái tim của tất cả những người phụ nữ làm tù binh.

Hạ Tuyền không nhìn được lại nghĩ đến Liêu Hạnh Nhi, nhất thời có chút thất thần, Lệ Tịnh Lương kéo đến một nửa thì dừng lại, để violin xuống, giương mắt hỏi “Đang suy nghĩ gì thế?”

Hạ Tuyền bĩu môi, muốn nói rồi lại thôi, Lệ Tịnh Lương cũng không miễn cưỡng, sau khi thu dọn đàn xong xuôi thì đứng thẳng người nói: “Anh suy nghĩ thông suốt rồi.”

“Hả?” Hạ Tuyền thắc mắc.

“Nếu như em nhất quyết muốn quay phim thì cứ tiếp tục quay đi.” Anh không có nhìn cô, cúi đầu dùng khăn xoa thông thả ung dung lau ngón tay, “Nhưng mà anh hy vọng em sẽ sắp xếp thời gian hợp lý, không nên chậm trễ việc chăm sóc đứa bé. Lệ Hạ còn nhỏ, có lẽ em cũng phải đi công tác mấy tháng liền giống như anh, khi trở lại thì có khi thằng bé đã không còn nhận ra em nữa rồi. Với sự từng trải của mình, đáng lẽ ra em càng phải coi trọng đứa bé hơn anh mới đúng chứ.”

Lời nói của anh giống như một lưỡi dao, đâm vào trái tim Hạ Tuyền, cô bật cười nói: “Vậy thì chúng ta thật sự có chung một ý nghĩ rồi.”

Lúc này Lệ Tịnh Lương mới nhìn về phía cô, trên gương mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong đáy mắt lại có sự bồi hồi và nhớ nhung rất khó phát hiện.

“Em cũng đã suy nghĩ rồi.” Cô thờ phào một hơi nói, “Em không quay phim nữa, nếu có thể, em sẽ xem xét đến việc rút lui xuống làm công việc hậu kỳ, viết kịch bản gì đó. Hoặc là.....” Cô đảo mắt, “Tự mình kinh doanh một chút cũng không tệ, Liêu Hạnh Nhi cũng đầu tư vào rất nhiều cửa hàng đây thôi, em thấy đây là một con đường không tệ, em cũng muốn làm như vậy, anh cảm thấy thế nào?”

Mọi chuyện đang tốt đẹp đột nhiên nhắc tới Liêu Hạnh Nhi, điều này làm cho nét mặt Lệ Tịnh Lương thêm phần chế nhạo. Anh cúi đầu cười khề, đường cong nơi khóe mắt vừa thể hiện sự thông thái lại vừa mê người, mắt kính sạch bóng bị ánh đèn hắt vào khiến cho cô không nhìn rõ ánh mắt của anh.

“Những tin tức kia là do anh bảo công ty tung ra ngoài.”

Lệ Tịnh Lương vừa nói vừa đi về phía cô, dắt tay cô ra khỏi thư phòng, đi lên phòng khách ở tầng hai, khoảng cách từ nơi đó đến phòng ngủ không gần cho lắm, nhưng nếu như đứa bé khóc rống lên thì vẫn có thể nghe được.

“Sao lại đến đây? Anh mệt à? Trờ về phòng ngủ ngủ đi.”

Cô làm bộ muốn đi ra ngoài, Lê Tịnh Lương trực tiếp ôm lấy eo của cô từ phía sau, kéo cô ngã xuống giường.

“Anh.....” Hạ Tuyền cắn cắn môi nói, “Giờ trò lưu manh?”

Lê Tịnh Lương nhìn xuống cô, chậm rãi cời từng cúc áo sơ mi một, thong thả ung dung nói: “Không phải, chỉ là đang thực hiện nghĩa vụ của người chồng thôi.”

“Nghĩa vụ của người chồng không bao gồm tung scandal loạn xạ.” Mặc dù Hạ Tuyền ngoài miệng nói như vậy, nhưng ngón tay vẫn vô cùng ngoan ngoãn cời áo ngủ cùng áo khoác ngoài ra, “Đẹp mắt không?” Cô dùng một tay đỡ đầu hỏi anh.

Lê Tịnh Lương cời áo sơ mi vứt sang một bên, trực tiếp đè lên trên người cô, cắn cắn môi của cô nói: “Em nói thử xem.”

“Anh.....” Hạ Tuyền thở nhẹ một tiếng, “Sau này vẫn sẽ có scandal tung ra sao?”

“Sẽ.” Anh trả lời không chút do dự nào.

“Tại sao chứ? Chuyện này trăm hại vô lợi đối với hình tượng của anh.” Cô nâng cằm anh nhiu mày hỏi.

Ngón tay Lê Tịnh Lương vuốt ve đường cong nơi ngực cô, hành động hạ lưu kết hợp với hình tượng lịch sự nho nhã của anh khi đang thực hiện nghĩa vụ người chồng thật đúng là..... vô cùng có mùi vị.

Có mùi vị mặt người dạ thú.

“Chỉ có như thế thì sau này khi anh tuyên bố kết hôn với em, bọn họ mới không ngạc nhiên quá mức.” Nói xong, anh cời áo lót của cô ra.

“Nhưng em không hy vọng anh sử dụng phương thức tự bôi xấu mình này để thỏa mãn em” Hạ Tuyền xoay đầu đi, vô cùng kháng cự đối với chuyện lần này.

Lê Tịnh Lương nhìn cô một lúc, chợt cười cười, nói: “Được.”

“Hả?” Cô kinh ngạc nhìn anh, giống như không thể tin được anh sẽ dễ nói chuyện như vậy.

“Vậy thì thay đổi chiến thuật.”

Anh kéo quần ngủ của cô xuống ném sang một bên, cúi đầu hôn một chỗ nào đó trên ngực cô, khiến cho cô không ngừng thở dốc.

“Nhưng anh định làm cái gì.....” Cô đứt quãng hỏi.

“Cởi quần lót của em ra, ngoan ngoãn nằm lên giường, có gì ngày mai nói tiếp.”

—— Anh đã nói như vậy rồi thì đương nhiên tối nay sẽ không lòng vòng cái chủ đề này nữa. Chỉ là, ngày hôm sau anh cũng không có thời gian để nói chuyện này. Hạ Tuyền phải chờ rất lâu thì anh mới trở về, nhưng cô lại cơ hội đi tuyên truyền bộ phim 《Hắc Vũ》 cùng với tổ biên kịch, làm sao có thể bỏ qua cơ chứ?

Nhưng mà thời gian đi tuyên truyền lần này cũng không quá dài, cùng lắm là một tuần lễ, sau khi trở về thì cô cũng có thể bắt đầu kế hoạch của mình, rút lui về làm ăn. Mặc dù thời gian cô tiến vào Làng Giải Trí không lâu, nhưng mà vẫn có một chút danh dự, nếu cầm đi để làm một vài buôn bán nhỏ thì cũng đủ.

Địa điểm tuyên truyền đầu tiên là bến cảng thành phố, khách sạn là do tổ biên kịch sắp xếp, cô cũng không hỏi đến, chuyến đi lần này ngoại trừ có thợ trang điểm, trợ lý và người đại diện ra thì không có những người khác, dù sao thì đi tuyên truyền cũng không thể giống với khi đi quay phim, quá nhiều người sẽ bị công chúng chỉ trích là tỏ vẻ.

Nhưng mà, vì lần này không dẫn theo nhiều người nên đã xảy ra chút chuyện.

Vào đêm đầu tiên cô ở trong khách sạn, khoảng chừng lúc rạng sáng, cửa phòng bị một người mở ra từ bên ngoài, nếu như không phải lúc đó cô vẫn còn chưa ngủ, kịp thời trốn vào trong phòng vệ sinh rồi khóa cửa lại, thì đã thật sự xảy ra vấn đề rồi.

Hiệu quả cách âm của khách sạn vô cùng tốt, người bên ngoài đang làm cái gì Hạ Tuyền không hề nghe được, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hứa Cách Phi, nhỏ giọng nói: “Chị Phi, chị lập tức mang mấy người vào phòng của em, có kẻ gian xông vào.”

Hứa Cách Phi sợ hết hồn, vội vàng cúp điện thoại rồi đi đến chỗ quầy tiếp tân lấy thẻ phòng dự bị, mang mấy chàng trai đô con ở tổ biên kịch đi vào phòng của Hạ Tuyền.

Nghe thấy động tĩnh rất lớn ở bên ngoài, lúc này Hạ Tuyền mới mở cửa phòng vệ sinh đi ra ngoài, vừa ra đến nơi thì đã thấy Mã Nghi cùng Kiều Mục Thiên đang áp đảo một người đàn ông đeo mặt nạ, hung thần ác sát.

“Ai phái mày tới? Nói mau!” Mã Nghĩ tức giận nói.

Hứa Cách Phi nhìn thấy Hạ Tuyền đi ra từ nhà vệ sinh liền thờ phào nhẹ nhõm: “Làm chị sợ muốn chết, em không cõ chuyện gì là tốt rồi.”

Hạ Tuyền gật đầu một cái, nhìn lướt qua người đàn ông đeo mặt nạ, rồi từ từ đi về phía giường mình, nói vào laptop: “Bây giờ em có chút chuyện, tắt video trước nhé.”

Trên laptop đang hiển thị cuộc trò chuyện bằng video, tên người xấu vừa mới xông vào phòng cô được mấy phút nên chưa kịp đi tới chỗ này, khi hắn ta vẫn còn đang suy nghĩ xem vì sao trong phòng lại không có người thì Hứa Cách Phi đã dẫn người tới rồi. d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Tất cả những chuyện vừa xảy ra đều lọt vào trong tai hai cha con ở đầu bên kia cuộc trò chuyện.

“Đã xảy ra chuyện.” Lê Tịnh Lương lạnh lùng nói: “Anh sẽ lập tức đến đó.”

“Anh không cần phải đến đâu, em có thể tự mình giải quyết.” Hạ Tuyền mỉm cười nói, “Trong lòng em tự có tính toán, anh yên tâm đi, nếu như có chuyện gì cần anh giúp một tay thì em tuyệt đối sẽ không khách khí, anh đỡ thẳng bé ngủ sớm một chút đi, bây giờ nó sẽ không làm loạn nữa đâu.”

Đúng vậy, chính là bởi vì đứa bé luôn làm loạn, cho nên Lê Tịnh Lương mới không thể không quấy rầy Hạ Tuyền vào lúc nửa đêm, bật chat webcam lên để thẳng bé được nhìn mẹ một chút. Cũng nhờ vậy mà Hạ Tuyền mới tránh được một kiếp. Nếu không với cái tính ngủ say như chết của cô, thì không biết đã bị tên đàn ông biến thái kia tổn thương thế nào rồi.

Tất máy tính, Hạ Tuyền đi tới trước mặt mọi người, mỉm cười hỏi tên biến thái kia: “Là Diệp Minh Tâm phái anh đến đúng không?”

Tên kia rùng mình, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô, cặp mắt kia vô cùng quen thuộc, Hạ Tuyền nhỏ giọng nói: “Mã Nghĩ, tháo mặt nạ của anh ta xuống.”

Mã Nghĩ nghe theo lời cô tháo mặt nạ hắn ta xuống, sau đó mọi người nhìn thấy một gương mặt rất chi quen thuộc.

“Là anh.” Mã Nghĩ cắn răng nói, “Sao anh lại không biết hỏi cái?”

Lúc này Trần Quyền mới nghe được tin tức hót hải chạy tới, nhìn thấy có người xâm nhập vào phòng của nữ diễn viên thì cực kỳ tức giận, hạ thấp giọng hỏi: “Lần này là do ai đặt phòng?”

Phó Đạo Diễn nói: “Là Tiểu Ngô, ơ? Sao động tĩnh lớn như vậy mà cậu ta vẫn chưa xuất hiện?”

.

Toàn bộ chuyện lần này đã rõ ràng, Tiểu Ngô của tổ biên kịch cùng với tên biến thái đeo mặt nạ này có khi cùng một phe, cho nên mới chuẩn bị trước thẻ phòng cho tên biến thái. Mà tên biến thái này cũng không hề xa lạ, đó chính là tay tài xế mà ban đầu đã đặt camera siêu nhỏ ở trong xe bảo mẫu của Hạ Tuyền. Anh ta và Diệp Minh Tâm là đồng bọn, người phái anh ta tới đây lần này chắc cũng không phải là người khác..

“Đưa đến đồn công an đi.” Hạ Tuyền ngáp một cái nói, “Chị Phi, tối nay em ngủ cùng chị.”

Hứa Cách Phi gật đầu một cái rồi rời đi cùng Hạ Tuyền, Kiều Mục Thiên nhìn tên biến thái kia một chút, rồi lại nhìn về phía Hạ Tuyền đang hết sức bình tĩnh, cảm thấy người phụ nữ này thật đúng là khó hiểu mà.

Ngày kế tiếp, Hạ Tuyền vừa tỉnh lại liền phát hiện ra Hứa Cách Phi không thấy đâu, mà thay vào đó là một vị tiên sinh nào đấy.

Anh ngồi ở cuối giường, đang cầm món đồ chơi treu chọc đứa bé. Lê Hạ giờ giờ tay về phía ba ba cả nửa ngày, cười khanh khách.

“Sao anh lại tới đây?” Hạ Tuyền bất đắc dĩ nói, “Em có thể tự giải quyết.”

Lê Tịnh Lương nhàn nhạt liếc cô một cái: “Vấn đề của em thì tự em có thể giải quyết.”

Câu nói này nhất định vẫn còn vế sau, Hạ Tuyền làm ra bộ dạng rủa tai lắng nghe.

“Nhưng buổi tối của em, là do anh cùng với thẳng bé phụ trách bảo vệ.”

Anh gõ nhẹ một cái vào trán Lê Hạ, Lê Hạ lập tức quay đầu về phía mẹ, quơ quơ nắm đấm nhỏ.

Hạ Tuyền chỉ cảm thấy trái tim đang nóng lên, còn phải hỏi cái gì mà tình không tình yêu không yêu chứ? Đây chẳng phải là tình yêu sao?

Ban đêm có đứa bé cùng với Lê Tịnh Lương, Hạ Tuyền vô cùng an toàn. Nhưng mà cô vẫn không hề thả lỏng, trong quãng thời gian quảng bá này cô đã cho người viết một bản thảo về những người vẫn nghĩ tốt về Diệp Minh Tâm mà muốn lên kế hoạch hãm hại cô, để phát tới tận tay từng công ty truyền thông một, chỉ chờ đến khi nào cảnh sát xác định được người tài xế kia cùng với Tiểu Ngô của tổ biên kịch kia phạm tội, thì toàn bộ tin tức sẽ được truyền ra ngoài.

Giờ phút này, Diệp Minh Tâm vẫn không hề biết rằng mình sẽ gặp phải hậu quả như thế nào, cảnh sát ở bến cảng thành phố cùng cảnh sát ở Giang Thành

đều đang hợp tác để tìm ra kẻ tình nghi số một và chủ mưu thật sự, sẽ lập tức phái người tới áp giải cô ta.

Trước khi bị áp giải, cô ta vẫn còn được tự do vài tiếng đồng hồ.

Mặc dù mấy ngày nay cô ta đều có chút thấp thỏm, nhưng vẫn hả hê suy nghĩ, sau lần này Hạ Tuyền sẽ trở thành một chiếc giày rách, loại đàn ông như Lê Tịnh Lương làm sao có thể thích người phụ nữ của mình bị ô uế được? Đến lúc đó Hạ Tuyền sẽ phải ném trái nổi khổ của cô ta.

Hơn nữa, Lê Tịnh Lương đâu có yêu thích cô ta như vậy chứ? Chẳng phải anh ta vẫn luôn giấu giếm mối quan hệ với cô ta trên truyền thông, mà lần lượt đi tìm thú vui mới sao?

Nhìn cuốn tạp chí viết về scandal của Lê Tịnh Lương cùng Liêu Hạnh Nhi trong tay, Diệp Minh Tâm khinh thường hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi tắm.

Nhưng mà, cô ta còn chưa đi được mấy bước, thì cửa chính của nhà chợt bị người khác mở ra từ bên ngoài, mấy người mặc đồng phục cảnh sát vọt vào, nhìn thấy cô ta liền lớn tiếng nói: “Diệp Minh Tâm, chúng tôi là người của đồn công sát, mong cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Diệp Minh Tâm giật mình đứng yên tại chỗ, nét mặt không thể tin được và khủng hoảng.

Không! Tại sao có thể như vậy chứ! Chẳng lẽ hẳn ta thất bại? Không đúng, trễ như vậy rồi, Hạ Tuyền cũng không biết sẽ có người lên lút lên vào trong phòng, làm sao có thể tránh thoát được? Chẳng lẽ cô ta báo cảnh sát sau khi bị vũ nhục? Nhưng thế cũng không đúng, với thân phận của cô ta, làm sao có thể nói loại chuyện này ra ngoài được? Báo cảnh sát không phải là đang nói rõ cho Lê Tịnh Lương để anh vứt bỏ cô ta sao? Không phải đang nói rõ với tất cả mọi người trong thiên hạ rằng cô ta đã bị ô uế sao?

Diệp Minh Tâm không hiểu, là bởi vì cô ta không muốn thừa nhận rằng kế hoạch hèn hạ bản thiêu của mình bị tính sai. Chắc dù thế nào cô ta cũng không ngờ được rằng, vào đêm đó Lê Hạ làm loạn muốn gặp mẹ, khiến cho Lê Tịnh Lương phải đánh thức Hạ Tuyền dậy để cô mở webcam lên nói chuyện.

Vậy thì đại khái là do trời tính rồi, làm nhiều chuyện xấu, nhất định phải tự chết.

“Tôi không đi!”

Diệp Minh Tâm không thể nào chấp nhận những điều này, nhanh chóng chạy lên tầng hai, cảnh sát lập tức đuổi theo, Lương Ngâm và Diệp Hân nghe thấy động tĩnh lớn liền chạy xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lương Ngâm quát lớn, “Sao các người lại tự động xông vào nhà dân!”

Diệp Hân thấy phản ứng của cảnh sát và Diệp Minh Tâm thì cũng biết chuyện gì đang xảy ra, ông cười nhạt, chăm chú nhìn cảnh sát lời Diệp Minh Tâm đi, rồi lại nhìn bọn họ đưa cho Lương Ngâm một đồng giấy tờ liên quan, không hề có một chút hành động ngăn cản nào.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Lương Ngâm không có cách nào giúp con gái thì đương nhiên là nghĩ đến chồng. Bà ta nhanh chóng đi tới bên cạnh người chồng đang làm ra vẻ không phải chuyện của mình kia, căng thẳng nói: “Ông à, ông nhanh nghĩ cách đi!”

Diệp Minh Tâm cũng trông mong nhìn về phía cha mình, trong ánh mắt lo lắng của cô ta chứa đầy sự ỷ lại nhưng mà Diệp Hân lại không an ủi và giúp đỡ cô ta như trước đây. Ông lạnh nhạt thu tầm mắt lại, chấp tay nói: “Làm sai thì phải chịu tội, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao?”

Diệp Minh Tâm không thể tin, nói: “Ba ba?”

Diệp Hân không hề đáp lại, xoay người định lên lầu tiếp tục nghỉ ngơi, Diệp Minh Tâm thấy vậy thì không thể nào chấp nhận được, khóc lên: “Ba ba, tại sao người lại trở thành như vậy, trước đây người không đối xử với con như vậy.”

Lương Ngâm tuyệt vọng dựa vào lan can, mặt tái nhợt, nhìn qua già đi vài tuổi.

Diệp Hân dừng bước quay đầu lại nhìn chằm chằm người con gái đang bị cảnh sát khống chế một hồi, chầm rãi nói: “Nếu như tôi vẫn đối xử với cô như một người cha ruột thì cô sẽ không ngốc đến nỗi đi đến bước đường này.”

Đây là có ý gì? Diệp Minh Tâm mờ mịt không hiểu, Diệp Hân không thấy phiền, giải thích: “Một người cha thực sự sao có thể luôn cưng chiều con của mình đây? Cưng chiều con của mình đến mức không còn giá trị quan, biến thành một kẻ kiêu ngạo lúc nào cũng có thể phát giận sao?” (Đoạn này có hai từ bị mất, không phải là mình không hiểu mà là thực sự nó chỉ là hai cái ô trống cho nên mình chém bừa, có gì sai sót thì mọi người thông cảm nhé.)

Lương Ngâm nhất thời tỉnh ngộ, thì ra nhiều năm như vậy, Diệp Hân bề ngoài nhìn như đối xử tốt với hai mẹ con bà nhưng chưa từng thực sự xem hai

người là người nhà. Bề ngoài ông ta đối với Diệp Minh Tâm rất tốt nhưng thực ra là chiều hư cô ta, biến cô ta thành một kẻ không có chừng mực, chua ngoa đanh đá, không biết phân biệt tốt xấu. Hiện tại Diệp Minh Tâm xảy ra chuyện rồi, chuyện này có quan hệ rất lớn đến chuyện Diệp Hân dung túng cô ta. Nếu như ông ta thực sự từng để tâm đến chuyện giáo dục cô ta thì thân là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, Diệp Minh Tâm tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện hạ lưu như vậy.

Cảnh sát sẽ không cho bọn họ thời gian nói chuyện, sau khi hoàn thành thủ tục thì lập tức đưa Diệp Minh Tâm đi, cũng nói lúc nào cũng có thể gọi hai vợ chồng họ đến để phối hợp điều tra.

Diệp Hân và Lương Ngâm không có tư cách nói không, Diệp Minh Tâm cùng một đám cảnh sát rời đi, căn nhà lại yên tĩnh lại lần nữa, chỉ còn lại hai người khi còn trẻ đều rất tùy hứng.

Lương Ngâm nhìn chồng mình giống như không nhận ra vậy, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười chán nản và tự trào phúng.

“Nếu như ông không thích tôi, lúc trước vì sao còn đồng ý kết hôn cùng tôi, lại còn sống cùng tôi nhiều năm như vậy?” Bà ta xiết chặt lan can, thương tâm hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, Diệp Hân trào phúng cười, nụ cười kia không phải là hoàn toàn là cười Lương Ngâm mà còn có một phần lớn là tự cười chính mình.

Cho tới bây giờ ông ta vẫn nhớ rõ ánh mắt Khang Vũ nhìn ông ta lúc rời đi.

Tôi chỉ hy vọng từ trước đến giờ anh chưa từng yêu tôi, bằng không anh nhất định sẽ hối hận vì hành động này hôm nay.

Hối hận không? Nói không hối hận là giả. Chỉ vì một hiểu lầm mà hai người tách ra, con gái ruột của ông lưu lạc bên ngoài, ông nhẫn tâm không đi tìm, tất cả những thứ này đều là lỗi của hiểu lầm kia.

Mặc dù Lương Ngâm là người cảm đầu nhưng tội lỗi của ông ta thì ít hơn sao?

Thử hỏi, nếu như khi ông vừa kết hôn với Lương Ngâm không lâu là đã biết tất cả đều là hiểu lầm thì ông sẽ không để ý đến nhà họ Lương và quyền lực để trở lại bên người Khang Vũ sao?

Nói cho cùng, ông ta và Lương Ngâm là cùng một loại người, như vậy, hai người ở cùng một chỗ thực sự là đúng như bốn chữ... Một ổ rắn chuột.

Ở Cục cảnh sát, Diệp Minh Tâm không chịu nhận tội nhưng người đàn ông mà cô ta thuê đã thú nhận tất cả, nói cô ta chính là thủ phạm chính và đưa tiền. Nhìn bằng chứng như núi, Diệp Minh Tâm không còn phủ nhận được nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ nhận tội.

Nhận điện thoại xong, Hạ Tuyền thả bình sữa xuống, sờ sờ đầu Lệ Hạ, suy nghĩ lúc nào thả tin tức này ra thì là tốt nhất.

Lệ Tịnh Lương đi từ phòng ăn ra, trên tay bung một đĩa hoa quả đã được cắt gọt cẩn thận.

Nói thật, dao pháp cắt hoa quả rau củ của ông chủ Lệ tương đối tốt, mỗi lần Hạ Tuyền nhìn thấy hoa quả mà anh cắt ra đều không khỏi hoài nghi anh không có gì là không học được.

“Anh thực sự là có thiên phú làm đầu bếp.” Cô cảm thán, cầm nĩa ăn hoa quả.

Tiểu Lệ Hạ trông mong nhìn hoa quả trên cái nĩa của mẹ, khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Dáng vẻ như vậy của cậu khiến cho Lệ Tịnh Lương buồn cười. Ông chủ Lệ nhếch miệng ngồi vào bên cạnh con, dùng thìa nhỏ ép từng chút từng chút hoa quả thành chất lỏng mà đứa bé có thể nuốt được, kiên nhẫn cho con ăn.

Mấy ngày gần đây Lệ Tịnh Lương đều đứng giờ tan sở về nhà, anh thậm chí không hề đi công tác, có mấy hạng mục cần phải đi xem thì đều giao cho cấp dưới.

Hạ Tuyền thấy rõ sự thay đổi của anh thì yên tâm ở nhà thoải mái tự kỷ.

Bởi vì là nữ chính cho nên Hạ Tuyền vẫn phải đến các buổi tuyên truyền của Hắc Vũ nhưng thời gian cũng không lâu, lúc cô đi thì trong nhà có Lệ Tịnh Lương và bảo mẫu, ngược lại vẫn xem là yên ổn.

Khi Hạ Tuyền trở về từ lần tuyên truyền cuối cùng thì tin tức Diệp Minh Tâm bị bắt lộ ra. Bài báo này không chỉ viết ra hành vi độc ác lần này của Diệp Minh Tâm mà còn liên kết những lần trước lại, tất cả đều viết hết ra. Mọi người đọc được những chuyện này lại liên tưởng tới bức tâm thư của Diệp Minh Tâm mà lúc trước công ty giải trí Hoa Hạ đã phát. Lúc này mọi người hoàn toàn nhìn thấu người phụ nữ hai mặt này, nhà họ Diệp ở trên mạng bị mắng vô cùng thê thảm.

Hạ Tuyền ung dung thông thả đặt tờ báo xuống sau đó mở Weibo nhìn băng tin của mình một chút, xem vài bình luận ở trang đầu, rất hài lòng với hiệu quả mà mình thu được.

Một số người từng nhục mạ hoặc bôi đen cô đều đến xin lỗi, điều này chứng minh trình độ dân trí trong nước đang tăng cao, quần chúng nhân dân không dễ lừa. Điều này cũng chứng minh câu nói, ánh mắt của quần chúng đều sáng như tuyết.

Khiến cho người ta bất ngờ nhưng cũng hợp lý là sau khi xảy ra chuyện này không lâu thì Diệp Hân liên lạc với cô thông qua Hứa Cách Phi, hy vọng được gặp mặt cô một lần.

Nhớ tới người cha không có trách nhiệm kia của mình, lại nghĩ đến ông ta và mẹ mình từng có hiểu lầm, Hạ Tuyền đồng ý gặp mặt. Tất cả thù hận từ ông ta mà ra, vậy thì lúc này để cho tất cả thù hận cũng kết thúc ở chỗ ông ta đi.

Tháng mười, kì nghỉ Quốc Khánh, thành phố Giang đón chào mùa du lịch, trong các nhà hàng của thành phố, người tới người đi không dứt.

Hạ Tuyền và Diệp Hân đặt một phòng riêng ở đây, cô vào từ cửa sau, vòng qua nơi có khách hàng, cúi đầu bước nhanh vào thang máy, tiêu sái đi đến phòng riêng.

Diệp Hân đến khá sớm, lúc cô đi vào thì ông ta đã uống xong hai ly trà, cô vừa đẩy cửa bước vào ông ta lập tức tiến lên nghênh đón.

“Con đã đến rồi.” Giọng nói của ông ta bình tĩnh nhu hòa, có thêm mấy phần thân thiết hơn trước đây những cũng không xem là thay đổi quá lớn.

Hạ Tuyền tháo kính mắt xuống nhìn ông ta, lạnh nhạt gật đầu: “Đúng, nhưng mà tôi không có nhiều thời gian, Diệp tổng có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Diệp Hân ngồi xuống đối diện cô, giúp cô rót trà sau đó nói một câu vô nghĩa: “Tuy rằng còn hơi nóng nhưng giờ đã là tháng mười rồi, đừng mặc quá ít.”

Hạ Tuyền nghe xong chỉ cảm thấy trào phúng.

Cô từng khát vọng được cha quan tâm như vậy, hiện tại cô có được nhưng lại không muốn nữa.

“Nếu như ông nói vậy vào năm tôi tám tuổi thì tôi nghĩ là mình sẽ rất nghe lời.” Hạ Tuyền tiếc nuối nói: “Thế nhưng hiện tại, thực xin lỗi, Diệp tổng, chúng ta không có quan hệ gì rồi.”

Diệp Hân cong môi cười, vuốt cằm nói: “Cha biết, con hận ta.” Ông thở dài một tiếng: “Con làm tất cả những chuyện này cũng vì trả thù ta.”

Hạ Tuyền chớp mắt mấy cái, không phủ nhận, thậm chí còn cười cợt vô cùng thản nhiên.

“Hiện tại mục đích của con cũng đã đạt được, hẳn là con rất vui vẻ.” Diệp Hân ý tứ hàm xúc nói.

Hạ Tuyền không hề do dự nói: “Tôi còn chưa đạt được mục đích của mình.”

Diệp Hân nhú mày, Hạ Tuyền lại nói tiếp: “Ông còn chưa hoàn toàn phá sản, ông và Lương Ngâm còn chưa ném được quả đấm, hiện tại mới chỉ thu dọn Diệp Minh Tâm, ông cảm thấy tôi sẽ bỏ qua như vậy sao?”

Diệp Hân nghiêm mặt: “Con muốn thấy ta thân bại danh liệt sao?”

“Đương nhiên.” Hạ Tuyền kiên định nói: “Chỉ cần giấu lại tôi thiếu chút nữa thì mất mạng, cha của mình nhưng từ trước tới giờ chưa từng tìm mình, mẹ còn bị ông làm tức chết thì tôi liền hận đến nghiền răng.”

Diệp Hân im lặng không nói, chỉ nhìn sắc mặt của cô càng ngày càng lạnh lùng. Hạ Tuyền cười lạnh một tiếng, đứng lên tới gần ông ta.

“Nhìn vẻ mặt của ông.” Cô dịu dàng nói: “Ông vốn muốn đóng vai phụ từ sao? Chỉ là nghe thấy tôi nói không bỏ qua thì đã không chịu nổi rồi? Diệp Hân, ông quá thất bại rồi, nếu như mẹ của tôi nhìn ông đáng vẻ vẫy đuôi cầu xin của ông bây giờ, nhất định sẽ vô cùng hài lòng.”

“Bà ấy sẽ không như vậy.” Diệp Hân nhàn nhạt nói: “Bởi vì bà ấy không giống con.”

Hạ Tuyền nheo mắt lại không nói gì.

“Vẫn giống như trước, tính cách của con thực sự là giống ta, một chút cũng không giống mẹ của con.” Diệp Hân đứng lên, đưa mắt nhìn cô một lúc, nở một nụ cười hiền lành: “Nếu như là tiểu Vũ, chỉ cần ta biết sai thì bà ấy tuyệt đối sẽ không hận ta.”

Hạ Tuyền mở miệng muốn phản bác nhưng lời tiếp theo của Diệp Hân lại khiến cho cô im lặng.

“Bà ấy sẽ tha thứ cho ta vì dưới ánh mắt của bà ấy, tất cả thù hận và ghen ghét đều là vì còn có tình cảm. Ta như vậy, bà ấy khẳng định đã sớm không còn yêu ta. Bà ấy sẽ không hận ta, nhưng bà ấy sẽ rời khỏi ta, vĩnh viễn, hoàn toàn.”

....

Không phải là như vậy sao?

Khang Vũ đã rời đi, vĩnh viễn, hoàn toàn rời khỏi con gái và chồng trước của bà.

Bà đã không cần ở trên đời này hao tổn tinh thần vì thù hận và phản bội, người vẫn nhớ kỹ những điều này chỉ là những người sống đáng thương như bọn họ mà thôi.

Chuông điện thoại vang lên cắt đứt sự im lặng của bọn họ. Hạ Tuyền lấy điện thoại ra, là Hứa Cách Phi, cô xoay người nhận điện thoại: “Bây giờ em có việc, lát nữa sẽ gọi cho chị.”

Trả lời cô là tiếng cười to không kìm chế được của Hứa Cách Phi, tiếng cười khiến cho cô không khỏi hoài nghi dây thanh quản của cô ấy có còn tốt không.

Hạ Tuyền đưa điện thoại ra xa một chút, đợi cô ấy cười xong thì mới hỏi: “Chuyện gì mà làm cho chị vui vẻ như vậy?”

“Đâu chỉ là chị vui vẻ, em mới là người phải vui vẻ!”

“Thật sao?” Hạ Tuyền hứng thú: “Có chuyện tốt gì sao?”

Hứa Cách Phi nói: “Em nhanh xem Weixin(*), xem tin chị vừa gửi cho em, xem xong em sẽ hiểu.”

(*) Weixin hay qq là phần mềm của Trung Quốc, tương tự hay messenger hay yahoo.

Hạ Tuyền cúp điện thoại, quay đầu nhìn Diệp Hân đang bình chân như vại, quyết đoán mở weixin ra, mở ghi chép cuộc trò chuyện của cô là Hứa Cách Phi.

Bên kia gửi vài bức ảnh tới, cô down vắn, mở ha màn hình lớn, vừa nhìn thì đầu lập tức nổ tung.

?????????

Lệ Tịnh Lương giờ trò gì vậy? Tuy rằng cô đã nói không cần anh tự bôi đen mình để hòa theo cô nhưng mà cũng không hề nói anh có thể đơn giản trực tiếp công bố đã kết hôn với cô nha. Bên cạnh còn có bức ảnh một nhà ba người bọn họ.

Hạ Tuyền quay đầu nói với Diệp Hân: “Hôm nay cứ vậy đi, tôi còn có việc.” Dứt lời thì lập tức rời đi không quay đầu lại.

Trong phòng, Diệp Hân lấy điện thoại ra xem trang web tin tức, nhanh chóng tìm được tin tức ở vị trí nổi bật nhất kia, về mặt lập tức trở nên phức tạp.

Tốc độ đi xuống lầu của Hạ Tuyền nhanh như bay, cô cảm thấy mình nhanh hơn chút nữa thì có thể tham gia thế vận hội rồi.

Đến khi lên xe, cô lại tỉ mỉ nhìn lại bài công bố kia, là do công ty giải trí AR truyền ra ngoài, chỉ có một câu nói và một tấm hình. Câu nói đúng như khẩu khí lạnh như băng của Lệ Tịnh Lương, mặt của đứa bé được một đóa hoa hướng dương che chắn, nhưng mặt của cô và anh thì lại vô cùng rõ ràng. Câu nói kia là: Một nhà chúng ta.

Hạ Tuyền dờ khóc dờ cười mở Weibo của mình ra, vừa nhìn đã sợ hết hồn, không hề nể nang chửi như cô tưởng tượng mà trái lại, tất cả đều chúc phúc, cầu chúc và khích lệ. Mọi người uống lộn thuốc tập thể sao????

Cô đóng trang web lại, gọi cho ông xã nhà mình, sau một hồi yên tĩnh chờ đợi thì bên kia mới chậm rãi nhận điện thoại, vô cùng tùy ý nói: “Nhìn thấy rồi?”

Đây là đang chờ cô phát hiện ra sao? Hạ Tuyền hừ nhẹ một tiếng: “Ông chủ lệ, anh đúng là cho em một kinh hi thật lớn.”

“Rất vui vẻ sao? Cảm ơn.”

Cảm ơn? Cảm ơn cái gì?

“Quái nhân.” Hạ Tuyền làm bầm một câu, hơi khó hiểu nói: “Tại sao trên weibo mọi người đều bình luận thiện chí như vậy? Em nhìn các bài báo đăng trên mạng cũng rất thiện chí, chẳng lẽ anh đã PR(*) rồi?”

(*)PR là tên viết tắt của Public Relations có nghĩa là Quan hệ công chúng. Quan hệ công chúng được định nghĩa là các phương pháp và hoạt động giao tiếp do một cá nhân, tổ chức hoặc chính phủ sử dụng để nâng cao sự hiểu biết và xây dựng mối quan hệ tích cực với các đối tượng bên ngoài.

Lệ Tịnh Lương đặc biệt bình tĩnh, nói chuyện ung dung thông thả, loại khí chất trầm ổn này là quyền rũ nhất.

“Đâu chỉ PR, anh còn mời cả thủy quân(*)”

(*) Thủy quân: có thể hiểu là anh Lệ của chúng ta thuê người đăng ký n cái nick giả để bình luận tốt cho chị.

Hạ Tuyền nghe vậy thì cười ra tiếng: “Thật không ngờ anh lại dùng cả chiêu này, nhưng mà cho dù có nhiều thủy quân tới nói tới hơn nữa thì vẫn là đồ giả, vẫn có người bình thường thì anh phải làm thế nào?”

“Không làm thế nào cả. Anh chỉ cần em vui vẻ là được, những người khác nghĩ thế nào không quan trọng.” (Câu này của anh Lệ quá hay =3=)

“.....” Quả thực đúng là phong cách hành xử của anh.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Hạ Tuyền vẫn còn một luồng kích động cũng không rõ cảm xúc của mình là gì. Cô ở trong xe chờ rất lâu, chờ đến khi

mặt trời dần xuống núi mới có hành động.

Chỉ thấy cô mở điện thoại di động ra, mở Weibo, trên trang chủ của mình nhập một hàng chữ, đăng lên, sau đó quăng điện thoại qua một bên, lái xe về nhà.

Rất nhanh, truyền thông đọc được trên trang Weibo của Hạ Tuyền bài viết như sau:

Rất vui vì có thể ở đây chia sẻ tin tức của tôi với mọi người: Tôi và Lê Tịnh Lương tiên sinh đã kết hôn rồi, cũng đã sinh một đứa bé. Hắc Vũ chính là bộ phim cuối cùng mà tôi diễn, sau này sẽ hoàn toàn rút lui khỏi giới giải trí, cảm tạ bạn bè và truyền thông đã quan tâm giúp đỡ tôi mấy năm nay. Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: Tiểu Ốc

Tuyên bố rút lui khỏi Làng Giải Trí của Hạ Tuyền gần như xảy ra ngay sau khi Lê Tịnh Lương tuyên bố chuyện bọn họ đã kết hôn.

Hai tin tức khủng bố này làm cho cả Làng Giải Trí như nổ tung.

Dù thế nào bọn họ cũng không thể ngờ rằng một nữ diễn viên trẻ với đầy triển vọng như Hạ Tuyền lại rút lui khỏi giới giải trí. Càng không thể ngờ được rằng cô có thể ở bên cạnh một nhân vật như Lê Tịnh Lương, hơn nữa còn có thể gả cho anh, sinh thế hệ sau cho nhà họ Lê!

Ngoài bọn họ ra, thì những dân chúng ngoài cuộc cũng rất ngạc nhiên, bởi vì một nữ minh tinh với đầy rẫy chuyện xấu như vậy lại có thể vô cùng thuận lợi gả vào gia đình hào môn, hơn nữa còn là một gia đình vô cùng “hào”, chuyện này thật đúng là phá vỡ tam quan(*).

(*)tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Chẳng lẽ gương mặt đẹp chính là nước cờ đầu sao?

Mặc dù tất cả mọi người đều hiểu lầm cuộc hôn nhân của Hạ Tuyền và Lê Tịnh Lương, nhưng vì Hạ Tuyền đã nói sẽ rút lui rồi nên cô không để ý nữa.

Bộ phim cuối cùng của phu nhân chủ tịch tập đoàn AR hấp dẫn rất nhiều người xem, mọi người đều bàn tán xôn xao khi đến phân cảnh hôn của vợ Lê Tịnh Lương và nam diễn viên, mặc dù biết rằng đó có thể là kĩ xảo, nhưng mà vẫn có rất nhiều người tin rằng đó là quay thật. Cho nên ở phương diện thu hút người xem, 《Hắc Vũ》”lãng xê” tương đối thành công.

Trong rạp chiếu phim, Hạ Tuyền cùng Lê Tịnh Lương Tĩnh ngồi sánh vai nhau, vì muốn được xem bộ phim một cách tĩnh lặng, cho nên Lê Tịnh Lương đã bao hết cả rạp, tối nay nơi này chỉ có hai người bọn họ..... À không đúng, còn phải cộng thêm cả con trai bảo bối của bọn họ nữa.

Thời tiết mát mẻ, không nóng cũng không lạnh, Tiểu Lê Hạ đi ra ngoài giải sầu cùng ba mẹ. Nhìn gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ trên màn hình lớn, Tiểu Lê Hạ khó hiểu ngoái đầu nhìn lại mẹ, y y nha nha muốn tuyên bố phát hiện của mình, nhưng cậu vẫn chưa nói chuyện được, nên chỉ có thể khoa tay múa chân, gấp đến mức sắp khóc rồi.

Ông chủ Lê kiên nhẫn nhìn một lúc mới hiểu ra, nói: “Con có hai người mẹ?”

Lê Hạ vui mừng muốn vỗ tay, nhưng do tuổi còn nhỏ, động tác không được thành thực, nên mấy lần không làm được liền nổi giận vùi đầu vào lòng mẹ làm tổ.

Hạ Tuyền bị hành động của con làm cho ngay cả tâm cũng muốn hòa tan, cô ôm con dỗ dành, mặc dù một nhà ba người bọn họ đang ở trong rạp phim, nhưng lại không hề xem phim.

“Mặc dù là kĩ xảo, nhưng mà cảnh hôn này trông rất thật.”

Lê Tịnh Lương chợt thốt lên một câu như vậy, khiến cho Hạ Tuyền sợ hết hồn.

“Anh vẫn đang xem sao?” Hạ Tuyền chế nhạo một chút, sáng suốt nói sang chuyện khác, “Ông xã, em có chuyện muốn bàn bạc với anh.”

Lê Tịnh Lương nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt hơi suy tư, nhưng vẫn gật đầu một cái, ý bảo anh đang nghe.

Hạ Tuyền lại gần lỗ tai anh dịu dàng hỏi: “Tòa cao ốc của tập đoàn còn có tầng nào trống không?”

Lê Tịnh Lương khẽ híп mắt, cười như không cười: “Em lại định âm mưu chuyện ma quỷ gì?”

Hạ Tuyền làm như lẽ đương nhiên nói: “Em không hề có mưu đồ gì cả, đây là là một câu hỏi vô cùng bình thường hơn nữa còn rất hợp tình hợp lý, anh cứ nói cho em biết đi?”

Lệ Tịnh Lương không vội vàng trả lời, anh vắt chéo hai chân, ngón tay đặt ở trên đầu gối khẽ gõ có tiết tấu, mặc dù dáng vẻ bất động này rất anh tuấn bất phàm nhưng lại có chút đáng ghét (^ ^)

“Được rồi được rồi, em nói em nói.” Hạ Tuyền bắt đầu dĩ hòa vi quý, sau khi hôn con trai đang giãy giụa trong lòng, cô đề cao âm lượng nói: Không phải em định rút lui về làm kinh doanh sao, phải có một chỗ để em làm việc chứ? Em thấy tòa cao ốc của tập đoàn nhiều tầng như vậy, chắc cũng phải có tầng trống chứ.” Đột nhiên, giống như sợ Lệ Tịnh Lương sẽ không đồng ý, cô bổ sung thêm một câu, “Đừng lo, em sẽ trả anh tiền thuê.”

“Vói vài đồng xu của em thì chắc sau khi trả hết tiền thuê, em cần bán phá sản luôn.”

Lệ Tịnh Lương liếc cô một cái, tương đối khinh thường.

Hạ Tuyền suy sụp, dán vào gò má nhỏ nhún trên gương mặt Lệ Tịnh Lương nói: “Bảo bối, nhìn người cha hừ đốn của con kia, mẹ chỉ muốn lại gần cha một chút thôi, mẹ chỉ muốn có một không gian để làm việc thôi, nhưng mà cha con lại không thêm nghĩ ngợi gì đã muốn từ chối.”

Lệ Tịnh Lương giống như có thể cảm nhận được sự uất ức của mẹ, chỉ chốc lát sau hốc mắt liền trở nên hơi ươn ướt, giống như sắp khóc.

Đường cong trên gương mặt anh tuấn của Lệ Tịnh Lương dần mềm xuống, đôi giọng điệu nói: “Anh không có từ chối.”

“Đúng, anh không có trực tiếp từ chối, nhưng anh lại xem thường tiền gửi ngân hàng của em, điều này chính là gián tiếp từ chối.”

“Chúng ta cứ bàn một chút về việc nên để cho em sử dụng tầng nào là tốt nhất đi.” Con người Lệ Tịnh Lương khẽ cong lại như lưỡi liềm, một tay chống đầu giống như đang khổ não, qua một lúc lâu mới nói, “Hình như tầng nào cũng có chỗ cần sử dụng.”

Về mặt Hạ Tuyền thất vọng, giống như cũng không nhất định phải có, nên khi thấy anh nói như vậy liền từ bỏ luôn, nhưng Lệ Tịnh Lương lại thay đổi ý định: “Nhưng anh có thể để tầng bên dưới anh cho em dùng.”

Ánh mắt Hạ Tuyền lấp lánh nhìn anh, anh bình tĩnh nói: “Tầng đó thật ra cũng rất cần thiết.”

“Dùng để làm gì? Chỉ cần không làm chậm trễ công việc bình thường của mọi người.”

Lệ Tịnh Lương nghiêm túc nói: “Giao tầng đó cho em thật sự rất làm tri hoãn công việc, bởi vì khi làm việc phải kết hợp cả lao động và vui chơi, nên cơ sở giải trí là một thứ không thể thiếu được.”

“.....” Nói đi nói lại, thì ra là nơi dùng để chơi (° đập đầu vào gối °)

Hạ Tuyền nghiêng răng nói: “Lệ tiên sinh, làm phiền ngài cho tôi thuê tầng đó, khi nào trở về chúng ta sẽ làm hợp đồng, ngài cứ cho tôi thuê chỗ đó theo giá thị trường 0,8% là được rồi, không cần phải quá đáng.”

Lần này Lệ Tịnh Lương nghiêng đầu nhìn lại, dịu dàng nói: “Không lấy tiền. Cần gì phải phân chia em với anh?”

“Nhưng em.....”

Cô còn chưa kịp nói hết, anh đã lập tức ngắt lời: “Coi như đây là phần thưởng anh tặng cho em vì đã rút lui khỏi làng giải trí.”

Hạ Tuyền nhăn nhó nói: “Thế cũng không được đâu, vị trí tốt như vậy, diện tích lớn như vậy, nếu như em thật sự nhận không thì ngại lắm.” Nhưng rõ ràng đôi mắt lấp lánh kia không có ý này.

Lệ Tịnh Lương nhìn thấy điều đó, nhưng không nói ra, mặt không biến sắc nói: “Ồ, thế thì cứ coi như là người chồng này ủng hộ cho việc làm ăn của bà xã vừa mới rút lui khỏi ngành đi.”

Hạ Tuyền còn chưa kịp nói gì, thì Lệ Tịnh Lương đã cười khanh khách, nhìn kỹ lại, ánh mắt của cậu đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, trên màn hình đang phát đoạn nhân vật nữ chính Hạ Tuyền đánh nhau với người xấu, thằng nhóc này đang cổ vũ cho mẹ đây mà.

“Thật đúng là mẫu tử liên tâm.”

Hạ Tuyền dùng sức hôn con một cái, hôn đến nỗi Lệ Tịnh Lương có chút mê mẩn, ngây thơ ngọt ngào hừ nhẹ một tiếng, rồi tiếp tục xem phim.

Thật ra thì Lệ Tịnh Lương chưa bao giờ hỏi Hạ Tuyền định làm gì, vì với thân phận và sự nổi tiếng bây giờ của cô, làm cái gì cũng sẽ rất thuận buồm xuôi gió, một bước lên trời.

Sau khi Lệ Tịnh Lương cho người sửa sang và lắp đặt thiết bị ở tầng dưới, Hạ Tuyền liền mang theo Mã Nghi cùng với những nhà thiết kế mới tuyển vào.

Lệ Tịnh Lương đặc biệt chú trọng đến việc bố trí phòng nghỉ bên trong phòng làm việc của Hạ Tuyền, trong đó có đầy đủ các nhu yếu phẩm cần thiết cho trẻ con, cứ như vậy cho dù Hạ Tuyền có đi làm cũng có thể mang theo đứa bé bất kỳ lúc nào.

Cô ôm Lê Hạ xoay một vòng trong phòng nghỉ, trong lòng thật sự còn ngọt hơn so với mật.

Mã Nghi vẫn luôn là trợ lý của Hạ Tuyền, lần này Hạ Tuyền rút lui, cậu ta cũng dứt khoát đi theo đôi nghề, mặc dù chưa bao giờ động chạm đến ngành thiết kế thời trang. Cậu ta chủ yếu phụ trách phần quản lý, chờ đến khi nào bên ngoài sửa sang tương đối xong xuôi, liền đi vào phòng làm việc tìm Hạ Tuyền.

“Chị, bên ngoài cũng đã sắp xếp xong rồi, chị xem thử cần gì nữa không?”

Hạ Tuyền khoát tay một cái nói: “Không cần đâu, em cho người đi đến công ty quảng cáo lấy mẫu thiết kế thiệp mời đi, một lát nữa chị phải về nhà, mấy ngày nay mọi người vất vả rồi, con của chị còn nhỏ quá, chị không muốn mang thằng bé chạy tới chạy lui.” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

Mã Nghi sáng khoái đồng ý, xoay người rời khỏi, phái người đi lấy thiệp mời. Hạ Tuyền ôm con trai ngồi ở mép giường, nghĩ đến vẻ mặt của Diệp Hân khi nhận được thiệp mời khai trương công ty cô, trong lòng liền vừa hả hê vừa phiền não.

Ngành nghề mà Hạ Tuyền lựa chọn cũng không xa lạ lắm, đó chính là ngành thiết kế thời trang và tiêu dùng giống với hai công ty nhỏ mà Diệp Hân đang kinh doanh.

Hạ Tuyền có ưu thế bề ngoài trời sinh, khi cô vẫn còn quay phim những shop bán hàng trực tuyến trên mạng đều tràn ngập hình của cô, nên nếu bây giờ làm thành một nhãn hiệu thì chắc chắn sẽ chạy kíp xu thế. Chính vì thế, muốn làm nghề này để chen ép công ty của Diệp Hân dễ như một bữa ăn sáng.

Lần khai trương công ty này, Hạ Tuyền mời không ít những người đồng nghiệp cũ, ví dụ như những diễn viên đã từng hợp tác như Hà Yến, đương nhiên cũng có những đạo diễn đã từng hợp tác như Trần Quyên, có thể thấy được rằng buổi lễ này hoành tráng cỡ nào.

Mặc dù Hạ Tuyền chưa từng làm kinh doanh, nhưng cũng biết rằng nếu một nhãn hiệu thời trang muốn một phát nổi tiếng luôn thì quan trọng nhất thật ra không nằm ở thiết kế, mà là ở thương hiệu và ý tưởng. Thiết kế chỉ cần đơn giản và tự nhiên và phù hợp trong mọi hoàn cảnh, nhưng thương hiệu cùng ý tưởng là khó tạo dựng nhất.

Nhưng mà có những người này đến, tất cả đều không thành vấn đề.

Mỗi ngày Lê Tịnh Lương đều sẽ rút ra một chút thời gian để xuống tầng dưới của Hạ Tuyền, xem thử tiến độ của cô, cũng thuận tiện xem xét luôn danh sách những khách quý gần nhất. Bảy ngày liên tiếp, anh đều đến đúng giờ, lúc tới thì tương đối hăng hái, nhưng lúc đi thì sắc mặt lại trầm xuống.

Hạ Tuyền vẫn không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi cô mang đứa bé về nhà định mở miệng bắt chuyện, thì anh cũng không thêm đề ý.

Hai ngày trước khi công ty khai trương, cuối cùng Lê Tịnh Lương cũng chịu nói ra nguyên nhân làm anh mất hứng, nguyên nhân này khiến cho tâm tình Hạ Tuyền hơi rối rắm.

“Em không có ý định mời anh đi cắt băng sao?”

Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, ánh mắt lợi hại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Hạ Tuyền nhìn một lúc liền cúi đầu, nghịch nghịch ngón tay không nói lời nào.

“Nói chuyện.” Lê Tịnh Lương ra lệnh.

Hạ Tuyền khẽ mím môi, nhìn trộm anh một cái, một lúc lâu sau mới nói: “Có ý định.....”

“Vậy sao anh không nhận được thiệp mời.”

“..... Hết thiệp mời rồi.”

“Mời bằng miệng cũng không có.” Anh nhấn mạnh.

Hạ Tuyền ho một tiếng, nói: “Em vốn định mời anh vào ngày khai trương để tránh cho anh.....”

“Tránh cho anh cái gì?”

“Tránh cho anh từ chối.”

Lý do này hết sức buồn cười đối với anh.

“Nếu như anh muốn từ chối, thì cho dù em có mời đúng ngày cũng vô dụng thôi.” Anh trực tiếp nói thẳng, đúng là không thêm cho người ta một chút tình cảm và thể diện nào.

Hạ Tuyền ưỡn ngực nói: “Nhưng em có thể quần quýt dây dưa đến chết mà, hoặc là sau này trực tiếp đuổi anh khỏi giường, cho gạo sống nấu chín com.....” Nói xong suy nghĩ trong lòng Hạ Tuyền lập tức tự bịt miệng, kinh ngạc nhìn ông xã của mình, hơi lúng túng một chút.

Lê Tịnh Lương hừ lạnh một tiếng nói: “Hạ Tuyền, anh khuyên em tốt nhất về sau nên đăng hoàng một chút, đừng đùa giỡn những chuyện không đúng đắn

này với anh, anh không thích.”

“Vậy anh thích cái gì?” Hạ Tuyền vội vàng nịnh nọt nói, “Về sau em sẽ dâng hiến nhiều hơn.”

“Anh thích cái gì sao?” Lê Tịnh Lương nhú mày lấp lại một lần nữa.

Hạ Tuyền làm ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Anh lại gần cô, rũ mắt liếc nhìn môi của cô, chợt cười một tiếng, giọng nói khàn khàn vang lên: “Anh thích thực hiện nghĩa vụ người chồng.”

“.....”

“Em có thể sử dụng một chút thủ đoạn ở trên giường, còn về phần dưới giường, coi như xong.”

Dứt lời, ông chủ Lê liền đứng lên bước ra khỏi phòng ngủ, bình tĩnh đi tắm.

Hạ Tuyền ngây người tại chỗ, hồi tưởng lại lời nói của anh, sau khi đỏ mặt nửa ngày mới yên lặng đi tới phòng thay quần áo, thay một bộ nội y tình thú.

Bên này, cả nhà Hạ Tuyền trôi qua trong hạnh phúc mỹ mãn, còn sắp sửa nghênh đón chuyện vui, nhưng nhà họ Diệp bên kia lại vô cùng sa sút.

Cặp mắt Lương Ngâm không hề có tiêu cự ngồi ở trên giường trong phòng Diệp Minh Tâm, trong tay là bức ảnh bà ta chụp chung với Diệp Hân và con gái, trong đó ba người họ mỉm cười hạnh phúc như vậy, nhưng kết cục bây giờ lại làm cho người ta lạnh thấu xương.

Giờ phút này Diệp Hân đang tìm tòi tin tức về công ty mới của Hạ Tuyền trong thư phòng, ông ta một tay di chuột, một tay cầm thiệp mời, tấm thiệp mời này chính là thư mời tham dự nghi lễ khai trương của nhãn hiệu thời trang mà Hạ Tuyền sáng lập.

Sắc mặt của Diệp Hân không thể coi là đẹp mắt, ông ta tìm thấy càng nhiều nội dung ở trên trang web, thì sắc mặt lại càng trầm xuống, chờ đến khi ông ta tắt máy tính rồi rời khỏi thư phòng thì khuôn mặt đã hoàn toàn lạnh lẽo rồi.

Lương Ngâm đi ra ngoài từ trong gian phòng Diệp Minh Tâm, vừa đúng lúc gặp phải Diệp Hân đang cầm thiệp mời trong tay, hai người bốn mắt nhìn nhau, Lương Ngâm khẽ rung mình. d/đ/l/q/đ/tiểu ốc

Diệp Hân liếc xéo một cái rồi lướt qua bà ta trở về phòng ngủ, lúc sắp đi tới cửa ông ta bỏ lại một câu: “Bà đã thích gian phòng của con gái bà như thế, thì ở lại đó luôn đi, đỡ phải lãng phí thời gian ngày ngày đi qua đi lại.”

Lương Ngâm khẽ cắn răng, siết chặt nắm đấm trở lại phòng Diệp Minh Tâm, đóng kín cửa, sau đó lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của một vị luật sư.

“Luật sư Lý.....” Lương Ngâm nhỏ giọng nói, “Ông có thể giúp Tâm Tâm nhà tôi không? Nghĩ một chút biện pháp thay tôi.....”

Luật sư Lý ý vị sâu xa nói: “Diệp phu nhân, bây giờ không phải là tôi không muốn giúp bà, mà là con gái bà thật sự đã làm sai, có chứng cứ xác thực hẳn hoi, muốn cời tội cho cô ấy là không thể nào.”

“Không cời tội cũng được, nhưng ít nhất cũng phải giảm bớt thời hạn tù cho con bé!” Giọng nói Lương Ngâm mang theo sự cầu xin, bây giờ bà ta vô cùng cần con gái, đơn độc đối mặt với Diệp Hân khiến cho bà ta gần như muốn chết rồi, bà ta vô cùng cần một trụ cột tinh thần, nhưng lại không dám đi quấy rầy người cha đã lớn tuổi, sợ bệnh tình của cha sẽ nặng thêm trong cơn tức giận.

Thật ra thì bây giờ nhà họ Diệp đã không còn thế lực nào nữa rồi, chỉ làm một chút buôn bán nhỏ để miễn cưỡng duy trì cuộc sống, không thể nào lọt vào mắt của luật sư Lý nữa, vì dù sao ông ta cũng làm cố vấn pháp luật cho một vài công ty lớn, nên về mặt đó Lương Ngâm không hề thu hút được ông ta, nhưng mà.....

“Diệp phu nhân.” Luật sư Lý gần 50 tuổi đã hói đầu hồi tưởng lại đáng về cùng với gương mặt vẫn còn mặn mà của Lương Ngâm, nói với giọng điệu chậm rãi, “Thật ra thì cũng không phải là không có biện pháp, nếu như bà thật sự có thành ý, vậy thì ngày mai đến nhà tôi đi.”

Trong lòng Lương Ngâm lập bộp rơi xuống, điện thoại di động cũng suýt chút nữa rớt trên giường.

Thấy bà ta vẫn không nói lời nào, luật sư Lý tiếp tục nói: “Tôi còn có chút việc, nếu như Diệp phu nhân vẫn cần phải suy nghĩ, vậy thì trước tiên cứ như vậy đi.” Nói xong, lập tức định cúp máy.

“Đợi đã...!” Lương Ngâm lo lắng nói, “Ngày mai tôi tới, hi vọng luật sư Lý sẽ không làm tôi thất vọng.”

“Yên tâm đi.” Luật sư Lý hả hê nói, “Mặc dù không thể cời tội, nhưng giảm một chút thời hạn tù thì tôi vẫn làm được.”

Lương Ngâm cúp điện thoại, bàn tay không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Editor: Anh Thor

Tháng mười một, thời tiết của thành phố Giang dần dần chuyển lạnh, bạn nhỏ Lệ Hạ cùng xử nữ cũng đã được 100 ngày rồi.

“Oh! My love

my darling

I hunger for your touch

a long time...”

Âm hưởng của bài hát Uned Melody phát ra từ tivi, Hạ Tuyền nằm ngửa trên ghế, bên trên tấm thảm ở bên cạnh là Lệ Hạ đang chổng bốn vó lên trời. Trong phòng mở điều hòa, không khí ấm áp đến mức có thể khiến người ta phải đổ mồ hôi. Nhóc con kia loay hoay kéo chiếc áo trên người dường như muốn tự cởi ra nhưng vì tuổi còn quá nhỏ nên cuối cùng vẫn thất bại.

Lệ Tịnh Lương tan tằm về nhà lập tức nhìn thấy một màn này, bước chân của anh rất nhẹ, đi tới bên cạnh hai mẹ con, một tay còn mang theo cặp tài liệu, tay kia chậm rãi nói lỏng caravat.

“Hừm?” Hạ Tuyền lười biếng mở một con mắt, chân vắt chéo, nói: “Xem xem ai đây, đây không phải là bệ hạ sao? Một ngày kiếm được hàng tỷ vậy mà còn biết đường về nhà sao!”

Ngày mai là ngày tổ chức lễ khánh thành của công ty mới của Hạ Tuyền, địa điểm đương nhiên là tòa cao ốc của công ty AR nhưng mà cô đương nhiên là không thể đi làm rồi. Từ ngày tuyên bố rời khỏi làng giải trí xong cô dường như không hề ra khỏi cửa, ngoại trừ lúc đưa con ra ngoài tản bộ mỗi ngày.

So sánh với trước kia thì bây giờ có thể nói cô là một người mẹ siêu tốt.

Khi đưa con đi tản bộ thì cũng từng gặp chó săn chụp lên hình ảnh sinh hoạt bình thường của cô nhưng cô không hề bài xích những chuyện này. Mặc kệ bọn họ đi, dù sao thời gian lâu thì bọn họ cũng sẽ không tiếp tục chú ý đến một người vợ, người mẹ không liên quan gì đến làng giải trí nữa.

Lệ Tịnh Lương cầm quyển tạp chí trên bàn lên, trên trang bìa là ảnh chụp Hạ Tuyền đẩy xe của trẻ em đưa con đi chơi, anh nhú mày, sau khi nhìn thấy gương mặt của con được làm mờ thì sắc mặt mới tốt hơn một chút.

Anh để tạp chí xuống bà, vô cùng tùy ý ngồi trên tay vịn của sofa, chân dài để trên mặt đất, dáng vẻ không hề đứng đắn kia hoàn toàn khác ới ông chủ Lệ cẩn thận tỷ mỉ ngày xưa nhưng nhìn qua lại càng mê người hơn.

“Đói bụng không? Em làm chút gì đó cho anh nhé?” Hạ Tuyền nghiêng người đề nghị.

Lệ Tịnh Lương đứng dậy bế con lên, Lệ Hạ chui vào lòng ba ba cọ xát, ê ê a a như muốn nói điều gì. Sau khi hai cha con liếc nhau một cái thì Lệ Tịnh Lương hiểu rõ nói: “À... mẹ lạnh nhạt với con sao?” Anh nghiêng người liếc mắt nhìn Hạ Tuyền bằng ánh mắt trách cứ.

Hạ Tuyền khề ho một tiếng: “Nào có, chúng em chỉ là... không can thiệp vào chuyện của nhau.”

Lệ Hạ quơ quơ nắm đấm nhỏ, sau khi có được chỗ dựa vững chắc thì tính tình trở nên rất kiêu ngạo. Hạ Tuyền trừng mắt nhìn cậu, cậu bé chớp chớp đôi mắt lấp lánh, đưa hai tay ra với mẹ, miệng nói ra những âm thanh không rõ ràng: “Phi phi...”

Hạ Tuyền lập tức ngồi dậy đón lấy cậu bé, lờm Lệ Tịnh Lương đang mặc tây trang có hai hàng cúc, không đồng ý nói: “Muốn bế con thì phải mặc đồ ở nhà, nhiều cúc như vậy, còn có cả kẹp caravat, làm xước da của con thì sao?”

Lệ Tịnh Lương cúi đầu nhìn thoáng qua: “Dường như gần đây anh làm cái gì cũng không đúng.”

“Làm gì có chuyện đó, chỉ là ảo giác mà thôi.” Hạ Tuyền đứng dậy nói: “Em đi cho con ăn sữa sau đó sẽ nấu cơm cho anh, nhanh đi thay quần áo đi.”

Tuy Lệ Tịnh Lương có người giúp việc theo giờ cố định sẽ mỗi ngày đến dọn dẹp và giúp đỡ nấu con nhưng bản thân anh là một người không thích người bên ngoài thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh. Bảo mẫu của con là một ngoại lệ, còn người giúp việc theo giờ thì từ khi có Hạ Tuyền cũng đã không thuê nữa rồi.

Hiện tại thức ăn của ông chủ Lệ hoàn toàn từ do tay của Hạ tiểu thư làm ra. Tuy rằng tay nghề của Hạ Tuyền không tính là tuyệt hảo nhưng làm đồ ăn cũng không tệ lắm, cũng biết làm nhiều món, ông chủ Lệ miễn cưỡng chấp nhận.

Lệ Tịnh Lương cực kỳ nghe lời đi lên lầu thay quần áo, khi xuống lầu thì phát hiện ra Hạ Tuyền đang nấu cơm, bảo mẫu đang trông Lệ Hạ, có lẽ vừa rồi

bảo mẫu vẫn ở lầu hai dọn phòng cho nên anh không phát hiện ra.

Cúi đầu nhìn đồng hồ một cái, Lê Tịnh Lương đi đến bên cạnh bảo mẫu, nói: “Đưa cho tôi đi, bà có thể về nhà rồi.”

Di bảo mẫu cười nói: “Lê tiên sinh đối xử với đứa bé thật tốt, trước kia tôi đã từng làm bảo mẫu của nhiều nhà rồi, các ông chủ trước kia đều không biết phải bế đứa bé thế nào.”

Lê Tịnh Lương lễ phép cong môi nói: “Vây sao, cảm ơn!”

Bảo mẫu thấy anh lạnh nhạt thì chỉ nói vài câu rồi nhanh chóng rời đi. Hạ Tuyền nấu cơm xong, ra ngoài gọi hai cha con thì đã không thấy bảo mẫu đâu nữa, không cần nói cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thực ra anh không cần kiêng kị người ngoài như vậy, thím Lưu là người rất tốt.” Hạ Tuyền đón lấy con, nói: “Nhân lúc còn nóng, nhanh ăn đi, đều là món anh thích đó.”

Ông chủ Lê thích ăn cái gì? Ngồi xuống bàn ăn, liếc mắt một cái chỉ nhìn thấy đều là màu xanh mượt hoặc trắng nõn.

Đậu phụ và rau dưa, đây là những thứ ông chủ Lê thích nhất.

Hạ Tuyền cảm thán nhìn chồng mình giống như một chú thỏ, phiền muộn nói: “Thực không biết là cơ bụng của anh làm thế nào mà có thể luyện được, tại sao có thể luyện được mà không cần ăn thịt chứ, có thể nào có một ngày khi em mở mắt ra anh sẽ biến thành một con thỏ không?”

Lê Tịnh Lương không hề nâng mắt lên, nói: “Buổi sáng, khi em tỉnh lại thì anh đã chạy bộ trở về rồi.”

“... À. (“ ”) “ Hạ Tuyền trầm tư một giây “Anh đang ám chỉ rằng em lừa dối sao?” Cô cúi đầu nhìn Lê Hạ: “Vây con càng lừa dối hơn, còn dạy trẻ hơn cả mẹ. Lần này thì tốt rồi, ba ba của con ghét bỏ chúng ta rồi.”

Tiểu Lê Hạ bị mẹ đá kích, tuy không hiểu vì sao nhưng vẫn hơi hơi muốn khóc. Hạ Tuyền vội vàng dỗ con, không thềm để ý đến chồng.

Lê Tịnh Lương đang ăn cơm, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn hai mẹ con, mỗi lần nhìn thì ánh mắt đều vô cùng dịu dàng, nếu như cô thấy được đương nhiên sẽ cảm thấy rất uất ức.

Cơm nước xong xuôi, thu dọn xong, một nhà ba người trở về phòng ngủ nghỉ ngơi. Lê Tịnh Lương vội vàng làm việc như thường lệ, ước chừng đến xx giờ(*) thì xong việc sau đó đi tắm rửa. Tắm rửa xong trở về phòng lại phát hiện ra Lê Hạ còn chưa ngủ lập tức có chút không vui.

(*) Chỗ đó tác giả không ghi rõ là mấy giờ.

Chỉ thấy ông chủ Lê mặc áo ngủ bằng tơ tằm đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống con trai, lớn tiếng nói: “Vây sao còn chưa ngủ!”

Lê Hạ làm sao có thể hiểu được ý của ba ba mình chứ? Chỉ thấy ba ba hung dữ như vậy, cậu bé cắn môi dưới khóc lên.

Thằng bé này, đúng là nhiều nước mắt.

Hạ Tuyền vội vàng nghiêng người che đi tầm mắt của Lê Tịnh Lương, dịu dàng an ủi con trai. Không dễ dàng gì con trai mới hơi buồn ngủ thì trên eo bỗng nhiên có một cánh tay bò lên. Hạ Tuyền nhìn lại, Lê Tịnh Lương dán vào lưng cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Đi ra phòng dành cho khách.”

“....”

Lại là một đêm không ngủ, chỉ có một chữ thôi, mệt!

Hôm sau là một ngày đáng kỷ niệm. Ngày 11 tháng 11 năm 201x, công ty thời trang mang tên Hạ Tuyền chính thức khai trương.

Qua ngày hôm nay, Hạ Tuyền chính thức bay đầu kinh doanh, hoàn toàn tạm biệt làng giải trí.

Lễ phụ, đeo mắt kính và bao tay, cùng với gương mặt được trang điểm hoàn hảo không có khuyết điểm. Hạ Tuyền trang điểm xong xuôi, tự mình lái xe đến trước công ty, tất cả những người khác đều đã ở đó bao gồm cả Lê Tịnh Lương.

Là chồng của bà chủ, nơi làm việc lại gần như vậy nên anh đương nhiên phải nhận việc thay cô tiếp đãi khách.

Trên đường, khi dừng đèn đỏ, Hạ Tuyền tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ ai ngờ bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Cô lập tức tháo kính xuống nhìn thật kỹ, sao khi xác định là ai thì khóe miệng cong lên.

Nếu cô không nhìn lầm thì người đàn ông đang lái xe kia là luật sư Lý, vị luật sư Lý này ở trong giới luật sư nổi danh là bại hoại. Dáng vẻ bên ngoài khó coi thì không nói lại còn đặc biệt háo sắc. Nói ông ta là Người đại diện ma quỷ thì đã quá khen ông ta rồi, ông ta như vậy chỉ có thể tính là Người đại diện dưa chua.(*)

(*) Từ chua trong từ dưa chua này còn có nghĩa là nghèo hèn hủ lậu, mang hàm ý mỉa mai châm biếm.

A... Không được, không thể sĩ nhục dưa chua như vậy, dưa chua cũng ăn rất ngon, ít nhất bản thân nó vốn rất ngon.

Nhưng mà không thể phủ nhận là luật sư Lý này cũng có mấy phần thực lực. Tục ngữ nói rất đúng, người xấu thì phải đọc nhiều sách, ông ta chính là một ví dụ điển hình.

Thực ra chỉ có luật sư Lý xuất hiện thì Hạ Tuyền cũng không để ý, sở dĩ cô nhìn lại là vì Lương Ngâm ở trên xe của ông ta.

Diệp Minh Tâm vừa mới gặp chuyện không may, nếu như Diệp Hân không có ý định cứu cô ta thì người mẹ ruột như Lương Ngâm đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hơi suy nghĩ, Hạ Tuyền lập tức hiểu được tính toán của Lương Ngâm và luật sư Lý.

Lúc này, đèn xanh sáng lên, cô khởi động xe rồi đi, vừa lái xe vừa suy nghĩ. Lúc sắp đến cửa công ty thì lấy điện thoại ra bấm số của Diệp Hân.

Sau khi điện thoại được kết nối, không chờ ông ta nói gì thì Hạ Tuyền đã nói thẳng: “Diệp tổng, tôi cảm thấy hôm nay không vẫn là đừng tới lễ khánh thành công ty của tôi. Hiện tại ông lập tức lái xe đến nhà của luật sư Lý, không cần gõ cửa, lặng lẽ quan sát một chút, khẳng định sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Dứt lời, Hạ Tuyền cúp điện thoại, bước xuống xe, chậm rãi từ cửa sau đi vào, kiên định bước từng bước đến chỗ thang máy.

Hôm nay Lương Ngâm dám gặp mặt luật sư Lý chỉ sợ là vì biết Diệp Hân sẽ tới đây tham gia lễ khánh thành. Tuy Hạ Tuyền hy vọng có thể thấy biểu tình kinh ngạc của Diệp Hân nhưng lại càng muốn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cả Diệp Hân và Lương Ngâm. Vì thế cô hy sinh cơ hội đã kích Diệp Hân ở buổi khánh thành ngày hôm nay, chờ đợi hai vợ chồng bọn họ cùng bị đá kích.

Luật sư Lý ở trong một tiểu khu ở ngoại ô thành phố, là một căn biệt thự hai tầng, vườn hoa phía sau có cửa sổ đối diện phòng ngủ.

Vì Hạ Tuyền đã nhắc nhở trong điện thoại nên Diệp Hân để ý quan sát từ cửa sổ phía sau nhà, vốn tưởng rằng luật sư Lý làm điều gì đó bất lợi với công ty của ông ta nhưng không ngờ lại thấy cái miệng ghê tởm của lão ta đang dán lên gương mặt người vợ trên danh nghĩa của ông ta.

Trong lúc nhất thời, mặt Diệp Hân trắng bệch, vẻ mặt không chút thay đổi bước nhanh đến cổng. Không hề gõ cửa, trực tiếp nhảy qua lan can bằng lưới sắt không tính là quá cao kia, bước một bước dài tới cửa, ra sức gõ.

Hai người trong phòng ngủ bị hoảng sợ, luật sư Lý không kiên nhẫn từ phòng ngủ ra ngoài mở cửa. Ông ta không ngờ Diệp Hân sẽ xuất hiện ở đây, tưởng rằng là đồng nghiệp hoặc bạn bè nào đó mới ra mở cửa muốn đuổi người, ai ngờ lại nhìn thấy gương mặt của Diệp Hân.

“Là ông!” Luật sư Lý lập tức đóng cửa lại, hơn nữa còn khóa lại, rõ ràng là có tật gậy mình.

Lương Ngâm cảm thấy không đúng, muốn nhảy từ cửa sổ lầu một ra để chạy trốn nhưng mà bởi vì mặc váy, nếu nhảy ra thì rất dễ bị tốc lên. Do dự nửa ngày cuối cùng bà ta hạ quyết tâm túm váy lên nhảy ra ngoài lại vừa vặn gặp Diệp Hân đang chạy tới.

Bị cản trở ở cửa trước, Diệp Hân vội vàng đuổi tới cửa sau lại nhìn thấy vợ của mình quần áo không chỉnh tề đang bò ra từ cửa sổ. Ông ta lạnh lùng cười, nắm chặt nắm đấm đi tới trước mặt bà ta, kéo bà ta từ trên bậc cửa sổ xuống. Nhìn qua cửa sổ vào bên trong thì lập tức nhìn thấy ánh mắt né tránh của luật sư Lý.

“Lý Chí Viễn, ông nhớ kỹ cho tôi, chuyện hôm nay, tôi sẽ không bỏ qua như vậy đâu.”

Dứt lời, Diệp Hân lôi kéo Lương Ngâm rồi đi, cổ tay của Lương Ngâm bị ông ta nắm đến mức đỏ lên cũng không dám phản kháng. Bà ta hiểu ông ta rất rõ, biết nếu như mở miệng kêu đau thì khẳng định là ông ta sẽ ném bà ta lại đây, như vậy thì hai người bọn họ sẽ hoàn toàn không thể tiếp tục được nữa.

Cho đến ngày hôm nay Lương Ngâm vẫn không muốn buông Diệp Hân, cho dù lúc trước kết hôn với Diệp Hân là vì cần gấp một người cha cho đứa con trong bụng mình nhưng ở chung nhiều năm như vậy thì cũng có tình cảm sâu đậm. Chỉ là người đàn ông này dường như không có cảm giác giống như vậy.

Đến chỗ đỗ xe, Diệp Hân bỗng nhiên buông Lương Ngâm ra, bà ta đứng khôn vững, trực tiếp ngã xuống đất.

Diệp Hân kéo caravat, hít một hơi thật sâu, nói với Lương Ngâm trên mặt đất: “Tôi sẽ chuẩn bị đơn ly hôn, sẽ không thiếu một đồng nào của bà, chờ ký tên đi.” Dứt lời thì mở cửa lên xe rồi đi.

Lương Ngâm bị ném ở dưới đất nhớ tới lời chồng vừa nói, nước mắt rơi xuống không một tiếng động.

Trong xe, Diệp Hân không ngừng nhấn ga, mục tiêu của ông ta là tòa cao ốc của tập đoàn AR, ông ta vẫn muốn tham gia lễ khánh thành kia. Quả thực là ông ta bình tĩnh đến mức đáng sợ, mặc dù vừa trải qua loại chuyện này nhưng vẫn phân biệt được rõ ràng cái nào quan trọng với ông ta hơn.

Ông ta biết rằng nếu đi thì Hạ Tuyền sẽ khiến cho ông ta mất mặt nhưng mà không đi thì sẽ càng bất lợi cho ông ta hơn. Không đi có nghĩa là ông ta đã bị loại khỏi cái vòng tròn này.

Còn về Lương Ngâm.... Rất mực cười, không phải sao? Trước kia vì ông ta hoài nghi người vợ Khang Vũ của mình ngoại tình, vứt bỏ con gái ruột của

mình, quay đầu ôm ấp một người phụ nữ khác nhưng thực ra đó chỉ là giả dối, chỉ là kế sách của người phụ nữ kia, bây giờ thì sao?

Đúng là báo ứng, người phụ nữ này mới thực sự cho ông ta đội nón xanh, sống đến mức độ này, đúng là....

Khi Diệp Hân đến thì lễ khánh thành công ty của Hạ Tuyền đã tiến hành được một nửa, đã đến lúc vào tiệc rượu. Cô và Lê Tịnh Lương lúc nào cũng đi chung với nhau, cho dù là người từng không xem trọng bọn họ thì khi thấy hai người ân ái như vậy cũng không khỏi tán thưởng đúng là một cặp đẹp đôi.

Diệp Hân đến hơi trễ hơn nữa vì vấn đề thân phận nên ông ta vừa xuất hiện đã lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Hạ Tuyền nhìn về phía người đàn ông có quan hệ huyết thống sâu đậm với cô, ông ta quần áo chỉnh tề, biểu tình tùy ý, không khác gì những người tới tham gia buổi lễ khác, thậm chí còn có vài phần cao quý hơn. Nhưng Hạ Tuyền không bỏ lỡ tia độc ác trong đáy mắt ông ta. Xem ra ông ta đã nhận được lễ vật mà cô tặng rồi.

Hạ Tuyền cảm ly sâm banh nhấp một ngụm, nói với Lê Tịnh Lương một tiếng rồi dưới ánh mắt cười như không cười của anh chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Hân.

“Diệp tổng, đã từng vì một người đàn bà như vậy mà bỏ vợ bỏ con, hiện tại hối hận sao?”

Diệp Hân đưa mắt nhìn qua, đôi mắt hoa đào trắng đen rõ ràng khá giống Hạ Tuyền. Ông ta hạ giọng, giọng điệu mang theo vẻ uể oải: “Vẫn như cũ, ta nói thật với con, một khắc khi ta rời bỏ mẹ của con thì đã hối hận rồi. Nhưng ta có hối hận cũng vô dụng, ta đã không còn đường lui nữa.” Ông ta lấy một ly vang đỏ trên khay của người phục vụ, sau khi uống một ngụm thì tiếp tục nói: “Ta sẽ không quay đầu vì ta biết quay đầu cũng không có kết quả. Nếu như đã không thể vãn hồi thì ta chỉ muốn giữ lại những thứ có thể vãn hồi.” Ông ta hít sâu một hơi, cười: “Giống như bây giờ.”

Hạ Tuyền cười nhạt, dịu dàng nói: “Tại sao Diệp tổng vẫn không chịu thua vậy? Nếu như ông thành tâm thành ý sám hối, sẵn sàng mai danh ẩn tích đi đường lão, đừng xuất hiện trước mặt tôi thì không chừng tôi sẽ bỏ qua cho ông.”

Diệp Hân nói: “Không sao.” Về mặt của ông ta rất thành khẩn khi nói những lời này: “Không sao, con là con gái của ta, con có thể thành công như vậy thì ta cũng rất tự hào, ít nhất điều này cũng đại diện gen của ta không thất bại. Con muốn làm gì thì làm đi, nếu như ta thực sự bại trong tay con gái mình, lúc đó lại rồi đi cũng không muộn. Cho dù không có cơ hội rút lui thì cũng không sao, cuộc sống của con người là một vở kịch, mọi người cùng nhau chơi đùa, nghiêm túc một chút, chơi đùa, tính kế đến cuối vở kịch.”

Hạ Tuyền nắm chặt ly rượu để cao trong tay, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm vẫn cong lên nhưng trong lòng lại không hề có ý cười.

“Vậy tôi mãi mãi mong chờ, tạm biệt.”

Hạ Tuyền xoay người rời đi, dáng người duyên dáng nhanh chóng bị Lê Tịnh Lương cản lại. Diệp Hân thu hồi tầm mắt, tiếp tục uống rượu, một ly tiếp một ly nhưng vẫn rất ổn định, trên mặt không có một chút men say nào.

Nhưng mà, tuy không rõ nhưng trước mắt ông ta bỗng nhiên xuất hiện một bóng người quen thuộc, cô ấy mặc một bộ váy dài màu nước biển, tóc dài búi cao, cười đến mức xinh đẹp ngọt ngào.

Diệp Hân híp mắt, xoa xoa thái dương thu hồi ánh mắt từ trên người Hạ Tuyền lại.

Trong nháy mắt kia, ông cho rằng Khang Vũ đã trở về.

Lê Tịnh Lương tùy ý liếc nhìn Diệp Hân đang nhắm mắt dưỡng thần, cân nhắc xem có nên giúp vợ giải quyết người cha cứng đầu này không. Nhưng mà khi thấy vợ mình đặc chí hải lòng trao đổi với những người khác thì anh lại cảm thấy mình không nhúng tay vào thì sẽ phản kích hơn.

Hạ Tuyền yên lặng kéo tay Lê Tịnh Lương rời khỏi đám người xung quanh, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thán nói: “Ngày hôm nay cuối cùng cũng đến rồi, cuối cùng em cũng có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh anh rồi. Sau khi vất vả cuối cùng cũng có thể làm được rồi.”

Lúc ấy Lê Tịnh Lương không đáp lại, chỉ trờ tay cầm lấy tay cô, nhưng mà, đến tối thì sự "nhiệt tình" của anh lại phát ra.

Hạ Tuyền tắm xong ra ngoài, cầm máy sấy định sấy khô tóc. Ông chủ Lê đang nói chuyện qua webcam với đối tác nước ngoài thấy vậy lập tức đóng máy tính lại, nhận lấy máy sấy nói: “Để anh.”

Hạ Tuyền kinh ngạc, vui vẻ nhận ý tốt của anh, ngồi ở bên giường để mặc anh sấy tóc cho mình.

Chẳng qua, quá trình sấy tóc của ông chủ Lê có chút quá mức chậm rãi, giống như đang kéo dài thời gian vậy. Căn thận đổi thành gió lạnh khiến cho Hạ Tuyền cảm thấy không được tự nhiên.

“Được rồi, không còn nước chảy nữa là được rồi, không cần tiếp tục nữa...”

Hạ Tuyền đã nói lời cự tuyệt xong nhưng Lê Tịnh Lương không hề có ý định ngừng tay, vẫn nghiêm túc chăm chú sấy tóc giúp cô.

Không thể không nói, ánh mắt kia thực sự khiến cho cô có thể cảm nhận sâu sắc rằng mình được yêu thương.

Nếu đã vậy... Vậy thì để cho ông chủ Lê có phương thức biểu đạt tình yêu tương đối sâu sắc của mình, anh muốn sấy bao lâu thì sấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Editor: Tiểu Ốc

Phòng họp tập đoàn AR, Lê Tịnh Lương ngồi ở vị trí chủ trì, Thủy Tu Tề đứng ở một bên dẫn dắt các việc cần làm trong cuộc họp, những nhân viên tham dự đều đã tới, người cuối cùng ổn định chỗ ngồi chính là vị khách hàng của cuộc họp lần này, tổng giám đốc điện tử Ân Thượng.

“Lê tổng.”

Người phụ nữ xinh đẹp thành thực mặc một chiếc váy công sở trắng đen, giữa hai hàng lông mày tỏa ra một luồng khí thế kiêu ngạo, tựa như một con thiên nga trắng cao quý và thanh lịch. Cô ta điềm đạm chào hỏi Lê Tịnh Lương, lúc này Lê Tịnh Lương mới giương mắt lên nhìn về phía cô ta.

“Trễ năm phút đồng hồ.” Anh nhìn đồng hồ, khép lại bản họp đồng, “Hi vọng vào lần gặp mặt sau Tổng tiểu thư có thể đến đúng giờ.”

Dứt lời, anh lập tức đứng dậy, vừa cài khuy áo tây trang vừa rời đi, Thủy Tu Tề nhắc chân đuổi theo, để lại đám người của điện tử Ân Thượng lúng túng.

“Hà phó tổng, chuyện này.....” Tổng Lương Thần chần chờ nhìn về phía một trong những vị phó tổng của tập đoàn AR, vẻ mặt hơi khó xử, “Bị kẹt xe trên đường cho nên mới bị trễ năm phút, Lê tổng anh ấy.....”

“Lê tiên sinh rất ghét người không đúng giờ.” Hà phó tổng đứng dậy lạnh nhạt nói, “Thật đáng tiếc, tôi vốn rất có lòng tin đối với bản kế hoạch của cô, cũng tin tưởng vào năng lực của công ty cô, nhưng mà cô không đến đúng giờ, lần này sẽ không bàn bạc gì hết, cô trở về đi.”

Tổng Lương Thần vội nói: “Hà phó tổng, mới vừa rồi trước khi đi Lê tổng có nói là vẫn còn có lần sau, vậy xin hỏi một chút lần sau là khi nào vậy?”

Hà phó tổng nói: “Cái này rất khó để nói, nhưng tôi sẽ giúp cô nói với Lê tiên sinh, nếu như ngài ấy có ý muốn hợp tác, tôi sẽ thông báo cho cô.” Dứt lời, ngay cả đầu anh cũng không quay lại rời đi, Tổng Lương Thần đuổi theo mấy bước liền dừng lại, khẽ đảo mắt về phía anh rời đi.

“Bà chủ, ngài định đi đâu vậy?” Nhân viên điện tử Ân Thượng khó hiểu nói.

Tổng Lương Thần nói: “Đưa bản họp đồng, tập tài liệu cùng với bản kế hoạch cho tôi, tôi muốn đi tìm Lê Tịnh Lương.”

“Anh ta cũng đã đi rồi, ngài định đi tìm ở đâu?” Tuy cấp dưới cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng đưa tài liệu.

“Tôi tự có biện pháp.”

Tổng Lương Thần nhận lấy tài liệu rồi bước nhanh rời khỏi đó, tự leo cầu thang lên tầng của Lê Tịnh Lương. Trước khi cô ta đến đây đã nghiên cứu qua bản đồ của tòa nhà đồ sộ tập đoàn AR này, biết rõ phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng nào, nếu như cơ hội cô ta được gặp mặt Lê Tịnh Lương ở lần sau rất nhỏ, vậy thì hôm nay cô ta tuyệt đối sẽ không tay không trở về, vì chuyện này đại biểu cho việc công sức bao nhiêu năm qua của cô ta đổ sông đổ bể.

Giờ phút này Hạ Tuyền đang ở trong phòng làm việc nhìn các bản thiết kế, cô đột nhiên cảm thấy bụng hơi đói, nhưng khi ra cửa lại phát hiện ra tất cả mọi người đều đang bận, nghĩ thầm vẫn là không nên làm phiền người khác, tự cô đi mua một ít đồ ăn, sau đó cũng thuận tiện mua một ít cho đồng nghiệp luôn.

Cầm túi xách đeo kính râm lên đi ra khỏi phòng làm việc, Hạ Tuyền đi từng bước về phía thang máy, đúng lúc đi ngang qua cửa cầu thang thoát hiểm thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Cô quay đầu nhìn lại, xuyên qua lớp cửa kính thủy tinh, có thể thấy được một người phụ nữ mặc quần áo công sở, lớn hơn cô khoảng chừng một hai tuổi, trông thật xinh đẹp, phương hướng mà cô ta đi..... là tầng của Lê Tịnh Lương sao?

Hạ Tuyền dừng bước chân lại, vừa lúc thang máy cũng đến, cô hơi nghĩ ngợi, đi vào thang máy rồi nhấn nút tầng bên trên.

Trước khi trở về văn phòng, Lê Tịnh Lương có đi chuyến tới phòng làm việc của Thủy Tu Tề để lấy danh sách những gì cần mua cho con, nên hơi chậm trễ một chút. Điều này dẫn đến việc anh đang chuẩn bị đi đến cửa phòng làm việc thì vừa vặn bị Tổng Lương Thần đuổi tới kịp chặn lại.

“Lê tổng xin chờ chút!” Tổng Lương Thần thở hồng hộc chạy tới, cũng không dám mè nheo, nói với Lê Tịnh Lương đang nhũn nhặn chân mày, “Lê tổng, hôm nay tới trễ năm phút là do tôi không đúng, tôi sẽ không tìm cách để bào chữa cho sai lầm của mình, nhưng tôi hi vọng Lê tổng có cho tôi một cơ hội, hãy xem xét bản kế hoạch của chúng tôi, nó nhất định sẽ làm cho anh thay đổi quyết định.”

Lê Tịnh Lương từ từ bình tĩnh liếc cô ta từ trên xuống dưới, hỏi: “Nếu như sau khi xem xong tài liệu, tôi cảm thấy cô đã lãng phí thời gian của tôi thì sao?”

Tổng Lương Thần mặt không biến sắc nói: “Nếu thế thì tùy Lệ tổng xử phạt.”

Lệ Tịnh Lương lạnh nhạt xoay đầu đi: “Người trẻ tuổi.” Dứt lời, ngón tay thon dài nhận lấy tập tài liệu trong tay cô ta, đẩy cửa đi vào.

Tổng Lương Thần thờ phào nhẹ nhõm, cũng đi vào theo, thư ký đóng cửa lại giúp bọn anh, đúng lúc ngoái đầu nhìn lại thì thấy vợ của tổng giám đốc.

“Lệ phu nhân.” Nữ thư ký vội vàng khom lưng cung kính chào, Hạ Tuyền đáp lễ, hỏi cô, “Người vừa rồi là khách hàng à?”

Thư ký nói đúng sự thật: “Là tổng giám đốc Tổng của điện tử Ân Thương.”

“Không phải nên nói chuyện làm ăn ở trong phòng họp sao?” Hạ Tuyền tự nhủ một câu rồi chào tạm biệt vị thư ký, xoay người rời đi.

Thư ký có chút do dự, không biết có nên nói chuyện Hạ Tuyền vừa tới cho Lệ Tịnh Lương biết hay không, cô trái lo phải nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn thuận theo lương tâm bấm điện thoại của ông chủ.

Sau khi lời qua tiếng lại được vài câu, Lệ Tịnh Lương nhận điện thoại, lạnh nhạt hỏi “Chuyện gì.”

“Lệ tiên sinh, mới vừa rồi phu nhân có tới hỏi mấy câu rồi lại đi ngay.”

Thư ký kể lại lời nói của Hạ Tuyền cho Lệ Tịnh Lương nghe, Lệ Tịnh Lương im lặng nghe xong, nói cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Tổng Lương Thần ngồi ở trên ghế nhìn người đàn ông cao lớn đối diện bàn làm việc, tuổi của anh thật sự vẫn còn quá trẻ so với thành tựu của anh, cặp mắt đang đọc tài liệu kia vừa cơ trí, kín kẽ, vừa khí thế bức người, càng không thể nào bỏ qua được ngũ quan vô cùng tinh xảo của anh, anh ngoài đời thực trông còn đẹp hơn cả khi ở trên các tờ báo kinh tế, rất xứng đáng với cái danh xưng mỹ nam này.

Lệ Tịnh Lương nhanh chóng mà bình tĩnh lật qua từng tờ tài liệu một, chiếc nhẫn vô danh trên ngón tay trái hết sức bắt mắt, Tổng Lương Thần nhớ tới lời nói qua điện thoại vừa rồi của vị thư ký, khẽ suy tư một chút rồi đưa ra quyết định, chờ đến lúc Lệ Tịnh Lương xem xong tờ tài liệu cuối cùng, cô ta mở miệng nói: “Xin lỗi Lệ tổng, có phải tôi đã gây ra phiền phức cho ngài không?”

Lệ Tịnh Lương thần nhiên nhìn về phía cô ta, lông mày khẽ nhăn lại biểu thị sự nghi vấn.

Tổng Lương Thần chỉ vào điện thoại trên bàn nói: “Vợ của ngài.....”

“Cô quá tự mình đa tình rồi.” Lệ Tịnh Lương không chút nể mặt nói: “Cô ấy đẹp hơn cô rất nhiều, tôi và cô ấy sẽ không bị làm phiền đâu.”

“Khụ khụ khụ khụ.” Tổng Lương Thần lúng túng ho nhẹ, gương mặt đỏ bừng, nếu như mà cấp dưới nhìn thấy bộ dạng này của cô ta thì nhất định sẽ rất giật mình.

Bà chủ mạnh mẽ của bọn họ lại cũng có lúc đỏ mặt!

“Tôi đã đọc bản kế hoạch của cô rồi.” Lệ Tịnh Lương đặt hai cánh tay lên trên tay ghế tựa, trên mặt là biểu cảm khát khe và bén nhọn điển hình của thương nhân, “Nhưng tôi cảm thấy những dòng chữ này vẫn không đủ để thuyết phục tôi tiếp tục cho cô thời gian.”

“Tài liệu không đủ sức thuyết phục, vậy thì tôi hi vọng Lệ tổng có thể cho tôi cơ hội để dùng lời nói.” Mắt Tổng Lương Thần sáng như đuốc nói.

Lệ Tịnh Lương vắt chéo hai chân, mặt vô cùng bình tĩnh nói: “Cô có năm phút đồng hồ, có thể bắt đầu rồi.”

Hạ Tuyền ăn chút gì đó ở bên ngoài, ngoài ra còn mua cả bánh ngọt rồi lái xe về công ty.

Cô định mang bánh ngọt tới công ty rồi lập tức về nhà luôn, hôm nay cô đã rời khỏi nhà hai tiếng rồi, cô lo lắng con trai sẽ nhớ mình.

Xe rất nhanh đã dừng chân tại tầng một của tập đoàn, Hạ Tuyền đi đến trước phòng làm việc của mình khao các nhân viên, sau đó đi vào thang máy lên trên lầu, đưa bánh ngọt cho Lệ Tịnh Lương.

Thư ký nhìn thấy phu nhân vừa đi đã quay lại, thầm cảm thấy may mắn trong lòng vì mình kịp thời thông báo cho Lệ Tịnh Lương biết chuyện Hạ Tuyền đã tới, đứng lên cung kính nói: “Lệ phu nhân, Lệ tiên sinh đang nói chuyện với khách hàng ở bên trong.”

“Vẫn chưa xong sao?” Hạ Tuyền nhìn đồng hồ một chút, “Cũng đã hơn một tiếng rồi.”

Thư ký lúng túng nói: “Vẫn chưa đi ra ạ.”

“Ồ, vậy tôi có thể vào không?”

Thư ký tức khắc nói: “Tôi sẽ lập tức thông báo cho Lệ tiên sinh.” Dứt lời, cô liền ấn nút dẫn trên điện thoại, truyền đạt tin tức Hạ Tuyền đến cho Lệ Tịnh Lương, trong điện thoại truyền đến giọng nói vui vẻ của Lệ Tịnh Lương, “Tuyền Tuyền, vào đi.” —— trực tiếp nói với Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền cảm ơn thư ký, mở cửa phòng làm việc đi vào, Lệ Tịnh Lương đang ngồi ở khu vực tiếp khách cùng với vị khách hàng, hai người đang uống

trà.

Tổng Lương Thần đứng lên nói: “Xin chào Lệ phu nhân.”

Hạ Tuyền dịu dàng cười một tiếng, cặp mắt đào hoa kia thật sự khiến cho ai nhìn vào cũng thấy lòng nhộn nhạo.

“Xin chào, cô cứ ngồi đi, tôi không quấy rầy hai người nói chuyện làm ăn chứ?”

Cô ngồi vào bên cạnh Lệ Tịnh Lương, đặt túi bánh ngọt lên trên đùi anh, trực tiếp phá hủy hình tượng cao quý cẩn thận tỉ mỉ của ông chủ Lệ ngay trước mặt Tổng Lương Thần.

“Bánh ngọt?”

Lệ Tịnh Lương liếc cô một cái, hôm nay cô mặc một bộ sườn xám, nổi bật lên dáng người càng ngày càng lung linh, bây giờ cô còn dán vào anh, thật đúng là có chút không đoan trang, nhưng mà..... Anh không ghét.

“Vừa rồi đói bụng, chợt muốn ăn bánh ngọt của cửa hàng này, sau khi em ăn xong thì lại nghĩ tới có lẽ anh cũng sẽ đói, cho nên mua thêm một phần đặc biệt cho anh.” Hạ Tuyền há hê nói, “Anh không thích đồ ăn có đường, còn không mau cảm ơn em.” Cô chỉ chỉ vào khuôn mặt của mình.

Tổng Lương Thần nhìn thấy một màn này liền lúng túng quay mặt ra chỗ khác, nhưng ngược lại Lệ Tịnh Lương rất chi tự nhiên cúi đầu hôn cô một cái, không thèm đợi anh mở miệng nói gì, Hạ Tuyền liền chủ động nói: “Em phải về nhà chăm sóc con rồi, hai người tiếp tục làm việc đi nhé, hẹn gặp lại.”

Cô khẽ nháy mắt với Tổng Lương Thần, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều rất thanh tao nhã nhặn, trước kia Tổng Lương Thần đều rất tự tin với vẻ ngoài của mình, nhưng bây giờ lại không thể không tán thành lời nói của Lệ Tịnh Lương—— cô ấy đẹp hơn cô nhiều, cô thật sự không nên lo lắng Hạ Tuyền sẽ hiểu lầm cô và ông chủ Lệ.

Mấy ngày sau đó, Hạ Tuyền rất bận, cô vừa lo cho buổi biểu diễn thời trang đầu tiên của nhãn hiệu mình, vừa phải chăm sóc đứa bé, cho nên ngoại trừ mỗi buổi tối ân ái với chồng ra thì rất ít khi để ý những chuyện khác của Lệ Tịnh Lương.

Ông chủ Lệ cũng vô cùng bận bịu, anh rất hứng thú với bản kế hoạch của điện tử Ân Thượng, hai bên đã đạt thành thỏa thuận hợp tác, mấy ngày gần đây thường xuyên triển khai các cuộc họp để thảo luận về công việc của hai bên, anh cũng muốn tự mình đến khảo sát điện tử Ân Thượng một chút, xem xét sản phẩm của họ.

Những người phụ nữ đã từng làm việc chung với Lệ Tịnh Lương, ngoại trừ tuổi tác quá lớn ra, thì gần như rất khó để không nảy sinh tình cảm nam nữ với anh, Tổng Lương Thần cũng không ngoại lệ.

Thật ra thì, tâm tư coi trọng sự nghiệp của Tổng Lương Thần rất lớn, từ trước tới giờ đều cho rằng mình sẽ không nảy sinh tình cảm với đồng nghiệp, nhưng chờ tới khi cô gặp được người đàn ông còn hấp dẫn hơn cả công việc thì tất cả đã thay đổi.

Nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay trái Lệ Tịnh Lương, tâm tình Tổng Lương Thần hết sức phức tạp, điều này khiến cho cô hơi phân tâm khi tiếp đãi anh đến công ty.

Lệ Tịnh Lương nhận thấy điều này, rũ mắt nhìn xuống tay trái của mình rồi lại nhìn Tổng Lương Thần.

Tổng Lương Thần đỏ mặt, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi Lệ tổng, tôi chỉ là rất thích chiếc nhẫn của ngài thôi, muốn được biết là của nhãn hiệu nào.”

Lệ Tịnh Lương không chút để ý nói: “Tổng Tổng cũng muốn kết hôn sao? Chiếc nhẫn là hàng thiết kế riêng, rất xin lỗi không thể nói cho cô biết là nhãn hiệu gì.”

“Không sao, không vấn đề gì.” Tổng Lương Thần nói sang chuyện khác, “Chúng ta đi tới nơi trưng bày sản phẩm một chút nhé!”

Lệ Tịnh Lương không nói gì, nhưng bước chân đã dời đến chỗ khác, Tổng Lương Thần thở phào một hơi, cố đè sự rung động trong lòng xuống, bắt đầu mong ngóng bữa tiệc tối nay.

Tối hôm nay điện tử Ân Thượng sẽ mời Lệ Tịnh Lương một bữa cơm, sáng sớm anh liền gửi tin nhắn bảo Hạ Tuyền không cần chờ anh. Nhưng Hạ Tuyền lại cảm thấy ở trong những bữa tiệc xã giao kiểu này chắc chắn sẽ không ăn đủ no, cho nên vẫn chữa lại cho anh ít đồ ăn.

Ban đêm khoảng mười giờ, Lệ Tịnh Lương mới về đến nhà, Lệ Hạ đã ngủ, Hạ Tuyền vẫn đang thức, tựa vào đầu giường xem máy tính, phía trên là những bản thiết kế đa dạng của các nhãn viên, cô sẽ tự mình đảm nhiệm phân người mẫu để có thể nâng cao độ nổi tiếng của nhãn hiệu một chút, mong rằng sẽ đạt được kết quả tốt.

Sau khi vào phòng, Lệ Tịnh Lương vứt áo khoác vào trong phòng giữ đồ, rồi lập tức đi đến bên cạnh giường, thân mật cọ vào cổ của cô cầu hoan, Hạ Tuyền bật lỗ mũi nói: “Uống rượu ư? Mau đi tắm đi. Không phải em đã nói là không cho phép uống rượu rồi sao? Thật đúng là không biết nghe lời.”

Giọng Lệ Tịnh Lương khàn khàn nói: “Đây là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì? Trước tiên bây giờ đừng nói, tắm xong rồi nói sau.”

Lệ Tĩnh Lương nhếch môi cười, tiếng cười trầm thấp hấp dẫn làm cho lòng người ngửa ngáy, Hạ Tuyền đưa mắt nhìn anh đi vào phòng tắm, liếc mắt nhìn ví tiền anh vút ở bên người cô, trong lòng thắc mắc vì sao anh lại cầm theo ví tiền*, chẳng lẽ lại đi mua cái gì?

(*) Chắc tại anh toàn quẹt thẻ hoặc ra lệnh cho cấp dưới mua đồ nên không hay mang ví, ta nghĩ vậy, dịch đúng theo convert thì ra câu này.

Cô cầm ví tiền lên xem một chút, thấy bên trong ngoại trừ một số giấy tờ linh tinh ra thì còn có một tấm hình, đó là bức ảnh cô đặt làm màn hình nền máy tính, bức ảnh mà cô với anh chụp chung, không ngờ anh lại rửa ảnh và đặt ở trong ví, điều này cũng làm cho lòng cô ngọt như mật.

Rút tấm hình ra, bên dưới là một bức ảnh nhỏ của Lệ Hạ, cũng không biết anh cho bức này vào khi nào, người đàn ông này thật đúng là thâm trầm khó đoán.

Nhìn một loạt vẫn không thấy có dấu hiệu gì đặc biệt, Hạ Tuyền không thể làm gì khác hơn là đặt chiếc ví xuống rồi tiếp tục xem máy tính, nhưng còn chưa xem được bao lâu, thì trong phòng giữ đồ đã vang lên tiếng điện thoại di động, là tin nhắn, đến từ điện thoại của Lệ Tĩnh Lương.

Nhớ tới mùi rượu trên người Lệ Tĩnh Lương, Hạ Tuyền liền xuống giường đi tới phòng giữ đồ dọn dẹp quần áo cho anh, cũng đưa áo ngủ cho anh.

Cô vô cùng tự nhiên lấy điện thoại của anh từ trong áo khoác ra, vốn không định đọc tin nhắn của anh, nhưng trong lúc vô tình đã nhìn về phía ánh sáng phát ra từ trên màn hình, sau khi nhìn thấy tên người và tin nhắn trên đó, cô chợt dừng lại.

Tổng Lương Thân?

【 Lệ tổng, tối nay cảm ơn. 】

..... Cảm ơn? Chỉ ăn một bữa cơm thôi thì cảm ơn cái vẹo gì?

Không hiểu sao, Hạ Tuyền chợt nhớ tới mẹ mình, cả đời này chuyện cô không thể chấp nhận nhất chính là phản bội, nhưng lý trí lại nói với cô rằng Lệ Tĩnh Lương không phải loại đàn ông đó.

Cô để cho bản thân từ từ bình tĩnh lại, cầm áo ngủ đi tới trước cửa phòng tắm, gõ cửa nói: “Áo ngủ của anh.”

Lệ Tĩnh Lương mở cửa phòng tắm ra, cũng không đưa tay ra ngoài, cô đành phải tự mình đưa cho anh, nhưng ngay cả khi giẫm nhầm vào nước cô cũng không quan tâm, bởi vì hình ảnh trước mắt thật sự quá mê người.

Dáng người ông chủ Lệ có thể nói là hoàn mỹ, khuôn mặt ửng đỏ sau khi uống rượu càng bộc phát sự dịu dàng mê người, anh hơi mím môi, khẽ hát hát cảm với cô, ý tứ rất rõ ràng là: tối đây.

Hạ Tuyền và Lệ Tĩnh Lương cũng coi như là làm vợ chồng với nhau lâu ngày, đương nhiên biết được bây giờ anh muốn làm gì. Cô treo áo ngủ lên trên giá mắc, cởi quần áo ngủ ra đi tới chỗ anh, giẫm lên mu bàn chân của anh nói: “Trả lời em một vấn đề.”

“Hà?” Anh cắn cổ của cô, vô cùng dịu dàng.

“Tại sao lại uống nhiều rượu như vậy.”

“Bởi vì.....” Anh hơi lùi về phía sau, hình như rất khổ não, “Người làm nhà cái luôn muốn nói một ít chuyện không liên quan đến công việc, bởi vì muốn chặn họng cô ta, cho nên anh không thể làm gì khác hơn là bảo cô ta đi uống rượu.”

“Anh có thể để cho Thủy Tu Tề uống thay anh.” Hạ Tuyền không vui nhấn mạnh.

Lệ Tĩnh Lương thở dài: “Bản thân Thủy Tu Tề còn khó bảo toàn thân mình, người của công ty kia thật sự quá nhiệt tình.” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

“Em không tin với năng lực của anh lại không thể nghĩ được ra cách nào khác ngoài uống rượu để tránh thoát việc nói chuyện không liên quan với người khác.”

Hạ Tuyền xụ mặt xuống, né tránh sự đụng chạm của anh.

Lệ Tĩnh Lương híp mắt lại, nhỏ giọng nói: “Thật thông minh.”

“..... Cho nên vì sao?” Cô không cam lòng.

“Rất đơn giản.”

“Đơn giản?”

“Chỉ một nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

“Anh muốn em, mau cho anh đi.”

“.....”

Gần đây cô đúng là lạnh nhạt với chồng mình.

Nhưng..... Lê Tịnh Lương vậy mà lại sử dụng loại phương thức này để cầu sự chú ý sao?

Hạ Tuyền véo mũi của anh, hừ nhẹ một tiếng nói: “Gần đây công ty của Diệp Hân bị em chèn ép rất kinh khủng, nếu như anh nhất định phải trở thành cái dạng này, vậy thì lập tức đăng hoàng làm một ông xã nhị thập tứ hiếu đi, nếu không.....” Tay của cô chạm vào một chỗ nào đó ở phía dưới anh, hung ác nói, “Anh nhìn thấy sự lợi hại của em rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Editor: Tiểu Ốc

Dưới trướng tập đoàn AR đầu tư rất nhiều hạng mục, một người trong đó chính là vị đại minh tinh tai to mắt lớn có địa vị trên mạng xã hội.

Gần đây, ảnh đế quốc tế Vân Nhượng Châu tuyên bố trên trang cá nhân của mình rằng muốn khóa tài khoản, đồng thời cũng đưa ra hàng loạt các điều khoản phục vụ không công bằng của mạng xã hội, có thể nói là đẩy trang cá nhân này lên đầu sóng ngọn gió.

Buổi sáng, Lê Tịnh Lương ngồi ở bàn ăn vừa ăn sáng vừa đọc báo, khi đọc tới trang tin tức giải trí, anh không hề dừng lại một chút nào, chỉ lướt thoáng qua rồi lật đi giống như bao tin tức khác, điều này cũng dẫn đến Hạ Tuyền không thèm để ý.

Cho đến khi anh rời đi, cô bật ti vi lên, lúc xem đến phần tin tức giải trí thì mới biết được chuyện này.

Hạ Tuyền kinh ngạc nhìn một lúc lâu, suy đoán mục đích hành động lần này của Vân Nhượng Châu, chắc người đàn ông này có ý muốn trả đũa, nếu như thua keo này, thì phải lấy lại danh dự ở keo khác.

Nghĩ thế, vậy thì đợt sóng gió này có liên hệ rất trực tiếp với cô, Hạ Tuyền khẽ sờ đầu con trai, dịu dàng nói: “Bảo bối, chúng ta làm sùi cảo cho ba con đi, bánh nhân thịt!”

Lê Hạ không hiểu ý tứ cụ thể của mẹ là gì, nhưng thấy mẹ hưng phấn như vậy, lập tức vỗ vỗ tay bày tỏ sự đồng ý.

Vì vậy, Hạ Tuyền bắt đầu xắn tay áo xông pha một trận, đợi đến khi cô mang được hộp đựng thức ăn đến phòng làm việc của Lê Tịnh Lương, thì lại vừa vận dụng phải Tổng Lương Thần, nhưng lần này không phải chỉ có một mình bọn họ, mà còn có các nhân viên của AR và người của điện tử Ân Thượng.

“Lê phu nhân.” Tổng Lương Thần mỉm cười chào hỏi, “Mau ngồi đi.” Cô ta sắp xếp.

Hạ Tuyền khẽ mỉm cười: “Cảm ơn, không cần phiền toái như vậy, đây là nhà của tôi, mong mọi người tự nhiên.”

Tổng Lương Thần lập tức nhận thấy lời mình vừa nói có chút bất thường, nhưng cũng không ngu mà giải thích, nếu giải thích trong những trường hợp như thế này, thì chỉ cho thấy mình chột dạ hơn, càng tỏ càng đen.

“Sùi cảo?” Lê Tịnh Lương đã mở hộp đựng thức ăn ra, cầm đũa chọc chọc một chút, sau khi nhìn thấy là bánh nhân thịt thì lập tức nhăn mày lại, “Không ăn.” Anh quăng chiếc đũa xuống quay đầu đi.

Hạ Tuyền thân nhiên nói: “Suốt ngày ăn rau sẽ không giữ được cơ bụng.”

Lời nói này làm cho những người có mặt khác hơi lúng túng dời mắt đi, Lê Tịnh Lương nhìn về phía cô, trên mặt mang theo biểu cảm không tán thành.

“Ăn đi, tự tay em làm đấy, Lê Hạ còn giúp em nắn vài miếng nữa.”

Hạ Tuyền giờ bàn tay thon dài trắng nõn của chính mình vẩy vẩy trước mặt anh*, Lê Tịnh Lương nhanh chóng đổi sắc mặt, một lần nữa cầm đũa lên bắt đầu ăn. (Ốc: uy hiếp trắng trợn bà con ơi=)))

Không bao lâu sau, ông chủ Lê liền ăn gần hết chỗ sùi cảo, khi chỉ còn lại tầm 2-3 miếng thì mới giống như chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía mấy người khác nói: “Mấy vị cũng ăn một chút đi.”

Ăn??? Sao có thể ăn?? Lão nhân gia anh cũng ăn sắp hết rồi, chúng tôi có nhiều người như vậy, làm sao phân chia hết 2-3 miếng được?

Mọi người đều đồng loạt từ chối, Lệ Tịnh Lương hài lòng ăn xong miếng sủi cào cuối cùng, đặt đũa xuống nói: “Mùi vị không tệ, anh cũng không biết rằng em có thiên phú này.”

Hạ Tuyền đưa khăn tay cho anh, giọng nói dịu dàng êm ái: “Gần đây anh bận việc, cũng không được ăn cơm tử tế, chẳng phải là em đau lòng cho anh sao?”

Đây chỉ là đền bù thôi. Lệ Tịnh Lương liếc cô một cái.

“Được rồi, mọi người tiếp tục làm việc đi, tôi cũng cần phải trở về rồi.” Hạ Tuyền nhìn về phía Tống Lương Thần, trầm thấp nói, “Tổng Tổng thật đúng là tuổi trẻ tài cao, tuổi hai chúng ta cũng không chênh nhau lắm, nhưng cô lại có thành tựu như vậy, đáng về này của tôi, cả ngày chỉ biết suy nghĩ đến chuyện chăm sóc con cái và ông xã thôi.....”

Tống Lương Thần có chút thất thần, trong lòng chợt hiện lên một suy nghĩ mà ngay cả cô ta cũng thấy sợ —— cô ta thể nhưng lại cảm thấy, có con trai và ông xã, buông tay sự nghiệp xây dựng gia đình như vậy cũng không có gì là không tốt..... Đây quả thực là không có có cốt khí, cô ta lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười một tiếng.

“Đâu có, Lệ phu nhân thật biết nói đùa, tôi nghe nói gần đây nhãn hiệu thời trang của Lệ phu nhân sẽ tổ chức một buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới, tôi còn muốn xin một vé đây.”

“Không thành vấn đề.” Hạ Tuyền khoát cánh tay Lệ Tịnh Lương, “Tôi sẽ bảo nhân viên gửi cho Tống Tổng, nhưng không nên đi một mình nhé, chủ đề ngày hôm đấy là tình yêu đó.” Cô nháy mắt trái, cái nháy mắt này thật sự khiến cho ngay cả phụ nữ cũng bị mê muội, nhưng cô lại coi như không có chuyện gì, vung ống tay áo lên rồi rời đi, Lệ Tịnh Lương nhìn lướt qua bóng lưng của cô, lạnh nhạt nói, “Tiếp tục.”

Buổi họp báo nhãn hiệu thời trang của Hạ Tuyền được tổ chức vào tháng mười hai, bây giờ Giang Thành đang rất lạnh, nhưng hiện trường buổi họp báo lại vô cùng ấm áp, có thể tùy ý thấy được những người mặc váy hở lưng.

Hạ Tuyền mặc một bộ váy màu xanh ngọc kéo dài tới tận đất, mái tóc đen hơi xoắn dài đến eo tự nhiên rũ xuống, khuôn mặt không chút son phấn nhưng vẫn hoàn mỹ không tì vết, mỗi cái nhăn mày nụ cười đều mang theo sự thanh tao và kiêu ngạo sau khi rút khỏi Lăng Giải Trí.

“Không hề đánh phấn hay trang điểm xinh đẹp, ngược lại với dự đoán của anh.”

Lệ Tịnh Lương khẽ lắc ly rượu, nhìn bà xã nhấp một ngụm.

“Nhân vật chính của ngày hôm nay là quần áo của em, không phải là người của em.” Hạ Tuyền hờn dỗi liếc mắt một cái: “Đi tiếp khách giúp em đi, em phải rời khỏi đây một chút.”

“Sao thế?”

“Có chút không thoải mái.” Hạ Tuyền khẽ nhún mày, nâng vạt váy bước nhanh về phía hậu trường, cô rất muốn nôn.

Lệ Tịnh Lương bước nhanh đuổi theo, hai người cùng nhau đi tới toilet, Hạ Tuyền ôm vò nước nôn, Lệ Tịnh Lương đứng ở phía sau vuốt lưng giúp cô, giữa hai hàng lông mày hiện rõ sự lo lắng: “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Hạ Tuyền một mực nôn ọe, hôm nay vì muốn mặc váy đẹp hơn một chút trong buổi họp báo, nên cô ngay cả nước cũng không dám uống nhiều, chứ đừng nói đến ăn cơm, nôn nửa ngày vẫn không thấy thoải mái hơn chút nào, chờ đến khi buổi họp báo sắp sửa bắt đầu rồi thì mới miễn cưỡng bình phục lại chút xíu, tựa vào ngực Lệ Tịnh Lương thở dốc.

“Anh đưa em đến bệnh viện.”

Lệ Tịnh Lương không thèm đếm xỉa ôm cô rồi đi, Hạ Tuyền cũng không từ chối, ôm cổ của anh, vô lực tựa vào người anh, thật ra cô cũng không khó chịu lắm, chỉ là đột nhiên không muốn động đây, có lẽ là do từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm, cho nên luôn muốn được cảm thụ một chút tình yêu của anh.

Còn lý do khác thì sao..... Đương nhiên cô cũng có nghi ngờ của bản thân rồi —— tháng này đi cả của cô vẫn chưa tới, sẽ không phải là nguyên nhân mà cô đang nghĩ chứ?

Mã Nghi đã có thể tự mình phụ trách một bên rồi, anh là phó tổng giám đốc của Hạ Tuyền, bà chủ và chồng của bà chủ đều đi rồi, cậu tự nhiên sẽ trở thành trụ cột.

Chỉ thấy người chủ trì nói một câu “Xin mời Mã tiên sinh lên sân khấu”, Mã Nghi lập tức tây trang chỉnh tề bước đi, vô cùng ra dáng là người đứng đầu buổi họp báo.

Khi mọi chuyện bên kia đang được tiến triển, Tống Lương Thần đi ra từ trong buồng đơn ở nhà vệ sinh, hồi tưởng lại một màn vừa mới diễn ra ở bồn rửa tay, nếu nói trong lòng không hâm mộ thì là giả.

Cô nhìn vào gương, thấy trong đó là một khuôn mặt mặc dù không được coi là già nhưng cũng tuyệt đối không được coi là trẻ, chẳng biết tại sao lại bắt đầu phì nhiêu.

Có lẽ, sự nghiệp của người phụ nữ khi đạt tới một mức độ nào đó, thì cũng nên tìm người đàn ông làm bạn đồng hành thôi? Khi đau lòng khổ sở hay

không thoải mái thì còn có một người ở bên cạnh mình, hình như cũng rất hạnh phúc, nhưng mà..... từ đầu đến cuối, người đàn ông có thể lấy được sự công nhận của cô cũng chỉ có một mình Lê Tịnh Lương thôi.

Trong bệnh viện, Hạ Tuyền chán nản tựa lưng vào ghế, mặt xám như tro tàn nhìn về phía trước, cặp mắt không tiêu cự, nếu không biết còn tưởng rằng cô bị bệnh nặng nào đó.

“Chẳng qua chỉ là mang thai thôi, sao sắc mặt khó coi vậy.”

Lê Tịnh Lương đùa nghịch mấy lọn tóc của cô, hương thơm thoang thoang quanh quẩn trong hơi thở, bộ dạng lười biếng ngây thơ này của cô thật sự rất rung động lòng người, nhưng cũng thật đáng tiếc, vị phu nhân này lại mang thai, đây đúng là một tin tức hồng phúc.

“Lại mang thai, mới có hai tháng, vậy phải làm sao bây giờ?” Hạ Tuyền biểu cảm sợ hãi, “Đã thế còn phải đợi thêm một tháng thì mới có thể thượng anh lần nữa, sao em có thể đợi được?” (Ồ: Ta có cần phải giải thích từ “thượng” không, nàng nào đến tối tự hiểu nha...@@@)

Lê Tịnh Lương vốn đang nghiêm túc lắng nghe, nhưng bây giờ lại cảm thấy bị giễu cợt.

Anh quay đầu không để ý tới cô, cô xoay mặt anh để anh nhìn thẳng vào mình, vì vậy bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu nhường ai, một lúc sau là bác sĩ thua trận trước.

“Cái đó, đã làm kiểm tra xong rồi, về sau chỉ cần kiểm tra thai định kỳ nữa là được, hai vị.....” Hai vị có thể về nhà liếc mắt đưa tình rồi! Nửa câu sau bác sĩ không nói.

“Làm trẻ nãi các người công tác, chúng ta lập tức đi.” Hạ Tuyền bung mặt đi ở phía trước, Lê Tịnh Lương theo ở phía sau, hai người nhắm mắt theo đuôi nhau trở về xe, Hạ Tuyền trực tiếp nhào vào ngực anh, riu rít giả khóc ầm ỹ.

Lê Tịnh Lương cúi đầu nhìn đôi mắt chỉ có sẫm mà không mưa của cô, giễu cợt nói: “Chuyện gì khiến Lê phu nhân đau lòng như vậy?”

Hạ Tuyền làm bộ lau nước mắt: “Lần này hồng phúc rồi, em lại mang thai, không thể dùng cơ thể để níu giữ chồng mình, ngộ nhờ anh ấy bị hồ ly tinh ở bên ngoài câu đi mất thì sao? Một tháng đấy, anh ấy cũng không phải là hòa thượng, sao có thể nhịn được?”

Lê Tịnh Lương véo lỗ tai của cô: “Lặp lại lần nữa.” —— uy hiếp trần trụi.

Hạ Tuyền rút về phía sờ sờ lỗ tai: “Anh làm em đau, xuống tay thật ác độc.” Vành mắt cô đỏ hoe, giống như thật sự rất đau.

Lê Tịnh Lương vốn chắc chắn rằng lực của mình rất nhẹ, cô chỉ đang giả bộ, nhưng nhìn bộ dạng này của cô thì lại bắt đầu không chắc chắn lắm.

“Để anh nhìn một chút.”

Anh nghiêng người tiến lại gần định nhìn cho cô, cô nhân cơ hội này cắn môi của anh hung hăng hôn một cái, Lê Tịnh Lương “a” một tiếng rồi trở lại ghé lái, khe vuốt đôi môi bị cắn đến ứa máu con mắt sắc bén thâm thúy liếc nhìn cô.

“Em không đi quay phim thật sự vô cùng đáng tiếc.” Lê Tịnh Lương hừ lạnh một tiếng, nịt chặt dây an toàn rồi đạp cần ga phóng xe đi, một loạt động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, động tác lúc quẹo đầu xe khiến cho nút cài ở áo sơ mi của anh bó sát vào ngực, chiếc cúc áo tràn ngập nguy cơ bị bung ra quả thực là sức hấp dẫn lớn nhất, Hạ Tuyền lập tức lấy điện thoại ra chụp vài tấm hình, giấu vào photo album bí mật của mình.

“Nếu như một ngày nào đó cái photo album này bị phá mã, thì nhất định sẽ có hàng đồng đàn ông xinh đẹp – chạy – đến – cửa!” Hạ Tuyền kích động nói.

“Lúc nào em cũng chụp mấy cái này.”

Lê Tịnh Lương lạnh lùng nhìn cô, tuy khí thế bức người, nhưng đáy mắt lại có sự dịu dàng không thể nào xóa được.

“Không có gì, mau trở về công ty thôi, có khi buổi họp báo cũng sắp kết thúc rồi.” Hạ Tuyền cười thúc giục, rồi đột nhiên chuyển đề tài, “Đúng rồi, sinh xong hai đứa bé, anh phải nhớ là không thể không đeo bao, em không muốn sinh nữa đâu.”

Xe đột nhiên quay đầu một phát.....

Trên thực tế, cô đoán không sai, khi bọn họ trở lại công ty thì buổi họp báo đã kết thúc rồi, ở cửa công ty, họ gặp phải một vị “khách” vốn không nên xuất hiện ở đây.

“Diệp phu nhân?” Hạ Tuyền cười như không cười nói, “Bây giờ tôi mới được chân chính nhìn thấy bà ngoài đời thật, có chuyện gì sao?”

Lương Ngâm lạnh lùng nhìn Hạ Tuyền: “Tôi mong chúng ta có thể nói chuyện một chút.”

“Tôi và bà? Không có gì để nói.” Hạ Tuyền không cần suy nghĩ lập tức từ chối.

Lương Ngâm nhìn về phía Lê Tịnh Lương: “Lê tiên sinh, tôi muốn nói mấy câu với Lê phu nhân, ngài có thể tránh sang một bên không?”

Hạ Tuyền nói thẳng: “Tôi không có việc gì là anh ấy không thể biết, cũng không giống như Diệp phu nhân bà, làm bao nhiêu chuyện xấu sau lưng chồng.”

Lời nói này đâm vào chỗ đau của Lương Ngâm, nhớ tới đơn ly hôn của Diệp Hân và đứa con gái đang ở trong tù, Lương Ngâm nắm chặt hai tay nói: “Hạ Tuyền, cô không muốn tôi sống tốt, tôi cũng không muốn cô sống tốt, nhưng coi như bây giờ cô lợi hại hơn nữa thì có ích lợi gì? Mẹ cô chết sớm, khi còn sống, người đàn ông của cô ta ở bên cạnh tôi, tôi đã thắng cô ta, bây giờ còn ở trong cùng một hộ khẩu với Diệp Hân, coi như cô có lợi hại hơn nữa lại có thể làm gì? Nếu như cô thật sự rất lợi hại, vậy thì cô thay đổi quá khứ đi, đảo ngược thời gian đi!”

Lời nói của Lương Ngâm chọc giận Hạ Tuyền, cô kìm nén sự tức giận nhìn chằm chằm vào bà ta, gằn từng chữ: “Xem ra Diệp phu nhân cảm thấy thời gian lệnh thiên kim ngồi tù quá ngắn, cho nên mới chạy tới đây để giương oai. Được thôi, tôi nhất định sẽ khiến cô ta phải ngồi trong tù lâu hơn gấp bội, cũng cố gắng khiến cho bà và chồng mình ly hôn thật nhanh, để cho bà cũng được ném thử một chút trải nghiệm ban đầu của mẹ tôi.”

“Cô có thể làm gì tôi?” Lương Ngâm đã chó cùng dút giậu(*), “Diệp Y Nhiên, cô có thể giết chết tôi sao? Cô dám không? Cô không dám! Chỉ cần cô không giết tôi...tôi cùng lắm cũng chỉ không có tiền không có chồng, cô không thể giết chết tôi và con gái tôi, sớm muộn gì con gái tôi cũng sẽ hết hạn tù và được thả ra, chúng tôi sẽ sống thật tốt, người chết là mẹ của cô chứ không phải chúng tôi!” Lương Ngâm cười ha ha, giống như đang xả giận, trợn mắt nhìn Hạ Tuyền một cái rồi lập tức dõn dẻ.

(*)Chó cùng dút giậu: vì tình thế bị đẩy đến bước đường cùng nên phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.

Hạ Tuyền hít sâu, một tay ôm bụng, một tay nắm thật chặt lấy Lệ Tịnh Lương, nhìn qua tình hình không ổn lắm.

Con người lạnh lùng của Lệ Tịnh Lương nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lương Ngâm, vào lúc bà ta sắp rời khỏi tầm mắt của anh thì anh nhìn thấy một người đàn ông trung niên đầu hói đón bà ta đi, người đó là ai, anh tương đối rõ ràng.

“Đi.” Lệ Tịnh Lương đỡ Hạ Tuyền, hai người cùng nhau trở về nhà, Hạ Tuyền vẫn giữ yên lặng, chờ đến khi đi vào thang máy thì mới mở miệng lần nữa.

“Có phải là em rất vô dụng không?” Hạ Tuyền cố nén nước mắt nói: “Mới vừa rồi em thật sự rất muốn giết cô ta, em đã nghĩ như vậy, nhưng em.....”

“Em không cần phải nghĩ.” Lệ Tịnh Lương ngắt lời cô, nắm chặt lấy cằm của cô để cô nhìn thẳng vào mình, gằn từng chữ, “Anh sẽ giúp em.”

Hạ Tuyền trợn tròn hai mắt, đôi mắt đào hoa xinh đẹp phản chiếu bóng dáng anh tuấn của anh, anh buông tay ra, đứng thẳng người cài nút áo khoác tây trang, Hoạt động gân cốt một chút, tự tin nhếch mép cười, nụ cười đó...đúng là rất tà ác.

“Vị Diệp phu nhân kia thật sự quá ngu ngốc, bà ta căn bản không biết rằng, trên đời này có rất nhiều chuyện còn khổ sở hơn so với cái chết nhiều lần.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Tiểu Ốc

Tổng Lương Thần đã không còn cơ hội gặp mặt Lệ Tịnh Lương, rất khó để hiểu, một cuộc họp tác quan trọng như vậy, nhưng Lệ Tịnh Lương thân là nhân vật chủ chốt lại mất tích, giao lại toàn quyền lo liệu cho cấp dưới.

Do dự đã lâu, cuối cùng cô ta cũng lấy hết dũng khí đi hỏi phó tổng Hà, mới biết được rằng bởi vì Lệ phu nhân vừa mới sinh xong con đầu lòng chưa được bao lâu đã mang thai tiếp, nên càng phải chăm sóc cẩn thận và chu đáo hơn, vì vậy anh đã trở về nhà làm một ông xã nhị thập tứ hiếu* rồi.

(*)Nhị thập tứ hiếu: hiếu nôm na là ông chồng hoàn hảo, siêu siêu tốt, chăm sóc chu đáo cho vợ, tuyệt đối thủy chung, ngoan ngoãn với vợ,....

Tổng Lương Thần: “.....”

Ở trong nhà, Hạ Tuyền nằm, Lệ Tịnh Lương đứng, cầm một quyển sách trong tay, nghiêm túc đọc diễn cảm.

Hạ Tuyền vui vẻ nghe, Lệ Hạ ở bên cạnh vỗ tay báo hay, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Một lát sau, điện thoại Lệ Tịnh Lương vang lên, anh nhìn lướt qua số điện thoại rồi để sách xuống đi ra ngoài, Hạ Tuyền ở trên giường chờ mòn chờ mỏi, khoảng chừng gần mười phút sau anh mới đi lên tầng một lần nữa, lúc về phòng thì trong tay cầm hai con gấu bông, một con là cô phiên bản hoạt hình, một con còn lại là..... Lệ Hạ phiên bản hoạt hình, thật ra thì nhìn bề ngoài cũng không giống lắm, nhưng quần áo và khí chất thì phải giống đến mười phần.

“Anh mua ở đâu vậy?” Hạ Tuyền vui mừng nhận lấy.

“Tâm tình rất tốt sai.” Anh không có trả lời, mà hỏi ngược lại.

Hạ Tuyền rũ mắt xuống, trên mặt mang theo nụ cười chân thành: “Cứ coi như có nhiều chuyện phiền muộn hơn nữa, thì chỉ cần nghĩ tới em và anh...em cũng thấy rất vui rồi.”

“Vậy thì tốt.” Lệ Tịnh Lương khẽ vuốt đầu con trai nói, “Anh có chút chuyện phải đi ra ngoài, bốn người bọn em tự chơi đi nhé.”

Hạ Tuyền ôm gấu bông nói: “Anh vẫn chưa nói cho em biết anh mua ở đâu? Tên là gì? Không phải là cùng tên với em chứ?” Cô chỉ chỉ vào mình.

“Thật đúng là trẻ con, còn muốn đặt tên cho gấu bông nữa.”

Lệ Tịnh Lương đi đến bên cửa ngoái đầu lại nhìn hai mẹ con bọn họ, khẽ dừng lại mấy giây rồi nói: “Nó tên là thiên sứ giáng trần.”

Dứt lời, lập tức rời đi không quay đầu lại, còn giúp bọn họ đóng cửa.

Hạ Tuyền nhìn con gấu bông trong tay, hồi tưởng lại câu trả lời mà anh vừa nói với mình, cảm thấy câu nói kia thật sự rất đúng.

Mặc dù đến nay lời nói của Lương Ngâm vẫn canh cánh trong lòng cô, nhưng có thể có Lệ Tịnh Lương làm bạn, cảm xúc của cô đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Thì ra, cảm xúc của con người thật sự có thể bị chi phối bởi người mình yêu, và khi bạn đặc biệt yêu một người, thì người đó có thể điều khiển mọi thứ của bạn.

Trong gian phòng trang nhã của một nhà hàng tầm thường ở ngoại ô thành phố, Lý Chí Viễn thận trọng ngồi ở trên ghế, thỉnh thoảng giương mắt nhìn người đàn ông đối diện, cảm xúc trong lòng phức tạp.

Lệ Tịnh Lương thông thả ung dung uống trà, mặc dù chủ động hẹn Lý Chí Viễn tới đây, nhưng anh vẫn luôn giữ yên lặng, giống như không có chuyện gì cả.

Lý Chí Viễn thật sự không thể chịu nổi cái áp lực không tiếng động như vậy của anh nữa, nuốt nước miếng nói: “Lệ tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì không? Xin ngài đừng khách khí, có việc gì cứ nói thẳng.”

Đối với loại giọng điệu nhún nhường này, Lệ Tịnh Lương đã sớm quen lắm rồi.

Anh giương mắt liếc nhìn ông ta, khẽ lắc đầu nói: “Luật sư Lý, ông không đoán được lý do tôi tới tìm ông sao? Suy nghĩ thật kỹ vào, hãy sử dụng thứ duy nhất không vô dụng trên người ông.”

..... Đầu óc ư?

Lý Chí Viễn hoang mang tự hỏi, chợt tròn tròn hai mắt nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ là bởi vì..... Lệ phu nhân?”

Lệ Tịnh Lương tựa vào ghế nở nụ cười, Lý Chí Viễn thấy thế cũng biết mình đoán đúng.

“Xin Lệ tiên sinh yên tâm, mặc dù bây giờ Lương Ngâm ở cùng tôi, nhưng tôi sẽ không giúp bà ta làm bất cứ chuyện gì có hại đến Lệ phu nhân.” Lý Chí Viễn hoảng hốt thề thốt.

Lệ Tịnh Lương hừ lạnh một tiếng khinh thường nói: “Tôi đương nhiên yên tâm, tuy nhiên coi như ông muốn như vậy, nhưng cũng phải xem ông có cái bản lĩnh đó hay không đã.”

“.....” Thế là sao? Mồ hôi Lý Chí Viễn rơi như mưa khổ sở suy nghĩ, đầu cũng sắp nổ tung rồi.

“Nghe nói ông đang nghĩ cách để giảm án tù cho Diệp Minh Tâm?”

Lệ Tịnh Lương chỉ nói bằng quơ một câu, Lý Chí Viễn lập tức hiểu ra vấn đề, vội vàng nịnh nọt nói: “Thì ra là vì vậy? Lệ tiên sinh, bây giờ tôi chỉ mới chuẩn bị thôi, chưa trực tiếp làm gì cả, nếu như ngài không thích, tôi sẽ lập tức ngừng lại.”

“Ông không sợ bà Lương không vui sao?”

Lương Ngâm đã ly hôn với Diệp Hân, Lệ Tịnh Lương đã không cần xưng hô đối phương là Diệp phu nhân nữa.

“Bà ta vui hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Lệ tiên sinh vui mừng là được rồi.” Lý Chí Viễn nịnh hót cười một tiếng.

Lệ Tịnh Lương lịch sự nhếch môi khẽ cười, hắng giọng nói: “Bà Lương, bà có thể ra ngoài.”

Lý Chí Viễn ngẩn ra, kinh ngạc nhìn căn phòng kế bên, một người phụ nữ với gương mặt tái nhợt bước ra từ bên trong, đó chính là Lương Ngâm.

“Tại sao bà lại ở đây?” Lý Chí Viễn không thể tin nổi nói.

Lương Ngâm cầm hận chỉ vào ông ta nói: “Ông là tên lừa gạt!”

Lý Chí Viễn khẽ ghét bỏ nhũn mảy: “Lừa bà thì sao? Với bộ dạng bây giờ của bà, ngoại trừ cái gương mặt đó ra thì còn có cái gì để bị người ta lừa sao?”

Lương Ngâm tức giận đến nỗi choáng váng, suýt chút nữa thì ngã xỉu, Lý Chí Viễn lập tức nói: “Lệ tiên sinh, ngài yên tâm, nếu như bà ta ngã xỉu ở đây, tôi sẽ có đầy đủ cách để chứng minh chúng ta vô tội, còn bà ta thì xong đời.”

Lương Ngâm thật sự không thể nào tin nổi những gì mình đang nghe: “Tại sao ông có thể làm vậy?” Bà ta ôm ngực, vẻ mặt nhین đau, giống như thật sự bị tức đến nỗi phát bệnh.

Lệ Tịnh Lương cười tủm tỉm nhìn Lương Ngâm: “Bà Lương, bây giờ bà biết rồi đấy, ngoại trừ cái chết ra, bà chẳng còn cái gì hết.”

Lời này vừa nói ra, Lương Ngâm lập tức hiểu rõ những chuyện xảy ra ngày hôm nay là vì ai, bà ta phẫn hận nhìn chằm chằm Lệ Tịnh Lương: “Vậy thì sao? Chỉ cần tôi còn sống, như thế liền đại biểu tôi đã thắng.”

“Đúng, bà đã thắng, nhưng con gái của bà vì chiến thắng của bà mà chẳng những phải ngồi tù nhiều năm, lại còn phải chịu sự đối xử không mấy tốt đẹp ở trong đó.” Lệ Tịnh Lương thân nhiên nói, “Hơn nữa ai bảo bà chắc chắn có thể sống? Luật sư Lý, không phải mới vừa rồi ông nói rằng tôi bảo gì ông cũng làm sao? Giết bà ta đi, sau đó tự coi tội cho mình.” Anh khoanh hai tay dù bận nhưng vẫn ung dung nói: “Để tôi chiêm ngưỡng thành ý của ông.”

Lý Chí Viễn nghe thấy Lệ Tịnh Lương bảo giết người cũng lập tức ngăn cản cả người, ông ta do dự nói: “Lệ tiên sinh, chuyện này.....”

Lương Ngâm sợ hãi nhìn hai người đàn ông trong phòng, lập tức nhắm thòì cơ chạy đến chỗ cánh cửa, nhưng Lệ Tịnh Lương nói thẳng: “Cửa có người canh gác, bà Lương đừng nghĩ tới việc chạy.”

Lương Ngâm cắn môi nói: “Ban ngày ban mặt, Lệ tiên sinh lại dám giết người?”

“Tôi không muốn giết người.” Lệ Tịnh Lương nhún vai vô tội nói, “Người muốn giết phải là luật sư Lý.” Anh khẽ giơ tay lên, “Luật sư Lý, hãy nghĩ đến những lợi ích, ông nhất định sẽ nguyện ý làm như vậy, đúng không?”

Lý Chí Viễn chau mày suy tư một lúc, thấy vẻ mặt chân thành của Lệ Tịnh Lương, ông quyết định bước nhanh về phía Lương Ngâm, chặn bà ta ở trong góc tường, sau đó dùng sức siết chặt cổ bà ta.

Lương Ngâm muốn hét chói tai, nhưng hoàn toàn không phát ra được tiếng nào, cơ thể không tự chủ co rúc vào một chỗ, bởi vì thiếu không khí nên mắt cũng bắt đầu trợn trắng, theo thời gian trôi qua, và sự gia tăng khí lực của Lý Chí Viễn, cơ thể Lương Ngâm bắt đầu co quắp, sức sống của bà ta mất dần, vào lúc sắp ngất thở, Lý Chí Viễn chợt bị người khác kéo ra từ phía sau, trực tiếp té lăn trên mặt đất.

Lương Ngâm khó khăn thở hổn hển, ho khan mấy tiếng rồi suy yếu liếc nhìn người cứu mình, lại là Lệ Tịnh Lương.

“Lương Ngâm, bà thấy rõ chưa.” Lệ Tịnh Lương thông thả ung dung nói, “Nếu như tôi muốn bà chết, thì bà đã chết từ lâu rồi, con gái bà cũng vậy.” Anh đứng thẳng người, khinh miệt nhìn xuống bà ta, “Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho bà chết dễ dàng như vậy đâu, bà sẽ rất nhanh hiểu được rằng, chết không phải là chuyện đáng sợ nhất trên đời này.” Dứt lời, anh lập tức xoay người rời đi, để một nam một nữ dờ dẫm ở trong phòng.

Buổi tối, Diệp Hân lái xe về nhà, đang đi ra từ ga ra để mở cửa, thì thấy Lương Ngâm đang ngồi chồm hổm ở đó.

Nhìn thấy Diệp Hân, Lương Ngâm giống nhìn thấy cây phao cứu mạng, lập tức chạy tới định ôm ông, nhưng Diệp Hân chợt nghiêng sang bên trái, bà ta té nhào xuống đất.

Mượn ánh đèn bên đường, Diệp Hân nhìn thấy vết hằn đỏ trên cổ bà ta, không cần nghĩ cũng biết bà ta chọc phải chuyện phiền toái rồi.

Ông chán ghét liếc bà ta một cái, mở cửa sắt đi vào, dưới ánh mắt cầu xin của Lương Ngâm, không chút lưu tình khóa cửa lại.

“Ông xã.....” Lương Ngâm khổ sở gọi ông, mong ông có thể dừng bước lại.

Diệp Hân ngoái đầu lại nhìn bà ta nói: “Kính mong bà Lương đổi lại cách xưng hô, chúng ta đã không còn quan hệ, hẹn gặp lại.” Dứt lời, ông nhấc chân rời đi, trong vòng một ngày, Lương Ngâm bị đàn ông vứt bỏ hai lần, tinh thần vô cùng hồng bét.

Bà ta đứng dậy, hoảng hoảng hốt hốt đi về phía trước, cũng không biết mình nên đi đâu.

Đêm đã rất khuya, một người phụ nữ thất hồn lạc phách đi ở trên đường rất gây sự chú ý cho người khác, ban đêm cảnh sát tuần tra nhìn thấy bà ta liền xuống xe hỏi thăm bà ta đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới việc ban ngày, hai mắt Lương Ngâm tỏa sáng nói: “Có người muốn giết tôi!”

Cảnh sát lập tức găng hỏi bà ta chi tiết sự việc, dẫn bà ta về đồn cảnh sát. Rất nhanh, Lý Chí Viễn đã nhận được cuộc gọi của đồn cảnh sát, cầm cặp công văn vội vã đi tới đó.

Giống như Lý Chí Viễn, Lệ Tịnh Lương cũng nhận được cuộc gọi này, nhưng mà điện thoại không gọi tới anh, mà là gọi tới luật sư của anh.

“Anh đi đi.” Lệ Tịnh Lương đang sấy tóc cho Hạ Tuyền, tạp âm rất lớn, “Tôi có việc, cúp máy trước.”

Có thể đã động tới luật sư của Lê Tịnh Lương, đương nhiên là nhân vật không nhỏ, anh ta và Lý Chí Viễn gần như trước sau đặt chân đến đồn cảnh sát, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lập tức có đối sách.

Bọn họ đi vào bên trong, gặp được Lương Ngâm nhếch nhác, vẻ mặt bà ta hài lòng, giống như đã nhìn thấy cảnh Lê Tịnh Lương và Lý Chí Viễn bị bắt.

Nhưng mà, mọi chuyện cũng không phát triển theo hướng mà bà ta mong muốn, mà ngược lại còn càng chạy càng xa đến một phương hướng sai lệch hoàn toàn.

“Đồng chí cảnh sát, thật sự quá oan uổng rồi! Người phụ nữ này đúng là nói xằng nói bậy, lúc xế chiều chỉ có mình tôi và bà ta ở đó, Lê tiên sinh căn bản không hề có mặt, bà ta không phải là đang vu oan sao?” Lý Chí Viễn cao giọng nói.

Luật sư Lê Tịnh Lương cười nói: “Chính xác là như vậy, nếu như đồng chí cảnh sát không tin, chỗ tôi có bằng chứng.”

Anh ta đưa một cái USB cho cảnh sát, cảnh sát cắm vào máy tính rồi mở lên xem, đó là đoạn video của camera an ninh theo dõi buổi họp, thời gian biểu thị trên màn hình vừa chuẩn là thời gian bị hại theo lời Lương Ngâm nói.

“Nếu như video này vẫn chưa đủ để làm chứng, thì có thể mời những vị khách hàng trong buổi họp đến để làm chứng.”

Chuyện đã đến mức này, đám cảnh sát đương nhiên tin tưởng lời vị luật sư rồi, bởi vì bọn họ thật sự không cho rằng Lê Tịnh Lương là loại người sẽ làm hại đến một người phụ nữ trung niên nhàn chán như vậy, càng không cần phải nói đến chuyện Lý Chí Viễn là một luật sư, sẽ không bao giờ phạm pháp.

“Điều này sao có thể?” Lương Ngâm kinh hãi, “Đó nhất định là ngụy tạo! Là ngụy tạo!”

Lý Chí Viễn ai oán nói: “Thật ra chuyện là như thế này nè đồng chí cảnh sát, lúc ấy chúng tôi vốn đang thương lượng chuyện công việc, người phụ nữ này hi vọng tôi sẽ giúp bà ta biện hộ cho cô con gái đang ngồi tù, để cô được giảm án, nhưng tôi không đồng ý, bởi vì bằng chứng xác thật như vậy cơ mà, không phải tôi nên duy trì chính nghĩa sao? Người phụ nữ này thấy tôi không đồng ý liền bắt đầu muốn ** tôi, lột sạch quần áo muốn làm loại chuyện đó với tôi, sao tôi có thể thuận theo được chứ? Tôi không muốn, bà ta lập tức ra tay với tôi, mọi người nhìn thử xem này, đây chính là vết thương trên người tôi.”

Lý Chí Viễn cởi áo sơ mi ra, phơi những vết thương trên người cho cảnh sát xem, Lương Ngâm hoàn toàn đờ đẫn.

“Không thể nào..... Không thể nào.....” Bà ta chỉ lắp bắp ba chữ này.

“Đồng chí cảnh sát, mọi người nhìn đi, bây giờ bà ta ác nhân cáo trạng trước cũng là vì đã có mưu tính từ trước, lúc ấy tôi tự vệ, lỡ tay làm bà ta bị thương, nên lập tức uy hiếp tôi nhất định phải giúp bà ta, nếu không sẽ đi báo cảnh sát, nói tôi muốn giết bà ta —— mọi người thấy chuyện này có khác gì quái rối không?” Lý Chí Viễn vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

Luật sư Lê Tịnh Lương nhìn qua ông ta một chút, sau khi nói vài câu với cảnh sát thì lập tức rời đi, điều này đồng nghĩa với việc Lương Ngâm đã hoàn toàn trở thành một người đe dọa rồi vu khống người khác.

“Không phải như vậy, các người hãy nghe tôi nói, tôi.....” Bà ta muốn phản bác, nhưng làm sao Lý Chí Viễn có thể để cho bà ta nói chuyện được? Vòng quanh đôi ba lời liền khiến cho bà ta câm nín, kết quả cuối cùng chính là, Lương Ngâm bị giữ lại, Lý Chí Viễn không chút tổn thất nào thắng bước đi ra ngoài.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Lý Chí Viễn nhìn thấy vị luật sư đang đứng ở trước cửa, anh đưa một lá thư cho ông ta, mỉm cười nói: “Hôm nay được tận mắt chứng kiến tài ăn nói của luật sư Lý rồi, công phu đối trắng thành đen thật đúng là tới nơi tới chốn.”

“Đâu có đâu có, vẫn còn kém xa anh nà.” Lý Chí Viễn nhận lấy lá thư nói, “Vậy thì tôi xin cáo từ trước, dù sao cũng trễ rồi.”

Vị luật sư khẽ gãi tay, ý bảo đối phương có thể đi được rồi, chờ đến Lý Chí Viễn rời khỏi tầm mắt, anh ta mới khinh thường phui phui đôi tay đã chạm vào đối phương, gọi điện thoại thông báo tình hình cho Lê Tịnh Lương.

Tiếp xong điện thoại của vị luật sư, Lê Tịnh Lương đi ra từ trong nhà vệ sinh, vừa bước đến chỗ giường lớn vừa suy nghĩ, tuy nói thủ đoạn của Lý Chí Viễn rất đê tiện, nhưng dùng ở trên người Lương Ngâm thì cũng coi như là thỏa đáng.

“Anh giống như thật sự rất vui mừng?” Hạ Tuyền nghi ngờ hỏi, “Có chuyện gì tốt sao?”

Lê Tịnh Lương đi đến bên cạnh cô, khẽ cắn tai cô rồi nói tất cả mọi chuyện cho cô, Hạ Tuyền chăm chú lắng nghe, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ hỏ, Lê Tịnh Lương xoa xoa gương mặt của cô thân mật hỏi: “Sao vậy, em không vui à?”

Hạ Tuyền: “Em rất vui.”

“Thế sao còn khóc.”

“Bởi vì rốt cuộc em cũng có người để ý vào.”

Lê Tịnh Lương ôm lấy cô, hôn một cái lên mặt cô: “Từ lâu em đã có rồi.”

“Anh nhìn anh thử xem, toàn nói mấy câu sến súa, em nổi hết cả da gà rồi này.” Hạ Tuyền quệt miệng xoa xoa cánh tay.

Lệ Tịnh Lương đổi đề tài: “Ngày mai em đến công ty một chuyến đi, anh sẽ phái người đến đón em.”

“Có chuyện gì sao?” Cô hít hít lỗ mũi ngẩng mặt lên.

“Không có gì đâu.” Giọng điệu của anh tương đối tùy ý, “Chỉ cần thay một bộ lễ phục để tham gia một bữa tiệc, tốt nhất là nên ăn mặc long trọng một chút.”

“Gần đây em không có mua bộ lễ phục mới nào.” Hạ Tuyền có chút khổ não, đây chính là ước nguyện nhỏ nhoi của một người dưới trướng ông chủ Lê là cô đây.

“Không sao, anh chuẩn bị giúp em” Lệ Tịnh Lương dịu dàng đầu độc nói, “Buổi sáng hôm đó, em chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp rồi chờ xe tới đón em là được rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Editor: Tiểu Ốc

Đêm đó, Lệ Tịnh Lương không về nhà, Hạ Tuyền ôm Lê Hạ ngủ, trong bóng tối, đôi mắt đào hoa mở to khổ sở suy nghĩ rốt cuộc ngày mai phải tham gia hoạt động gì, sao lại không thêm báo trước một tiếng như vậy.

Theo lý thuyết, nếu như đây là một hoạt động vô cùng quan trọng và nghiêm túc, thì dù thế nào cô cũng phải biết chút ít, hơn nữa cô cũng thường xuyên xã giao cơ mà?

Kỳ quái.

Hạ Tuyền không nhận được ngồi dậy, lấy điện thoại di động ra xem đồng hồ, cũng không biết rốt cuộc cái người đàn ông không về nhà tối nay kia đang làm gì.

Suy nghĩ một chút, Hạ Tuyền bấm số anh. Ngoài dự đoán, anh thế nhưng lại nhanh chóng tiếp nhận điện thoại, giọng điệu thanh thản

“Mấy giờ rồi, sao còn chưa ngủ.”

Hạ Tuyền nói như đúng rồi: “Ba giờ hơn, em chỉ muốn kiểm tra thử xem anh đã ngủ chưa thôi.”

“Coi như đang ngủ thì cũng bị em đánh thức.”

“Anh đang rất bận bên kia sao? Dù bận thì vẫn phải chú ý sức khỏe đấy nhé, mau ngủ đi.” Hạ Tuyền ngáp một cái thúc giục.

“Vậy em nói thử xem tại sao trễ như vậy còn chưa ngủ.” Lệ Tịnh Lương lại không hề có ý định muốn cúp máy.

Hạ Tuyền thờ dãi: “Còn không phải là vì chuyện hôm nay anh nói sao, em rất tò mò rốt cuộc ngày mai phải tham gia loại hoạt động gì, em còn phải ăn mặc lộng lẫy nữa?”

“Em đang rối rắm chuyện này sao?”

“Đúng vậy đó.” Cũng không biết có phải là do giác quan thứ sáu nhạy bén của người phụ nữ quý rầy hay không, Hạ Tuyền cảm giác chuyện này có liên quan đến mình, “Có phải là chuyện của em không?”

“Cần gì phải biết bây giờ chứ.” Lệ Tịnh Lương cười như không cười nói, “Sáng sớm ngày mai em tỉnh dậy là biết ngay thôi, bây giờ đi ngủ đi, chúc ngủ ngon.”

Không đợi Hạ Tuyền trả lời anh lập tức cúp máy, giống như sợ cô sẽ tiếp tục truy vấn.

Hạ Tuyền mấp máy môi, hừ một tiếng rồi nhắm mắt lại, khẽ lẩm bẩm: “Để xem ngày mai em trừng trị anh thế nào.....”

Chỉ là, ngày hôm sau Hạ Tuyền thật sự không có tâm tình để trừng trị ông chủ Lê.

Sáng sớm, Thủy Tu Tề lái xe đưa bộ lễ phục phải mặc ngày hôm nay đến, khi Hạ Tuyền mở chiếc hộp lớn tinh xảo ra thì nhìn thấy một chiếc váy cưới.

“Cái này không đúng, tham gia hoạt động gì mà phải mặc váy cưới chứ?”

Về mặt Hạ Tuyền không hiểu, trong ngực vẫn đang ôm đứa bé, Lê Hạ tựa vào lòng mẹ cắn ngón tay khẽ nhìn, trong mắt cũng tràn đầy vẻ không hiểu.

Thủy Tu Tề cười mỉm nói: “Rất xin lỗi phu nhân, tôi cũng không biết Lê tiên sinh đang làm gì ở bên kia, ngày hôm qua tôi nghỉ phép, hôm nay thì trực tiếp đến đây đón ngài, cũng vừa mới nhận bộ lễ phục này.”

Hạ Tuyền có chút suy tư đưa mắt nhìn Thủy Tu Tề, muốn nhìn ra một chút kẻ hở từ trên gương mặt của cậu ta, nhưng thất bại.

“Phu nhân, đã đến giờ rồi, ngài nhanh chóng thay quần áo đi, thợ trang điểm và nhà tạo hình cũng đến rồi.”

Trong chốc lát, Thủy Tu Tề gọi người vào, Lê Hạ kinh ngạc nhìn chằm chằm một đồng người, bị sợ đến nỗi chui tọt vào lòng mẹ, không ngừng run rẩy, khiến cho Hạ Tuyền không thể không đổi thành dùng cả hai cánh tay để ôm cậu.

“Mấy người dọa sợ thằng bé rồi, đứng chờ tôi ở dưới này, tôi bế thằng bé lên trước.” Hạ Tuyền vừa đi lên tầng hai vừa nói, “Thím Lưu, bà cũng lên đây đi.”

Thím Lưu chuyên gia phụ trách chăm sóc tiểu thiếu gia lập tức theo sau, qua một lúc lâu, Hạ Tuyền mới đi xuống lần nữa, khẽ vuốt tóc nói: “Được rồi, thay quần áo thôi.”

Thủy Tu Tề đang rất sốt ruột lập tức sắp xếp người trang điểm cho Hạ Tuyền, khi người phụ nữ vốn xinh đẹp mặc vào bộ váy cưới kiểu my tôn lên sự nữ tính nhất thì tất cả mọi người đều ngơ ngẩn tại chỗ.

Mặc dù Thủy Tu Tề vô cùng bị kinh sợ, nhưng vẫn không quên lấy điện thoại ra chụp một bức, do quên chưa tắt đèn flash nên bị Hạ Tuyền phát hiện ra sơ hở.

“Thằng nhóc này..... Tại sao lại chụp tôi?”

Cô bước lên phía trước định đoạt lấy chiếc điện thoại, Thủy Tu Tề nhạy bén phát hiện ra, cười cười gửi bức ảnh cho ông chủ, sau đó nhanh chóng cắt điện thoại đi nói: “Phu nhân, có thể lên đường rồi.” Cậu ta mở cánh cửa chính, ngoài cửa là tài xế và hộ vệ với trang phục chỉnh tề, một màn này thật đúng là hoành tráng.

Hiển nhiên, chiếc xe tới đón cô cũng được chỉnh trang cẩn thận, không nói tới giá trị của bản thân chiếc xe, vòng hoa trang trí phía trước xe, ở giữa vòng hoa là bức tượng của một nam một nữ, nếu như cô vẫn không nhìn ra chuyện gì đang xảy ra thì cũng quá ngu đi.

“Định tổ chức đám cưới?” Hạ Tuyền có chút không chắc chắn hỏi Thủy Tu Tề.

Thủy Tu Tề khẽ cười một tiếng: “Phu nhân lên xe đi, đến rồi sẽ biết.”

“.....”

Hạ Tuyền không làm khó cậu ta nữa, nghe lời ngồi lên xe, kéo váy cưới bị mắc ở dưới đất, ngồi ở hàng ghế phía sau của xe, vừa yên tĩnh vừa rộng lớn, vô cùng thoải mái, nhưng lại có cảm giác như thiếu mất một ai đó.

Lấy điện thoại di động ra, tìm thấy số máy của Lê Tịnh Lương, vốn định gọi cho anh, nhưng bây giờ tâm trạng của cô hết sức phức tạp, cũng không biết nên nói gì với anh nữa, cuối cùng dứt khoát không gọi nữa.

Nhà của bọn họ cách trung tâm thành phố không xa lắm, đoàn xe chạy xuyên qua đám người dày đặc trên đường phố thu hút sự chú ý của rất nhiều người, nếu không biết còn tưởng rằng chiếc xe dẫn đầu đoàn sẽ tung tiền giấy.

Chờ đến khi xe dừng chân tại lầu dưới của tập đoàn, thì đã trễ hơn thời gian dự định rất nhiều, Hạ Tuyền lặng lẽ nhìn ra ngoài, quả nhiên trông thấy cửa chính của tập đoàn tụ tập rất nhiều người, tất cả mọi người đều đi giày tây trang phục long lầy, không cần nghĩ cũng biết là tham dự đám cưới.

Hạ Tuyền quả thật muốn khóc, cô cảm thấy không chịu xuống xe, Thủy Tu Tề cầu xin nửa ngày cũng không được, cô khấn trương nắm chặt bó hoa cô dâu, bó hoa cũng sắp bị cô tàn phá đến héo tàn rồi.

“Lê phu nhân, ngài mau xuống xe đi, ngài nhìn xem, Lê tiên sinh đang chờ ngài ở đằng kia kia.” Thủy Tu Tề chỉ về phía trước nói.

Hạ Tuyền nhìn theo phương hướng cậu ta chỉ, Lê Tịnh Lương quả nhiên đang đứng đợi cô ở đó, hôm nay anh cực kỳ anh tuấn, bộ tây trang trắng như tuyết càng làm nổi bật dáng người thon dài cao gầy của anh, có lẽ là do tâm tình tốt, nên gương mặt lãnh tuấn của anh luôn treo nụ cười như có như không, từ xa nhìn lại gần, có sự cao ngạo phong lưu không nói thành lời.

Có lẽ là do ánh mắt của Hạ Tuyền quá nóng bỏng, hoặc có thể là do thời gian cô ngồi người ở trong xe quá lâu, nên Lê Tịnh Lương hí mắt nhìn lại, ánh mắt sắc bén xuyên qua lớp kính thật mỏng dừng lại trên người cô, mặc dù cảm giác như đang bị áp lực, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự dịu dàng và mong đợi trong đó.

Hạ Tuyền mở cửa xuống xe, đuôi váy cưới thật dài kéo lê trên mặt đất, từng chút từng chút phơi bày toàn bộ trước mắt mọi người, phù dâu Hứa Cách

Phi đã ăn mặc chỉnh tề, cô ấy đi tới chính trang váy cưới cho cô rồi dịu dàng nói: “Mau đi đi, anh ấy đợi em lâu lắm rồi đấy.”

Hạ Tuyền mỉm cười không dám động đây, cô rất hồi hộp, cô đã từng quay rất nhiều chương trình, cũng đã thực hiện rất nhiều hoạt động, nhưng duy chỉ có lần này, cô thấy vô cùng khấn trương, cô thậm chí còn cảm nhận được tay mình đang không ngừng run rẩy.

“Em.....” Hạ Tuyền hít một hơi, nghẹn ngào nói: “Mọi người đều biết hết, có mỗi em không biết, anh ấy cũng không nói trước với em một tiếng.....”

Hứa Cách Phi khẽ vuốt mặt cô nói: “Bảo bối đừng khóc, hôm nay là ngày vui của em, sao có thể khóc được chứ?”

Hạ Tuyền ngẩng đầu lên để nước mắt không chảy xuống, sau khi rất không dễ dàng mới nhìn xuống được, cô cúi đầu, lại thấy Lê Tịnh Lương đã bước xuống bậc thang, đôi chân dài kiên định đi về phía cô.

Chỉ trong giây lát, anh đã đi tới trước mặt cô, khẽ cúi đầu nhếch tạo thành một nụ cười vô cùng thanh tao: “Xem ra là em muốn anh bế em đi.”

Hạ Tuyền vội vàng phủ nhận: “Không phải vậy, em chỉ là —— A!”

Cô còn chưa kịp nói hết, thì Lê Tịnh Lương đã khom người bế cô lên, người phụ nữ xinh đẹp kiều diễm mặc váy cưới trắng như tuyết, thấp thỏm lo âu tựa vào ngực chú rể, trong mắt cô nấn nệ, trên mặt đỏ ửng, ánh mắt khẽ nhìn lướt qua chung quanh, mấy phóng viên truyền thông nổi tiếng đều có mặt để chúc phúc.

“Anh gọi cả truyền thông.” Hạ Tuyền nhỏ giọng nói. d/đ/l/q/đ

Lê Tịnh Lương ôm cô bước lên từng bậc thang một, toàn thân dưới ánh mặt trời đều được chiếu sáng lấp lánh.

“Nếu không gọi bọn họ, thì sao người trên toàn thế giới này có thể biết được rằng em gả cho anh —— danh chính ngôn thuận.”

Xem ra anh cũng biết có rất nhiều người đang bàn tán khi nào thì bọn họ ly hôn. Người ngoài đều cho rằng, bọn họ vô cùng không xứng đôi, coi như có ở chung một chỗ thì cũng sẽ nhanh chóng tách ra, cuộc hôn nhân chỉ được ràng buộc bởi con cái sẽ không được bền vững.

Nhưng mà bọn họ đâu biết rằng, thứ chân chính ràng buộc cuộc hôn nhân này không phải là Lê Hạ, mà chính là bản thân hai người bọn họ.

Lúc Hạ Tuyền được Lê Tịnh Lương ôm, chắc hẳn là lúc cô xinh đẹp nhất. Một cái nhìn mà nụ cười của cô cũng tràn ngập sự hạnh phúc, bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ mặt này của cô đều sẽ không phủ nhận chuyện bọn họ yêu nhau thật lòng.

Mà ông chủ Lê từ trước đến nay luôn bày mưu tính kế, không nói cười tùy tiện trước mặt người cũng nở nụ cười suốt cả quá trình, đủ để thấy được trọng lượng của Hạ Tuyền trong lòng anh.

Trong tù giam, có người truyền hình trực tiếp hình ảnh của lễ cưới cho Diệp Minh Tâm và Lương Ngâm xem, hai người phụ nữ, một người thì đỏ mặt ghen tỵ gần như điên cuồng, một người thì sa sút tinh thần, tuyệt vọng gần như hồng bét.

Mà người đàn ông đã làm bạn với bọn họ suốt mấy chục năm, bây giờ cũng đang ở lễ cưới của Hạ Tuyền.

Dù thế nào đi chăng nữa, ông ta cũng là cha của Hạ Tuyền, khi biết hôm nay Lê Tịnh Lương sẽ cử hành hôn lễ cho cô, ông ta đã lập tức canh giữ nơi này từ rất sớm.

Nói cho ông ta biết chuyện này không ai khác chính là Lê Tịnh Lương, đại khái là do ông chủ Lê mong muốn có người thân chúc phúc trong đám cưới của Hạ Tuyền.

Coi như người thân này không được cô công nhận, nhưng anh vẫn muốn tặng cho cô một đám cưới hoàn mỹ, Diệp Hân chỉ cần lặng lẽ đứng nhìn ở trong bóng tối là được rồi, không cần xuất hiện để dẫn tới sự mất hứng, mà anh, sẽ trở thành ký sĩ cả đời cho cô.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Lê Tịnh Lương ôm Hạ Tuyền đi vào hội trường của tập đoàn, nơi đó đã được bố trí tỉ mỉ, mỗi bước Lê Tịnh Lương đi đều có hoa tươi, tất cả mọi người cùng hoan hô và chúc phúc, Hạ Tuyền sinh ra một loại cảm giác hư ảo rất không chân thật. d.đ.l.q.đ

“Không phải là em đang nằm mơ chứ?” Hạ Tuyền khẽ lắc đầu.

“Đã mang thai mà còn nằm mơ, cẩn thận không sinh ra một đứa hão sắc đấy.”

Lời nói có phần nhạo báng của Lê Tịnh Lương khiến cho lòng cô mềm nhũn như bún, cô khẽ lung lay anh nói: “Thả em xuống đi.”

Lê Tịnh Lương thuận theo buông tay ra, phía cuối giáo đường được trang trí lộng lẫy là cha xứ chờ đợi đã lâu, ông từ ái nhìn bọn họ, giang hai cánh tay nói: “Hoan nghênh cô dâu chú rể mới.”

Hạ Tuyền nắm chặt cổ tay Lê Tịnh Lương, nhìn những người đang ngồi trong hội trường, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Những người này là.....”

“Là bạn bè của chúng ta.”

Bạn bè của “chúng ta”, cách nói này làm cho toàn thân Hạ Tuyền như muốn tan chảy, cô kiên định đi cùng anh đến chỗ cha xứ, bản nhạc êm tai che bớt

đi tiếng người ồn ào, vào lúc sắp đi đến cuối đường, Hạ Tuyền nhìn thấy Lê Cháp, cha của Lê Tịnh Lương, ông mặc một bộ tây trang màu đen, khuôn mặt mỉm cười nghênh đón bọn họ, làm cao đường* duy nhất của bọn họ hôm nay.

(*)Cao đường: ý chỉ cha mẹ, bậc tiền bối để cúng bái, “nhị bái cao đường” là một trong những nghi thức hôn lễ của người Trung Quốc

“Có thể đến đây.” Lê Cháp cười nói, “Đến đây nào con gái, con phải đưa tay cho ta, để ta còn tới giao lại cho nó nữa.” Ông nói với Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền biết, bởi vì cô không có người thân, nên ông liền đóng vai làm cha của cô, cô rất cảm kích, khẩn trương đưa tay cho đối phương, sau khi Lê Cháp dẫn dò tượng trưng Lê Tịnh Lương phải đối xử tốt với cô, liền đặt tay cô vào trong tay anh.

Thật bất ngờ, vốn cho rằng tay của anh sẽ rất khô ráo, nhưng sau khi tiếp xúc, lòng bàn tay anh toàn là mồ hôi, lúc này chỉ kéo cánh tay của anh nên vẫn chưa phát hiện ra.

Hạ Tuyền ngửa đầu nhìn anh, anh lập tức cúi đầu hôn cô, hiện trường phát ra tiếng vỗ tay giòn giã, cô đỏ mặt lườm anh, anh khẽ mỉm cười, trong một khắc đó, hai người đều không hề khẩn trương.

Thì ra, mặc kệ con đường phía trước là biển lửa hay phồn hoa, chỉ cần có người trong lòng làm bạn ở bên cạnh, thì sẽ vĩnh viễn không cảm thấy sợ hãi và khẩn trương.

Cuộc đời này, nửa đời trước của cô nhấp nhô khổ cực, nhưng sau khi gặp anh, cô thấy những đau khổ mà mình từng trải qua rất đáng giá.

“Anh sẽ đối xử tốt với em đời đời kiếp kiếp.”

Trước câu hỏi của cha xứ, Lê Tịnh Lương nói ra lời thề, Hạ Tuyền không nhịn được nữa, nhón chân lên nhào vào ngực anh, ôm lấy anh thật chặt.

Ở bên dưới, Vân Nhượng Châu và Kiều Mộc Thiên đang ngồi cạnh nhau, hai người im lặng nhìn một màn này, một lúc lâu sau mới có người mở miệng.

“Thấy những điều này, cậu sẽ buông tay chứ?” Kiều Mộc Thiên hỏi.

Vân Nhượng Châu nhìn về phía trước nói: “Tôi đã sớm buông tay rồi.”

“Hả?”

“Bắt đầu từ khi cô ấy lựa chọn anh ta ở Fiji, tôi đã không còn hi vọng cô ấy sẽ thay đổi tâm ý nữa rồi.”

“Vậy sao cậu còn muốn gây phiền toái cho công ty dưới trướng của Lê Tịnh Lương.” Kiều Mộc Thiên không hiểu.

Vân Nhượng Châu lạnh nhạt nói: “Có lẽ là do trong lòng mất cân bằng, có chút ngầy thơ, nhưng cũng muốn làm cái gì đó để tự thuyết phục bản thân hoàn toàn buông tay.”

“Cậu không phải sợ Lê Tịnh Lương sẽ gây phiền phức cho cậu vì chuyện này sao?”

“Muốn làm thì cứ làm, nhưng tôi tin tưởng anh ta sẽ không đâu.”

“Tại sao?”

“Cậu không nhìn thấy anh ta rất bận sao?”

Kiều Mộc Thiên nhìn về cô dâu chú rể đang ôm nhau hạnh phúc ở phía trên, chợt hiểu ra nói: “Đúng là rất bận.....”

Đứng trong một góc bí mật ở hội trường, Diệp Hân mỉm cười chứng kiến toàn bộ lễ cưới, sau đó lập tức có người mời ông ta ra ngoài.

Ông ta thuận theo rồi đi, sau khi trở lại xe cũng không chút do dự lái xe thật nhanh rời khỏi nơi đó, nhưng đích đến không phải là nhà của ông ta, cũng không phải là công ty của ông ta, mà là một nghĩa trang.

Nghĩa trang Giang Thành, mỗi khu đều có những người tỉ mỉ chăm lo cho các phần mộ, Diệp Hân chậm rãi đặt bó hoa xuống, dịu dàng nói: “Tiểu Vũ, đã nhiều năm như vậy rồi, vậy mà đây là lần đầu tiên anh tới thăm em, em sẽ không chán ghét chứ.” Ông ta thờ dài, khẽ quỳ một chân nói, “Hôm nay Y Nhiên kết hôn rồi, đối tượng kết hôn vô cùng ưu tú, nếu như em nhìn thấy, thì chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Nhìn lúm má đồng tiền như hoa trên bia mộ Khang Vũ, Diệp Hân cuối cùng cũng sụp mặt xuống, tự giễu nói: “Mặc dù ngoài miệng đã nói sẽ không dao động, nhưng khi nhìn thấy em, lòng anh vẫn rất khó chịu.” Anh cúi đầu, không nhìn đến hình ảnh trên bia mộ, tự lầm bầm, “Thật không thể tưởng tượng nổi, nếu như em còn sống thì sẽ tạo ra cảnh tượng như thế nào. Em nhất định sẽ cự tuyệt anh từ ngàn dặm, mặc kệ anh sớm sớm chiều chiều với người khác đúng không.”

Nói tóm lại..... em sẽ không bao giờ trở lại bên anh.

Diệp Hân thương tâm cười một tiếng, gương mặt mặc dù đã lớn tuổi nhưng vẫn anh tuấn phi phàm như cũ mang theo sự thê lương mà chưa ai từng thấy, đôi mắt hẹp dài khẽ ẩm ướt, nếu không nhìn kỹ, thì căn bản không thấy được.

Cả đời này anh phụ em, chẳng mong kiếp sau sẽ trả lại, chỉ mong em đời đời kiếp kiếp không gặp lại anh, điều này đối với em, mới là sự đền đáp thật sự.

Ôc: Thông cảm cho ta nhưng mà... câu cuối cảm động quá T_T

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Editor: Tiểu Ốc

Đêm đông phòng hoa chúc không thể tiến hành hoạt động tạo người, mất hứng, thật sự rất mất hứng.

Lệ Tịnh Lương lẩn qua lộn lại không ngủ được, sau khi Hạ Tuyền rời khỏi nhà vào buổi sáng thì đã có chuyên gia đến trang trí cho phòng ngủ trần ngập hơi thở ái muội, vị nữ chủ nhân vẫn chưa ngủ bật đèn đầu giường, ánh sáng mờ ảo hắt lên người cô, trên mặt có một lớp ánh vàng kim nhân nhật.

“Anh chưa ngủ à?” Hạ Tuyền khẽ đẩy gọng kính nói, “Là em quấy rầy anh sao? Nếu không thì em không đọc nữa.” Cô đang đọc cuốn sách chăm sóc cơ thể, bởi vì lần mang thai này quá sớm, nên cả cô và Lệ Tịnh Lương đều rất lo lắng không biết cơ thể cô có chịu đựng được hay không.

Lệ Tịnh Lương dứt khoát ngồi dậy, híp mắt nhìn bà xã đang đeo kính, một lúc lâu sau mới nói ra một câu: “Lần đầu tiên thấy em đeo kính.”

“Hả? Trước kia em đều đeo áp tròng, nhưng gần đây cảm thấy không thoải mái cho lắm, cho nên đổi sang dùng kính thường, có vấn đề gì sao?”

“Không có gì.”

“Vậy thì tốt.”

“Rất đẹp mắt.”

“Oa! Anh đang khen em sao?” Hạ Tuyền cười một tiếng, bộ dạng xinh đẹp quyến rũ như hoa thật sự khiến cho lòng anh như bị kim đâm.

“Anh đi vệ sinh.”

Lệ Tịnh Lương quả quyết vén chăn lên xuống giường, do vừa mới tắm xong nên anh không mặc áo ngủ, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót tứ giác, bắp thịt rõ ràng sau lưng cùng bà vai rộng lớn mẽ người khiến cho một chút tâm tư đọc sách của Hạ Tuyền cũng biến mất.

“Ông xã, anh trở lại đi.” Hạ Tuyền dang tay định kéo anh về, nhưng lại thất bại, để anh chạy thoát mất, không khỏi hừ một tiếng, “Chạy nhanh như vậy, em có thể ăn anh sao?”

Thật ra thì cô không thể ăn anh, nhưng anh sợ rằng mình không nhận được ăn cô luôn, cho nên mới chạy nhanh như vậy.

Trong nhà vệ sinh, Lệ Tịnh Lương đứng dưới vòi hoa sen, mở mức nước lạnh nhất xối thẳng vào người, hai tay chống đỡ lên vách tường, chân mày nhíu chặt cho thấy sự khó chịu khi bị nước lạnh bủa vây.

Sốt ruột, rất muốn tắm một trận nước lạnh sau đó đi ra ngoài đưa xe, nhưng mà tình huống thời gian không cho phép, nếu như thật sự đi ra ngoài thì không biết Hạ Tuyền sẽ suy nghĩ gì nữa.

Thờ dãi một hồi, Lệ Tịnh Lương đóng vòi nước, không chút để ý lau nước trên người, động tác này chỉ mới được tiến hành một hai phút, thì sau lưng đã có người ôm lấy anh, xúc cảm ấm áp này không cần phải nói cũng biết là ai.

“Sao em lại ra đây?” Lệ Tịnh Lương quay đầu không vui nói, “Lạnh lắm, cách xa anh một chút.”

Hạ Tuyền chau mày nói: “Sao anh lại đi tắm nước lạnh vào đêm khuya? Có biết bây giờ là tháng mấy không?”

Tết Nguyên Đán vừa trôi qua, vẫn chưa tới mùa xuân, trời lạnh như thế mà Lệ Tịnh Lương lại chạy đi tắm nước lạnh, thật đúng là không muốn sống nữa.

“Trong này rất ấm.”

Tìm một cái cớ, Lệ Tịnh Lương định dắt tay cô ra ngoài, nhưng cô dẫm lên mu bàn chân anh, không những bản thân không chịu đi, mà ngay cả anh cũng không cho đi.

“Nếu như trong này rất ấm vậy thì chúng ta đừng đi nữa.” Hạ Tuyền ngẩng đầu nói: “Chúng ta ngủ ở đây đi.”

Lệ Tịnh Lương hí hóp mắt nhìn cô: “Ồ đồ.”

“Ha ha.” Hạ Tuyền khẽ cười một tiếng, nhón chân lên hôn môi anh, chắc chắn lần này sẽ không thể cứu vãn được rồi.

Bây giờ Lệ Tịnh Lương vốn rất dễ cháy, cô khiêu khích như vậy lại càng khiến cho anh không thể nào nhẹ nhàng tha thứ cô, hai người ở trong phòng tắm lẫn qua lộn lại một trận, khoảng chừng đúng một tiếng đồng hồ sau thì mới dần dần trở lại bình thường, đương nhiên bọn họ không hề tiến hành hoạt động gì khác, chỉ có mỗi ôm ôm hôn hôn thôi, có thể kéo dài những hành động thuần khiết trong khoảng thời gian lâu như vậy, đây mới thật sự là tình yêu đích thực.

“Trở về phòng thôi.”

Giọng nói khàn khàn của Lệ Tịnh Lương vừa vang lên, anh liền bế ngang cô về phòng ngủ, nên ghi nhớ một điều rằng, bởi vì ông chủ Lệ vừa tắm nước lạnh xong, nên từ khi Hạ Tuyền vào ôm anh cho đến khi anh ôm cô ra ngoài, thì đều không mảnh vải che thân.

Chỉ thấy Hạ Tuyền cười tươi như hoa tựa vào lòng anh, ánh mắt rất xấu xa nhìn xuống phía dưới, bộ dạng được voi đòi tiên kia thật sự khiến cho người ta muốn hung hăng trừng phạt cô, nhưng mà không được, rõ là..... haiz

Trở lại phòng, Lệ Tịnh Lương vẫn mắt buồn ngủ, khẽ khoác áo ngủ tựa vào đầu giường xem TV, anh mở CD, ban đầu Hạ Tuyền cho rằng đây là phim tài liệu gì đó, bởi vì ông chủ Lệ rất hay xem cái này, nhưng một lát sau mới phát hiện đó là 《Hắc Vũ》.

“Bộ phim này có thể sẽ giúp em giành được giải thưởng.” Lệ Tịnh Lương thông thả ung dung nói, “Gần đây giải điện ảnh Wies sắp khai mạc, Trần Quyên và các diễn viên chính đều đi, duy chỉ thiếu mỗi em.”

“Em không muốn đi.” Hạ Tuyền tỏ rõ thái độ.

“Nếu có đi anh cũng sẽ không trách em.” Anh cũng tỏ rõ thái độ, “Dù sao thì đây có khả năng sẽ là giải thưởng duy nhất của em trong đời này, cũng coi như là sự khẳng định đối với sự nghiệp diễn xuất ngắn ngủi của em.”

“Đây là khích lệ sao? Tại sao em càng thấy khó chịu hơn.” Hạ Tuyền (´_`)

Lệ Tịnh Lương nhếch môi cười, trầm giọng nói: “Xem thử đi, lần trước mang theo thằng bé, nên không để ý đến phim.”

Nhớ tới lần bao hết phòng chiếu 《Hắc Vũ》trước đó, cô và Lệ Tịnh Lương chỉ lo trò chuyện với nhau, có mỗi Lệ Hạ là chú ý đến màn hình lớn, nhất thời vô cùng cảm khái, nên liền nhào vào ngực anh, chăm chú xem phim với anh.

Toàn bộ bộ phim dài 120 phút, nên khi xem xong thì đã hơn một giờ đêm, cậu bé nhỏ ở căn phòng cách vách đã ngủ từ lâu rồi, nhưng hai vị phụ huynh bên này vẫn chưa ngủ.

“Cảm thấy thế nào?” Hạ Tuyền hưng phấn nói, “Em cảm thấy em thật sự quá tuyệt vời, sao em có thể diễn tốt như vậy cơ chứ? Giải ảnh hậu Wies lần này không phải của em thì còn là của ai.”

Lệ Tịnh Lương bình chân như vại nói: “Rất đáng tiếc, em không thể tự mình đi nhận giải.”

Hạ Tuyền có chút lúng túng, thờ dài lăm vào trầm mặc, Lệ Tịnh Lương chán chừ một lúc, chợt nói: “Anh đi với em nhé?”

Từ trước đến nay khi bước lên thảm đỏ, diễn viên đều mang theo bạn gái, bạn trai, vợ hoặc là chồng, đầu đầu cũng có, nhưng với loại chồng như Lệ Tịnh Lương thì... cho dù là ai cũng không dám hy vọng xa vời rằng anh sẽ bước lên thảm đỏ cùng với một nữ diễn viên.

Mặc dù Hạ Tuyền đã giải nghệ, nhưng mà.....

“Anh nguyện ý sao?” Hạ Tuyền không thể tin nổi.

Trả lời cô là cuộc điện thoại của Lệ Tịnh Lương, anh dặn dò Thủy Tu Tề đặt mua hai vé máy bay khứ hồi* xuất ngoại vào ngày mai.

(*)vé máy bay khứ hồi: bao gồm cả đi lẫn về.

“Cách đây không lâu có mua máy bay tư nhân.” Cúp điện thoại, Lệ Tịnh Lương điềm nhiên như không nói: “Lần sau sẽ đi thử.”

Nhìn ông chủ Lệ thân nhiên nói ra những thông tin khiến cho người ta hâm mộ, Hạ Tuyền ghen tỵ nghiêng rằng. Tuy nói bọn họ đã kết hôn, của anh chính là của cô, nhưng mà cô cũng biết tất cả những gì của anh đều là do anh dùng bản lĩnh của chính mình kiếm được, cũng không thể sang hết cho cô, theo suy nghĩ của cô, chỉ có công ty nhãn hiệu thời trang kia mới đúng là tài sản của cô.

“Thật có tiền.” Hạ Tuyền ngáp một cái nói, “Nhưng em buồn ngủ, không muốn nghe anh khoe của.”

Lệ Tịnh Lương khẽ véo mũi cô: “Khoe của? Anh nào có.”

“.....” Ngài nói đúng không vậy?

Chuyến bay là vào ba giờ chiều ngày hôm sau.

Buổi sáng Hạ Tuyền sắp xếp hành lý ở nhà, dặn dò thím Lưu chăm sóc đứa bé cẩn thận, Lệ Cháp nghe nói bọn họ sắp rời đi mấy ngày còn đích thân đến đây, xem như giám sát thím Lưu.

Hạ Tuyền vô cùng cảm kích cảm ơn bố chồng, sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, cô chờ ông xã đến đón mình.

Bây giờ Lệ Tịnh Lương đang ở đâu?

Văn phòng chủ tịch công ty thời trang của Diệp Hân thật sự vô cùng đơn sơ so với văn phòng chủ tịch tập đoàn AR. Ông chủ Lệ vắt chéo hai chân, ung dung ngồi trên ghế sofa, đánh giá xung quanh một chút, vẻ mặt càng thể hiện sự thích thú.

“Rất cảm ơn cậu đã mời tôi đến tham dự lễ cưới của cậu và Y Nhiên.” Diệp Hân rót trà cho anh, ngồi đối diện anh nói.

Lệ Tịnh Lương liếc mắt nhìn ly trà kia nhưng không bưng lên uống..., anh cười mỉm nói: “Diệp tổng khách khí rồi, nghe nói ông đã đi nghĩa trang?”

Diệp Hân cũng không ngờ Lệ Tịnh Lương biết hành tung của ông ta, ông ta thậm chí còn cảm thấy nếu một ngày nào đó Lệ Tịnh Lương biết được cả việc ông ta dẫn theo ai về nhà thì cũng là chuyện hết sức bình thường. Là một người thông minh và có chút đáng sợ, anh có đầy đủ những phẩm chất mà mọi thương nhân đều có, cân trọng từng ly từng tí một. Mặc dù anh đã ngầm cho phép Hạ Tuyền tự mình đáp ứng người cha vô trách nhiệm này, nhưng mà trong bóng tối, anh vẫn âm thầm theo dõi từng cử chỉ, sợ bà xã của mình không chống đỡ được, để kịp thời ra tay cứu giúp cô.

Nhưng mà Diệp Hân cũng không có hành động gì, đối với tôn thất nghiêm trọng của công ty những ngày gần đây, ông ta không hề nghĩ cách để giải quyết, chỉ sống bằng số tiền đã dành dụm từ trước đó, không nghe không hỏi không nhìn, điều này đại biểu cho cái gì chứ?

“Ý định của tôi là rời khỏi Giang Thành.” Diệp Hân khẽ khuấy ly trà lạnh nhạt nói, “Nguyên quán của tôi vốn ở Hồng Kông, qua mùa xuân này, tôi sẽ trở về đó.”

Lệ Tịnh Lương giương mắt lên: “Diệp tổng muốn mở chi nhánh công ty ở bên kia.”

Diệp Hân cười một tiếng: “Không, không mở.” Ông ta uống một hớp trà, “Thật ra có một số việc, một khi đã nghĩ thông rồi thì sẽ không còn có gì để lưu luyến nữa.”

Ông ta nhẹ nhàng nói, giống như thật sự định buông tay tất cả.

Nhưng mà, theo sự hiểu biết của Lệ Tịnh Lương đối với ông ta, độ tin cậy của những lời nói tương đối thấp.

“Thật sao.”

Anh rõ ràng không tin, trên mặt còn mang sự mỉa mai, Diệp Hân giống như không để ý, nói thẳng vào vấn đề: “Không có việc gì thì không đến cửa, lần này Lệ tiên sinh tự mình đến cửa, thật sự làm cho kẻ thấp hèn tôi đây cảm thấy về vãng, cũng không biết là vì chuyện gì?”

Lệ Tịnh Lương tựa vào ghế sofa, lấy ra một phong thư từ trong túi tây trang, vứt xuống mặt bàn, Diệp Hân cầm lên mở ra, bên trong là mấy tấm hình thân mật của luật sư Lý và Lương Ngâm, quả thật vô cùng khó coi.

“Lý Chí Viễn cho.” Về mặt Lệ Tịnh Lương rất lương thiện, “Tôi cảm thấy cái này rất có tình ý, cho nên liền mang tới đây cho Diệp tổng xem thử.”

Mặc dù Diệp Hân đã sớm biết Lương Ngâm vẫn dây dưa mập mờ với Lý Chí Viễn sau khi ly hôn với ông ta, nhưng mà khi phải thật sự đối mặt với những bức hình này thì vẫn không thể nào chấp nhận nổi. Ông ta cảm thấy buồn nôn, cái người phụ nữ nằm bên cạnh ông ta nhiều năm như vậy lại bị một người đàn ông óc đầy bụng phê đối xử như thế, thật sự là vô cùng kinh tởm. Đem ra so sánh từ đầu tới cuối, thì Khang Vũ đã sớm qua đời lại càng đáng quý và khiến người ta hoài niệm hơn.

“Rốt cuộc cậu có ý gì.” Diệp Hân lạnh lùng hỏi.

“Xem ra Diệp tổng vẫn rất quan tâm đến bà Lương.” Ngón tay thon dài của Lệ Tịnh Lương khẽ vuốt cánh môi, ngẫm nghĩ một chút sau đó đột nhiên nói, “Không đúng, phải là ông rất để ý đến thể diện của mình mới đúng chứ.” Anh cười, “Tôi cũng không có ý gì cả, chỉ là lấy được đồ tốt nên vô cùng muốn chia sẻ với Diệp tổng thôi, bây giờ Diệp tổng đã nhận được rồi, vậy thì tôi lập tức đi trước.”

Vô cùng muốn chia sẻ? Hừ, rõ ràng là muốn ông ta ghé thăm, thuận tiện bỏ đá xuống giếng thôi.

Thấy những tấm hình này, với tính tình của Diệp Hân, làm sao có thể không gây rắc rối cho Lương Ngâm được? Dù nói thế nào thì người phụ nữ này cũng đã ở chung một chỗ với ông ta nhiều năm như vậy, đối với bên ngoài, bọn họ vẫn chưa tuyên bố ly hôn, bây giờ vẫn còn có không ít người quen cho rằng bọn họ là vợ chồng, nếu những tấm hình này bị người khác nhìn thấy, thì còn không cười đến rụng răng sao?

“Không tiễn.” Diệp Hân xoay người trở lại bàn làm việc, cầm điện thoại lên muốn gọi đi.

Lệ Tịnh Lương rất tôn trọng sự riêng tư của ông ta, trước khi ông ta gọi điện thoại đã rời đi, tự mình trở về xe, sau khi chỉnh trang lại cả vạt, đeo kính râm và găng tay, anh lái xe về nhà.

Tại cửa nhà, Hạ Tuyền sắp xếp xong mọi thứ đang đứng chờ ở đó, hành lý đã được Thủy Tu Tề cất vào trong xe, ông chủ Lệ đỗ xe của mình ở trong gara, vừa cài lại áo khoác vừa đi, phóng khoáng nhanh nhẹn lên xe mà bà xã đang ngồi.

“Anh đi đâu thế, sao bây giờ mới về.”

Anh vừa lên xe Hạ Tuyền đã giữ chặt lấy cổ tay anh, sau lần mang thai này cô trở nên vô cùng dính người, anh rời đi một chút cũng không được.

“Chuẩn bị một chút đồ, liên lạc với Trần Quyên, ngày mai mới lên thăm đồ, không cần vội vã.”

Anh khẽ vuốt đầu cô, giống như đang trấn an cô con gái bốc đồng.

Hạ Tuyền bất mãn nói: “Đừng nhìn em như nhìn một đứa trẻ, em là bà xã của anh không phải là con gái của anh.”

Lệ Tịnh Lương không biến sắc nói: “Trong bụng em có con gái của anh.”

“..... Sao anh biết được nó nhất định là con gái?”

Lệ Tịnh Lương không trả lời, chỉ dịu dàng cười nhìn cô, cái nhìn chăm chú nóng bỏng này khiến cho cô không chống đỡ nổi, lập tức thua trận.

“Ông xã, anh thật đẹp trai.” Hạ Tuyền làm nũng, nhưng thật sự đến ngay cả bản thân cô còn không chịu nổi, toàn thân nổi da gà.

Lệ Tịnh Lương nhìn cái bụng vẫn chưa có dấu hiệu hiện lên của cô, mặc dù không nói ra thành lời, nhưng sự săn sóc và yêu thương của anh vẫn được thể hiện vô cùng tinh tế.

Xuống máy bay, đầu tiên là có xe tới đón, Hạ Tuyền gần như không cảm nhận được độ lạnh ở đây, bởi vì trong xe chẳng những ấm áp như mùa xuân, mà còn chuẩn bị sẵn cả nước ấm và đồ ăn Trung Quốc, đây là vì lo lắng cô không ăn quen đồ ăn trên máy bay. Xem ra ông chủ Lệ của chúng ta vô cùng có tâm trong việc chăm sóc từng ly từng tí một cho lần mang thai thứ hai này của Hạ Tuyền.

“Có một vấn đề em muốn hỏi anh.” Nhìn cảnh tượng lạ lùng không ngừng xẹt qua bên ngoài cửa xe, Hạ Tuyền nhăn mày nói: “Ông chủ Lệ có gu thẩm mỹ tốt như vậy, hãy thử tư vấn xem chúng ta nên mặc gì trong lần đi thăm đồ quốc tế này?” Cô nghiêm túc nói, “Dù sao thì đây chính là lần cuối cùng của em, cũng có thể là lần cuối cùng chúng ta xuất hiện cùng nhau trước mặt truyền thông.”

“Không phải là lần cuối cùng.” Anh hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

Hạ Tuyền háng giọng: “Được rồi, em biết rõ là vẫn còn cơ hội khác, nhưng mà đây là lần cuối cùng trong Làng Giải Trí, cho nên trở lại vấn đề của em.”

“Đã chuẩn bị xong lễ phục cho em rồi.” Lần trả lời này thật sự rất đúng chủ đề.

Hạ Tuyền mặt mày hớn hở, cười tươi như hoa: “Tất cả đều suy nghĩ cho em, ông xã, anh đẹp trai quá đi mất thôi.” Cô hôn anh một cái, sự nhiệt tình khiến cho người tài xế da trắng giật nảy mình.

Lệ Tịnh Lương im lặng nhìn cô một lúc, đột nhiên hỏi cô: “Em cảm thấy người đàn ông như thế nào mới được gọi là ‘đẹp trai’?”

“Hả?” Hạ Tuyền ngẩn ra, lập tức nói, “Giống anh đó.”

Lệ Tịnh Lương cười cười, không nói gì.

Hạ Tuyền cảm thấy hứng thú gấp hỏi: “Vậy còn anh? Anh cảm thấy tuýp đàn ông như thế nào mới được gọi là ‘đẹp trai’?”

Cô thật sự rất tò mò, rốt cuộc dạng đàn ông như thế nào mới có thể khiến anh cảm thấy ưu tú đây?

“Chuyện này.” Anh khẽ nhếch khóe miệng, giọng nói êm tai chậm rãi vang lên, “Có lẽ là bất kể mình thay đổi như thế nào, thì người phụ nữ ở bên cạnh mình vẫn sẽ không thay đổi người đàn ông khác.”

Đối với Lệ Tịnh Lương mà nói, tu thân · tề gia · trị quốc · bình thiên hạ* —— tự rèn bản thân mình, gia đình hòa thuận mới chính là tiền đề cho sự thành công của một người đàn ông.

(*)“tu thân · tề gia · trị quốc · bình thiên hạ”: là câu nói của Khổng Tử trong sách Đại Học. Có nghĩa là tu chính bản thân mình, rồi tiếp đến là giữ gia đình chính tề, sau đó quản trị đất nước, và cuối cùng mới là bình định thiên hạ, ý chỉ đi từ việc nhỏ đến việc lớn.

Hạ Tuyền không thể không thừa nhận —— sự tận tụy chăm lo cho gia đình của anh, khiến anh vô cùng quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Editor: Tiểu Ốc

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, có lẽ để chỉ tình huống này.

Trần Quyền và những người ở tổ biên kịch ngồi trên một chiếc xe, Hạ Tuyền và Lê Tịnh Lương ngồi trên một chiếc khác, và chiếc xe đi phía trước bọn họ, chính là chiếc xe chở người anh em tốt của Kiều Mộc Thiên - Vân Nhượng Châu sẽ tranh đoạt giải ảnh để Wies với họ.

Danh tiếng của Vân Thiên vương như thế nào khỏi cần phải nói, sau khi xe ngừng lại, cửa xe mở ra, Vân Nhượng Châu bước xuống một bước đầu tiên, đèn flash ở hiện trường lập tức trở nên chói mắt không chịu nổi, dù là những minh tinh đã sớm quen với cảnh cũng phải không ngừng nhắm mắt. Nhưng Vân Nhượng Châu không hề gặp phải tình trạng như vậy, anh ta hết sức lạnh nhạt phát tay chào nhóm truyền thông, nện những bước chân kiên định phóng khoáng tiến về phía trước, mặt bộ tây trang màu đen bước lên thảm đỏ, không thể nghĩ ngờ rằng anh ta chính là ngôi sao diễn viên lóe sáng nhất đêm nay.

Thấy Hạ Tuyền nhìn chằm chằm ra ngoài xe, Lê Tịnh Lương thông thả ung dung lau mồ hôi, rũ mắt xuống hỏi: “Thấy đẹp không?”

Hạ Tuyền nói như đúng rồi: “Đẹp.”

Lê Tịnh Lương liếc mắt nhìn cô, cô vội vàng xoay đầu lại cười làm lành nói: “Nhưng vẫn không đẹp bằng một phần của anh.”

Lê Tịnh Lương cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin lời của cô..., Hạ Tuyền thở dài nói: “Lời nói thật lòng anh cũng không tin, vậy anh muốn nghe em nói dối sao?” Cô ôm ngực trái, “Em không nói được lời trái với lương tâm”

Lê Tịnh Lương hờ hững nói: “Vậy chúng ta xuống xe.”

Hạ Tuyền che giấu cảm xúc, giờ phút này xe đã dừng lại, đám người Trần Quyền đã đi tới cuối thảm đỏ, giờ đến lượt bọn họ ra sân.

“Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp.” Hạ Tuyền nghiêm túc nói.

Trả lời cô là âm thanh Lê Tịnh Lương mở cửa xe, đầu tiên anh bước xuống xe, mặt không đổi sắc cài nút áo tây trang rồi đi vòng qua bên kia của xe, bình tĩnh mở cửa cho Hạ Tuyền.

Khi Hạ Tuyền bước xuống xe thì tiếng hét chói tai và ánh đèn flash ở hiện trường càng kinh khủng hơn, cho dù là ai cũng không ngờ được rằng Lê Tịnh Lương sẽ xuất hiện ở một nơi giải trí thế này, chứ đừng nói chỉ đến việc còn có người vợ xinh đẹp trong truyền thuyết kia của anh nữa.

Ông chủ Lê luôn luôn ru rú ở trong nhà trở nên khiêm tốn một cách lạ thường khi lần đầu đối mặt với nhiều đèn flash như vậy, nhưng hình như còn bình tĩnh hơn cả bà xã ở bên cạnh. Anh kéo cánh tay Hạ Tuyền, mang theo bên mình một người phụ nữ mặc lễ phục cúp ngực phong cách Trung Quốc màu đỏ đen đi về phía thảm đỏ, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn bọn họ, bao gồm cả những người trong làng giải trí, hình như bọn họ cũng không thể nào tin nổi một nhân vật lớn như Lê Tịnh Lương lại có thể đi đến thảm đỏ cùng với Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền có chút khản trương, kéo cánh tay Lê Tịnh Lương, trong lòng không ngừng lặp lại “Đừng dẫm lên váy, đừng dẫm lên váy”, nhưng ghét của nào trời cho của đấy, càng sợ cái gì thì cái đó càng tới, vào lúc cô sắp bước đến cuối thảm đỏ, thắng lợi ngay trong tầm mắt, thì giày cao gót chợt dẫm lên váy, toàn thân cô ngã xuống mặt đất, cô hét lên một tiếng, nhớ tới con của mình liền bảo vệ bụng theo bản năng, cực kỳ hối hận bản thân đã ôm tâm lý may mắn khi lựa chọn đi giày cao gót, nghĩ tới hậu quả sau khi ngã, cô quả thật áy náy đến nỗi muốn giết chết mình!

Nhưng mà, sự đau đớn trong suy đoán không có đến, thứ bảo vệ cô chính là cánh tay hữu lực của Lê Tịnh Lương, cô theo bản năng dùng hai cánh tay ôm lấy cổ anh, hai người xoay một vòng, biểu diễn một màn chỉ có thể xuất hiện trong phim truyền hình ngay trước mặt mọi người.

“Ông xã.....” Hạ Tuyền không tự chủ kêu lên một tiếng, sau đó chợt nhắm mắt lại, bởi vì ánh đèn flash quá mức chói mắt, cô cảm giác mắt không thích ứng được.

Lê Tịnh Lương không vui nhìn xung quanh, camera quay được khuôn mặt lạnh lùng anh tuần của anh, tất cả các cô gái đang xem truyền hình trực tiếp trên máy tính đều hét âm lên —— Xong rồi, dáng vẻ của người đàn ông này quá mức uy nghiêm, hiển nhiên là thể loại tổng giám đốc bá đạo mà!

“Cảm thấy thế nào.” Cẩn thận đỡ Hạ Tuyền lên, Lê Tịnh Lương chau mày nói, “Không thoải mái thì lập tức rời đi.” Lời này giống như đang nói giải điện ảnh Wies là một sự kiện hết sức bình thường, không có gì quan trọng cả.

Hạ Tuyền ho một tiếng nói: “Em không sao, sớm biết như thế thì đã không đi giày cao gót rồi.”

Lê Tịnh Lương ôm lấy bả vai của cô, hai người đi nhanh đến cuối thảm đỏ, ký tên rồi đứng đó cho truyền thông chụp hình, trong lúc đó, Lê Tịnh Lương chợt hạ thấp giọng nói với người phụ nữ bên cạnh: “Em có thể đi, bởi vì anh ở bên cạnh em.”

Hạ Tuyền thất thần nhìn anh, gần đây kỹ năng ăn nói của Lê tiền sinh cải thiện, cô quả thật bị đánh bại từng giây từng phút.

“Nên đi.”

Lê Tịnh Lương cười như không cười mở miệng nói, nắm lấy cổ tay của cô, dịu dàng dắt cô rời khỏi hiện trường, các phái nữ xem trực tiếp đều không thể không cảm thán một lần nữa, có khuôn mặt đẹp thì lập tức có phúc, có thể tìm được một người đàn ông tốt như Lê Tịnh Lương, mỗi hành vi cử chỉ quả thật đều chính là vai nam chính hoàn mỹ trong các cuốn tiểu thuyết.

Bên dưới sân khấu, Lê Tịnh Lương và Hạ Tuyền đi theo Trần Quyền ngồi ở hàng ghế đầu, Trần Quyền và Lê Tịnh Lương ngồi kề bên, Hạ Tuyền ngồi ở bên còn lại của Lê Tịnh Lương, tựa vào vai anh nghỉ ngơi, vừa rồi hơi bị kinh sợ nên bụng có chút không thoải mái, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

Bàn tay ấm áp của Lê Tịnh Lương luôn đặt ở trên bụng cô, dịu dàng xoa cho cô, sức lực rất nhỏ, nhưng sức hút với cô lại vô cùng lớn, khiến cho cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Em không sao rồi.” Hạ Tuyền ngồi thẳng người, mọi người căn bản đã đến đông đủ, lễ trao thưởng cũng sắp khai mạc, nếu như bọn họ vẫn làm như vậy thì có chút làm phiền. Tuy nói bọn họ đang thể hiện tấm chân tình, nhưng cũng không nên để những người khác nghĩ rằng bọn họ đang diễn kịch.

“Chắc không?” Lê Tịnh Lương vốn đang nói chuyện với Trần Quyền, nghe thấy giọng nói của cô liền quay đầu lại, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, hơi thở ấm áp phả lên tai, cô cảm thấy rất nhột, lập tức lui về phía sau một chút.

“Đừng dựa sát vào em nói chuyện gần như vậy.” Cô oán trách trừng mắt nhìn anh một cái, nói sang đề tài khác, “Khai mạc rồi, tập trung theo dõi đi, không ngờ đối thủ cạnh tranh lần này lại có Lô Phái Hân, thời gian cô ta hành nghề lâu hơn em, chỉ cần bắt cần một chút là em không giành được giải rồi.”

Thật ra thời gian Hạ Tuyền hành nghề cũng không dài lắm, hơn nữa Lô Phái Hân còn xuất thân chính quy, lời nói thật lòng, Hạ Tuyền cũng cảm thấy diễn xuất của mình không bằng cô ta. Chỉ là, lần này Lô Phái Hân vẫn đóng thể loại phim tình cảm tiểu bạch thủ cũ rích, căn bản không cần kỹ năng diễn xuất gì, bảo cô ta diễn thể nào thì cô ta diễn thể đó, Hạ Tuyền cảm thấy những bộ phim phản ánh hiện thực xã hội đáng được nhận lời khen hơn.

Lê Tịnh Lương vắt chéo hai chân thông thả ung dung nói: “Tốt nhất em nên chuẩn bị tâm lý.”

“Hả?” Hạ Tuyền nhìn sang.

“Có lẽ lời vừa nói sẽ thành hiện thực.” Anh nói thẳng vào trọng tâm

Hạ Tuyền không khỏi nhìn về phía Lô Phái Hân, cô ta ngồi chung một dãy với Vân Nhục Châu, hai người cúi đầu nói chuyện với nhau, hình như cảm nhận được ánh mắt của Hạ Tuyền, cô ta sắc bén nhìn lại, khóe miệng mang theo nụ cười hả hê.

Vân Nhục Châu thấy Lô Phái Hân dời tầm mắt sang chỗ khác nên cũng nhìn sang theo, lúc chống lại tầm mắt của Hạ Tuyền thì ngẩn ra, tiếp đến mặt không đổi sắc xoay đi, mắt nhìn về phía trước, giống như đang rất tập trung xem lễ trao giải.

Hạ Tuyền lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, thấp giọng nói: “Không sao cả, dù sao thì danh tiếng của em ngày hôm nay đã đủ lắm rồi, nếu như thật sự cảm được giải thì có khi em sẽ không giải nghệ nữa.”

Lê Tịnh Lương lập tức nói: “Em đã đưa ra phát ngôn quá quyết như vậy rồi, cần thận nếu nói không giữ lời, sẽ bị cấm cửa đấy.” d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

“Ai có thể cấm cửa em?” Về mặt Hạ Tuyền cao ngạo.

Lê Tịnh Lương khẽ cười: “Anh.”

“.....” Nói cho cùng, người đàn ông này chính là không muốn cô quay phim.

“Em chỉ nói đùa một chút thôi.” Hạ Tuyền làm rõ thái độ, “Không hề có ý định muốn tiếp tục sự nghiệp diễn xuất.”

Lê Tịnh Lương dùng vẻ mặt cao ngạo vừa rồi của cô nhìn cô một cái, nhanh chóng quay đầu đi không tiếp tục đọ mắt với cô nữa, bộ dạng cười như không cười thật sự giống như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể phá cười.

Theo sự giới thiệu của người chủ trì, kết quả của từng giải thưởng được tuyên bố, thật vất vả chờ đến lượt giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất, thì Vân Nhục Châu đã lấy đi giải ảnh đế rồi.

Mặc dù diễn xuất của Kiều Mục Thiên trong 《Hắc Vũ》rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào vượt qua Vân Nhục Châu, Vân Thiên vương giành được giải ảnh đế điện ảnh Wies nhờ vào diễn xuất tuyệt vời trong bộ phim thể kỷ 《Thành chiến》, cũng là ảnh đế người Trung Quốc hai lần liên tiếp, dù là Hạ Tuyền có quan hệ tương đối phức tạp với anh cũng không thể không thừa nhận rằng anh chính là niềm tự hào của Giới Điện Ảnh và Truyền Hình Trung Quốc.

Kiều Mục Thiên và Vân Thiên vương thật đúng là anh em tốt, mặc dù bỏ lỡ mất giải ảnh đế, nhưng Kiều Mục Thiên vui mừng như cũ. Lúc Vân Nhục Châu đi nhận giải có đi ngang qua bọn họ, còn đặc biệt dừng lại ôm Kiều Mục Thiên một cái, tình bạn của hai người dẫn đến tiếng vỗ tay giòn giã của tất cả mọi người ở trường quay.

Lúc ở trước sân khấu, bước chân Vân Nhục Châu dừng lại bên cạnh Hạ Tuyền một chút, ánh mắt như có như không rơi ở trên người cô, đáy mắt che

giấu sự không cam lòng sâu sắc, bản thân Hạ Tuyền không phát hiện ra, nhưng Lê Tịnh Lương lại phát hiện ra.

Anh yên lặng cầm tay Hạ Tuyền, Hạ Tuyền tò mò nhìn sang anh, vẻ mặt cho thấy sự nghi vấn, Lê Tịnh Lương lắc đầu một cái ý nói không có chuyện gì, Vân Nhược Châu thở phào một hơi, nhấc chân bước đi, cũng không quay đầu lại.

“Sắp đến phần trao giải của em rồi.” Lê Tịnh Lương chậm rãi nói, “Nếu như không được thì em có khó chịu không?”

Hạ Tuyền mỉm cười không lên tiếng, đôi mắt long lanh nhìn về phía người chủ trì, người chủ trì bấm một cái nút, cố ý làm cho không khí khẩn trương, màn hình lớn xẹt qua từng gương mặt nữ diễn viên được đề cử, lúc chiếu đến ảnh của Hạ Tuyền và Lô Phái Hân thì thời gian rõ ràng lâu hơn một chút.

Cuối cùng, người chủ trì tuyên bố kết quả đúng như lời Lê Tịnh Lương nói, là Lô Phái Hân.

Hạ Tuyền căng thẳng trong lòng, ngay sau đó lại trở về bình thường, cô vẫn mỉm cười như cũ, sau khi màn hình lớn chiếu đến về mặt hưng phấn của Lô Phái Hân thì chính là khuôn mặt vẫn cười mỉm như cũ của cô, cô xinh đẹp như vậy, sau khi làm mẹ thì lại càng trở nên thủy mị thướt tha, quan trọng nhất là mặc dù không đoạt giải, nhưng cô vẫn mỉm cười chân thành như cũ, làm cho người ta không thể không bội phục ý chí và khí phách của cô, điều này cũng làm cho mọi người từ từ hiểu ra, tại sao Lê Tịnh Lương lại chọn cô.

“Thật sự không khó chịu sao?”

Mặc dù bà xã vẫn cười thân nhiên như vậy, nhưng ông chủ Lê giống như vẫn chưa yên lòng, cầm lấy tay cô hỏi han ân cần, bộ dạng kia khiến cho Hạ Tuyền càng cười vui vẻ hơn.

“Anh rất lo lắng cho em” Cô dịu dàng nói, “Đây chính là phần thưởng lớn nhất đối với em.”

Lê Tịnh Lương không trả lời, ngay sau đó Hạ Tuyền lặp lại: “Anh chính là phần thưởng lớn nhất mà thế giới này ban tặng cho em. Có anh, em hạnh phúc hơn bất kỳ người phụ nữ nào đang ngồi ở đây, bởi vì em có tình yêu, từ bỏ tâm tư tranh đấu tị nạnh nhau.”

Lê Tịnh Lương không trả lời, nhưng anh cười, thật ra anh cười rất ít, chỉ khi nào đối mặt với cô thì mới thường xuyên cười. Trước kia lúc tiếp nhận phỏng vấn hoặc tham gia những cuộc họp về tài chính và kinh tế, anh rất ít khi lộ ra nụ cười chân thành, tối đa cũng chỉ là cười nhạt, cười lạnh, cười khinh thường, cười mỉa mai, tóm lại là không phải như bây giờ..... Không hiểu sao, tất cả những người ngồi ở hàng ghế thứ nhất đều nhìn lại, Lê Tịnh Lương ngồi ở đó, cũng làm cho người ta không tự chủ bị anh hấp dẫn.

Ban đêm, khách sạn, trên giường ở trong "Phòng tổng thống", Hạ Tuyền rửa mặt mũi xong xuôi, Lê Tịnh Lương nằm đó đọc sách, cô bò lên giường, đến gần anh, cả người đè lên người anh, mặt vùi vào trong ngực anh, hai cánh tay ôm lấy hông của anh, lắng nghe nhịp tim đập của anh, thỏa mãn nhắm mắt lại. d/đ/l/q/đ/tiểu ốc

“Khi nào thì về nhà?” Cô nhắm mắt hỏi.

Lê Tịnh Lương cười nói: “Khi em tỉnh ngủ, chúng ta đã về nhà rồi.”

Hạ Tuyền yên tâm gật đầu, không lâu sau liền thiếp đi, bởi vì quá mệt mỏi.

Bởi vì cô nằm ở trên người anh, nên Lê Tịnh Lương không dám đọc sách, chỉ sợ động tác quá lớn sẽ đánh thức cô.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhìn về mặt bình yên của cô, trong lòng suy nghĩ, cô nói anh là phần thưởng lớn nhất mà thế giới này cho cô, nhưng cô đâu biết, về mặt bình yên của cô giờ phút này, chính là toàn bộ thế giới của anh.

Câu cuối lại làm ta cảm động rồi mấy nàng T_T Hãy cứu ta khỏi sự dịu dàng chết người của ông chủ Lê đi T_T

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Editor: Tiểu Ốc

Trong lần mang thai này, Hạ Tuyền bị giày vò vô cùng thảm.

Sau khi trở về nước, Hạ Tuyền liền bắt đầu nghiêm túc bảo dưỡng thân thể, tránh trường hợp sau khi sinh xong, mình bị lão hóa quá nhanh. Nhưng dường như vị tiểu tử tông trong bụng đang cố ý muốn chống lại mẹ, vào khoảng ba bốn tháng thì phản ứng ốm nghén của Hạ Tuyền rất nghiêm trọng.

Có chút hạ đường huyết, Hạ Tuyền dứt khoát nằm bất động ở trên giường, vuốt bụng suy nghĩ, hành hạ như thế không giống như một cô con gái ngoan, chẳng lẽ lại là một tiểu quý nghịch ngợm? Nếu như thật sự sinh ra con trai thì Hạ Tuyền muốn lệ rơi rồi, con trai để khoe không bằng con gái để chơi cùng.

Vì có thể để cho Hạ Tuyền được thoải mái hơn một chút, Lê Tịnh Lương định đưa cô và Lê Hạ đi đến Hồng Kông để nghỉ ngơi, ở bờ biển bên kia, không khí tốt hơn một chút, mặc dù có chút lạnh, nhưng nếu so với Giang Thành thì môi trường tốt hơn nhiều. Mặc dù Giang Thành phát triển, nhưng lại có những tai hại của một thành phố phát triển.

Đối với chuyện đi nghỉ ngơi ở Hồng Kông, Hạ Tuyền bày tỏ hết sức tán thành, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc lên đường.

Lần bọn họ rời đi này là vào lúc Hạ Tuyền mang thai bốn tháng, thanh thần ổn định ở lại Hồng Kông một tháng, đúng vào lúc cô mang thai năm tháng thì xảy ra một chuyện làm cho người ta như đưa đám.

Lượng tiêu thụ của nhãn hiệu thời trang Hạ Tuyền gần đây không tệ lắm, kế hoạch vụng trộm đã kích công ty Diệp Hân của cô cũng vẫn rất thuận lợi, vốn dự định là chỉ cần ba tháng sẽ chen ép được đối phương, đối phương chắc chắn cũng sẽ duy trì thái độ tiêu cực, nhưng gần một tháng chẳng biết tại sao, lượng tiêu thụ của đối phương đột nhiên tăng cao nhanh chóng, thậm chí còn nhiều lần ra mắt những mẫu mới, đi trước một bước so với công ty của Hạ Tuyền, giới thiệu những mẫu thiết kế mới có kiểu dáng giống y hệt những sản phẩm mà công ty Hạ Tuyền chuẩn bị ra mắt!

Nhìn những hình ảnh mà cấp dưới gửi tới, Hạ Tuyền giận đến nổi tay cũng phát run, giống như mỗi khi đối mặt với chuyện của Diệp Hân, cô đều rất dễ dàng kích động, cũng có thể là bởi vì mang thai cho nên tâm trạng của cô nhạy cảm hơn bình thường, dù sao thì cô chính là..... rất không vui.

Thật ra, trước đó một khoảng thời gian, thấy Diệp Hân bị cô chen ép từng chút một, cô không phải không sinh ra những thù đoạn hạ thủ lưu tình, cô vốn định nếu như Diệp Hân chịu biết khó mà lui, rời khỏi tầm mắt của cô, xem như ông ta đã chết, thì mọi chuyện đã qua coi như xóa bỏ.

Nhưng đối phương lại thực hiện khổ nhục kế với cô, ở ngoài thì giả vờ yếu đuối không gượng dậy nổi nhưng trong tối lại âm thầm công kích cô, thật không hổ là Diệp tông.

Hai ngày nay Lê Tịnh Lương đều không có nhà, ở nước ngoài có một hạng mục mà anh phải tự tay kiểm chứng, không biết bao giờ mới trở về, Lê Hạ đã sắp một tuổi thấy mẹ đang ngăn người, liền lấy món đồ chơi trong tay mình nhét vào tay mẹ, riu rít kêu mẹ cùng chơi với cậu.

Hạ Tuyền làm gì có tâm trạng chứ? Nhưng quay đầu lại thì nhìn thấy cậu con trai xinh xắn đáng yêu, bỗng cảm thấy hành động từ chối không chơi với con là một hành động rất độc ác.

“Bảo bối.” Hạ Tuyền ngồi xuống ôm lấy con, khẽ cọ vào người con giống như cầu mong sự chú ý, Lê Hạ bị cọ đến bối rối, giống như cảm thấy vai trò của hai người bị đảo lộn, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, cứ để mẹ ôm như vậy.

Trong chốc lát, Hạ Tuyền buông Lê Hạ ra, cầm món đồ chơi đùa với con, vừa chơi vừa nói: “Bảo bối, ông ta cũng đã làm như vậy với mẹ rồi, mẹ cũng không cần phải nề tình nữa.”

Lê Hạ đầu hiểu ý tứ của mẹ, chảy nước miếng quơ quơ quả đấm nhỏ về phía mẹ, dường như muốn chọc cười Hạ Tuyền.

“Đây là con đang khuyến khích mẹ sao?” Hạ Tuyền suy đoán.

Lê Hạ tiếp tục quơ quả đấm nhỏ, cười vô cùng ngọt ngào, cậu thừa hưởng trọn vẹn vẻ đẹp của ông chủ Lê và Lê phu nhân, mặc dù chưa tới một tuổi, nhưng lại trắng trẻo đáng yêu, người gặp người thích, nếu như mang cậu ra ngoài, thì không biết sẽ khiến cho bao nhiêu người vội vã về nhà tạo người nữa.

Đứa trẻ đáng yêu như vậy, ai không muốn một đứa chứ?

Liếc nhìn hình ảnh trên máy tính một lần nữa, Hạ Tuyền hạ quyết tâm trong lòng, anh bất nhân, cũng đừng trách cô bất nghĩa.

Trong công ty, Mã Nghi vốn đang rầu rĩ vì chuyện sản phẩm mới trong buổi họp báo sắp tới bị rò rỉ, nhưng cuộc điện thoại của Hạ Tuyền đã nhanh chóng giúp anh giải quyết vấn đề này.

“Tuyên bố với truyền thông là buổi họp báo sản phẩm mới bị hoãn, cứ nói sản phẩm mới lần này là do chị tự thiết kế, nhưng bởi vì chị mang thai đứa thứ hai, thân thể không được thoải mái, cho nên không kịp thời gian, nói lời xin lỗi với mọi người.”

Lý do này thật sự quá mức đầy đủ, đồng thời cũng thuận tiện tung ra một tin tức có tính chất khủng bố.

Thật ra, tất cả mọi người đều không biết chuyện Hạ Tuyền mang thai đứa thứ hai, nên nếu như chuyện này được tung ra, thì không những có thể hóa giải thời điểm khẩn cấp của công ty, mà còn có thể hấp dẫn sự chú ý của đại chúng, khiến cho ánh mắt của mọi người hướng về phía công ty có một lần nữa.

Mọi chuyện quả nhiên đúng với dự đoán của cô, sau khi tin tức được tung ra, tin tức hai năm ôm hai đứa, có hi vọng sẽ thành ba năm ôm ba đứa của Hạ Tuyền và ông chủ Lê nhanh chóng chiếm lĩnh trang đầu các bài báo, mặc dù công ty Diệp Hân nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, nhưng bởi vì trước đó đã tồn thất rất nghiêm trọng, cho nên cũng không bù đắp được bao nhiêu, nếu không duy trì được sản lượng tiêu thụ trong quý tiếp theo, thì có lẽ sẽ phá sản.

Nhìn tin tức trên tờ báo, Diệp Hân suy nghĩ Hạ Tuyền đang trong thời kỳ mang thai, có lẽ khi thấy bản thiết kế không những bị trộm, mà còn được ra mắt

trước, cô đã rất tức giận, chẳng lẽ ảnh hưởng đến cơ thể rồi

Có suy nghĩ như vậy, Diệp Hân hơi do dự, nhưng sau đó chợt suy nghĩ lại, so với tất cả những tổn thất của ông ta, thì những thua thiệt của Hạ Tuyền cũng không đáng là bao nhiêu, nếu so ra, thì bản thân ông ta vẫn tương đối quan trọng hơn, vì vậy cuối cùng cũng không chịu rút lui.

Tên Diệp Hân này giống như không bao giờ thật sự quan tâm đến bất kỳ ai, có lẽ từ đầu tới cuối, người ông ta quan tâm nhất chính là bản thân mình.

Ông chủ Lệ đang ở nước ngoài là người cuối cùng biết được tin tức này, nhìn qua nội dung trên tờ báo, ngẫm lại về mặt không mấy vui vẻ của Hạ Tuyền vài ngày trước, anh lập tức biết vì sao lại xảy ra chuyện này. Nhưng mà, anh không tán thành chuyện cô tung ra tin tức này, bản thân cũng đã rút lui khỏi làng giải trí, ước mong của anh chính là gia đình bọn họ có một cuộc sống bình yên, không bị những người bên ngoài can thiệp vào.

Giống như sự bảo vệ của anh đối với Lệ Hạ, truyền thông căn bản không hề biết bất cứ điều gì về Lệ Hạ, coi như trong tương lai, Lệ Hạ có lớn lên đi học, thì anh cũng sẽ cho cậu du học, tránh cho cậu gặp phải sự quấy rầy. Cách làm của Hạ Tuyền hoàn toàn khác một trời một vực so với suy nghĩ của anh.

Nhưng mà, Lệ Tịnh Lương cũng không thể nào trách cô được, vì xảy ra loại chuyện như vậy, cách mà cô lựa chọn để trả đũa cũng chính là cách duy nhất mà cô có thể nghĩ tới. Càng nghĩ càng thấy phiền não, anh bỏ tờ báo xuống châm điếu thuốc, khế tựa vào ghế ngả đầu lên, nhìn trần nhà xây dựng theo phong cách Châu Âu, tâm trạng kiềm chế sự nóng nảy.

Lệ Tịnh Lương sẽ phản ứng như thế nào, trong lòng Hạ Tuyền ít nhiều cũng có thể đoán ra được. Hai người ở chung với nhau nhiều năm như vậy, cô cũng coi như là hiểu anh khá rõ.

Cũng không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện anh sẽ mất hứng, nhưng nếu như bảo cô cứ từ bỏ như vậy, hoặc giao hết tất cả mọi việc cho anh giúp, thì cô lại rất không cam lòng và ngượng ngùng.

Haiz, tóm lại là, hai người cũng có thể hiểu lẫn nhau, nhưng lại không thể trợ giúp lẫn nhau.

Lúc Lệ Tịnh Lương trở lại, Hạ Tuyền đã tìm được người để thiết kế đồ kịp thời, mở xong cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới, vượt qua cơn khủng hoảng.

Lúc này, đứa bé của cô cũng sắp sáu tháng rồi, cô rất gầy, nhưng bụng lại rất to, nên khi mặc váy ngồi đó, có thể nhìn thấy phần nhô lên rất rõ ràng.

Thấy ông xã để va li xuống còi áo khoác ra, Hạ Tuyền cười nói: “Hoan nghênh về nhà.”

Lệ Tịnh Lương lạnh nhạt gạt đầu, rót cho mình một chén nước, không chút để ý nói: “Có đi kiểm tra định kỳ không?”

Hạ Tuyền gạt đầu nói: “Có, bác sĩ tới đây định kỳ, em cũng cảm thấy rất tốt.”

“Vây thì tốt.”

Anh không nói nhiều, có chút trầm mặc, Hạ Tuyền biết rõ, cuối cùng anh vẫn để ý những chuyện ồn ào bên ngoài kia.

Thật ra Hạ Tuyền cũng rất tự trách, cô không thể là chưa từng nghĩ đến việc không làm gì hết, và chỉ ở nhà chú trùng sinh con, toàn tâm toàn ý chờ đứa bé sinh ra. Nhưng cô đã nỗ lực lâu như vậy, nếu như thật sự bỏ qua những tháng này, bị Diệp Hân cải tử hồi sinh, thì không phải là mất công sao? Mã Nghi tuổi còn nhỏ, căn bản không thể đấu thắng Diệp Hân, cô không suy nghĩ những chuyện này vì căn bản không có khả năng.

Tóm lại, cô vẫn rất áy náy, cho nên khi nói chuyện với anh cũng hơi có chút lầy lòng: “Có đói bụng không? Em đi làm chút đồ cho anh ăn.”

Nói xong, lập tức đứng dậy định đi xuống tầng nấu cơm cho anh ăn.

Lệ Tịnh Lương chau mày nói: “Anh không đói, bụng của em đã lớn như vậy rồi còn nấu nướng gì nữa? Chuyện này cứ bảo mấy người giúp việc làm là được rồi, chừng nào thì em mới có thể suy nghĩ cho cái gia đình này thay anh một chút?”

Hạ Tuyền ghen hờn, mấp máy môi, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi..... Về sau em sẽ.....”

“Là lỗi của anh.” Lệ Tịnh Lương chợt cắt đứt lời nói của cô, tháo kính xuống nói: “Là do anh không nên đi ra ngoài lâu như vậy, để em ở nhà một mình. Anh mệt rồi, đi tắm đây.” Dứt lời, anh nhấc chân rồi đi, không để ý tới vẻ mặt mất tự nhiên của cô.

Mặc dù anh nói là lỗi của anh, nhưng lại khiến cho lòng Hạ Tuyền càng khó chịu hơn. Cô nằm dài trên giường nhìn trần nhà, những suy nghĩ lung tung không ngừng chạy qua đầu óc, nhưng tâm trạng nhạy cảm của phụ nữ có thai vẫn bị tổn thương, cô đột nhiên có chút muốn khóc, nhưng lại sợ Lệ Tịnh Lương nhìn thấy bộ dạng lo lắng của chính mình, nên kéo chăn trùm kín người, làm bộ như đã ngủ.

Lệ Tịnh Lương tắm xong trở lại, thấy cô nằm đó không nhúc nhích, còn đưa lưng về phía mình, cho rằng cô đang giận anh, định vén chăn nằm lên giường, nhưng lại sợ cô không muốn, bị chọc tức sẽ ảnh hưởng đến cơ thể, hơn nữa cô còn mang thai, vì vậy anh cầm đồ xoay người rồi đi, đi đến phòng khách* ngủ.

(*)Phòng khách ở đây là phòng dành cho khách nha.

Hạ Tuyền nghe thấy động tĩnh sau lưng, chờ đến sau khi anh rời đi lập tức kéo chăn ra nhìn một chút, thấy những đồ anh cầm đi, tất cả những giọt nước mắt nhịn nửa ngày liền tuôn ra, có trời mới biết anh vốn bởi vì lo lắng cho cô nên mới rời đi!

Đại khái chính là yêu nhau lắm cần nhau đau.

Nửa đêm, Hạ Tuyền trần trọc không ngủ được, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm lê thân thể nặng nề xuống giường chạy tới phòng khách.

Cô phát hiện, Lê Hạ và Lê Tịnh Lương ngủ chung với nhau, không có ở trong phòng khách, chiếc giường trẻ con đặc chế này có thể theo dõi tin tức của đứa trẻ mọi lúc mọi nơi nhằm phòng tránh trường hợp đứa trẻ bị bé đi, cô thật đúng là vô cùng không xứng chức.

Nếu Lê Hạ ở đây, thì Hạ Tuyền có lý do để đi vào, vì vậy cô khẽ ho một tiếng, gõ cửa nói: “Con trai ở với anh thế nào rồi?”

Giọng nói Lê Tịnh Lương nhanh chóng vang lên: “Vào đi.”

Hạ Tuyền đẩy cửa đi vào, thấy Lê Hạ đang ngủ trong lòng cha, Lê Tịnh Lương đang đọc một phần tài liệu, mắt kính gác ở trên sống mũi, bất luận là đôi môi hồng, hay đường cong của bắp thịt trên bộ ngực phập phồng, đều hấp dẫn chết người.

“Sao anh còn chưa ngủ?” Hạ Tuyền hỏi một câu nhạt nhẽo.

Lê Tịnh Lương để tài liệu xuống nhìn sang, thấy đôi mắt đỏ hoe của cô liền dang hai cánh tay nói: “Cái vấn đề này phải là anh nên hỏi em mới đúng.” Đột nhiên, nhỏ giọng nói, “Đến đây đi.”

Thấy anh dang hai cánh tay về phía mình, Hạ Tuyền lập tức không chút xấu hổ nhào tới, nhưng mà vẫn cẩn thận từng li từng tí, chú ý đến cái bụng của mình.

“Em cũng sắp sáu tháng rồi.” Hạ Tuyền nhìn ông xã của mình không chớp mắt.

Lê Tịnh Lương “Ừ” một tiếng không có phản ứng, Hạ Tuyền vẫn chưa từ bỏ ý định đặt tay lên một chỗ mẫn cảm nào đó của anh ở phía dưới, dẫn đến anh chau mày nhìn chăm chú.

“Làm gì vậy?”

“Không có gì, chỉ chơi một chút thôi.”

“Chơi?”

“Không được sao?” Cô cật lực véo một cái.

Lê Tịnh Lương kỳ quái nhìn cô một lúc, sau đó tắt đèn nói: “Em cứ từ từ chơi, anh đi ngủ.”

Hạ Tuyền kỳ quái nhìn gò má của anh, anh giống như thật sự ngủ say rồi, chẳng những người không có phản ứng, mà ngay cả phía dưới cũng không có phản ứng gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hạ Tuyền có một suy đoán to gan: “Lê Tịnh Lương, sẽ không phải là anh đi ra ngoài đúng hai mươi ngày liền biến thành công nhé!”

Lê Tịnh Lương không nhìn được nữa cảm lấy tay của cô lật người gần từng chữ một: “Đứa bé ở đây, không nên âm ỉ.”

“..... Anh thật sự không có vấn đề gì chứ?” Cô vẫn không chắc chắn.

Lê Tịnh Lương thở hắt ra một hơi, sau khi bình tĩnh lại liền nói: “Em thử lại xem.”

Hạ Tuyền nửa tin nửa ngờ giơ tay ra, lúc sờ đến nơi nào đó thì nhanh chóng rút tay về, cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Hài lòng chưa?”

“..... Ừ.”

“Có thể ngủ rồi chứ?”

“Ngủ, ngủ..”

“Nhưng anh không muốn ngủ nữa.” Lê Tịnh Lương bế Lê Hạ đang ngủ say vào trong nôi, sau đó lập tức trở lại giường, vừa cời áo ngủ vừa nói, “Hạ Tuyền, em thật là tự chuốc lấy phiền toái, coi như những tháng này có thể làm, nhưng em có nghĩ tới những kiểm chế trước kia của anh không?”

“..... Không có, chưa từng nghĩ tới.” Hạ Tuyền có chút bị hù dọa, thân thể không nhịn được hơi lùi về phía sau.

Lê Tịnh Lương khẽ nhếch khóe miệng, cười như không cười nói: “Không sao cả, anh sẽ để cho em cảm nhận một chút.”

“.....”

Một đêm này, Hạ Tuyền thật đúng là hoàn toàn cảm nhận được cái gì gọi là kiềm chế.

Nhưng mà, có một người còn kiềm chế hơn cả cô, đó chính là Diệp Hân bị đã kích nghiêm trọng.

Hạ Tuyền vẫn được coi như là người làm việc sòng phẳng, ít nhất là khi cạnh tranh trên thương trường với ông ta, nhưng Lê Tịnh Lương lại không phải.

Người đàn ông này có thói quen đi đường tắt, cũng giỏi sử dụng quyền thế để bắt chẹt người khác, vốn là có vài công ty muốn ký kết hợp đồng với công ty của Diệp Hân nhưng cũng hủy bỏ hợp tác, còn những khách hàng đã ký hợp đồng thậm chí sẵn sàng trả tiền bồi thường để hủy hợp tác, nhưng tiền bồi thường lại chậm chạp không được chuyển tới khiến công ty Diệp Hân gặp phải vấn đề nghiêm trọng khi quay vòng vốn.

Thời gian trôi qua mấy ngày sau, ông ta lại đụng phải một chuyện thối nát, ở trước cửa một nhà hàng, ông ta đồng thời gặp lại Lương Ngâm vô cùng nghèo túng sau khi ra tù và cặp vợ chồng trước kia đã từng hợp tác với mình. Bọn họ vẫn chưa biết chuyện ông ta ly dị với Lương Ngâm, cho nên khi nhìn thấy bộ dạng kia của Lương Ngâm, hơn nữa còn ngồi tranh luận với người đàn ông ăn không ngồi rồi, nhất thời mịa mai nhìn thoáng qua ông ta.

Diệp Hân cũng không muốn dây dưa, ông ta biết rõ càng dây dưa thì sẽ càng mất mặt, ông ta bước nhanh rời đi, ngồi vào xe, vốn định lái ô-tô về nhà, ai ngờ Lý Chí Viễn bên kia lại ra tay với Lương Ngâm, Lương Ngâm bị đánh ngã xuống mặt đất, giống như sắp nôn ra máu.

Diệp Hân khê híp mắt, động tác kể tiếp không phải là anh hùng cứu mỹ nhân, mà là thay đổi phương hướng rồi đi. Khi xe của anh đi ngang qua người Lương Ngâm thì mặt Lương Ngâm lập tức xám như tro khi nhìn thấy biển số xe.

“Nói cho bà biết mụ đàn bà thối tha, đừng đến tìm tôi nữa, nếu không con gái bà sẽ phải ngồi ở trong tù thêm mấy năm đấy.” Lý Chí Viễn chỉnh trang lại quần áo một chút, nhanh chóng bước ra ngoài cửa.

Lương Ngâm nhớ tới ánh mắt cầu xin của Diệp Minh Tâm trong lần thăm cô gần đây nhất, con bé vẫn chưa biết Diệp Hân đã ly hôn với bà ta, vẫn đang mong chờ cha tới cứu mình ra ngoài, con bé ngoại trừ hơi ngang ngược ra thì rốt cuộc đã làm sai điều gì chứ?

Nói cho cùng người sai đều là bà ta, nếu như ban đầu bà ta không lựa chọn Diệp Hân, thì có phải chuyện ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra như vậy không?

Nhìn chiếc xe đang chạy rất nhanh trên đường cái, Lương Ngâm đi từng bước về phía trước, bà ta tinh thần hoảng hốt, không hề chú ý tới phía trước đang có một chiếc xe lao tới, nhưng vào lúc xe sắp đụng phải, thì trong đầu bà ta đột nhiên lóe lên một tia sáng, lui về phía sau một bước, không quan tâm đến lời năn nỉ chửi của tài xế, ngồi lên tàu hỏa đi đến cao ốc tập đoàn AR.

Bà ta canh giữ ở đó cả ngày, muốn đợi xe của Lê Tịnh Lương xuất hiện, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy gì, vì vậy bà ta chỉ có thể rời đi.

Nhưng mà, cả ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, bà ta vẫn không nhìn thấy Lê Tịnh Lương như cũ, đến ngày thứ năm, khi bà ta đã tuyệt vọng, vào buổi tối, anh vẫn không xuất hiện.

Bà ta tự nói với mình, ngày mai đợi thêm một ngày nữa, nếu như vẫn không gặp được thì bà ta liền tìm cách khác.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, vào lúc hơn năm giờ tối, rốt cuộc bà ta cũng nhìn thấy xe của Lê Tịnh Lương. Chiếc xe màu đen xa xỉ từ từ rời khỏi tập đoàn Cao ốc, chậm rãi nhập vào đường cái, bình tĩnh chạy về phía trước.

Lương Ngâm chỉnh sửa lại quần áo và tóc tai một chút, vào lúc xe của anh sắp đi qua bên này thì bà ta thân nhiên bước ra ngoài, giống như không nhìn thấy chiếc xe đang tiến tới ở đằng sau. Xe ở phía sau bởi vì cự ly quá gần nên không kịp phanh, cứ thế đâm vào người bà ta, nhưng sức lực tuyệt đối không lớn, nhiều lắm cũng chỉ là va chạm nhẹ, trầy da một chút thôi.

Nhưng mà sao Lương Ngâm có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này chứ? Bà ta làm như bị đâm rất đau đớn, lăn ra xa đến vài mét, nằm trên mặt đất dè lên cánh tay, khẽ dùng mẫu dao nhỏ tự cứa vào mình, tạo nên một cảnh tượng đỏ máu, nằm ở đó không nhúc nhích.

Lê Tịnh Lương ngồi ở hàng ghế sau thân nhiên dùng khăn tay lau mắt kính, khi nghe thấy tài xế nói hình như đã đâm phải người thì anh mới nhìn ra ngoài cửa kính xe.

Chờ đến khi thấy rõ người đó là ai, thì nở một nụ cười mỉa mai.

“Đi xuống xem một chút đi.” Anh dặn dò xong, đóng cửa xe lại, giả bộ bản thân không tồn tại.

Có thể làm tài xế của Lê Tịnh Lương, đương nhiên cũng đã trải qua những cuộc huấn luyện như thế này, càng không nói đến việc bọn họ đã trang bị thiết bị theo dõi cho xe.

Tài xế nghe theo lời dặn dò xuống xe tra xét, Thủy Tu Tề ngồi ở vị trí kế bên tài xế cười nói: “Tôi không nhìn lầm chứ, đây chính là Lương Ngâm? Sao lại biến thành cái bộ dạng không ra người thế này, đã thế còn chạy tới chỗ chúng ta giả vờ bị đâm nữa?”

Lê Tịnh Lương một tay chống cằm nhìn về phía trước nói: “Tuyền Tuyền nhìn thấy sẽ rất vui mừng.”

Thủy Tu Tề: “.....” Thật đúng là làm chuyện gì cũng nhớ đến Tuyền Tuyền nhà mình.” Nhưng mà ông chủ, tuy nói là người đó giả vờ bị đâm, nhưng rốt cuộc vẫn là có bị đâm phải, chủ nhân của xe không thể trốn tránh trách nhiệm được.”

Lệ Tịnh Lương không biến sắc nói: “Không phải có tài xế sao, chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Đúng rồi, chuyện của tài xế quả thật không liên quan đến chuyện của ông chủ, nhưng liên quan tới cậu ta..... Thủy Tu Tề Mặc lặng yên xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Editor: Tiểu Ốc

Bây giờ Lương Ngâm đánh cược mọi thứ lên vụ va chạm này, chỉ thấy Thủy Tu Tề và tài xế bước xuống xe nhưng không thấy Lệ Tịnh Lương đâu, không đợi hai người nói gì lập tức cao giọng kêu đau, thu hút sự chú ý của người đi đường.

Chờ đến khi dừng đèn đỏ thì có không ít chủ xe mở cửa sổ nhìn sang, tất cả đều là vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, đại khái là vì, chiếc xe sang trọng này gặp phải một người giả vờ bị đâm, người phụ nữ vừa ngã xuống nhìn cũng biết là không nên động vào, nhưng hình như chủ xe lại càng không nên động vào hơn, không biết chuyện ngày hôm nay sẽ diễn ra thế nào.

Thấy người vây xem càng ngày càng đông, Lệ Tịnh Lương ngồi ở hàng ghế sau cuối cùng cũng nhẹ nhàng xuống xe.

Anh tự mở cửa xe, chân dài bước ra, tiến vào tầm mắt của mọi người, khí thế và bề ngoài của anh thật sự làm cho mọi người mở rộng tầm mắt. Có mấy cô gái nhỏ thì thầm với nhau muốn lấy điện thoại ra chụp hình, nhưng bị Thủy Tu Tề ngăn lại.

“Làm phiền không chụp hình, cảm ơn.”

Cậu ta đưa ra tờ 100 tệ, đôi mắt cô gái kia lập tức sáng lên, dứt khoát nhận lấy tiền rồi cất điện thoại đi.

“Mấy người cũng không giống như thiếu tiền, người phụ nữ này chảy máu rồi, xem ra là thật sự bị thương, cho bà ta ít tiền rồi để bà ta đi đi.” Một cô gái tốt bụng khuyên nhủ, “Nếu không sẽ càng thêm phiền phức đấy.”

Thủy Tu Tề nói cảm ơn với cô gái, ngoái đầu lại nhìn về phía ông chủ, chỉ thấy Lệ Tịnh Lương thông thả ung dung đi tới phía trước xe, khề quỳ xuống một chân dùng khăn tay cẩn thận lau chùi phần đầu xe, bộ dạng tỉ mỉ lạnh lùng kia cùng với chiếc kính không gọng càng làm tôn lên vẻ nhã nhặn và ẩn trong đó là cả sự nham hiểm, mọi người không khỏi nói trong lòng, chỉ sợ hôm nay người phụ nữ kia gặp phải họa lớn rồi!

Quả nhiên, Lệ Tịnh Lương nhìn ngắm xe xong lập tức đứng lên, đi tới trước mặt bà ta, nhìn lướt qua vũng máu trên mặt đất, dưới cái nhìn chăm chăm ác độc chậm rãi nói ra: “Vết cứa, đại khái tầm mười phân, trên người bà có đồ vật bằng kim loại.”

Lương Ngâm sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy tài xế của Lệ Tịnh Lương đi tới, nhanh chóng lục soát người bà ta, bà ta thét lên “Phi lễ”, nhưng khi nhìn thấy phong độ và tuổi tác của người kia với bà, thì mọi người lại cảm thấy lời nói này thật sự có chút miễn cưỡng.

“Anh muốn làm gì?” Mắt thấy lưỡi dao của mình bị tài xế lấy mất, Lương Ngâm giận dữ kêu gào, “Các người đâm vào tôi, tại sao còn không gọi xe cứu thương? Tôi muốn báo cảnh sát!” Bà ta lấy điện thoại di động định gọi cảnh sát, Lệ Tịnh Lương thấy vậy liền trực tiếp cười ra tiếng, điều này làm cho bà ta hơi chần chờ.

“Sao không tiếp tục nữa vậy?” Lệ Tịnh Lương cười mỉm nói, “Làm phiền bà Lương hãy tiếp tục, cảm ơn bà báo cảnh sát giúp tôi.”

“Giúp cậu?” Vẻ mặt Lương Ngâm có chút vặn vẹo.

“Xe của tôi bị con dao mà bà giữ trong người cào xước, chẳng lẽ không nên cảm ơn bà vì báo cảnh sát giúp tôi sao?” Lệ Tịnh Lương chắc một tiếng: “Bà cũng được coi như là đã từng có thời hoàng kim, chắc cũng biết chiếc xe này trị giá bao nhiêu tiền chứ.”

Lương Ngâm có chút sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Mày đừng có ngấm máu phun người, sao tao có thể cào xước xe của mày được? Càng không thể nào tự cứa bản thân, chẳng lẽ tao bị điên à?”

“Vẫn không thể nào thông minh.” Lệ Tịnh Lương dùng khăn tay nhận lấy con dao mà tài xế đưa tới, mặc dù vết máu ở trên đã bị quần áo của Lương Ngâm lau sạch khá nhiều, nhưng vẫn còn lưu lại dấu vết, hơn nữa, “Mang đi xét nghiệm, tìm người có cùng DNA.”

Lương Ngâm hoàn toàn không chịu nổi nữa, lớn tiếng gào khóc: “Có ai tốt bụng giúp tôi một tay đi! Có tiền thì khá lắm sao! Có tiền thì có thể khi dễ người khác sao?!”

Bà ta vừa dứt lời, không đợi Lê Tịnh Lương mở miệng, người phụ nữ xinh đẹp vác bụng bầu lập tức chen lấn từ bên ngoài vào trong đám người, cô không ngừng xin lỗi mọi người nhường vị trí, nhìn thấy người bên trong quả nhiên là Lê Tịnh Lương thì từ từ tháo kính râm xuống.

“Đây không phải là Hạ Tuyền sao?”

Có người đàn ông nhận ra cô, kinh ngạc nhìn bản thân cô rồi lại nhìn cái bụng của cô, sau đó lập tức nhìn về phía chủ xe sang trọng kia. Người đàn ông nhìn kỹ liền bừng tỉnh hiểu ra, đây là chồng cô mà!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Tuyền đi tới bên cạnh Lê Tịnh Lương, tay chống nạnh nói, “Chờ anh tới đón em tận nửa ngày rồi, em còn tưởng anh bị hồ ly tinh nào câu đi mất, hóa ra là một tên ăn mày.” Cô chán ghét liếc mắt một cái, hắng giọng nói, “Tất cả giải tán, giải tán đi, chưa từng thấy người ta bị người khác giả vờ đâm sao? Ở đây có người phát lương cho mấy người à?”

Mọi người vốn chính là người đi đường, nghe thấy chủ nhà nói như vậy cũng xấu hổ nhìn lại, rồi rít ròi khỏi hiện trường. Lương Ngâm thấy tình thế vô cùng bất lợi đối với mình, lập tức cố gắng giữ lại những người vây xem, nhưng tất cả mọi người đều ồm suy nghĩ chuyện không liên quan đến mình và không nên chọc vào những kẻ có tiền, nên hiện trường rất nhanh chỉ còn lại mấy người bọn họ.

“Không ngờ bà lại làm ra loại chuyện như thế này.” Hạ Tuyền cười nói tự nhiên, “Lương Ngâm, dù sao thì bà cũng đã từng là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lương thị, sao bây giờ lại biến thành mấy cụ già giả vờ bị đâm xe rồi?” Cô vịn tay Lê Tịnh Lương nói: “Trên xe có camera đấy, bà có chắc là muốn tiếp tục nằm đó không? Máu chảy ra không ít, chẳng lẽ tự mình cắt vào động mạch rồi à?”

Vừa nãy Hạ Tuyền ở nơi không xa nghe thấy một chút nội dung, cô vừa cảm thán trí thông minh của Lê Tịnh Lương, cũng vừa có cái nhìn mới về con người Lương Ngâm. Người phụ nữ này đã hoàn toàn điên rồi, căn bản không có một chút lý trí nào, mà coi như có lý trí đi chăng nữa, thì cũng không thể nào thông minh lên được, nhìn đứa con gái ngu xuẩn hết thuốc chữa của bà ta là biết, không có người thông minh nào lại giáo dục con gái mình trở nên xấu tính và ác độc như vậy cả.

“Cho dù tao có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày.”

Lương Ngâm vô cùng căm hận nhìn chằm chằm Hạ Tuyền, Lê Tịnh Lương không nhanh không chậm chắn trước mặt cô.

“Vậy có lẽ bà phải thất vọng rồi, cho dù có phải đối phó với quỷ, tôi cũng sẽ có biện pháp.” Anh thản nhiên nói xong, kéo tay Hạ Tuyền nói: “Vào trong xe đi, ở đây có mùi máu tanh.”

Mang thai sáu tháng, Hạ Tuyền cũng không thích nhìn thấy cảnh tượng này, cô gật đầu một cái rồi chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn nói với Lương Ngâm: “Tôi tin tưởng chỉ có loại người như bà mới biến thành quỷ, bà cứ tới tìm tôi đi, khi bà còn sống, tôi còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ khi bà đã chết sao?”

Lương Ngâm tuyệt vọng ngã xuống mặt đất, bởi vì máu chảy quá nhiều cho nên sắc mặt trắng bệch, bà ta bắt đầu thấy choáng váng, giống như thật sự bị Hạ Tuyền nói trúng, mới vừa rồi không cẩn thận cắt phải động mạch.

Bà ta suy yếu muốn đứng dậy, nhưng đoàn người Lê Tịnh Lương đã lên xe, căn bản không có ai tình nguyện gọi 120 cho bà ta.

Lương Ngâm không còn cách nào khác, cứ nằm ở đó, căn bản không nhúc nhích được, có những người đi đường đi ngang qua tò mò nhìn bà ta, hình như muốn tới giúp đỡ, nhưng rồi lại rời đi trước ánh mắt chăm chú khẩn cầu của bà ta, chắc là do lo lắng phải gánh vác trách nhiệm, bị cản ngược một cái.

Cứ như vậy mà qua hơn một tiếng, vẫn không có bất kỳ người nào tới hỏi han bà ta, bà ta nằm ở đó, ý thức đã rất suy yếu, hô hấp cũng vô cùng khó khăn, trước khi mất đi ý thức, hình như bà ta nhìn thấy xe cảnh sát đỗ ở bên cạnh, nhưng chờ đến lúc cảnh sát bước xuống xe thì bà ta đã vĩnh viễn nhắm nghiền hai mắt rồi.

Có lẽ bản thân Lương Ngâm chưa từng nghĩ tới việc bà ta cứ chết ở đây như vậy, Diệp Minh Tâm ở trong tù lại càng không ngờ được hơn.

Thật ra, cho dù là Lê Tịnh Lương và Hạ Tuyền, cũng không ngờ rằng bà ta sẽ thật sự chết. Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách bà ta quá mức ngu ngốc, xã hội này quả thật vô cùng lạnh lùng, làm ra quá nhiều chuyện hãm hại người khác, để rồi cuối cùng không ai chịu giúp đỡ mình khi gặp khó khăn.

Lê Tịnh Lương sở dĩ biết được tin tức bà ta qua đời, là bởi vì cảnh sát tìm tới luật sư của anh, mong anh phối hợp điều tra. Bọn họ từ trong camera giám sát thấy Lương Ngâm và xe của anh xảy ra va chạm, nhưng bởi vì vấn đề về góc độ, nên không nhìn rõ được những chuyện xảy ra sau đó.

Camera trên xe Lê Tịnh Lương ghi rõ từng chi tiết của quá trình xảy ra sự việc, anh trực tiếp bảo luật sư mang tới cho cảnh sát, cũng không có ý định tự mình đi tới cục cảnh sát, bởi vì lúc này Hạ Tuyền đã bảy tháng rồi, vô cùng cần thiết sự chăm sóc.

Lần mang thai này thật đúng là lấy nửa cái mạng của Hạ Tuyền, tháng càng nhiều, thì cô càng thấy mệt mỏi, cơm cũng nuốt không trôi, gương mặt gầy đến nỗi gần như hóp vào.

Lê Tịnh Lương rất lo lắng, tìm tới chuyên gia dinh dưỡng cũng không giải quyết được, cuối cùng dứt khoát mời bác sĩ riêng chăm sóc tại nhà, sau khi được bác sĩ điều dưỡng, thì mới xem như hơi béo lên một chút, nhưng mà vẫn vô cùng có hạn.

“Thật ra thì điều này cũng rất tốt.” Hạ Tuyền an ủi Lê Tịnh Lương, “Ít nhất sau khi sinh em bé xong, em không cần phải tốn công giám cân nữa.....”

Lê Tịnh Lương lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô, đợi đến sau khi cô im lặng thì mới hỏi bác sĩ gia đình: “Khi cô ấy sinh con có thể bị nguy hiểm không?”

Bác sĩ: “Với thể lực yếu thì có lẽ sẽ nguy hiểm.”

“Haiz, không đâu, em thật sự không sao cả.....” Hạ Tuyền yếu ớt chen miệng vào.

Bác sĩ lạnh nhạt liếc cô một cái.

Thôi được rồi, cô cảm miệng là được chứ gì, cũng không thể để cho chồng cô lo lắng như vậy chứ?

Từ đầu tới cuối, Lê Tịnh Lương đều chau mày, sau khi nghe xong lời của bác sĩ thì tâm tình lại càng kém hơn, vẻ mặt gần như có thể nói là hung ác nham hiểm: “Nghĩ biện pháp giải quyết đi.”

“Tôi biết rồi, còn có thời gian hơn hai tháng nữa, Lê tiên sinh đừng quá lo lắng.” Cuối cùng bác sĩ cũng nói ra một câu khiến con người vui vẻ.

Hạ Tuyền thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Ông xã, anh đừng lo lắng, em ăn cơm thật ngon là được rồi, nhất định sẽ béo lên.”

Lê Tịnh Lương không nghe lời cô nói..., giống như là có chút phiền muộn ẩn vào huyết thái dương, ngơ ngác nhìn một chỗ, không biết là đang suy nghĩ gì.

Qua vài ngày sau, Hạ Tuyền đã biết anh muốn làm cái gì. Chỉ thấy ông chủ Lê vứt bỏ toàn bộ công việc, mua vài cuốn sách dạy nấu ăn và nguyên liệu thực phẩm để học nấu ăn, bởi vì kỹ thuật dùng dao không tốt, nên bên ngoài của những món ăn không được đẹp cho lắm, nhưng điều kỳ diệu là Hạ Tuyền chỉ mới ngửi thấy mùi hương thôi đã vô cùng muốn ăn rồi, nên khi ăn vào bụng cũng khá nhiều, cơ thể cũng càng ngày càng khỏe mạnh.

“Không được, em không ăn được nữa, ăn nữa em sẽ béo chết mất.”

Vào lúc chín tháng, bụng Hạ Tuyền đã đạt tới mức lớn nhất, cô nằm trên giường thờ không ra hơi, từ chối ăn thức ăn mà Lê Tịnh Lương đưa tới.

Lê Tịnh Lương cũng không miễn cưỡng, hôm nay cô đã ăn đủ rồi, bây giờ nên làm chuyện khác.

“Xuống dưới, ra ngoài đi dạo một chút đi.”

Thời tiết đã ấm áp hơn nhiều, mặc váy vào là có thể ra cửa ngoài, nhưng mặc dù như vậy, Hạ Tuyền vẫn lười biếng.

“Chân em không thoải mái.” Mắt cô hơi đỏ, “Hôm nay có thể không đi không?”

Lê Tịnh Lương không chút nể mặt nói: “Lời của bác sĩ, đứng dậy.”

Bất đắc dĩ, Hạ Tuyền không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy, bước xuống giường, nhờ chồng đỡ mình ra ngoài đi dạo.

Ngày sinh dự kiến của cô là mười hai ngày sau, sau khi sinh Lê Hạ chòm sao Xử nữ, thì cô lại sinh thêm một em bé Xử nữ nữa, trong nhà có tới hai chòm sao Xử nữ, tương lai nhất định sẽ có một cảnh mưa tanh gió lạnh.

Lê Hạ đã hơn một tuổi rồi, và từ đầu tiên học được chính là: Không được.

Đứa nhỏ này vô cùng khó chiều, cái này không được, cái kia cũng không được, mẹ ôm không được, mẹ không cho bú sữa cũng không được không được không được không được! Tóm lại chính là không được. Bởi vì Hạ Tuyền đang mang thai, không thể chăm sóc cậu bé, nên trọng trách chăm sóc cậu liền giao cho Lê Tịnh Lương.

Kết quả là, từ thứ hai mà Lê Hạ học được chính là: Ba.

Lê Tịnh Lương lập tức ôm đứa bé đến trước mặt Hạ Tuyền, cười nói: “Con trai, gọi lại lần nữa đi.”

Lê Hạ vô cùng nể mặt anh: “Ba!”

“Thật biết nghe lời.” Lê Tịnh Lương hôn cậu bé một cái, dáng vẻ hai cha con hòa thuận quả thật khiến cho Hạ Tuyền nhìn đến nỗi choáng váng.

“Bảo bối, gọi mẹ đi.” Hạ Tuyền mong chờ nói.

Lê Hạ nhìn nhìn cô, khẽ nháy mắt mấy cái: “Không được.”

“.....” Hạ Tuyền.

Lê Tịnh Lương: “Ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Lần đầu tiên thấy ông chủ Lê cười thoải mái như vậy, xem ra là vô cùng vui mừng, anh vui mừng, cô đương nhiên cũng vui mừng, nhưng hình như có gì đó trong bụng cô đang rất không vui.....

“Ông xã em thấy không ổn lắm.....” Hạ Tuyền chau mày nói, “Không được rồi, đưa em đến bệnh viện.....”

Bác sĩ gia đình và bảo mẫu đều đang ở nhà, Lê Tịnh Lương lập tức đi ra ngoài đưa con cho bảo mẫu, rồi lái xe cùng bác sĩ đưa Hạ Tuyền tới bệnh viện.

Thật ra, ngày sinh dự kiến của Hạ Tuyền vốn là vào mấy ngày sau, không có đến sớm như vậy, nhưng mà giờ phút này đã không tâm trạng để truy cứu chuyện đó nữa rồi, ông chủ Lê vô cùng khẩn cấp đưa vợ tới bệnh viện, bác sĩ lập tức đẩy Lê phu nhân vào trong phòng sinh. Bên ngoài phòng sinh, Lê Tịnh Lương và bác sĩ gia đình đứng đối diện nhau, một nam một nữ có chút lúng túng.

“Tình trạng trước đó của Lê phu nhân rất tốt, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.” Bác sĩ nói.

“Cảm ơn.” Lê Tịnh Lương thở ra một hơi, lo lắng đi tới đi lui ở cửa phòng sinh.

Bác sĩ bắt đầu đi, ngồi lên một chiếc ghế, lấy điện thoại đi động ra nhìn chăm chăm vào thời gian, hi vọng Lê phu nhân nhanh chóng mẹ tròn con vuông, nếu không thì cô sẽ chết rất thảm.

Giống như chợt nhớ ra điều gì, bác sĩ ngừng đầu lên hỏi: “Lê tiên sinh, ngài đã nghĩ ra tên cho đứa bé chưa?”

Lê Tịnh Lương ngoái đầu lại nói: “À, đầu tháng này là lập thu (ngày 7, 8, 9 tháng 9), bây giờ là cuối tháng, vậy thì liền đặt là Lê Thu Mạt*.”

(*)Thu mạt: cuối thu.

“..... Lê tiên sinh, có phải ngài hơi tùy tiện rồi không?” Bác sĩ có chút kinh ngạc.

“Có sao?”

“Đương nhiên rồi, không phải mấy người nhà giàu như các anh đều đặt tên dựa theo vai vế thân phận hoặc là tra cứu sách cổ để đặt tên sao?” Bác sĩ nói rất nghiêm túc.

“Bác sĩ Tần đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi đó.”

Bác sĩ Tần lúng túng gãi đầu một cái nói: “Xin lỗi, tôi cho là như vậy, vì dù sao tên của Lê tiên sinh cũng rất hay.”

“Vợ tôi nói mỗi khi đọc tên tôi đều thấy lạnh.”

Lê Tịnh Lương bắt đầu bình tĩnh lại, nhưng vẫn nhũn nhủn, anh vừa dứt lời thì trong phòng sinh liền truyền ra tiếng hét thảm thiết, có thể thấy được Hạ Tuyền luôn cắn răng chịu đựng, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được.

Lê Tịnh Lương lại bắt đầu đi tới đi lui rồi, bác sĩ Tần chống cằm nhìn bộ dạng của anh, không nhịn được cảm thán một câu: “Tình cảm của Lê tiên sinh và phu nhân thật tốt, tôi vô cùng hâm mộ hai người.”

Lê Tịnh Lương không có tâm trạng nói chuyện phiếm với cô, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đèn trên cửa phòng sinh, mong nó lập tức biến thành màu xanh lá cây, ánh mắt kia giống như đang nói nếu như nó không biến thành màu xanh thì anh sẽ đưa tay đập nát nó, mặc dù điều này là không thể nào, nhưng vẫn có cảm giác như thể chiếc đèn kia khẽ co rúm lại một chút.

May mắn là, mặc dù trong lúc mang thai, Hạ Tuyền ăn hơi cực khổ, nhưng lúc sinh con thì tương đối thuận lợi, không lâu sau đứa bé liền ra đời, các ý tá đẩy cô ra ngoài, mang vào phòng bệnh, nói tin tức tốt cho ông chủ Lê: “Mẹ con bình an, cô bé cũng rất khỏe mạnh, bảy cân rưỡi!”

Bác sĩ Tần gần như lệ nóng doanh tràng, nhìn người mà mình đã chăm sóc bao lâu nay sinh con bình an, cô cũng có cảm giác không khác gì Lê Tịnh Lương được làm cha này.

“Lê tiên sinh, mau đến thăm phu nhân một chút đi.” Bác sĩ Tần nói, “Lát nữa tôi sẽ bế đứa bé đến cùng với các bác sĩ.”

Lê Tịnh Lương không chút do dự quay đầu bước đi, đi bộ được một lúc thì lại bắt đầu chạy, đáng vẻ nóng nảy này khiến cho hai nữ bác sĩ nhìn thấy phải lắc đầu thờ dài.

“Cô có cảm thấy hiếm lạ không?” Bác sĩ Tần hỏi nữ bác sĩ bên cạnh.

Nữ bác sĩ thờ dài nói: “Theo lý thuyết thì khi tôi sinh con, chồng của tôi cũng đối xử với tôi tốt như vậy.”

“Vẫn còn ‘nhưng’ nữa đúng không?”

“Nhưng anh ấy không nhiều tiền như Lê tiên sinh, cũng không đẹp trai như Lê tiên sinh.....”

“Chắc phải có từ ‘cho nên’ chứ?”

“Cho nên cảm giác chênh lệch thật sự quá lớn mà.”

“Tôi hiểu lòng cô.”

“Thật sao?”

“Thật mà, tôi có cảm giác mình không gà được cho ai.”

“Tại sao?”

Về mặt bác sĩ Tần khỏ sở: “Lệ tiên sinh là một tấm gương quá tốt, sau này đối tượng không dễ tìm.....”

“Ha ha ha ha ha ha.”

Trong phòng bệnh, Lệ Tịnh Lương ngồi bên cạnh Hạ Tuyền dịu dàng nhìn cô, bởi vì mệt quá nên cô đã ngủ, dáng vẻ nhìn qua rất suy yếu, anh đắp kín chăn cho cô, kéo rèm cửa sổ lên, đi quanh giường bệnh một vòng, rồi mới ngồi xuống lần nữa.

Trong chớp mắt, Hạ Tuyền đang ngủ say chợt thở nhẹ một tiếng, chân mày nhíu lại thật chặt, giống như nằm mơ thấy ác mộng

Lệ Tịnh Lương chậm rãi thở ra một hơi, âm thầm quyết tâm sau này nhất định phải chú trọng vấn đề bảo hộ, nếu như bây giờ nam nữ đều đủ cả, có cô, có anh, bọn họ chính là một gia đình hoàn mỹ, mong ông trời đừng tống thêm một thành viên vào nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Phái nam làm phẫu thuật buộc ga-rô (thắt ống dẫn tinh) hình như sẽ ảnh hưởng đến khoái cảm.....

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Editor: Anh Thơ.

Vì thời gian và một số nguyên nhân khác nên tiệc đầy tháng của Lệ Hạ cũng không được tổ chức, lần này cuối cùng cũng có danh phận và cơ hội nên Hạ Tuyền muốn cho hai đứa bé cùng làm.

Thực ra nghĩ đến những điều này thì hơi sớm, cô vừa mới sinh con, tuy lần này sinh con rất thuận lợi nhưng cũng ảnh hưởng đến sức khỏe của cô, cô phải nghỉ ngơi thật tốt một thời gian.

Nhìn đứa con ở trong lòng chồng, Hạ Tuyền từ từ cong môi cười, chân mày hay khóe mắt đều là vẻ dịu dàng khéo léo. Trải qua năm tháng và hai lần sinh nở đã khiến cho vẻ đẹp của cô càng trở nên đoan trang chừng chặc hơn, so với cô gái xinh đẹp rực rỡ trước kia thì dường như cô như bây giờ mới chính là cô.

“Diệp Hân đã đến một lần.” Lệ Tịnh Lương đặt con vào giường trẻ em, đột nhiên nói.

Biểu tình của Hạ Tuyền hơi cứng lại sau đó cười nói: “Em không gặp ông ta, xem ra anh đã thay em quyết định rồi.”

Dáng vẻ thay tã cho con của Lệ Tịnh Lương giống như đang uống trà, vô cùng phi phàm, khi anh nghiêng người quay mặt về phía cô thì khuôn mặt anh tuần đó khiến cho người ra nhìn bao nhiêu lần cũng không thấy ngán.

“Tốt nhất là về sau em đừng gặp lại ông ta nữa.” Anh nói như vậy.

“Không phải là em không muốn gặp là có thể không gặp.” Hạ Tuyền thở dài: “Đối thủ kinh doanh, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu cũng thấy nha.”

Lệ Tịnh Lương mỉm cười: “Ông ta đã không còn là đối thủ của em nữa rồi.”

“Cái gì?” Cô ngăn người.

“Trong lúc em mang thai sinh con thì công ty của ông ta đã đóng cửa, hơn nữa đã đi khỏi Giang Thành rồi.”

Tin tức này thực sự quá kích thích, Hạ Tuyền không nhịn được mà mở to mắt, không rõ là hưng phấn hay tiếc nuối nói: “Thật sao?”

Lệ Tịnh Lương không nói gì nhưng biểu tình đã trả lời câu hỏi của cô.

“Em thực sự không muốn thấy cảnh này.” Hạ Tuyền nở nụ cười: “Nói ra thì thực ra cũng hơi tiếc nuối, không phải là tự tay em đánh bại ông ta nhưng anh là chồng của em, giữa chúng ta thì cũng không cần phân biệt với nhau, như vậy cũng được.”

Ý cười của Lệ Tịnh Lương càng chân thành hơn: “Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

“Bé con qua đây em xem một chút.” Hạ Tuyền dang tay ra nói.

Lệ Tịnh Lương bế con giao cho cô, cô ôm đứa con gái đang nửa tỉnh nửa mơ của mình, tùy ý hỏi: “Tên của con gái là gì?”

“Lệ Thu Mạt.”

“....” Hạ Tuyền nhìn chăm chăm vào anh.

“Sao vậy?” Lệ Tịnh Lương nói: “Em cũng cảm thấy anh không nghiêm túc sao?”

“Xem ra không phải là một mình em cảm thấy anh không nghiêm túc.” Hạ Tuyền dứt khoát nói.

“Không phải như vậy.” Lệ Tịnh Lương thực sự giải thích: “Thu Mạt, rất êm tai, cũng rất đặc biệt.”

“Phải rồi, anh trực tiếp đổi tên Lệ Hạ thành Lệ Hạ Chí thì càng tốt, thật là hợp nhau.” (Chắc ai cũng biết Hạ Chí là ngày dài nhất của mùa hè nhỉ? Còn Thu Mạt có nghĩa là ngày cuối thu.)

“Đề nghị không tòi.”

“...Anh đi chết đi.” Hạ Tuyền ghét bỏ nhìn anh một cái, ôn con gái xoay người lăm bầm như niệm thần chú: “Tên con gái nhà người ta đều văn nhĩ êm tai như vậy, vừa nghe đã biết là tiểu thư khuê các. Con thì khác, sinh vào cuối thu thì tên là Thu Mạt, nếu như sinh vào tháng chạp thì có phải là sẽ có tên là Tịch Nguyệt hay không.” (Tịch Nguyệt nghĩa là tháng 12)

“....”

“Xem ra trong lòng anh đã không có em nữa rồi, là cảm thấy em không sinh được con trai cho anh nên không vui sao? Lệ Tịnh Lương, không ngờ anh lại trọng nam khinh nữ.” Cô càng nói càng không có điểm dừng.

Lệ Tịnh Lương đi đến bên giường, khom lưng lấy tay nhẹ nhàng chạm vào trán cô, dưới ánh mắt nghi hoặc của cô thì nhú mày nói: “Không bị sốt nha, tại sao lại ăn nói lung tung như vậy chứ.”

“....” Hạ Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh cút ra ngoài.”

“Tính tình của em càng ngày càng nóng nảy rồi.” Lệ Tịnh Lương không động đậy.

“Anh không ra ngoài phải không?” Hạ Tuyền cao giọng nói.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Lệ Chấp cười như không cười nói: “Làm sao vậy, vừa mới tới đã thấy các con cãi nhau.”

Hạ Tuyền thấy bố chồng đến thì lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Ba, ba đã đến rồi.”

Lệ Chấp mang đồ đạc vào, nói: “Cãi nhau với Tịnh Lương à? Nó không biết nói chuyện, con đừng để trong lòng.” Dứt lời, đặt đồ đạc xuống nhìn về phía Lệ Tịnh Lương, cau mày nói: “Bảo con ra ngoài thì ra đi, giống như cộc gỗ đứng ở đó làm gì.”

Lệ Tịnh Lương muốn nói lại thôi, cân nhắc một chút rồi cũng nhấc chân rời đi, Hạ Tuyền thấy vậy vội vàng đuổi theo kéo ống tay áo của hắn, nói: “Em nói đùa thôi, anh đi đâu chứ?” Để lại cô và bố chồng ở đây xấu hổ nhìn nhau à?

Lệ Tịnh Lương thấy vậy thì cũng không rời đi nữa, chỉ hỏi cha mình: “Thu Mạt không dễ nghe sao?”

Lệ Chấp nghe thấy câu hỏi này thì lập tức biết vì sao bọn họ lại cãi nhau, ông ngồi xuống ghế dựa, mỉm cười nói: “Không phải không dễ nghe mà là cảm thấy con không đủ nghiêm túc. Tên con trai thì có thể nói là kết hợp tên của con và con dâu, còn tên con gái thì sao?”

“Tên chỉ là một danh hiệu mà thôi.” Lệ Tịnh Lương ngồi vào cạnh giường bóc hoa quả cho Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền lập tức tranh thủ phúc lợi cho con gái của mình: “Cho dù như vậy thì cũng không thể quá tùy tiện chứ.”

Lệ Tịnh Lương thỏa hiệp: “Vậy em nói xem, gọi con là gì?”

“.... Em cũng không biết.” Cô cũng bị vấn đề này làm khó rồi.

“Được rồi, ta quyết định, tên của đứa bé không sửa lại nữa, đứa tiếp theo lại đặt thật tốt là được.” Lệ Chấp vỗ bàn, những người khác đương nhiên cũng không phản bác, nhưng mà...

“Sẽ không có đứa tiếp theo nữa.” Lệ Tịnh Lương đưa hoa quả cho Hạ Tuyền xong thì nói với cha mình: “Con định sẽ thất ổng dẫn tinh.”

Hạ Tuyền vốn đang ăn trái cây nghe thấy câu nói của anh thì lập tức phun ra, vô cùng thiếu lịch sự, đứa bé trong lòng nàng cũng bị đánh thức.

“Hu hu hu...” Đứa bé khóc lên, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp khiến cho Hạ Tuyền cực kỳ tự trách, lại nghĩ đến Lệ Hạ đang cô đơn ở nhà, có chút không đành lòng nói: “Hay là chúng ta về nhà đi?”

“Về nhà?” Lệ Tịnh Lương quay đầu lại nhìn cô: “Ngày mai đi.”

Hạ Tuyền thờ dãi, trong lòng vô cùng không muốn, nửa khác cô cũng không muốn ở lại đây.

“Chuyện thất ông dẫn tình, nếu như con đã quyết định vậy thì làm đi.” Lệ Cháp kéo đề tài lại chuyện lúc trước.

Hạ Tuyền lập tức nói: “Không cần đâu, chuyện này....”

“Đạ.” Lệ Tịnh Lương trực tiếp ngắt lời Hạ Tuyền, nói: “Em nghỉ ngơi một chút đi, anh ra ngoài với ba.” Anh đứng lên vỗ vỗ tay cho sạch vụn hoa quả, liếc nhìn Lệ Cháp một cái rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Hạ Tuyền vội vàng nói: “Anh chờ một chút, em còn chưa nói xong, này, Lệ Tịnh Lương!”

Lệ Tịnh Lương giống như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại, rời khỏi phòng bệnh, để lại hai mẹ con hai người.

Người đàn ông này thật là! Tâm tình của Hạ Tuyền vô cùng phức tạp, anh nổi điên còn chưa tính, chẳng lẽ cha anh cũng nổi điên theo anh sao? Đáng về bình tĩnh kia thật giống như chính ông cũng thất ông dẫn tình, chẳng phải những gia đình có tiền như nhà bọn họ rất coi trọng những chuyện như thế này sao?

Cúi đầu nhìn con gái bảo bối của mình, Hạ Tuyền thờ dãi một tiếng, đặt con xuống giường, nghĩ đi nghĩ lại rồi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không bao lâu thì đã thiếp đi. Đến khi hô hấp của cô trở nên vững vàng đều đặn thì Lệ Tịnh Lương mới mở cửa bước vào một lần nữa. Lệ Cháp đã rời đi, anh đi đến bên giường, vươn tay vuốt ve gương mặt cô, khẽ mi้ม miệng mang theo ý cười dịu dàng.

Ngày hôm sau Lệ Tịnh Lương đưa Hạ Tuyền và con gái trở về nhà, bác sĩ Tần vẫn ở trong nhà, đợi Hạ Tuyền ở cữ xong thì mới rời đi, mấy tháng cô ấy sống với Hạ Tuyền ở nhà họ Lệ thì cũng rất hài hòa, hai người tính cách giống nhau, tuổi tác cũng xấp xỉ, luôn có đề tài nói chuyện.

Vì vậy, bác sĩ Tần lại bắt đầu trêu chọc ông chủ Lệ: “Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy một người cha mà đặt tên con một cách tùy tiện như vậy.”

Hạ Tuyền bắt đầu dĩ nhiên: “Cũng chỉ có thể như vậy, không có cách nào.”

“Nhưng mà cũng rất dễ nghe.” Bác sĩ Tần cười nói: “Thực ra, Tuyền Tuyền đã rất hạnh phúc rồi, có một chút lận đận thì mới là một cuộc đời bình thường, thực sự từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy ai thuận buồm xuôi gió như cô.”

Cuộc sống của cô thuận buồm xuôi gió sao? Hạ Tuyền cười mà không nói. Chỉ là cô ấy chưa từng gặp cô lúc trước mà thôi, nếu như cô ấy gặp qua thì sẽ không nói ra lời cảm thán như thế này.

Tiểu Thu Mạt lớn lên rất khỏe mạnh, ba mẹ thương cô bé, ca ca cũng rất tò mò với cô bé, hai đứa bé dường như rất hợp tính nhau cho nên ngủ chung một phòng. Chỗ ngủ cách nhau không xa, có thể nhìn thấy nhau, có đôi khi hai đứa vừa nhìn nhau đã nhìn cả ngày, Hạ Tuyền phát hiện ra điều này thì cảm thấy rất kỳ lạ.

“Chẳng lẽ trẻ con cũng hiểu được tình anh em sao?” Cô hỏi Lệ Tịnh Lương.

Bây giờ là buổi tối, hai đứa bé đều ngủ bên trong phòng trẻ em ở bên cạnh phòng ngủ chính, cửa phòng ngủ cũng không đóng, nếu như bên kia có động tĩnh gì thì bọn họ có thể nhanh chóng qua bên đó.

“Hắn là không hiểu đâu.” Lệ Tịnh Lương đẩy kính đọc cuốn sách trong tay: “Nhưng mà đại khái là có cảm ứng huyết thống.”

“Huyết thống thực là một thứ kỳ diệu.” Hạ Tuyền thầm thì một câu, ánh mắt từ từ mờ mịt giống như nghĩ đến điều gì đó không vui.

Quả thực không phải là chuyện tốt gì, cô nghĩ đến Diệp Hân, cái người có huyết thống với cô này lại nhân lúc cô mang thai mà có ý trộm cơ mật kinh doanh của cô, hiện tại ông ta thất bại, lại muốn đến gặp cô, không biết còn định làm trò gì. Không gặp ông ta là quyết định sáng suốt, đúng vậy...

Rốt cuộc cũng là cha của mình, nhất là khi có đứa con thứ hai, khi nghe thấy đề tài về huyết thống thì tâm tình của Hạ Tuyền vẫn vô cùng đề nén.

“Vì sao, em cũng là con gái của ông ta, nhưng tại sao ông ta không yêu thương em như em yêu thương Thu Mạt?” Hạ Tuyền tự giễu nói một câu, dường như cũng không mong Lệ Tịnh Lương trả lời, tiếp tục nói: “Dường như từ trước đến giờ em chưa từng thừa nhận là mình không phục và uất ức, hiện tại rốt cuộc cũng có đúng khi nói ra, nhưng đây cũng là lần cuối cùng.” Cô nhìn về phía Lệ Tịnh Lương, cười nói: “Hắn là anh sẽ không cười nhạo em đúng không? Cho dù ông ta là một người xấu xa như vậy mà em vẫn từng mong có được sự quan tâm của ông ta.”

Lệ Tịnh Lương để quyển sách trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn cô, nhìn một lúc rồi lại đưa tay gác sau đầu, về mặt nghiêm túc nói: “Nếu như anh nói anh cũng đã từng hy vọng cha anh chú ý đến anh nhiều hơn thì em sẽ cười nhạo anh sao?”

Hạ Tuyền: “Ha ha ha ha....”

Lệ Tịnh Lương: “....”

Khi Hạ Tuyền nói ý định tổ chức tiệc đầy háng cho Thu Mạt và Lệ Hạ cùng nhau cho Lệ Tịnh Lương thì anh lập tức đồng ý. Anh lập tức sắp xếp xuống,

tổ chức tiệc đầy tháng ngay tại phòng tiệc của tập đoàn AR, hơn nữa còn bảo Thủy Tu Tề phát thiệp cho những gia đình quyền quý có quan hệ không tồi và những người thân khác của Lệ gia.

Khi Hạ Tuyền và Lệ Tịnh Lương kết hôn thì cũng không mời nhiều người thân và bạn bè, sân bãi tổ chức đám cưới rất lớn nhưng một phần ba là truyền thông. Tiệc đầy tháng lần này đương nhiên là không công khai với bên ngoài, đến lúc đó khách tham dự đều là người thân và bạn bè, đây cũng là lần đầu tiên Hạ Tuyền có cơ hội gặp bọn họ.

“Em cũng chưa từng nghe thấy anh nhắc đến người thân của anh.” Hạ Tuyền ngồi trên ghế chờ bữa cơm trưa của ông chủ Lệ: “Sẽ có những ai tới vậy? Cô đi chú bác?”

Lệ Tịnh Lương luơt đặt đĩa đồ ăn cuối cùng lên bàn, tắt bếp nói: “Đều là những thân thích không thường lui tới, em gặp cũng không cần coi là quá quan trọng.”

Nghe thấy như vậy, cái tên Lệ Tịnh Lương này đúng là không đặt sai, bất luận là ở mặt tình yêu hay tình thân thì người này đều vô cùng lạnh nhạt.

“Vậy với anh cái gì mới là quan trọng?” Hạ Tuyền ôm con gái đi đến cửa phòng bếp, Lệ Hạ ngồi trong xe chạy của trẻ con ngược mắt nhìn về phía này giống như muốn được mẹ bế lên. Nhưng mà trong lòng mẹ đang bế em gái, giống như ở đó không có chỗ của cậu bé nữa, nghĩ một lúc, sau đó liền... khóc lên.

“Tại sao lại khóc?” Hạ Tuyền vội vàng nói với Lệ Tịnh Lương: “Nhanh đi dỗ con.”

Lệ Tịnh Lương liếc bản thân mình một cái: “Mùi khói dầu.”

“Vậy để em.” Hạ Tuyền muốn tạm thời đặt con gái xuống đâu đó sau đó đi dỗ con trai một chút nhưng đi một vòng cũng không phát hiện chỗ nào thích hợp, nhất thời có hơi sốt ruột.

Lệ Tịnh Lương không nhanh không chậm đi ra ngoài, đứng bên cạnh xe chạy dành cho trẻ em, mặt không biến sắc nhìn chằm chằm Lệ Hạ một lúc, Lệ Hạ thút tha thút thít ngừng khóc.

Hạ Tuyền: “.....”

“Con trai thì phải nuôi dạy như vậy.” Lệ Tịnh Lương bình tĩnh đi qua người con trai lên lầu, chậm rãi nói: “Anh đi thay quần áo.”

Khóe miệng Hạ Tuyền hơi co rút, đành phải đứng chờ bên cạnh con trai. Cô vốn tưởng rằng Lệ Tịnh Lương thay đồ xong thì sẽ xuống ngay nhưng mà khi anh đi đến chỗ rẽ cầu thang thì bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nói: “Em vừa mới hỏi với anh cái gì mới là quan trọng.”

Hạ Tuyền ngẩng đầu lên nói: “Đúng vậy, sao thế?”

Lệ Tịnh Lương nở một nụ cười ôn hòa, nụ cười này đủ để hòa tan băng tuyết trong ngày đông.

“Em, con trai và con gái, ba người là thứ quan trọng nhất với anh. Trong tim anh, không có bất kỳ thứ gì có thể sánh với ba người.”

Thực ra, cô cũng giống như anh, trong lòng chỉ có anh và con là quan trọng nhất.

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng ngược sáng trên cầu thang, anh tuần mỹ không giống người phạm, nhân sinh của cô vì anh mà thay đổi. Không có anh có lẽ cô đã sớm không thể kiên trì được nữa hoặc là vẫn ở nơi nào đó trên thế giới này vất vả đấu tranh. Sự xuất hiện của anh cho cô ánh sáng cũng cứu sống cô. Sự thật chứng minh, chỉ cần còn sống thì sẽ gặp được chuyện tốt.

Mong rằng tình yêu này chính là kết thúc cho câu chuyện của bọn họ. Mong năm tháng vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này.

--- ---- Hoàn chính văn --- ----

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoại truyện

Editor: Tiểu Ốc

Tiểu ngoại truyện thứ nhất:

Lệ Hạ hai tuổi rồi, lớn hơn một tuổi so với Thu Mạt, tiến độ phát triển của Thu Mạt tương đối chậm, mới chỉ biết bò, nhưng cậu đã bắt đầu điếu võ dương oai rồi.

“Không ăn.” Lệ Hạ kiên định chỉ vào thìa thịt trong tay mẹ nói, “Bản thiù!”

Hạ Tuyền trừng lớn hai mắt nói: “Chính con làm chứng, mẹ đã tắm rửa trước khi nấu cơm rồi.”

Lệ Hạ xoay đầu đi nói: “Lừa gạt lừa gạt.”

“Sao có thể thế được, chẳng phải con cũng nhìn thấy sao?”

“Dù sao cũng sẽ không ăn, động vật, đáng yêu.”

Hạ Tuyền nổi giận nhìn về phía cha của đứa nhỏ, anh liếc mắt về phía bên này một cái, cầm laptop đứng dậy.

Chỉ thấy Lệ Tịnh Lương đi đến bên cạnh, trong tay cầm laptop, lúc đi qua chỗ con trai thì gõ một cái lên đầu cậu, lạnh nhạt nói: “Đừng vì bản thân không muốn ăn thịt mà đi lấy cớ quang minh chính đại, thẳng quý nghịch ngợm.”

Trong nháy mắt, Lệ Hạ đỏ mặt, không vui muốn chạy đi, lại bị Hạ Tuyền cầm lấy cổ áo kéo cậu trở về, giọng cái thìa kiên nhẫn nói: “Thật sự không ăn nổi sao? Không hỏi hận?”

Lệ Hạ có chút chần chờ, miệng nhỏ mím chặt như sắp khóc, đôi mắt đen nhánh như hột nhãn lặng lẽ nhìn lên cha, bóng lưng anh tuấn cao lớn giống như ngọn núi của cha áp bức cậu đến nỗi không thở nổi, vì vậy bắt đầu nức nở.

“Nhìn thấy ba của con rồi à?” Hạ Tuyền khẽ liếc Lệ Tịnh Lương ở bên kia một cái.

Lệ Hạ nhìn sang theo, càng khóc dữ dội hơn, nhưng lại không dám khóc ra tiếng, nhìn thấy một màn này, không thể không cảm thán, ông chủ Lệ vậy mà lại khiến cho con trai khóc đến mức độ này, quả thật là điên rồ.

“Lần trước khi mẹ mang thai em gái của con không chịu ăn thịt, anh ấy đã tìm bác sĩ vừa tiêm thuốc cho mẹ vừa bắt mẹ phải uống thuốc.” Về mặt Hạ Tuyền sợ hãi, “Đến bây giờ mẹ vẫn không thể nào quên được loại cảm giác đó, hơn nữa còn kéo dài một khoảng thời gian rất lâu, mặc dù mẹ đã phản kháng, nhưng mà vẫn bị ép không ăn không được.” Cô uyển chuyển nói, “Cho nên, con có muốn thử nghiệm một chút không, bảo bối?”

Lệ Hạ rung rung nhìn về phía mẹ, mang theo ánh mắt như nhìn thấy đồng đội nói: “Mẹ, con ăn, con ăn!”

Lệ Tịnh Lương đang gõ bàn phím, nghe được thấy tiếng nói ở sau lưng cũng chỉ có thể cam chịu, anh đã quen với việc Hạ Tuyền dùng anh làm đối tượng đe dọa Lệ Hạ, rõ ràng anh không hề làm những chuyện được kể trên, nhưng sao con trai vẫn sợ anh như vậy? Chỉ cần nói đến chuyện có dính líu tới anh, là chắc chắn con sẽ đi vào khuôn khổ ngay.

Bỗng nhiên, phía sau lưng anh truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lệ Tịnh Lương ngoái đầu lại nhìn, bước chân Lệ Hạ tập tễnh đi tới, trong mắt nén lệ nói: “Ba, không được tiêm con, cũng không được bắt con uống thuốc.” Cậu nhào vào trong lòng Lệ Tịnh Lương, khóc đến nỗi không thành tiếng, “Không được đâu, ba.”

Tâm Lệ Tịnh Lương cũng tan chảy, ôm con ngồi dậy hôn một cái dịu dàng nói: “Không ăn, không đánh, không khóc.”

“Không được đâu, ba.” Lệ Hạ nức nở nói đi nói lại bốn chữ này, nhìn bộ dạng thì có vẻ như bị Hạ Tuyền dọa sợ rồi.

Lệ Tịnh Lương trừng mắt về phía Hạ Tuyền đang đứng xem kịch ở phía sau, Hạ Tuyền cười xấu hổ, vô cùng tự trách cúi gằm mặt xuống đất.

“Thật sự không được đâu ba!!!!” Lệ Hạ kêu rên một tiếng.

Tiểu ngoại truyện thứ hai:

Cô bé nhỏ Thu Mạt hoàn toàn thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ, mặc dù vẫn còn rất nhỏ, nhưng đã xinh đẹp bất phàm, chắc chắn khi trở mã 18 tuổi sẽ vượt qua cả mặt mẹ, trở thành người đẹp thứ hai trong nhà họ Lệ!

Mọi người hỏi người đẹp nhất là ai sao?

Hạ Tuyền nhìn về phía ông xã đang thắt caravat ở trong phòng giữ quần áo, đôi mắt gần như biến thành hình trái tim, theo bản năng muốn đi sờ mông của một người nào đó, nhưng còn chưa đi được mấy bước thì đã nghe thấy tiếng Thu Mạt cười khúc khích, cô tò mò quay đầu lại, phát hiện ra cô bé đang chán ghét liếc nhìn mình, sau đó phun bong bóng chơi: “Cồ lồ lồ*.”

(*)Thu Mạt còn nhỏ, chưa biết nói nên chỉ ừ ớ được đôi ba từ, ta nghĩ ý cô bé muốn nói là Tuyền tỷ thô lồ.

“.....” Bị con gái chê, Hạ Tuyền lặng lẽ trở lại bên cạnh con gái, muốn làm một người mẹ xứng chức.

Nhưng mà, Lệ tiên sinh chân dài eo thon hoàn toàn không biết mình chính là một viên xuân dược đi động, mặc quần tây áo sơ mi thoát ần thoát hiện ở trước mặt cô, ánh mắt cô căn bản không thể nào rời khỏi từ bà vai rộng rãi và cặp mông rắn chắc của anh, chờ đến khi Lệ tiên sinh phát hiện ra lửa nóng

trong mắt cô thì lòng cô đã sớm nóng như lửa đốt rồi.

“Hà?” Anh thốt ra một tiếng nghi vấn, đi tới cúi người xuống nhìn thẳng vào cô, áo sơ mi siết chặt vào ngực anh, nút cài như thể có nguy cơ bung ra bất kỳ lúc nào.

“..... Lần sau mua áo sơ mi cỡ lớn nhất.” Hạ Tuyền bụm mặt xoay đầu đi, từ chối nhìn thẳng vào anh.

Lệ Tịnh Lương khẽ cười một tiếng, xoay người ôm con gái lên cao, được ở trên cao, Thu Mạt thích thú: “Nha nha nha a...a...a!!!”

Hạ Tuyền bắt mẫn nói: “Xem tiểu nha đầu nhà ngươi vui vẻ kia.” Cô đứng lên nói, “Ông xã, em cũng muốn được ôm, giờ lên thật cao.”

Lệ Tịnh Lương cười như không cười nhìn sang, quét cô từ trên xuống dưới, ý vị hàm xúc thu hồi tầm mắt, không có bất kỳ hành động nào.

Hạ Tuyền cúi đầu nhìn bản thân, bộ quần áo ở nhà đơn giản màu trắng thuần, mái tóc hơi xoăn và khuôn mặt, thật đúng là..... Lập tức đi thay đồ!!

Thấy Hạ Tuyền không nói tiếng nào rời đi, Lệ Tịnh Lương còn tưởng cô tức giận, định đặt con gái đang chơi vui xuống, thì nhìn thấy Tuyền nữ vương đi đến phòng giữ quần áo thay một bộ váy khác, trong tay cầm tất chân lace (vải ren) màu đen, một chân để ở trên mặt đất một chân đặt lên giường thông thả ung dung mặc vào.

Đột nhiên cảm thấy hơi nóng, mắt nhìn chăm chăm vào đôi chân thon dài tinh xảo được bọc trong tất chân của cô, lại thấy cô đi tới trước bàn trang điểm chải đầu trang điểm một chút, mười mấy phút sau, cô giống như biến thành một người khác.

“Em phải đi ra ngoài à?” Lệ Tịnh Lương đặt con gái lên trên giường, mặc dù con gái vẫn với tay đòi ôm, nhưng trong mắt anh chỉ còn sót lại mỗi mẹ đứa trẻ.

“Không ra.” Hạ Tuyền trang điểm xong xuôi, vô cùng quyến rũ xoay người tựa lưng vào bàn trang điểm, nghiêng đầu nói, “Bây giờ anh đã muốn ôm em chưa?”

Lệ Tịnh Lương không nói tiếng nào đi tới, lúc còn cách cô một khoảng nhỏ thì cô chợt giơ chân lên, ngăn cách giữa hai người, lòng bàn chân cách một lớp tất chân thật mỏng khẽ vuốt ve thắt lưng của anh, Lệ Tịnh Lương nhướn mày, trực tiếp bắt lấy mắt cá chân của cô, trong tiếng thét chói tai của cô ôm ngang cô lên, sau khi đi ra khỏi phòng liền cao giọng nói vọng xuống dưới tầng: “Thím Lư, trông coi đứa bé.” Dứt lời, đá văng cửa phòng khách, sau khi vào phòng lại ‘bịch’ một tiếng đóng cửa lại.

Thím Lư: “.....” Tôi thật sự không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này đâu.

Vờ kịch nhỏ:

Xin chào mọi người, tôi là thím Lư không cần thận nhìn thấy cảnh tượng ở trên, tôi làm việc tại một căn nhà mà chủ nhân của nó chính là vị tiên sinh và phu nhân không biết liêm sỉ là gì, làm chuyện đó giữa ban ngày ban mặt kia.

Ngày hôm qua đã làm chuyện đó trong phòng giữ quần áo rồi, hai đứa bé còn nhỏ như vậy, có thể chú ý đến xung quanh một chút không?

Ngày hôm trước, phu nhân gọt hoa quả ở trong phòng bếp, gọt được một nửa thì đột nhiên ném đứa bé cho tôi...Tôi vừa phải chăm sóc đứa trẻ, vừa phải trả lời nó cha mẹ đang làm gì mà đóng cửa phòng bếp lâu như vậy, một ngày hơn 100 nghìn tế bào não chết.

Hôm nay thời tiết đẹp, còn là chủ nhật, tiên sinh và phu nhân cùng nhau ra bể bơi lội, bơi được một nửa thì tôi lại xong đời rồi, cậu bé hỏi tôi, có phải ba lại đánh mẹ rồi không, tôi nên trả lời thế nào bây giờ? Khẩn cấp, mau online giúp tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mru Gia (Kẻ Lập Mru)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor + Beta: Tiểu Ốc

Từ nhỏ đến lớn, nữ quan toà Sư Dục trẻ trung xinh đẹp đều là đối tượng thu hút sự chú ý của mọi người, sau khi hành nghề thì lại trở thành nữ thần của mọi tầng lớp. Bởi vì một cuộc tranh chấp thương mại trên quan tòa, mà đứa con trưởng của nhà họ Lệ quen biết vị nữ quan toà không lưu tình này, nhưng mà ấn tượng của anh với cô cũng không tốt lắm.

Đồng nghiệp hỏi ấn tượng của Sư Dục về Lệ Chấp, Sư Dục nhíu mày nói: “Đầu cơ trục lợi, tâm thuật bất chính(*)..”

(*)Đầu cơ trực lợi: lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng. Tâm thuật bất chính: mưu mô quỷ kế, luôn nghĩ đến những âm mưu xấu trong đầu.

Về sau, những lời hình dung này rơi vào trong tai Lê Cháp, anh nhìn tờ phán quyết trong tay, nhớ tới đáng về khi mình cố gắng lấy lòng các công chức và bị từ chối, mỉm cười nói: “Thật ra cô ấy nói như vậy cũng không sai.”

Trợ lý không hiểu nói: “Lê tiên sinh có ý gì?”

“Anh có điện thoại của cô ấy không?” Lê Cháp hỏi.

“Có, nhưng mà Lê tiên sinh có chuyện gì thì có thể trực tiếp dặn dò tôi đi làm” Trợ lý vô cùng ân cần.

Lê Cháp liếc anh ta nói: “Có một số chuyện chỉ có mình tôi mới làm được.”

Ví dụ như, hẹn hò.

Trong quán cà phê tốt nhất Giang Thành, ông chủ Lê ngồi ở phòng bao đắt tiền nhất, vốn đang đợi Sur Dục tới trễ, nhưng mấy phút sau lại nhận được cuộc điện thoại của đối phương, yêu cầu chuyển sang địa điểm khác.

“Tại sao?” Lê Cháp hỏi.

Sur Dục nghiêm túc nói: “Nơi này không thích hợp, quá đắt tiền, không trả được chi phí.”

“Hôm nay tôi mời khách.” Lê Cháp tỏ thái độ, “Đừng học cách tiêu tiền của công chức.”

“Không được, tôi vẫn chưa quên chuyện anh có ý định hối lộ tôi đâu.” Sur Dục nói thẳng, “Có một quán nước đối diện với quán cà phê, đến thì đến, không đến thì coi như xong.”

Vì vậy, mấy phút sau, Lê Cháp mặc bộ tây trang thủ công cao cấp hết sức phù hợp với thân phận của anh bước ra khỏi quán cà phê, thông thả ung dung đi qua đường cái, bước vào một quán nước có giá cả hết sức phù hợp với bình dân.

Sur Dục mặc váy dài màu đỏ, cầm túi màu đen, cả đôi này Lê Cháp đều không thể quên được hình ảnh của cô ở trong quán nước ngày đó, mái tóc thẳng mềm mại đen nhánh, đôi mắt xinh đẹp biết nói, lúc cô nhìn về phía anh còn nở một nụ cười ngượng ngùng.

Có một âm thanh không ngừng vang vọng trong đầu anh, anh có chút không kiềm chế được, ngay từ giây phút đó anh đã biết, việc lớn không xong rồi.

“Ông chủ Lê thật đúng là có đến.” Sur Dục đứng dậy nói: “Tôi mời anh uống nước lạnh, anh thích ăn gì?” Cô giống như có chút xin lỗi vì đã bảo Lê Cháp đi đến nơi này hẹn hò, vì vậy định mời khách.

Lê Cháp cười yếu ớt, dịu dàng nhìn cô nói: “Vay lần này em mời, lần sau sẽ là anh mời.”

Sur Dục sững sờ: “Ngay bây giờ luôn đi, anh nói hôm nay là để xin lỗi cho chuyện lần trước, cho nên tôi mới đến.....”

Lý do mà anh nói trong điện thoại là, để xin lỗi cho chuyện hối lộ lần trước, cho nên Sur Dục mới đồng ý, nhưng hình như anh không có ý định chỉ hẹn cô một lần.

“Người đầu cơ trực lợi tâm thuật bất chính là anh đây sẽ kiên định theo đuổi chính nghĩa để trở thành người mà em thích, cho nên, hi vọng lần sau em vẫn sẽ hẹn hò với anh.” Dưới ánh mắt chăm chú hâm mộ của những phụ nữ khác, Lê Cháp dịu dàng chậm rãi nói với Sur Dục, tay nhanh chóng nhận lấy cốc nước lạnh, vô cùng thân thiện lịch sự đưa cho cô, nhẹ giọng nói, “Trời nóng nực, mau uống đi.”

Sur Dục cứng ngắc nhận lấy, muốn nhìn anh lại không dám nhìn, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ cúi đầu uống nước.

Tình cảm của bọn họ phát triển vô cùng thuận lợi, mặc dù ấn tượng ban đầu của Sur Dục với Lê Cháp không tốt lắm, mặc dù ban đầu Lê Cháp là một người thích đi đường tắt, nhưng sau khi bọn họ ở chung một chỗ, cô thay đổi anh, anh cũng thay đổi cô.

Khi quyết định kết hôn sinh con thì thân phận của cô đã không còn thích hợp để làm việc cho nhà nước nên Sur Dục nghỉ việc.

Cô tự mở một cửa hàng bán hoa nhỏ, mỗi sáng sớm đều cùng chồng ra khỏi nhà, đi đến cửa hàng hoa cách đó không xa, chờ đến khi chồng tan tâm thì lại về nhà cùng anh. Anh luôn giữ bản thân trong sạch, chỉ ngoại trừ trong công việc

Bọn họ quả thật rất hạnh phúc, nhưng dường như ông trời luôn hy vọng không có người nào là quá mức may mắn, cho nên khi sinh ra Lê Tịnh Lương, Sur Dục luôn cả đời thuận buồm xuôi gió đã bởi vì khó sinh mà qua đời.

Vào khoảnh khắc rời khỏi thế gian kia, Sur Dục trẻ trung xinh đẹp đã vô cùng yếu ớt, cô dùng hết toàn bộ sức lực cầm lấy tay chồng, nhìn khuôn mặt anh tuấn nhưng nước mắt giàn dụa của người đàn ông, nhẹ nhàng nói: “Tự chăm sóc bản thân và con của chúng ta thật tốt..... Đừng nhớ đến em, hãy tìm một người khác bên cạnh anh.”

Nói xong chữ cuối cùng, cô liền kiệt lực vĩnh viễn rời khỏi chồng mình và đưa con vừa chào đời không được bao lâu. Đó là thời khắc đau khổ nhất trong

cuộc đời Lệ Cháp, cũng là lần duy nhất ông rơi lệ.

Mặc dù lúc vợ qua đời đã nói ông hãy tìm một người bạn đời khác ở bên cạnh ông, nhưng sự thực là ông vẫn ở một mình.

Khi Lệ Tịnh Lương mới được mấy tuổi, Lệ Cháp đã gặp một người, cô ấy là một nữ diễn viên, tên là Đàm Nhu, có gương mặt giống y hệt Sur Dục, khiến cho ông nhất thời nghi ngờ liệu có phải Sur Dục chưa qua đời không, chỉ là đổi tên và sống dưới thân phận của một người khác, có lẽ thân phận có thể đổi nhưng khi xét đến tính cách, Đàm Nhu vẫn là Đàm Nhu, vĩnh viễn không phải là Sur Dục.

Lệ Cháp vẫn thường xuyên gặp mặt Đàm Nhu, cũng mang Đàm Nhu đi gặp Lệ Tịnh Lương còn rất nhỏ tuổi, biểu hiện của Đàm Nhu rất dịu dàng, nhưng dù Lệ Cháp nhìn đáng về cô đối xử với Lệ Tịnh Lương như thế nào thì vẫn không thể liên tưởng đến Sur Dục.

Cho nên rất nhanh, Đàm Nhu liền mất đi tin tức của ông chủ Lệ, không tiếp tục liên lạc được nữa, vốn tưởng rằng sẽ ôm được cây đại thụ này nhưng cuối cùng nguyện vọng vẫn không được thực hiện, chỉ lấy được một khoản tiền.

Trong nhà, Lệ Cháp nhìn ảnh cưới của Sur Dục trong tay, còn có một số ảnh cũ của Sur Dục trong điện thoại, nơi mềm mại nhất trong tim vẫn ảm ảm cảm nhận được nỗi đau như cũ.

Trải qua mấy năm nay, ông vẫn chưa từng một giây nào ngừng nhớ về cô, có lúc ông thậm chí còn hi vọng đi theo cô, nhưng nhìn đến con nhỏ, ông chỉ có thể từ bỏ cái ý nghĩ ngu ngốc này.

Coi như ông thật sự làm như vậy, thì sang bên kia cô cũng sẽ không vui mừng.

Cả đời này, thời gian bọn họ làm bạn quá ít, hy vọng duy nhất của ông, chính là vào kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, tiếp tục đi theo cô...

Cứ như vậy, che chở cô dưới cánh chim của ông, và ông sẽ trở thành tất cả thế giới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Gia (Kẻ Lập Mưu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.